

Pegasus Yayınları: 1208 Bestseller Roman: 541

Sahte Nişanlı

Cara Elliott Özgün Adı: To Sin With A Scoundrel

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: İlker Sönmez Düzelti: Pervin Salman Sayfa Tasarımı:
Cansu Gümüş Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioölu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatın Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2015 ISBN: 978-605-343-693-5

Türkçe Yayın Hakları ® PEGASUS YAYINLARI, 2015 Copyright © Andrea DaRif, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Grand Central Publishing, New York, USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx)
Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Cara Elliott

İngilizceden Çeviren: **Melek Mina Torlak**

PEGASUS YAYINLARI

Olağanüstü sanatsal kabiliyeti ve yaratıcı ruhuyla hayal gücümü serbest bırakmanın büyüsunü görmeme ilham veren anneme.

Teşekkür ederim, anne.

(Birinci (BöCüm

Cinayet.

Kelime basıldığı sayfada pek korkunç görünüyordu.

Gözlerini bir an kapayan Leydi Ciara Sheffield, bu kelimenin söylenince kulağa daha da kötü geldiğini kendine hatırlattı.

“Cinayet.” Fısıldayarak söylemiş olmasına rağmen, sesinin yankısı sanki odanın durgunluğunu tuzla buz etmişti. Soruşturmanın sona ermesiyle birlikte artık geçmişin onun peşini bıraktığını düşünmüştü. Ama çok yanılmıştı.

Moming Gazette i bir kenara bıraktı ama sayfaların hışırtısı bile kötü niyetli fısıltıların rahatsızlık verici bir hatırlatmasıydı. Kocasının ani ölümünün ardından Mayfair salonları, her biri birbirinden daha rezil dedikodularla çalkalanmıştı.

En azından bu sabah gazetede çıkan makale ona cadı diye hitap etmiyordu ve uğraşlarım “bilimsel” olarak nitelendirmeye tenezzül etmişlerdi.

Kahvaltısı soğumuştü. Çayı ağzında acı bir tat bırakmışken Ciara parmaklarının arasında bir parça kızarmış ekmeği ufaladı. Sosyete bu eski skandali hortlatmaktan asla vazgeçmeyecek miydi? İç çekerek makaleye ucundan bir kez daha göz attı. Şimdiye kadar imalar ve söylentiler kendi kendilerine yatışmış olmalıydı.

Ab, dedikodulara yem olmaktan nasıl da nefret ediyordu. Belki birazcık, şansı varsa hikâyesi ön şayialardan kaybolup giderdi.

Özellikle rezil Lord Hadley bu şekilde kaçamaklar yapmaya devam ederse.

Ciara her ne kadar baba parası yiyenlerden hazzetmese de, adamın bu denli ahlaksız olması neredeyse ondan hoşlanmasına sebep oluyordu. Onun son maceraları mudaka dedikodularını kendi sakın hayalından uzaklaştırırdı. Münzevi bir dul, gazete sattırmak konusunda zampara bir kontla yarışamazdı.

Olayın kirlî detaylarını pek de merak etmiyordu. Ciara yazarın can alıcı yazısından gözünü almak istercesine defterlerine uzandı. Fakat birkaç cümleyi görmekten kendini alamadı...

Tanrım, yazar abartıyor olmalı.

Kendini tutamayarak okumaya devam etti. Yazıda adı geçen çeşmeyi biliyordu ama Lord Hadley'nin kuğu kılığındaki Zeus'unun karşısında Leda rolünü üstlenmeye razı olan şehvet düşkününü tanıyamıyordu. Rivayete göre çıplak hanımefendi, mermer heykelden çok daha dolgun ve çok daha sesli. Anlaşılan o ki Berkeley Meydanı sakinlerinin yarısı Kontun ayağı kayıp ikisi de buz gibi suya düşünce yükselen çığlıklarla uyanmış.

Bu ateşlerini söndürmüştür, diye düşündü Ciara kendi kendine. Daha kalıcı bir zarar da yaşanmış. Makalede Kont'un vücudunun pek hassas bir bölgesinin epeyce morardığına dair imalar vardı.

Kont muhtemelen cevizlerinin gerçek cevizler gibi kabuklu olmasını tercih ederdi.

Gazete kâğıdı aniden çatırdadı. Kömür tısladı, alevler buruşmuş kâğıt parçasını aralarına almak için yükseldi. *Lord Hadley nin cam cehenneme.* Hatta Londra sosyetesinin de öyle. Varsın, kötü niyedi

oyunlarını oynasın dursunlar. Kendisine ömür boyu yetecek kadar kötü niyetli entrika ve düşüncesiz çapkınlıklara şahit olmuştu. Artık bunlar onu şaşırtmaktan çok, fazlasıyla sıkıcı geliyordu. Ciara tabağını kenara iterek defterlerini eline alıp aceleyle odadan çıktı.

“Hayret bir olay! Yine isabet etti, tam on ikiden vurdun!”

Kör olasınca şans. Hadley Kontu Lucas Bingham gözlerini sabah güneşinin göz kamaştırıcı ışığından rahatsız olarak kıstı. Keskin nişancıydı fakat sabahtan beri içtiği üç ya da dört şişe şaraptan sonra en keskin nişancı bile hedefi tutturamayabilirdi.

“Evet, bayım.” Adam ve arkadaşlarının bu gezi için nıttığı nefis, basit kadınlardan biri elini adamın gömleğinin içine soktu. “Tetiği mükemmel çekiyorsunuz. Şimdi silahı yeniden doldurup başka bir tür hedefe nişan almaya ne dersiniz?”

Kont cevap veremedi Lord Farnam yavaş yavaş ıslık çaldı. “Lanet olsun, Lucas. Yemin ederim ki bir adamın erkekliğinin tepesine yerleştirilmiş bozuk parayı bile, adama zarar vermeden tam ortasından vurabilirsin.”

“Özellikle seninkinin, Freddy,” diye seslendi Baron Greelev. “Hadley bile görmediği bir şeyi yanlışlıkla vuramaz.”

Farnam müstehcen gülümlere katıldıktan sonra cevap verdi: “Ge-orgie, bense senin koca kıcını, hele şimdiki gibi ortada dururken, hayatta ıskalamam. Yani bence kıcına tekme yemek istemiyorsan daha terbiyeli bir dil kullan.”

Greeley’ye eşlik eden kadın, bahçedeki heykellerden birinin üstüne yatmış ve onu öyle bir kucaklamıştı ki adamın çıplak kıcı açıkta kalmıştı. “Hadi ama, beyler,” diye seslendi kadın. “Şiddetten bahsetmeyelim, eğlenceli şeylerden konuşalım.” Elleri aşağıya doğru kaydı, Greeley’nin pantolonunu da beraberinde sürükledi. “Ne de olsa, hepimiz buraya eğlenceli vakit geçirmeye geldik.”

“İşte buna içilir!” Farnam bir şişe şampanya daha açtı. “1 uicas'a kadeh kaldırıyorum; bizim çılgın, yaman Hadlev’imize, bize şehirden bir süre kaçmak için bu son derece *sulu* fırsatı sunduğu için. Bu balo dönemi çok sıkıcı olmaya başlamıştı. Kendini beğenmişler geceyarısı kuğu gibi suya dalışını unutuncaya kadar, yazlık evinde harika bir parti kadar bizi neşelendirecek bir şey olamazdı.”

Unutmak.

Bu kelime şarabın zihnine indirdiği sisi bir anda bıçak gibi kesince, Lucas irkildi.

Kahrettin. O ana kadar amcasına verdiği söz tamamen akimdan çıkmıştı. Henry yi ilk defa zor durumda bırakmıyordu. Hem de hiç. Bu sıralar dikkatsizliği o kadar huy haline gelmişti ki randevularına hiç gelmemesi bile şüphesiz şaşırtıcı olmazdı.

Bu gerçek kendini daha da suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Marie ya da Marguerite miydi yoksa, o bile bu suçluluk duygusunu bastıramazdı.

Bu duygu çok rahatsız ediciydi. Aynı zamanda çok da vakitsizce ortaya çıkmıştı. Bütün geceyi St. Giles'teki en berbat batakhanelerden birinde geçirdikten sonra, şafak vakti Famam'ın malikânesine gelmişlerdi. Tabancasını bir yana fırlatan Lucas, yeni açılan şişesinden bu hissi boğmak istercesine koca bir yudum aldı.

Ama acımasız suçluluk duygusu daha da güçlendi.

“Kahretsin,” diye homurdandı, parmaklarını damar gibi atan şakaklarına bastırarak. “Freddy, bana önemli bir randevumu hatırlattın. Korkarım hemen Londra'ya dönmem gerekiyor.”

“*Chéri*, biraz ertelesene.” Matmazel M adamın pantolonunun bağlarıyla oynamaya başladı. “Burada biraz oynaşabilecekken, neden hemen şehre koşuyorsun ki?”

“Yapamam,” dedi adam, kadının elini nazikçe çekerken yüzünü buruşturdu. Anatomisinin o kısmı... pek de eğlenecek bir halde değildi. Hayal meyal gece yarısı yaşanan, buz gibi su ve pek sert taşların da işin içine karıştığı macerayı hatırlamıştı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, amcamla dün için sözleşmiştik.”

“Ama *chéri*,” dedi kadın dudaklarını çekici bir şekilde büzerek. “Gidersen eşitlik bozulacak.”

“Birinin iki kişilik çalışmazı lazım o halde.” Lucas şişedeki şarabından bir yudum alan Farnam'a baktı, adam kendini yanındaki kadının uyluklarına gömmüştü. “Freddy bir tur daha atmaya razı gibi görünüyor.”

Kadın kalem çekilmiş gözlerini kıstı. “Ama ben istediğimi alamamış olacağım. Bu kadar yolu boş boş oturmaya gelmedim. Anlaşmamıza göre ben *seninle* olacaktım.”

Baş ağrısı sanki kötüye gidiyordu. Lucas ceketinden bir deste para çıkararak kadına fırlattı. “Al bakalım, belki bu paraları sayarak becerikli ellerini meşgul edebilirsin.”

Ingalls, “Hadley, oyunbozanlık etme,” diye seslendi. Bacakları açık bir şekilde çimene yatmış, bir puro tütürüyordu. “Amcana bir iki gün bir şey fark ettirmez. Ne de olsa pek de bir yere gidecek gibi görünmüyor.”

Diğer arkadaşları bu şaka karşısında kahkahalara boğuldu.

“Gerçekten de iyi bir şakaydı bu, Fitz,” dedi Greeley yüzünden gülmekten akan gözyaşlarını silerken. “Pek de bir yere gidecek gibi görünmüyor!”

Amcasının hastalığı hakkında yapılan bu gelişigüzel zalimlik yüzüne atılmış bir tokat etkisi yarattı. Lucas bedenine yayılan bir nefret dalgası hissetti, bir an sert ve ani bir çıkış yapıp yüzlerindeki kaymış ifadeyi yumruklarıyla silmek istedi. Ama burada iyi bir dayacağı hak eden birisi varsa o da kendisimdi. Diğer üçü, hton'daki öğrencilik günlerinde olduğu gibi onu taklit ediyordu. *Çtlym, yaman /iadley*. Ölçsüz davranma sanatını, ciddi bir bilim dalı haline getirmeye kararlıydı. Mükemmel bir hassasiyetle zevk peşinde koşturmaya.

Kaşlarını çattığını fark etti. Gerçekten de bu kadar berbat, bencil bir ayyaş mıydı? Alkol ve seks

kokan, dünyayı umursamaz sefil bit adam?

Lucas bu karanlık düşünceleri kenara atmak istercesine doğruldu. V eşmeye düşüşü hat alarının yanı sıra aklına da zarar vermiş olmalıydı, t »önelde vicdan muhasebesi yapmazdı.

“Yolculuk yapacak halde değilsin,” diye seslendi Greelev. Arkadaşı ona yorgun gözlerini kısarak dik dik hakti. “Doğrusu bok gibi görünüyorsun.”

“Her şeye rağmen, bir saat içinde Londra’ya doğru yola çıkacağım,” diye mırıldandı.

“Ah, hadi ama,” diye ısrar etti Famam. “Arkadaşlarım böyle ortada bırakmak pek senlik bir hareket değil.”

“En azından bizimle bir kadeh daha iç,” diye ekledi Ingalls.

“Peki...” Ne de olsa saat erken, diye düşündü Lucas. “Belki *bir* tane daha içebilirim.”

Marguerite güldü ve parmaklarını adamın uyluklarının içi kısmından yukarıya doğru kaydırıldı.

Ah, lanet okun!

Çalışma odası yani mabedi kadına zehirli kalemlerden ve dış dünyanın acı gerçeklerinden bir kaçış yeri sunuyordu. Büyük, bölmeli pencereler sayesinde odaya bolca ışık giriyordu. Kitaplarının deri kapları, dinlenmiş şeri şişeleri gibi ışıldıyor, parlak camlarla bütünleyici bir görüntü sergiliyorlardı. Beher ve şişeler de bilim alederi gibi düzgün bir şekilde dizilmişti. Mikroskoplar, kumpaslar ve büyüteçler...

Burada gerçekler kişisel istekler doğrultusunda değişmiyordu. Ampirik veriler ölçülebilirdi. Mantık, çiğ duygulardan üstündü.

Ama vine de, elleriyle yanaklarına dokunan Ciara onların hâlâ kızgınlıktan alev alev olduğunu umutsuzca fark etti.

Ve belki biraz da korkudan.

“Lanet olsun,” diye söylendi, bu son başlıkların iç huzurunu tehdit etmesine izin verdiği için kendine kızmıştı. Adı dedikodu sayfalarında anılıyorsa ne önemi vardı ki? Kocasının ölümü hakkındaki soruşturma kapanmıştı ve Sheffield’in ailesi bu gerçekle yaşamayı öğrenecekti.

“Tehlike geçti,” dedi sanki bunu sesli söylemesi kelimeleri daha gerçek kılacakmış gibi.

Geçmiş, geçmişte kaldı. Küçük oğlu sayfiyedeyken, bu iki hafta onun için de hoş bir ara olacaktı. Ölen eşinin akrabalarının en son adını karalama çabalarını düşünmekten ziyade, araştırmalarında yol katetmek için bir fırsattı.

Bir şeyler yazmak için defterini açtığı sırada, odayı kaynayan baharatlar ve şifalı otların kokusu sardı. Eklemlerde gut yüzünden oluşan ağrılara iyi gelen bu iksirin tarifini Sheffield Malikânesi’nin

tavan arasında bulduğu, ortaçağdan kalma bir elvazmasından almıştı. Ama kendi bildiklerine dayanarak birkaç ufak değişiklik yapıyordu.

Biberiye, ardiç özü ve sumak... Listesinde eklediklerini silerken Ciara, bir sonraki saat başında mür eklemesi gerektiğini not etti. Bu ona haftalık Bilimin Sibyllaları¹ Grubu toplantısından önce nodarını derlemesi için yeterince zaman verecekti.

Dudakları pişmanlık dolu bir ifadeyle kıvrılarak güldü. Grubun resmi adı buydu ama kendilerine Günahkârlar Grubu demeye başlamışlardı. Ne de olsa entelektüel uğraşların hanımefendilere uygun olmadığı düşünülüyordu. Fakat ortak ilgi alanları doğa bilimleri olan grubun beş kadın üyesi bu genel görüşe aldırılmayan ciddi biliminsan-larıydı. Yaş ve kökenlerindeki farklara aldırılmaksızın aralarında özel bir arkadaşlık bağı da kurmuşlardı.

Ciara önündeki kâğıdarı düzgün bir tomar haline getirdi. Geçen seneyi onların desteği olmadan nasıl adatabilirdi. bilemiyordu. Kendi isteğiyle Londra'nın sosyete yaşantısından uzaklaşmıştı.

Yine de kocasının ölümünün ardından gelen hırçın saldırılar onu sarsmıştı.

Derin bir nefes alarak kendini o korkunun ve karmaşıklığın anısını unutmaya zorladı.

Sheffield'ın akrabaları onun hakkında çirkin dedikodular yaymakta vakit kaybetmemişlerdi. Kuşular kuvvetlenip soruşturmanın tonu tehditkâr bir hal aldıkça, ailesi bu yaklaşan fırtınadan kaçıp onu siiTİ dilli yargıçlar ve suratsız memurlar karşısında yalnız bırakmıştı.

Kanunlara göre ani ölümler soruşturulmalıydı. Kocasının muhtemelen fazla içkiden ölmüş bir ayyaş olması durumu değiştirmiyordu. Söylenenlere göre yere yığıldığı akşam yarım düzine konyak şişesi devirmişti. Böyle olduğu halde, kocasının yordakçılarının ve ailesinin onun hırçın mizacı, münzevi âdetleri ve tuhaf iksirlerle dolu gizli ini hakkında verdikleri ifadeleri dinlemek zorunda kalmıştı.

Ciara gözlerini kapayarak jürinin görgü tanıklarını dilerkenki vüz ifadelerini gözünün önüne getirmemeye çalıştı. Jüriyle göz göze geldiğinde onların ifadesindeki korku ve nefrete şahit olmuştu. Son ana kadar kocasının ölümüne sebep olmaktan suçlu bulunacağını ve yetkililer tarafından göz altına alınıp suçlu olarak mahkemeye çıkacağını düşünmüştü.

Ancak nasıl olduysa bu korkunç deneyimi atlatacak gücü kendinde bulmuştu. Kendi için değil, Peregrine için. Sheffield'ın ailesinin oğlunun velayetini almak için onun cesedini çiğnemeleri gerekirdi. Ah, denemişlerdi. Şüpheli ölümleri araştıran memur gönülsüzce yeterince ipucu olmadığını açıkladıktan sonra bile denemişlerdi. Şu an bile garip ilgi alanları ve dengesiz zihninin onu kötü bir anne yaptığı dedikodularım yaymaya çalışıyorlardı.

Yeni yalanlar; yeni imalar.

Kadın ellerini sıktı. Peregrine'i korumak için elinden geleni yapmıştı. Once babasının değişken ruh halinden, sonra soruşturmanın kirlili detaylarından ve şimdi, hâlâ adının etrafını saran skandal bulutundan.

Elinden geleni yapıyordu ama bu yeterli iniydi?

Çenesini kaldırarak kendini ümitsizliğe teslim etmemeye karar verdi. Nefes aldığı sürece, Sheffield'm ailesinin onu yenmesine izin vermeyecekti. Şu ana kadar iddialarım doğru çıkaracak herhangi bir kanıt sunamamışlardı. Denemeye devam edeceklerdi fakat şüphesiz, zaman geçtikçe ellerinde ipucu olduğunu savunmaları zorlaşacaktı.

Varsın bu kötü niyetli fısıltıları yaymaya devam etsinler. Varsın gazetelere yalan haberler sızdırsınlar. Tek silahlan sözcüklerdi ve sözcükler ona zarar veremezdi. Fakat buna rağmen Ciara boğazının düğümlendiğini hissetti. Aynıısı Peregrine için söz konusu değildi. O henüz çok küçüktü ve kolayca etkilenebilirdi...

Tanrıya şükür, Alessandra della Giamatti gibi arkadaşları vardı.

Markiz de onun gibi Günahkârlar Grubunun bir üvesiydi, duldu ve oğluyla yaşıt bir kızı vardı. Kendisi de İtalya'da zor zamanlardan geçtiği için, Alessandra, Peregrine'i günlük hayatına dahil etmişti ve ona olabildiğince normal bir çocukluk sunmak için elinden geleni yapıyordu.

Yakın zaman önce Roma döneminden kalmış antik kalıntıların ortaya çıkardığı Bath'ta üçü iki halta geçirecekti. Ciara gülümsedi. Kimya kadar arkeoloji dalında da uzman olan Alessandra, bu kazıları yakından incelemek için pek heveslenmişti. Çocuklar da öyle.

Temiz hava ve açık alanlar Peregrine'e çok iyi gelecekti.

Kendiyse...

Saatin çınlaması onu bu huzursuz edici düşüncelere dalmaktan kurtardı. Ciara geçmişi bir kenara iterek toplantıya gitmeden önce kaynayan iksire gerekli son malzemeyi çabucak ekledi. Şalına uzandığı sırada, ipek saçakların altında duran, kan kırmızısı, küçük bir kitaba eldivenli eliyle dokundu.

Onu da küçük el çantasına ekledi.

Ne de olsa mizah, insanların bildiği en kuvvetli ilaçlardan bindit diyen Hipokrat değil miydi? Toplantılarının normal akışının canı sıra, .iik.kl.i^L.u 1 dev.1111 eden diğer bilimsel çalışmalarına yaptığı son eklemeleri belki eğlenceli bulabilirlerdi.

Lueas sonunda ayağa kalkıp pantolonunu iliklediğinde bir saatten çok dalıa u/un bir zaman geçmişti. Buruşmuş paltosunu ve fırlarım yerden aldığı sırada, "Artık gitmeliyim," diye söylendi. Terasa doğru dönerek arkadaşlarına son bir selam çaktı. "Sayfıyenin tadını çıkarın. Korkarım Londra sizensiz pek sıkıcı olacak."

"Kal o halde," diye seslendi Greeley.

Adam başım hayır dercesine salladı. "Son zamanlardaki ihmalkârlığım yüzünden haneme yazılan günahları telafi etmek için, bugün amcamı görmeye gitmeliyim."

Famamı merdivende ona yetişti. “şey, baksana... Mathilde'nin senden boşalan yerlerini ben doldursam... buna bir itirazın olur mu?” “Hayır, kesinlikle. Doğa boşluklardan hoşlanmaz,” diye cevap verdi Lucas alaycılıkla.

“Ne?” Famam kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

“Boş ver. Sadece amcamın sıkça altım çizmeyi sevdiği bilimsel çıkarımlardan biri.” Lucas hızlandı, bavulunun toplanmasının emrini vermek ve adarının dizginlenmesini söylemek için sabırsızlanıyordu. “Matmazel M'le gönül rahatlığıyla yakınlaşabilirsin.”

“Çok paylaşımcısın.” Famam gülümsedi ve sesini bir fisdtıya indirdi, “itiraf et. Amcan hakkında dediklerinin hepsi numara, değil mi? Bence daha da iyi bir piliç kovalamak için dönüyorsun.”

Lucas gerçekleri itiraf etmek istemiyordu. “Sen ne düşünüyorsun?” kelimelerini yayarak söyledi.

Arkadaşı hoşuna gitmişçesine ıslık çaldı. “Kadınlar konusunda çok şanslısın.”

Yoksa bu bir lanet miydi? Bazen her şey ona *çok* mu kolay geliyor diye düşünmüyor değildi. Aslına bakılırsa, kimsenin ona meydan okumuyor olması biraz sıkılmasına sebep oluyordu.

Bunun gibi huzursuz edici düşünceleri bir kenara itti, kolundan bir toz parçasını parmağıyla silkeledi. “Tavsiye ister misin?”

“Evet, tabii ki!”

“İşin sırrı umursamamak.”

“Nasıl, neyi yani?”

“Hiçbir şeyi umursamamak.”

İkinci 'BöCüm

Çirkin dedikodu Ciara'nın canım sıkıma devam ediyordu. Bu sıkıntıdan kurtulabilmek için araba tutmaktansa toplantıya parktan yürüyerek gitmeye karar verdi. Henüz çok erkendi, hava serindi, gökyüzünde buludar dolanıyordu; onu tanıyan birine rasdama ihtimali çok düşüktü.

Birisi kötü niyetli bir yorumda bulunsa ne olacaktı ki? Bir tane daha kötü söz ona daha fazla zarar vermeyecekti.

At arabalarının yolundan saparak hızlanan Ciara çimenlik alana, ağaçların gölgelerinin derinliğine doğru girdi. Tiz bir kahkaha duyana kadar yanında biri olduğunu fark etmemişti.

“Hadi ama, Anabelle. Bizi bu kuytu köşeye çekmişken yatağına attığın şu muhteşem aygırdan bahsetse11e.”

Ciara aniden başım kaldırdı. Duvağının file kısmından hakağında karşısında, micır yolda salınarak

yürüyen, Leydi Caroline Guilford ve Leydi Mary Hurlbutt'la kol kola girmiş, sosyetenin tanınmış güzeli Leydi Annabelle Merton'u gördü.

Donup kaldı, koyu renk elbiselerinin gölgeye bürünüp onu saklaması için dua etti.

Tanrım, lütfen etraflarına bakmasınlar.

Fakat üçlü o kadar lafa dalmışlardı ki etraflarına bakıp valin/ olmadıklarını fark etmezlerdi.

“Evet, hadi bize bütün o leziz detayları anlat.” Yine yüksek sesli bir kıkırdama oldu. “Hadley gerçekten dedikleri kadar usta bir âşık mı?” *Hadley*. Ciara yüzünü ekşitti. Bu sabah adam herkesin dilindeydi. Leydi Merton son moda şapkasının üstündeki kıvrılmış tüye dokundu. “Adam bir Yunan tanrısı gibi, Caro,” diye cevap verdi tatmin olmuş bir kedi gibi miyavlamasına. “Sen de geniş omuzlarım ve heykel gibi bacaklarımı gördün zaten. Emin ol, vücudunun diğer kısımları da en az o kadar etkileyici.”

“Erkekliğin dev gibi olduğu ve bir yarış atı kadar dayanıldı olduğu doğru mu peki?” diye sordu Leydi Hurlbutt sabırsızlıkla.

“Şöyle diyelim, o yarış atma binenin uzun bir yolculuğa çıkacağı garanti.”

Üçlü birbirlerini anlamasına kahkahalara boğulduğu sırada Ciara geri geri giderek başka bir yoldan yürümeye koyulacaktı. Fakat kadınlar birdenbire durup küçük bir daire oluşturdular, Ciara kıknı bile kıpırdatmaya korktu.

“Performansı birkaç turdan sonra bile harika,” diye devam etti Leydi Merton. “Yemin ederim, adam sabahtan akşama kadar sendelemeden yolunda devam edebilir.”

Eldivenli eli hafifçe titredi. “Lâkin canlarım, Hadley sadece kendi zevkinin peşinde değil. Kont hem atın hem de binicinin koşudan eşit şekilde zevk almasından yana.”

Zevk almak mı? Ciara yarıks anladığım düşündü. Kendi deneyimlerinde seks çabucak biten bir tepinmeceydi; tuhaf, can acıtan ve kadının zevk almaktansa dışını sıkıp dayanması beklenen bir olaydı.

Buna rağmen, Leydi Guilford derin bir nefes verdi. “Londra’daki en şanslı kadın sen olmaksın.”

“Bazı hovardaların parmaklarının pek becerildi olduğunu duydum,” diye üsteledi Leydi Hurlbutt.

“Hımm, Hadley’nin elleri pek becerikli,” diye cevap verdi Leydi Merton. “Ama insanı günaha sokacak derecede erotik ağzının bir kadının en özel yerlerine yaşattığı zevkler gerçekten kayda değer.” “Yani sen... Venüs’ün Mağarası’ndan mı bahsediyorsun?” diye sordu Leydi Hurlbutt.

Leydi Guilford güçlkle soludu. “Adam bunu yapıyor olamaz. *Aşağıya*, olamaz.”

“Ah ama yapıyor, mükemmel, ıslak küçük yalamalar, minicik muzip ısırıklar...”

Ciara hayatında bu kadar şoke edici, açık saçık bir konuşmaya şahit olmamıştı. Kulakları yamyordu, dedikodudan nefret etmesine rağmen kendini daha iyi duyabilmek için çabalarken buldu. Bu sadece bilimsel bir merak diye kendini avuttu.

Ne var ki detaylar bir atlı arabanın yaklaşmasıyla kesildi.

“Tam da ondan bahsetmişken,” diye mırıldandı Leydi Guilford. “Tünaydın, hanımlar.” Derin, erkeksi sesin biraz sert bir tonu vardı. Gösterişli ses tonu, beyefendinin kıyafetine de yansiyordu. Kunduz kürkünden yapılmış bir şapkanın altından görünen uzun, siyah saçları, rüzgârdan karışmış, dağınık bir halde sürücü ceketinin yakasına düşüyordu. Kuvvetli görünümlü çene kemiğinin üzerinde kirli sakak vardı ve gözleri...

Ciara çabucak iki meşe ağacının arasına sığındı.

Bronzlaşmış teninin ortaya çıkardığı gözler büyüleyici bir safir mavisiydi. *Meşhur Kont kanlı canlı karşımızda*. Adam gülümseyince Ciara'nın âdeta nefesi kesildi. Alçağın teki olabilirdi ama İrimse insanı günaha davet eden bir yakışıklılıkta olduğunu inkâr edemezdi. *Kapkara, tehlikeli bir şeytan*.

“Huu huu, Hadley,” diye seslendi Leydi Merton. “Ne güzel bir sürpriz, sabah gazetede Londra'dan ayrıldığımı okumuştum.”

“Evet, öyleydi,” diye cevap verdi. “Ama mühim bir mesele dönmemi gerektirdi.”

“Umarım üşütmemişsinizdir, bayım,” dedi Leydi Merton edepsiz bir gülüşle. “Gece vakti, nemli havada dışarılarda banyo yapmak pek sağlıklı sonuçlara yol açabilir.”

“Evet, bunu söyleyenler oldu.” Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. “Şansım varmış ki uzun vadeli bir sorun yaşamadım. Ama gelecekte daha akıllı davranacağım. Soğuk suyun çekici bir yanı yok.” Yarı açık gözleriyle bakışlarını Leydi Merton'a dikti. “Kent'te yaşanmış bir yaz akşamüstüsünden hatırladığım kadarıyla, küvet dolusu köpüklü şampanyanın içine dalmak çok daha keyifli bir deneyimdi.” Kadının iki arkadaşı kıkırdadı.

“Şampanyanın baloncukları bazı bölgelerde, kibar topluluklar içinde söylenmeyecek yerlerde, çok hoş bir gıdıklama hissi yaratıyor,” dedi Kont göz kırparak.

“Seni yaramaz adam!” Leydi Merton güldü. “Döndüğüne göre vakında bana uğramanı bekliyorum.”

“Sizi düş kırıldığına uğratmamaya çalışacağım,” diye cevap verdi Kont. “Affınıza sığınarak gitmeliyim. Zaten biraz geç kaldım.” Neşeli bir selam vererek kırbacını şaklattı.

Hadley geçtiği sırada, gözleri sanki bir an, ağaçların arasındaki gölgelikte takıldı. Ciara onu kesinlikle göremeyeceğini bilmesine rağmen, sanki ateşe değmiş gibi irkildi.

Leydi Merton virajda kayboluncaya dek adamın arkasından bakarak, “Beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmazsın sen, Hadley,” diye sessizce mırıldandı. İç çekerek arkadaşlarına döndü. “Evime gitmeden önce Guentere uğrayıp limonlu buz yiyelim mi?”

Ciara geçmelerini bekledi ve saklandığı yerden çıkararak aceleyle yoluna koyuldu.

Leydi Charlotte Gracechurch Fenimore pek de hanımlara yakışmayan bir şekilde homurdanmamak için kendini zor tuttu.

Toplantının normal gündemini sonlandıran Günahkârlar sandalyelerini çay masasına çevirmiş, Ciara'nın Küçük Kırmızı Kitap'a yaptığı son eklemelerle ilgileniyorlardı.

“Belki de bu şaheserimizin başlığını biraz kısaltmayı düşünebiliriz,” diyerek devam etti Charlotte. ‘Erkek Mantığının Değişmez Kanunları: Ampirik Verilere Dayalı Bilimsel Bir Çalışma’ yerine belki de şöyle demeliyiz, ‘Erkekler: Ayıları Yönetme Kılavuzu.’”

“Ha, ha, ha.” Leydi Ariel Gracechurch, Gracechurch kardeşlerinin altmış beş yaşındaki genç olamıydı. Charlottc'ın omzunun üzerinden bakarak güldü. Kardeşinin aksine o hiç evlenmemişti. “Ah, başlıklar için kırmızı mürekkep kullanman hoş bir dokunuş olmuş, Ciara. Erkeklerin bencil davranışlarını vurgulamak için mi yaptın bunu?” “Daha çok huysuzlukları için.” Charlotte günlüğü sertçe kapadı. Artrit hızını kesmeye başlamış olsa da, zihni zehir gibiydi. “Öyle anlıyorum ki Sheffield'm yeğeni bu hafta seni yine ziyarete gelmiş.” Ciara hafifçe başını salladı.

Kate VWoodbridge yüzünü ekşitti. “Sakin bana senden daha çok para koparmaya çalıştığını söyleme.” Kate yirmi iki taşındaydı ve Günahkâr beşlisinin en genci olduğu halde, hayat tecrübesi sayesinde onlardan pek geri kalmıyordu. “Sümsük, *gilipollar*.”

“Kullandığımız kelimelere dikkat edelim canım,” diye hatırlattı Ariel.

Kate, “Ah, bundan daha edepsiz laflar da edebilirdim,” dedi. Kate bazılarının korsan da diyebileceği Amerikalı bir kaptan ve İngiliz bir annenin kızıydı. Çocukluğunun büyük bir kısmını dünyanın çeşitli yerlerinde, egzotik limanlarda geçirmişti; buralarda bitki bilimi konusunda uzmanlaşmıştı. Bunun yanı sıra birçok dilde, bir denizciyi bile utandıracak kadar akıcı bir şekilde küftir de edebiliyordu.

“Şey, tabii bunu yapabileceğine eminim. Ama bunu kibar ortamlarda yaparsan başına iş açmış olursun, unutma.”

“Bari sen böyle deme.” Kate yüzünü buruşturdu. “Majesteleri İngiliz görgü kuralları hakkında beni uyardı zaten.”

Ciara onu arıkmışçasına iç çekti. Aile fertleriyle sorun yaşayan bir tek o değildi. Ölüm döşeğindeki ebeveynlerine verdiği bir söz, Kate'i dedesiyle barış yapmaya zorlamıştı. Fakat işler pek yolunda gitmiyordu.

“Aile sorunlarıma takılmayalım şimdi,” diye ekledi Kate kısaca durakladıktan sonra. “Ciara hakkında endişeleniyoruz biz. ’

“Ah, Arthur zararsızdır,” dedi Ciara homurdanarak. “Bana somurtkan çocukları hatırlatıyor.”

“Bütün erkekler öyle,” diye söylendi Charlotte. Çoğu konuda sakin kalmayı başaran Charlotte iş para tartışmalarına gelince sivrilirdi. Rahmetli kocası, kadını neredeyse evsiz bırakan korkunç bir kumar

bağımhğını ondan gizlemişti.

Endişelerine rağmen Ciara kendini gülümserken buldu. Ona göre, iki yıl önce Kraliyet Botanik Topluluğunun bir konferansına katılmak hayatında verdiği en talihli kararlardan biriydi. Tesadüfen olan bir karşılaşma, köklü bir arkadaşlığa dönüşmüştü. Kocasının ölümünün ardından geçirdiği kasvetli aylarda yeni arkadaşlarının sivri mizahı âdeta Tanrı vergisiydi. Ama daha ciddi yönleri de vardı, zor kazandıkları bilgeliklerini ve deneyimlerini, yürek ısıtan bir bonkörlükle paylaşıyorlardı. Birçok konuda kız kardeşlerin, grubun gençlerine bir nevi anne gibi olduklarını düşündü Ciara. Hem Katee hem de Alessandra'ya...

Charlotte boğazını temizledi.

Arkadaşlarının onun devam etmesini beklediğini fark eden Ciara cevap verdi: "Arthur'un annesi korkunç bir cadaloz." Ölmüş kocasının kız kardeşinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. "Adamın içkiye düşkünlüğü şaşırtıcı değil."

"Bu, kusurlarının en iyisi," dedi Ariel. "Kuzen Archibald, genç adamın şehrin en berbat kumarhanelerinden birinin müdavimi olduğunu söyledi. Sözüm ona genç adam ona kadar saymayı bile be-ceremiyormuş, şu son üç ayda epeyce bir para kaybetmiş."

"Bu pek şaşırtıcı değil." Ciara fincanını elinden bıraktı. "Büyük miktarlarla kumar oynamak Sheffield ailesinin zaaflarından olsa gerek." Bunun yanı sıra başka ahlaksızlıklar da var tabii, diye düşündü kendi kendine. Arkadaşları evliliğinin ne kadar mutsuz olduğunu bilivordu. Tırnı kirli çamaşırları ortaya dökmeye gerek yoktu.

"Evini kaybetme ihtimalin yok, değil mi?" Kate'in alnı endişeyle kırıştı. "Ya da paramı? Zaten baştan o para şenindi."

Ciara kafasını hayır dercesine salladı. "Bu işlerle ilgilenen adamım, yasal açıdan güvende olduğumu temin etti. Büyükbabamdan bana kalan mirasa dokunulamıyor, bu yüzden Leydi Battersham bir tehlike unsuru değil." Bunu pek üzerinde durmayarak sövledi fakat yeğeninin ona dil dökerek borç istemesiyle beraber annesinden getirdiği notu düşündükçe yüzünün rengi soldu. "Peregrine'i resmi olarak himayesine almak, tabii bu mirası da kontrol etmek anlamına gehvor, bu konuda yeni imalarda bulunuyor olsa da bu böyle."

"Şu yaşlı cadıyı hafife alma," diye tavsiye etti Charlotte. "Vampir misali kan peşinde. Özellikle de senin kanının."

"Sheffield ve şüpheli ölümleri araştıran memur canımı çıkara-madıysa, kız kardeşinden gelen her türlü saldırıyla başa çıkabilirim," diyerek cevapladı Ciara.

Bu açıklamaya rağmen Ariel dertli görünüyordu. "Cesaretini tebrik ediyorum. Ama bu yeni yazılanlar beni endişelendiriyor. Bana öyle geliyor ki Sheffield'ın ailesinin saldırıları güç kazanıyor.

Kate boğazını temizledi. "Bir şey demeyecektim ama bu sabah Gilray'ın yazdığı hiciv yazısını bir mağazanın camında asılı gotdtın. Pek... iyi görüldüğü söylenemez."

And ın dudaklarından bir sesli soluk kaçtı. “Bu şakalaşmalarımızı bir kenara bırakıp seninle ciddi ciddi konuşmak istiyorum, Ciara.” *Cynara cardunculus*'u² parçalara ayırıp içini mikroskop altında incelemek bir yana, kcııdı duygularının en yakın arkadaşları tarafından didik didik edilmesi, Ciara'nın teşvik etmek istediği bir şey değildi. Buna rağmen, çayının tortusuna bakarak isteksizce başıyla onayladı.

“Benim aksime, sen henüz geçsin ve hem güzel hem de akıllısın,” dedi Ariel. “Saygıdeğer bir erkekle tanışma ihtimaline kendini tamamen kapadıysan bu beni çok üzer. Karşı cinsin mensupları arasında kayda değer örnekler var.”

“Ariel iyi bir noktaya değindi,” dedi Charlotte. “Bir mantık evliliği bile sana biraz komma sağlar.”

“Bir köpek de aynı işi görür,” diye homurdandı Ciara. “Ayrıca onu yatağıma sokmak zorunda da kalmam.”

“Ciara!” Kısa boyuna rağmen Ariel'm sesi, bir topçu subayının gür sesinden farksızdı.

Kate gülmemek için kendini zor tuttu.

“Ah pekâlâ. Bunun bir olasılık olduğunu kabul ediyorum.” Ciara durakları. “Teorik olarak.”

“Ben çok ciddiyim, şekerim. Charlotte çok doğru söylüyor. Shef-field'in ailesinin son zamanlarda daha çok sesinin çıkmaya başladığını göz ardı edemeyiz. Korkarım başına yeni belalar açabilirler. Kanaatimce, bu bir taktik değişimi gerektirebilir,” diye beyan etti Ariel birkaç saniyelik sessizlikten sonra. “Elbette, haftalık toplantılarımızda bilimsel bilmeceler çözme çalışmalarımıza devam edeceğiz. Ama güçlerimizi başka bir şey için de birleştireceğiz...”

Rirkşmeler. Ciara'nın ağızındaki kurabiye parçası az kalsın bo-ğubnasma sebep oluyordu.

“Ariel! Ne kadar parlak bir fikir. Çok haklısın. Ciara'ya yeni bir koca bulmak için kollan sıvamalıyız.” Charlotte parmaklarını masaya vurarak askeri bir marş çaldı. “Bunu Ashertoıı'nın *Kimya Üzerine Tezline* cevap yazmak ile Jamaika'dan gelen yeni bitki numunelerini sınıflandırmak arasında yapabiliriz.”

“Nerelere bakarak başlayabileceğimiz hakkında bir fikri olan var mı?” Ciara sesindeki alaycı tona hâkim olamıyordu. Gözleri çay tepsisinin altına iliştirilmiş gazeteye kaydı, az önce karşılaştığı sahnevi hatırlayınca yanakları alev aldı. “Ah, ne de olsa her zaman dedikodu sayfalarından başlayabiliriz. Bakıyorum da meşhur Lord H.'nin adı yine başlıklarda. Baksanıza benimkinin üç satır altında.”

Charlotte dudağını ısırdı fakat Ariel hemen kendini toparladı. “Çok yakışıldı olduğunu kimse inkâr edemez. O uçuşan, kömür karası saçlar ve safir rengi gözleriyle sosyetenin yarısını baştan çıkarmış olması hiç de şaşırtıcı değil. Pantolonunun kesimi de pek muntazam, kaslı bacaklara işaret ediyor.” Duraksadı. “O muntazam bacaklara yakışır pek muzip bir espri anlayışı da var. Levdi Wilton m balosunda okuduğu nükteli şiir beni o kadar güldürdü ki gözlerimden vaş geldi.”

“Adam çapkın ve serseri olabilir ama en azından sıkıcı değil,” diye sesli olarak düşündü Charlotte.

Keyif, kızgınlığın üstüne çıktı. Ciara güldü. “Daha sağlam ya da sadık arkadaşlar isteyemezdim. Ama doğrusu, tekrar evlenmeyi düşünüyorsa bile ki düşünmüyorum, Lord Hadley yeryüzünde son düşüneceğim adam olurdu.”

“Hadi ama canım,” dedi Ariel hemen. “Kimse Kont’un ideal bir koca adayı olduğunu iddia etmiyor. Yine de, bu prensibi incelememiz gerekiyor. Eminim ki kafa kafaya verirsek daha uygun bir aday listesi hazırlayabiliriz.”

“Ne de olsa 'Hackery'nin kalkulus teoremini üç günde çözdük.” O ana kadar neşeli bir sessizlik içinde konuşulanları dinleyen K.ite.

\u/ime dahu ciddi bir ifade takındı. “Bu durum o kadar kolay ki denklem bile denme/: Bir aatı bir, iki eder.”

foizen işler o kuJur kolav olmuyor,; diye düşündü Ciara.

Buna rağmen arkadaşlarının şevkini kırmaya gerek olmadığına karar verdi. Erkek davranışları üzerine kaleme aldıkları hicivli çalışma gibi, bu önerilen beyefendiler listesi bir muziplik örneğinden öteye gitmezdi.

“Alessandra annesinin aile bağlantıları sayesinde birçok etkinliğe davet ediliyor,” diye ekledi Kate. “Çoğuna katılmasa bile eminim bu konu hakkında birkaç lıkri vardır.”

“Alessandra demişken, bir sonraki toplantımıza kadar çocuklarla beraber şehre dönmüş olacaklar mı?” diye sordu Ariel.

“Evet, her şey yolunda giderse.” Toplantı nodarını toplayıp ayaklandığı sırada Ciara sözlerinin arkasındaki ironinin üzerinde durmamaya çalıştı. Ne zaman hayatı kolay olmuştu ki? Fakat Charlotte’m gözündeki endişeyi görünce kendini gülümsemeye zorladı. “Söz açılmışken, kitabı bu hafta için alma sırası kimde?”

“Bende,” diye seslendi Ariel. “Ama korkarım sizin kadar yaratıcı değilim, ilham için sadece kuzen Archibald’ı kullanıyorum, o da hiçbir zaman bir kocaya eşdeğer olmuyor.”

“Kabul etmek gerekir ki erkek davranışlarının tüm çeşitlerine şahit olmadın,” dedi Charlotte gülümseyerek. “Ama merak etme, özünü kavrayabileceğine eminim.”

“Evet ama... bir bilim insanı her zaman rivayetlerdense, deneysel bulgulara güvenmemeli mi?” Ariel’in yanakları kızardı. “Neler kaçırdığımı merak etmiyor değilim.”

“Merak kediye öldürürmüş.” Ciara dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi düzeltirken, arkadaşına sarıldı. “Atasözlerini hafife almamak lazım. Neticede yüzyılların deneyiminden doğmuşlar.”

“Aklımda başka bir atasözü var, armut dibine düşermiş.” Charlotte son hamur işi tatlıyı kaptı. “Gözünü Sheffield’ın kız kardeşinden ayırma. O da aynı ağaçtan.”

Kimseden alaylı bir cevap gelmedi. Bunun yerine Ciara boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Ve cinayet çok ciddi bir suçlama...”

Kate'in elindeki tereyağı bıçağı kayıp büyük bir gürültüyle yere düştü. Almaya eğildiği sırada, sanki yüzünün rengi atmıştı. “Cinayetten bahsetmeyelim. Hepimiz Ciara’nm masum olduğunu biliyoruz.” “Tabii ki biliyoruz. Ama mahkemelerde gerçeklerin her zaman bu kadar net olmadığını da biliyoruz,” dedi Charlotte. “Ben sadece ona dikkatli olması için öğüt veriyorum.

Ciara derin bir nefes aldı. Korkunun hayatım zehirlemesine izin *vermeyecekti*. “Uyarı için teşekkür ederim ama sizi temin ederim ki önüme çıkacak herhangi bir tehlike karşısında hazır olacağım.”

Aniden başlayan yağmura söylenerek ıslanmış ceketini çıkaran Lucas, sıırılsıklam olmuş eldivenlerini küçük sehpaye fırlattı.

“Yolculuk yapmak için kötü bir gün, Lordum.” Her zamanki sessiz becerikliliğiyle, amcasının kâhyası, oraya buraya atılmış eşyaları topladı ve maun kaplamanın üstündeki damlacıkları sildi. “Sör Henry’ye geldiğinizi haber vereyim mi?”

“Hayır. Teşekkür ederim, Higgins. Kendim haber veririm.” Kont peşinde su damlaları bırakarak merdivenlere yöneldi. Basamakları ikişer ikişer çıktı.

“Lucas!” Amcası okuduğu elyazmasından gözlerini ayırarak ona baktı, zayıf yüzüne hoşuna gitmişçesine bir gülümseme yayıldı. “Şehir dışında olduğunu duymuştum. Seni burada bir hafta daha göreceğimi sanmıyordum.” Kalemni bir yana bırakan yaşlı âlim, eski model tekerlekli sandalyesini iterek çalışma masasının önüne geldi. “Biraz sudan çıkmış gibi görünüyorsun,” dedi gözlerinde haylaz bir ifadeyle.

Amcasının esprisinde hiç sitem yoktu, ne var ki geçenlerde çeşmede yaptığı kaçamak Lucas’a kendini küçük bir çocuk gibi hissettirmişti. “Özür dilerim,” diyerek başladı bakışlarını muntazam bir şekilde dizilmiş deri kaplı kitaplara doğru çevirirken.

Henry’nin gülümsemesi soldu. “Niyetim eleştiri değildi.” “Hayır, sen bunu yapmazsın,” Lucas parmağım yaldızlı kitap sırtlarının üstünde gezdirdi. “Sen entelektüel uğraşlara ilgisizliğimin, seni ne kadar kaygılandırıldığım söylemeyecek kadar zarıfsın. Daha elle tutulacak zevklerin peşinde koşmam ise... büyük bir hayal kırıldığı olmalı.”

“Kimi adama güzel görünen şeyler, diğerlerine paçavra gibi görünebilir.” Amcası suratını ekşitti. “Senin hayatını nasıl yaşadığım eleştirecek bir pozisyonda değilim, Lucas. Hem benim ne düşündüğümün pek de önemi yok. Memnun etmen gereken tek insan sensin. Sen sadece kendini mutlu eden şeyleri yapmaksın.”

“Pek de üzerinde durmuyorum.” Lucas sesinin soğukkanlı çıkması için özen gösterdi.

“Ah.” Henry ona düşünceli bir şekilde gözlerim dikti. “Zannedersem bir gün öyle olmayacak Hayatta bir tutkunun olması, gerçek bir tutku ve bağlılık, büyük bir doyum kaynağı.”

“Hayatımda bolca tutku var. Daha fazla doyum alırsam, aşırı yorgunluktan ölebilirim,” dedi ağır ağır. “Yani görüyorsun ki benim açımdan her şey mükemmel.”

“Pekâlâ, huysuz bir adamdan bu kadar öğüt yeter,” diye söylendi Henry. “Seni buraya tatsız bir azar yemen için çağırmadım.”

Bu konunun kapanmasına rahatlayan Lucas hemen cevap verdi: “Beni buraya çağırmandaki özel nedeni merak ediyordum. Beni buraya davet etme şeklin çok acil gibi gelmişti.”

“Ölüm kalım meselesi değil fakat senden küçük bir isteğim olacak” “Elbette. Ne istersen.”

Güldü. “Son bir tavsiye sana, evladım. Her zaman atlamadan önce önüne bak. Bir şeylere senden ne beklendiğini bilmeden kendini adamak sakıncalı olabilir.”

“Şansıma güveniyorum.” Kont sırıttı. “Senin aklında nasıl bir şeyler vardı? Yasadışı? Ahlakdışı?”

“Ne yazık ki hiç o kadar ilginç değil.” Amcası şakadan iç çekti. “Beni sandalyemle beraber kütüphaneye doğru itsen *iyi* olur, sana göstermem için.”

Eski model sandalye cilalanmış parkenin üzerinde kayıp giderken, Lucas amcasının, çelimsiz omuzlarına örttüğü moher kumaştan yapılmış şaldan daha ağır olmadığını fark etti. Başka değişiklikler de vardı. Tahta ve demirlerden gelen gıcırtilar kadar hafifçe fısıldıyorlardı fakat zamann amansızca akıp gittiğinin belirtisiydiler.

“...Sevilla Başpapazı Raymond’ın Antik Yunan medeniyetinin bilgeliğini muhafaza etme çalışmaları hakkında ne kadar bilgi sahibisin?” Kont bir an düşündü. Bu isim bir yerlerden kulağına tamdik geliyordu ama bunun dışında bir bilgisi yoktu.

“Bu konudaki engin bilgim pantolon balığının başı kadar,” diye cevapladı genç adam.

Umduğu gibi, bu muzip yorumu amcasının gülmesine sebep oldu. “Seninkinin mi yoksa benimkinin mi? Korkarım aralarında epeyce bir fark olabilir. Beynim henüz ufalmıyor ama ne yazık ki anatomimin başka kısımları hakkında aynı şeyi söyleyemeyeceğim.” Henry kafasını kaldırdı ve içtenlikle, “Yaşlanmak çok can sıkıcı bir şey, Lucas. Baldırandan başka bu süreci kolay geçiştirecek bir ilaç olsa keşke,” dedi.

Lucas sesli bir şekilde yutkundu. Alı, hamisi diğer dünyaya göçünce bu kendini aşağılayan espri anlayışım ve özlü bilgeliğini özleyecekti. “İskoçların *uisge beatha* yani yaşam suyu adını verdikleri kuvvetti bir karışımları var. Kendi deneyimlerimden söyleyebilirim ki insana sıkıntı veren her türlü hastalığa faydası var... geçici de olsa.”

“Ben daha çok mantıklı düşünmeyi teşvik edecek bir şeyler düşünüyordum, unutmayı değil,” diyerek cevap verdi amcası acı tatlı bir iç çekişle. “Her halükârda, henüz aklım sapa sağlam yerindeyken, onu kullanmak isterim.” Bahçeye bakan camlı cumbalardan birini işaret etti. Kırmızı bir kurdelayla bağlanmış, ince bir deste kâğıt, ufak bir çakşma masasının üzerinde duruyordu.

“Bu elyazmasını Lord Fannerton’ın mülkünden aldığım eski bir incilin içinde buldum. Sesi

heyecardıydı. “Arapçam pek iyi değil ama sanırım Hipokrat adını ve başlığı çıkarabiliyorum. Eğer haldıysam, yüzyıllardır Batı biliminsanları için yüzlerce yıldır kayıp olan bir çakşma. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Lucas omuzlarını silkti. “Akşamları geç vakte kadar antik dünyanın gizemlerini çözmeye çakşarak vakit harcadığımı söyleyemeyeceğim. Aldımda başka şeyler var.”

Henry güldü. Aldatıcı, yumuşak bir ifadeydi bu, bakışlarındaki sertliği gizleyemiyordu. Birkaç dakika sonra bakışlarını tekrar eski püskü parşömeğe çevirdi. “Eğer önsezim doğru çıkarsa, çok büyük bir değeri var ve sadece biliminsanları için değil. Ben birkaç not aldım ama içeriği benim bilgimi aşıyor. Bunun haricinde büyük bir kısmı bir şifre kullanılarak yazılmış gibi. Bu da radikal bilimsel fikirleri dini otoritelerden gizlemek içindi. Bir bütün olarak ele alındığında, bu çok önemli bir tıbbi keşif olabilir.”

“Ne demezsin,” diye homurdandı Lucas. Onun için küflü bir parşömeğin hakkında bu kadar heyecanlanmak zordu ama Henry’nin bu konudaki heyecanının yanaklarına renk getirmesi Lucas’ı mutlu etmişti.

“Gerçekten. Bak şimdi, kâtibin açıklık cümlelerinden anladığım kadarıyla, bu parşömeğin içinde yaraları iyileştiren mucizevi bir ilacın tarifi bulunuyor.” Henry ona baktı. “İlginç, değil mi?”

Lucas başını onaylamasına salladı. “Evet, bunu görebiliyorum.”

“Arkadaşım Lord Lynsley de öyle düşündü. Biliyorsun, o Savaş Bakanı’nın yardımcısı,” diye devam etti Henry. “Ona bundan bahsedince çok ilgilendi ve bu konunun uzmanı olan birine bunu göstermem gerektiği konusunda bana katılıyor. Ne de olsa böyle bir buluş ordu için büyük önem taşır.” Parşömeğin deri bir dosyanın içine sokup kapakçığını bağladı. “Ancak, bu buluş konusunda şu anda ihtiyatlı davranmamı istediği için, bunun gibi bir hâzinenin nakliyesini senden başka kimseye teslim edemem.”

“Bütün mesele bu muydu?” Lucas ondan bu kadar önemsiz bir şey istenmesine rahatlasın mı hayal kınıklığına mı uğrasın karar veremedi. “Aslında Oxford’a gidip gelmekten daha zorlu bir görev bekliyordum...”

“Ah, Pont Sokağı’ndan öteye gitmene gerek yok. Bilimsel yayınlarımdan öğrendiklerime bakılırsa. Leydi Sheffield’in eline su dökebilecek bir Oxford Üniversitesi hocası yok.”

“Kocasını zehirleyen cadı mı? Dalga geçiyor olmalısın.” “Terbiyesiz söylentiler bunlar.” Henry değerli paketinin etrafına ipi bir kez daha doladı. “Gazetelerin gerçekleri çarpıttıklarım en iyi bilenlerden biri sen olmalısın. Aralarında Lord Lynsley’ni de bulunduğu, kusursuz katmaclardan öğrendiğime göre, dul kadın çok parlak bir bilim insanı.”

O zaman kailin sadece katil değil ayrıca kir entelektüeldi.

Lucas bunlardan hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Yüzünü ekşiterek gözlerini kapadı, aklında cildi kitap macunu rengi, küllü kahverengi saçları sıkıca topuz yapılmış, kemikleşmiş

omuzlan bilginler gibi kamburlaşmış ve ince dudakları daimi bir tatminsiz -likle büzüşmüş bir kadın canlandırdı. Gözlük bu resmin tamamlayıcı parçası olurdu. Ve mutlaka gözlerini kısıp bakardı. Belki bir iki siğili bile olabilirdi.

En korkunç kâbuslarında bile, daha az görmek isteyeceği bu kadın görmüş olamazdı.

“Doğrusu Lord Lynsley ondan yardım istemem için beni yönlendirdi. Aslında kendi yapacaktı ama acil bir devlet meselesi için şehir dışına çıkması gerekti.” Henry duraksadı. “Ama bunu yapmak istemiyorsan...”

“Hayır, hayır.” Ağzından ateş püsküren bir ejderha ya da saçlarında yalanlar olan, bakışlarıyla adamı taşa çeviren Medusa’yla karşı karşıya gelmesi beklenmiyordu ya. Basit bir ayak işiydi, ihmalkârlık günahlarından arınmak için küçük bir kefaretti.

Elyazmasını almak için uzandı.

‘Üçüncü “BöCüm

Lanet olsun.

Yakın zamanda yaşadığı bütün maceralara kıvasla belki de en tatsız olanı buydu. Ama münzevi dul ona başka seçenek bırakmamıştı.

Ayağı pürüzsüz kireçtaşında kayarken küfür eden Lucas, son anda asma yapraklarına tutunarak kadının etinin arka duvarından kötü bir düşüşü engelledi. Bir an duraksadı ve cam kenarına doğru kısık gözlerle, hesaplayan bir bakış fırlattı. Gizli buluşmalar ayarlamak için çok daha zorlu engeller aştığı olmuştu. Ama ne de olsa o zamanlar hanımefendiler bu buluşmaların farkında oluyordu ama yine de lojistik sorun çıkarmayacaktı.

Gizlilikten başka bir alternatifi yoktu. Leydi Sheffield’ın antika kâhyası, Pont Sokağındaki her türlü münasip görüşme isteğini geri çevirmişti. En son sefer, yaşlı, huysuz adam kapıyı bile açmayıp kartım kabul etmemişti. Lucas yine de kartının arkasına, kazılmış yazının altına bir not iliştip meşe kapının altından atıvemişti.

Ağzının kenarları yukarıya kalktı. *Dul kadın onunla inatlaşmayı istiyordu demek.* O da bu düello davetini kabul etmişti. Kadın cümlelerinin arasındaki imayı anlamışsa, kâğıt parçası onun bu savaş daı etini kabul etme niyetini beyan ediyordu.

Solukta vaptığı araştırmalar sonucunda, “Cinayet Leydisi” hakkında, üç-beş kuruş karşılığında bilgi paylaşacak bir uşak bulmuştu. Kadın neredeyse hiç evden çıkmıyordu. Kendi de buna şahit olmuştu. Ama kapıağma göre dul kadının her hafta, hiç kaçırmadığı bir randevusu vardı.

Ha! Kadın eve dönünceye kadar kolaylıkla içeri girer, özel odalarından birine kurulur ve gelişini beklerdi.

Fakat camdan içeri süzülüp kıvrılan bir buhar bulutuna dalınca Lucas artık kendini pek de memnun hissetmiyordu. Belki de bu pek de iyi bir fikir değildi. Kadının namım aklının bir kenarında tutarak

kaynayan kazanı şüpheli bir şekilde inceledi. Lâkin burnunu buruşturarak denemek için bir nefes aldığıında, nemli havanın pek hoş koktuğunu fark etti; odunumsu, çiçeksi bir tatlılıkla yumuşayan bir aroması vardı. Cadılar Tanrıçası'ndan beklenecek zehirli, ölümler diyarına ait bir iksire pek de benzemiyordu.

Doğrusu, tuhaf görünen aletler bir yana, bu odanın pek evcil, rahat, ona amcasının çalışma odasını hatırlatan bir hali vardı. Çalışma masasının üstünde duran ağır ciltlerden birinin içine baktı. Ah, evet. Aynı Latince terminoloji, aynı karmaşık denklemler.

Kapağın düşerek kapanmasına izin verirken kadının çalışma masasına yöneldi.

Not defterinin üst kısmında, alışmış kalem ve mektup açıcı çeşitleri dizili duruyordu. Tek tuhaf şey bir şişe kırmızı mürekkepti. En azından mürekkep olduğunu düşünüyordu, en son kurbanının kanı değil. Elindeki kâğıt paketini bir kenara bırakarak daha iyi bakmak için yaklaştı.

“Kahretsin.”

Halıya düşürdüğü kitabı yerden alırken, Lucas damarlı, kâğıt kapağı koluyla sildi ve arkasını dönerek yerine koydu. Bunu yaparken içindeki kurdela ayraç düştü ve sayfalar açılıverdi.

Ne katlar ilginç. Yazı masasının kenarına tüneyerek Lucas bölümün devamını karıştırdı.

Yaramaz kız.

Leydi Sheffield'in gizemli diller konusundaki bilgisine pek açık saçık bir İtalyanca lehçesi dahildi, bunun yanı sıra resimler, kibirli, entelektüel bir kadından beklenmeyecek derecede mahrem bir anatomi merakı sergiliyordu.

Kitabı ters düz edip kendini gülmemek için zor tuttu. Tekrar bakınca belki de kadın fizik ve yerçekimi kuvveti hakkında bir çalışma yapıyordu. Bu pozisyonu başarıyla yapmak, epeyce bir bacak kası gerektirirdi. Leydi Wilton'ın yatak odasının balkonunda buna benzer bir şey denemiş olduğu için bunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

“Hay şeytan, neler oluyor burada!” Şoktan tizleşmiş bir çığlık, adamın araştırmasını böldü.

Lucas kafasını kaldırdı ve gülümsedi. “Bana Lucifer diyebilirsin. Formalitelere gerek yok, nasılsa burada yalnızız, bazıları buna samimi bir ortam bile diyebilir.”

Kadın hâlâ evden çıkarken giydiği korkunç peçeli şapkayı çıkarmamıştı. Kabarık siyah tülleri onu yürüten bir fırtına bulutuna çevirmişti.

“Çıkın dışarı!” Gökğürültüsüne benzeyen siniri bu görüntüyle uyum içersindeydi. “Derhal.”

Tuhaf ama sanki bir an, onu daha önce görmüş gibi hissetti. Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırıp cevap verdi, “Söyleyeceklerimi dinleme nezaketini gösterinceye kadar olmaz.”

“Benim terbiyeme nasıl dil uzatırsınız! Bana ahlak dersi verebilecek bir pozisyonda değilsiniz.”

Lucas işaret parmağıyla erotik gravürü göstererek, "Sizde öyle sayılmazsınız," dedi.

Kadının omuzları kaskatı kesildi, kafasını biraz kaldırdı. Kadın adamın düşündüğünden daha uzun boyluydu ve garip bir şekilde bu kapkara katların altında, boynunun bir kuğu kadar zarif olduğu düşüncesine kapılmıştı.

"Çıkın dışım," diye tekrarladı. "Sizi uyarıyorum, bu terbiyesizliğinize katlanacak değilim."

Lucas bacak bacak üstüne atıp çizmesini sallandırdı. "Ne yapmak niyetindesiniz? Tabanca çıkarıp beni vurmak mı? Sizin zehri tercih ettiğinizi duymuştum."

"Size bir seçim hakkı versem eminim kılıcı seçerdiniz. Duydum ki kılıcınızla çok övünüyor musunuz."

Adam güldü. "Pes, Levdi Sheffield." Elini göğsüne koyarak abartılı bir şekilde yüzünü ekşitti. "Sanırım kendi kazdığım kuyuya düştüm." Tiil peçe bıçak gibi keskin bakışını pek de gizleyemiyordu. Lucas cildine binlerce küçük iğne batıyor gibi hissediyordu.

"Bu evde bırak kendi kazdığınız kuyuya, hiçbir şeyin içine düşemezsiniz," diyerek karşılık verdi.

Dul kadının keskin bir zekâsı vardı, bunu kabul etmesi gerekti. Bunu çok da kabiliyetli bir şekilde kullanıyordu. Lucas ayağa kalktı, pantolonundaki kırışıkları düzeltti. Yetenekli bir düşmanla dövüşmek onu sınırlendirmek yerine ilgisini çekmişti. Yumuşak başlı kadınlar onun ruhunu sıkıyordu.

"Burası pek sıcak," dedi kelimelerini uzatarak. "Eğer laf dalaşma gireceksek, paltonuzu ve şapkanızı çıkarırsanız daha rahat edebilirsiniz. Dediğim gibi, söyleyeceklerimi dinlemeden hiçbir yere gitmiyorum." "Size hayır denmesine alışık değilsiniz sanırım?"

"Evet."

Bir an bir duraksama oldu, siyah vün kıpırdamasıyla beraber kadın çalışma masasına yöneldi, beyaz bir tozdan bir kaşık aldı. Kazana döktüğü sırada içinden buhar yükseldi.

"Harlı ama," diye mırıldandı. "Rakibimin yüzünü görebilmeliyim, spjrtmenlik bunu gerektirir." Özellikle ceketinin üst düğmesiyle oynayan Lucas, "(Töz göze bakmak dövüşün en çıplak halidir," diye ekledi.

Kadın geriye doğru adım attı. "Sizin oyunlarınızı oynamak istemiyorum."

"Emin misiniz?"

Ellerinin hafif titremesi, korkusunu belli etti. "P-pek eminim."

"Bir beyefendi olarak beni dinlemeniz için sizi zorlayamam," dedi yumuşakça. "Ama pek çaresiz haldeyim ve çaresiz adamların kurallara uyma ihtimali azalır."

Soluğu boğazında takıldı. "Benimle ne gibi bir alakanız olabileceğini kestiremiyorum." Kaynayan

sıvıyı karıştırdı. “Avnı çevrelere mensup değiliz.”

“Böyle olduğu halde yollarımız kesişti.” Pirinç kumların arkasından çıktı. “Bunun nedenini birazcık bile merak etmiyor musunuz?”

“Birçok şeyi merak ediyorum, Lord Hadley. Ama siz bunlardan biri değilsiniz.”

Lucas biraz azarlanmayı hak ettiğini düşünse bile kadının ses tonu gururunu kırdı. Münzevi bir dulun son sözü söylemesine izin vermeyecekti. “Yargılamadan önce beni bir dinleseniz?”

“Öyle yaparsam ne olacak?”

“O zaman söz veriyonım bir dakika bile daha beni misafir etmeniz için sizi zorlamayacağım.”

Dul kadın tereddüt etti, bit anda şapkasının iplerini çözdü ve kitap yığınının üstüne koydu. “Pekâlâ,” dedi ona doğru dönerek.

Şaşkınlık adamın bir an nefesini kesti.

Yanılmıştı. Kadın hiç de hayal ettiği gibi değildi. İnce dudakları hariç.

Fakat o da, şıı an onları büzmüş oldukları içindi. Doğal halleri düzgün ve dolgundu. Sinirden şekil değiştirmiş hallerinde bile onların nefis şeklini fark edecek kadar kadın güzelliği konuşumla uzmandı.

Lucas aniden gelen, gümbür gümbür bir farkındalıkJa, onun iner kemikli, nazik yü/iinün tüm detaylarına donup bakakalmıştı Nabzı hızlandı, kalbi kaburgalarına çarpmaya haşladı.

Sahte Şirinli

T,»mm, nasıl olmuştu da bu kadının bir afet olduğunu duymamıştı?

Ona bir an daha baktı, tuttuğu nefesi verdi ve gözlerini kadı-nmkilere dikti.

Kınama gözlerini deniz köpüğü yeşilinden bulutlu bir griye dönüştürmüştü. Yüzeyin hemen altında daha derin bir duygu vardı. *Güvensizlik*. Bir tutam korkuyla daha da kararmıştı.

Leydi Sheffield erkeklerden sakınıyordu. Neden olduğunu merak etti. Fakat bu konu üzerine daha fazla düşünmeye zamanı olmadan kadın onu tersleyerek konuştu: “Devam edin. Bütün günü size ayıramam. Sizin olmayabilir ama benim yapacak daha önemli işlerim var.”

Yukarıya kalkmış kaşlar hoşnutsuzluğunu daha da belli etti.To-kalarıııdan kaçmış saçlar gibi, kaşları da kızıla çalan altın tonlarında bir kahverengiydi, aralarında bakır rengi parlıyordu. Bu ateş rengi, öne çıkan parçalar bastırılmış tahammülsüzlüğünün aynası gibiydi. Kafasını sallayarak paltosunu çıkardı.

Bakışlarını zarif vücudundan zorla ayırarak arkasındaki kâğıtları almak için uzandı. *Bu tuhaf*

büyülenmeyi üzerinden at, diye azarladı kendini. Rahibe gibi giyinmiş bir dula bu şekilde duygusal bir reaksiyon göstermeyecek kadar çok sayıda çıplak ve istekli kadın görmüştü.

“Ben anlatmaya başlamadan önce siz bunlara bir baksanız daha iyi olacak sanki.”

Ciara kâğıtlara bakmak için acele etmedi. “Bu bir şaka mı, Lord Hadley? Kulüplerinizden birinde bahse mi girdiniz? Tahmin edeyim: Lord Hadley dul cadının evine adım atamaz, beş yüz pounduna iddiasına girelim!”

Son bir çekişle ipleri kopardı. “Siz tüm bu korkunç ilgiden ve adınızın kötü davranışlarla anılmasından hoşlanıyor olabilirsiniz. Fakat ben işsiz güçsüz dedikoducuların ağzında sakız olmaktan, pis spekülasyonlara konu olmaktan nefret ediyorum.”

Bu sözleri duyan adamın gözleri kısıldı. Aniden parlayan güneş ışığı yüzünden Ciara ne gördüğünden emin olamadı. Muhakkak sinir olmalıydı, üzüntü değil. Hadley gibi hir serseri günahlarından pişman olmazdı.

Yine de acele cevabı onu şaşırttı. “Dediğiniz gibi maceralarım iyi biliniyor. Kendimi kanıtlamak için böyle muziplikler yapmama gerek yok.”

“O zaman tekrar soruyorum: Benden ne istiyorsunuz? Bir hovardanın isteyebileceği hiçbir şey yok bende.” Bunun doğru olduğunu biliyordu. Rahmetli kocası onun bir erkeği baştan çıkaramayacak kadar zayıf olduğunu söylemişti. Saçları da genelde beyefendilerin tercih ettiği gibi sarı değil kıızıldı. Sheffield bu kızıl renkle dalga geçmiş, annesinin İrlandalı lekesi olarak nitelemişti.

Gözlerini bir an kapadı; kocasının krala, vatana, Küçük Korsi-kalı’ya³, asbnda kendinden başka herkese beş kuruşsuz kalıp para uğruna evlendiği için sövdüğünü hatırladı. Kendisi de bu anlaşmadan memnun sayılmazdı. Edindiği unvan, çektiği çileye pek değmemişti.

Kemikleri sızlasın. Adam tam bir zorba ve hödüktü. Kocasının ölmesine hiç üzülüyordu...

Kirpiklerini kaldırdığında Kontun ona yaklaştığını fark etti. Sandal ağacı ve baharatlı tütünün erkeksi kokusunu hissedebilecek kadar yakındı. Adamın vücudundan yayılan ısının yanağını okşadığım hissedecek kadar yakın.

“Tam tersine Leydi Sheffield, benim istediğim şey tam olarak sizde var.”

İpeksi fısıldaması omurgasından aşağıya bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Adamın gözlerinin safir mav-isinden daha koyu bir par ■ laldığa bürünmesi bu hissin midesine inip burada bir takla atmasına sebep oldu. Delirip>r muvdu acaba? Bir serseriye bu şekilde fiziksel bir tepki vermesi yok mantıksızdı.

Yapma. Ah, onun çizilmiş gibi muntazam çene kemiğinin üzerine dökülen kömür karası saçlarına bakma. Parlak hitamlarının parmaklarının arasında nasıl bir his yaratacağını düşünme.

Ciara elleriyle elbisesini düzeltti, bilmeyerek ipek kumaşın kalçalarının üzerinde daha sıkı oturmasına sebep oldu.

Adamın gözleri bu hareketi takip etti ve gülümsedi. “Güzel göğüsleriniz, uzun bacaklarınız ya da şekilli kalçanız değil, bilge aklınıza ihtivacım var.”

Kadın geri adım attı, kendini okul çağındaki bir kız gibi kekelerken buldu ve çok utandı. “Ben... benim... siz... çok saçma şeyler söylüyorsunuz. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Öyle mi? Bir kadının albenisini ölçmek konusunda uzman sa-vılınm, demode bir elbisenin içine gömülmüş olsa bile. Boyun kıvrımından çok şey anlaşılabilir veya kıvrak zarafeti...”

“Bu kadar yeter,” diyerek böldü Ciara karnındaki kelekleri yatıştırmaya çalışırken.

“Daha fazlasını merak etmiyor musunuz?” diye sordu genç adam sakince. “Çoğu kadın güzelliklerinden bahsedilmesini sever.”

Havin merak etmiyorum! Ama uygunsuz bir sebepten dolayı bu sözler ağzından çıkamadı...

“Dediğim gibi, hareketleriniz oldukça zarif. Kalçalarınız tam kıvamında... uygunsuz düşünceler tahrik edecek kadar sallanıyor. Göğüslerinize gelince...”

Kadının eli aniden göğsüne gitti.

“Göğüsleriniz olgun birer şeftali kıvamında görünüyor.” Her hecenm keyfini çıkarıyormuş gibi yavaş yavaş devam etti. “Yumuşak, ele gelir...”

“Lütfen bu ziyaretin amacına gelin, Lord Hadley,” dedi Ciara sesinin kontrolünü en sonunda ele geçirerek. “Sabrım tükeniyor.”

“Ne yazık ki üzerinizdeki şu rahibe elbisesi de öyle tükenip gitmiyor.”

“Bayımı!”

Kont bir adım atarak kadına yaklaştı. “Dedikleri doğru mu?” Üzülerek yüzüne ateş bastığını fark etti.

“Zekânız hakkında,” diye ekledi adam.

Ciara gözlerini adamın gülecek gibi kıvrılmış, alabildiğince erotik dudaklarından zorla ayırdı. “Arsız küstahlığınız vetti artık,” diye fisıldadı, paketi adamın göğsüne doğru iterek. “Ne çeşit bir oyun oynuyorsunuz bilmiyorum ama fazla ileriye gittiniz.”

Kont kadının eline dokundu. “Şakalaşmamın kusuruna bakmavm. Sizi kızdırmak yüzünüze öyle güzel bir ışıltı getiriyor ki kendimi alı koy anlıyorum.”

“Kendine hâkim olamayan bir adamsınız, öyle mi?”

Bir an, yüzündeki melun zevk sanki kayboldu.

“Ben de fena halde isteklerime yenik düşebiliyorum,” diye ekledi kadın. “Mesela şu an sizi ve lanet kâğıtlarınızı cehennem ateşlerine atmayı istiyorum.”

“Şu elyazmasını ateşe fırlatmadan önce bir bakmak isteyebilirsiniz.” Soğukkanlılığı geri gelmişti. “Bana söylenene göre antik bir bilimsel belge, Batı dünyası varlığından bugüne kadar habersizmiş. Ciddi bir bilim insanı için paha biçilmez olabilir. Ama tabii bunun değerlendirmesini sizin yapmanız gerekiyor.”

İstemediği halde merakı kabaran Ciara, ilk sayfaya bir göz attı. Gerçekten çok eskiye benziyordu, mürekkep epeyce solmuştu. Ne var ki ona getiren kaynağı düşününce bunun bir şaka olması gerekirdi. “Neden bana getirdiniz?” diye sordu.

“Çünkü amcanı başka birine güvenmek istetiliyor. Sizin içeriğim inceleme ve doğru bir tercüme yapma konusunda en vasıllı insan olduğunuzu düşünüyor. Bir kısmı karmaşık bir şiiire kullanarak t, ilmiş.

amcanı bunun sizin zekânıza sahip bir karim için mesele olacağını sanmıyor.”

Kadın ona inanmayarak homurdandı. Adam kendini açıklayınca şüpheleri doğrulanmıştı. “Ne hoş laflar! Sizin hiçbir akrabanızla ömrümde tanışmadığıma cininim.”

“Hayır ama Sör Henry Phelps sizin çalışmalarınızı çok iyi biliyor ve size çok saygı duyuyor.”

İşte *hu* beklenmedik bir keşifti. Ciara kitaplarına düşkün aristokratın, hovarda Kont’la bir ilgisi olacağını düşünmemişti. İhtiyar beyefendinin bazı çalışmalarını okumuş, onları iyi yazılmış ve zekice bulmuştu.

Hadley’nin mürekkep kullanımına tek katkısı ise gazetede dedikodu sayfalarını dolduran seks skandallarını yazmaktı.

“Dediğiniz doğruysa neden kendisi gelmedi?” diye sordu.

Kont cevaplamadan önce bir an durdu. “Bu günlerde yatak odasından çalışma odasına kadar olan mesafeyi bile zor gidiyor. Ama hastalığından çok gururu onun evden çıkmasını engelliyor. Tekerlekli sandalye kullandığım kimsenin görmesini istemiyor.”

Adamın sesindeki acı onu şaşırtmıştı. Acaba bu dünyayı umursamayan çapkın kendinden başka birisi için endişeleniyor olabilir miydi? “Siz de onun bu entelektüel takipleriyle ilgileniyor musunuz?”

“Hiç ilgilenmiyorum. Takip edilecek çok daha ilginç şeyler var,” dedi sırtarak ama yine bu olumsuzluk sanki gözlerinde görünmüyordu.

Saçmalama, diye kendine kızdı. Adamı üzgün gösteren yalnızca ışığın bir oyunuydu.

“Fakat bunun onun için çok büyük bir değeri var.” Sesindeki şefkati duymamak olanaksızdı. “Ve bu yüzden onu mutlu etmek için elimden ne gelirse yapmaya hazırım. Onun iyilikleri karşısında en azından bunu yapabilirim.”

Kadın ilk etaptaki nefretinin biraz yumuşadığını hissetti. “Ona oldukça düşük gibisiniz.”

Başıyla onayladı. “Evet, öyleyim. Bir müzmin bekârın kendini birdenbire şeytani bir gencin hamili olarak bulması kolay olmamıştır. Ancak gençliğimde yaptığım delilikleri olağanüstü bir sabır ve anlayışla karşıladı.”

Ciara, Lord Hadley’ nin kendi zevkinden başka hiçbir şeyi ciddiye almadığını düşünmüştü. Ama adam camdan baktığı sırada, profili yüzeyinde keskin bir silüet oluştururken, vicdanı birazcık sızladı. Karakterini çok acımasızca mı değerlendirmişti? Herkesten çok o, önyargıların gerçekleri nasıl çarpıttığını biliyordu.

“Kulağa bir azizmiş gibi geliyor.” Kafasının karıştığı gizlemek için el yazmasını dikkatlice okumaya koyuldu.

“Şeytani bir yeğene kıyasla mı?”

Kadın bir sayfa çevirdi. Yüzü bu kadar mı kolay okunuyordu?

Cevap vermemesi adamın hoşuna gitmişti sanki. Arapça harflere konsantre olmaya çalışsa da Ciara’ nın gözüne adamın tezgâha doğru giderken yüzünde beliren gülümseme çarpın. Birtakım ufak cam ampulle oynadıktan sonra, tepsi dolusu filizlere yöneldi.

“Laboratuvardaki hiçbir şeye dokunmaman gerektiğini biliyor olmaksın,” diye söylendi kadın kafasının dağılmasına izin verdiğine kızarak.

“İşte ben bu yüzden iyi bir bilim insanı olamam.” Eline beherlerden birini akp ışığa doğru kaldırdı, az kalsın içindeki her şeyi döküyordu. “Sürekli kuralları unutuyorum.”

Onu suçlamama isteği çabucak kayboldu. “ *Umursamamak* daha uygun bir kelime olur sanki.”

“Ah evet, diller konusunda da uzmanız.” Lanet herifin elleri fazlasıyla hızlıydı. Yine erotik kitabı ekne almış ve sayfalarını karıştırmaya başlamıştı. “Söyleyin bakalım, Venedik lehçesinin nüansları hoşunuza gidiyor mu?”

“İtalyanca yazıldığını nereden çıkardınız?”

“Kontes Francesca di Musto yakın bir arkadaşımıdır. Ondan bu dili biraz öğrendim, şunu tanıyacak kadar...”

“Sorduğum için üzgünüm,” diyerek Ciara sözünü kesti. Dikkatini el yazışma vermeye çalıştı.

Sormadan önce adam bir an bekledi. “Peki, ne düşünüyorsunuz?” “N-ne hakkında?” *Adamın cesareti!* Gerçekten şu an baktığı münasebetsiz kıtalar ve resimler hakkında konuşmaya mı yoksa onu kışkırtmaya mı çalışıyordu? Kitabın çalışma odasında bulunmasının gayet mantıklı bir açıklaması vardı. Erkek Mantığının Değişmez Kanunları kitabı için biraz araştırma yapıyordu ve kitabın yazılarında gelişmiş bir esprî anlayışı olduğunu keşfetmişti... gerçekçi çizimlerinin yanı sıra.

Kont kaşını kaldırdı. “Elyazmasından bahsediyorum elbette. Başka neyi kastediyor olabilirim ki?”

Ciara yine yüzünün kızardığını hissetti.

Adamın öksürüğü gülme sesine çok yakındı ama konuştuğu zaman pür ciddiyetti. “Sör Henry için bu çeviriyi üstlenir misiniz?” “Henüz karar vermedim.” Büyütecine uzanarak kitabın kenarındaki küçük bir çizimi inceliyor gibi yaptı.

Adamın kadının çalışma odasında tekrar dolanmaya başlaması onu çok sinirlendirdi; çizmelerinin yere sürtüşünü, kâğıtların hışırdamasını ve cam şingirdamalarını duymak çalışmasını imkânsız hale getiriyordu. Bir mantarın hafif ses çıkararak patlamasının üzerine, fırça darbelerini incelemeyi hepten bırakıp arkasına döndü.

Kont bileğine yeşil bir yağ damlatıyordu. “Ardıç özü,” diye okudu etiketten. “Pek güzel. Ucuz cin kokusuna benzemiyor.”

“Bırak onu elinden!” Bir bez parçası kapan Ciara adamın yanına koştu. “Sulandırmadan kullanılmaması gerekiyor. Teninizi delik deşik eder. Verin bir göz atayım.” Manşetini geriye kıvrıdı ve yeşilin her zini silmeye koyuldu.

Adamın elinde çıtkırıldım bir züppeden beklenecek yumuşaklık-an eser yoktu, tendon ve kasları çok belirgindi. Parmak eklemlerinin üzerinden geçen bir yara izi vardı, kollarında ise serpiştirilmiş koyu renkli kıllar. Döndürünce elinin içinde nasırlar olduğunu gördü, uzun parmaklarının uçları da nasırlıydı. Ama bileğinin etrafına kapanan dokunuşu şaşırtıcı bir şekilde hafifti.

Bu kadar yakından ısı yayan şahlanmış erkeksiliği hissediliyordu, kadın kendine hâkim otamayarak parkta duyduğu tüm o müstehcen şeyleri düşünmeye başladı.

“işim bitmedi,” diye fısıldadı kadın, adamın, konuşmasındaki tuhaf tutukluğu duymadığını ümit ederek.

“Benim de bitmedi.”

Ciara onu itmeye niyetliydi ama garip bir simya onu olduğu yerde, donmuşçasına tutuyordu. Adam onu hafifçe öptü, dudakları yanaklarına usulca dokundu. Kadın birdenbire artık üşümüyordu, her yam ısınmıştı. Bedeninin en orta yerinden bir alev yükseliyordu. Adamın avuçları kollarından yukarı doğru ilerlerken kadının teni yanmaya başladı.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu gerçek olamazdı.

Kadın sersemlemiş bir şekilde itiraz etmek için ağzını açtı fakat dudakları daha da samimi bir öpüşmeye yakalandı. Adamın dili kadının dudaklarının üzerinde dolaştı, dişleriyle hafifçe ısırıldı. Sonra, bir anda adamın dili ağzının içindeydi; tadı tuzlu, isli ve adım koyamadığı saf bir tat gibiydi.

Kadının konuşma çabası, sözsüz bir inilti olarak çıktı. O kadar uzun zamandır öpülmemiş, arzulanmamış, kendini böylesine hayatta hissetmemişti ki.

Kont kıvrılan, yavaş dürtülerden oluşan muzip temposunu artırdı. Aldım kaybetmiş gibi olan Ciara kendini önce yavaş, sonra giderek hızlanan bu günahkâr ritme bıraktı.

Kötü, kötü.

Genç adamın iç titreten dokunuşu ve tadı birden çekildi ve hâlâ sımsıcak olan dudakları kadının çenesinde gezmeye başladı.

Ciara gözlerini kapadı ve soluklanma} '» çalıştı.

“Tanrını, bana vardım et.” Bu güç istemek için miydi? Yoksa kendini günah işlemeye teslim ettiğinin işareti mi? Kendisi de cevabın ne olduğundan emin değildi.

Cevap olarak adam elleriyle kadının yüzünü iki yanından kavradı ve o korkunç baştan çıkaran dudaklarıyla genç kadının şişmiş alt dudağını tekrar emmeve başladı. Usulca, tadı tadı. Sanki tanınmış bir çapkının bövle bir şey yapması mümkünmüş gibi. Öpücükleri yumuşak bir yaz yağmuru gibiydi. Kadının çenesine, yanaklarına, alnına düşüyordu.

Omuzlarının sağlam, kıvrılan eğimlerine tutunurken Ciara kendini eriyip genç adamla bütünleşiyormuş gibi hissetti. *Tanrım*. Beyni tamamen mi durmuştu? Onu uzaklaştırmak için kendine gelmesi gerektiğini biliyordu. Ama parmakları giderek genç adamın ceketine onu hissetmek için gömülüyordu.

Adam duraksadı.

Korkunç gerçek şuydu ki Ciara öpülmeye devam etmek istiyordu. Talimli bir hovarda, şehvetli bir çapkın olması hiç önemli değildi. Bir anda iç dünyasında yalnız ve korkuyor hissederken güçlü ve makul olmak zorunluluğundan bıkmıştı. Ve istenmemekten.

Arzusunu o kadar derinlere saklamıştı ki ulaşılmaz olduğunu düşünmüştü. Ama Kont'un kıvrak elleri bütün savunmasını bir anda ortadan kaldırmış, bu arzusunu ışık ve ısıya maruz bırakmıştı. Ne kadar bilimsel araştırma yaparsa yapsın bu kimyasal reaksiyona ha-zırlanamazdı. Bu patlayıcıydı.

“Tanrım,” dedi genç kadın yüksek sesle, sesi sanki bir yabancı-nınki gibi çıkmıştı.

Adam yukarı baktı ve yavaşça gülümsedi. “Burada nasıl iksirler hazırlıyorsan çok kuvvetliler,” dedi adam, sesi kalınlaşmıştı. Parfümünün sandal ağacı kokusu, adamın kendi saf kokusuyla birleşmişti. Yoğun bir şekilde erotikti.

Kadının dudakları titredi. “B-ben bu simyayı açıklayamam.”

Bir ses, gülme ve inleme arasında bir ses, kulak memesini gıdıkladı. “Ben de açıklayamıyorum. Ama bir adam bu kucaklaşma halinde mutlu bir şekilde ölebilir.”

Ciara'nın yanakları kızardı. “Hiç mantıklı değil... içerikler incelendiğinde. Biz çok farklıyız...”

“Karşı kutuplar birbirini çeker diye duymuştum.”

Cevap işte bu *olmalıydı*. Onları birbirlerine çeken bu güçleri başka türlü açıklamanın bir yolu yoktu. “Mantıklı düşünürsek...”

Pürüzsüz, okşayan bir dokunuşla, adam parmağını kadının dudağına bastırdı. “Bazı şeyler mantığa aykırıdır. Düşünme, sadece hisset.” Genç adamın heykeltıraş elinden çıkmış gibi olan kaslarını hissetti. Ah, ona dokunmak çok muzip ve zevkliydi.

Kontun fısıltısı kulağını gıdıkladı. “Sheffield düşündüğümde de büyük bir aptalmış,” diye ekledi. “Zevk için neden başkalarının peşinden koşmuş ki?”

Ölmüş kocasından bahsedilmesi bu delilik anına tamamen teslim olmasını engelledi.

Mantığı geri geldikçe, nasıl olduysa kendinde geri çekilme gücünü buldu. “Erkeklerin çoğu gibi Sheffield da elinde olmayan şevlerin peşinde koşardı.”

Kapakları ağırlaşmış gözleri iyice kısıldı. “Seni baştan çıkarmayı planladığımı mı düşünüyorsun?”

Ciara ne düşüneceğini bilmiyordu. Ya da ne hissedeceğini. “Hem bu çok mu kötü olurdu? Bana öyle geliyor ki hayatta çok az zevk tatmışsın.”

Kafası karışmış bir şekilde adamın varlığının ağırlığından kaçtı ve çalıştı. “Özel hayatım sizi hiç ilgilendirmez.”

Kadın ellerini yumruk yapıp adamı göğsünden itti, adam hiç karşı çıkmadı. Elleri indi ve kadının eteklerini düzeltmesini izleyerek geriye bir adım attı.

Isısını kaybetmiş olmak kadının tenine mülürlenmiş bir acı bıraktı.

“B-ben gitmenizi rica edeceğim, Lord Idadley. Ve bu kâğıtları da beraberinizde götürmenizi.” Parmakları gibi sesi de utançtan kaskatı kesilmişti. “Dileğinizi yerine getirdim. Bana arzunuzu söyleme şansınız oldu.” Kadın nefes aldı. “Performansınız çok iyiydi, kendinizi çok güzel ifade ettiniz. Ne yazık ki isteğinizi yerine getirmemeye karar verdim.” Adamın gözleri buğulandı, ifadesi sertleşti. Dudaklarının kenarının alaycı bir şekilde kıvrılmış olmasının dışında duygularını ifade eden başka bir şey yoktu. “Elyazması hakkında daha bilmedikleriniz var.” “Ne olursa olsun ilgilenmiyorum.”

“Maceracı ruhunuz nerede, Leydi Sheffield? Bütün biliminsan-lanmm yeni keşifler karşısında heyecanlandığını zannedirdim.”

Ciara karar mekanizmasındaki sapmadan dolayı kendini korkunç hissederek başka yöne baktı. “Bu pek benim alanım değil,” diye yalan söyledi. “Amcanız başkasını bulmakta zorlanmayacaktır.”

“O sizi istedi.”

Kadının elleri eteklerinin içinde yumruk oldu. “Güzel fakat hepimiz hayatta hayal kırıklarıyla yaşamayı öğrenmeliyiz.”

Kont gönderilişini, masada dizili duran aletlere alaycı bir selam vererek kabul etti. “Bilinmeyenleri keşfetmeyi arzulayan birisi için tuhaf bir düşünce.”

Kadın sözlerindeki doğruluk payını kabul etmek istemezmiş gibi dudağını ısırıldı.

“Laboratuvar günlüğünüze bir ekleme yapmak isteyebilirsiniz.” Paltosunu eline alarak kapıya döndü fakat elyazmasını yanına almak için bir harekette bulunmadı. “En denetimli yapılan deneyler bile tahmin edilmeyen sonuçlar verebilir. Sözümde duracağım. Bugünlük. Lâkin sizi uyarıyorum, bu beni son görüşünüz değil.”

'Dördüncü BöCüm

Lucas White s’a yürürken kovulmanın gurumna verdiği zararın azalmadığını, aksine sinirinin tehlikeli bir sınıra dayandığını lark etti. Paltosunu kulübün kapıcısına doğru fırlatarak okuma odasına sert adımlarla ilerledi ve bir şişe brendi getirmesi için garsona el etti.

Leydi Sheffield haklıydı. Hayır cevabına alışkın değildi. Bir de bu cevap kadınlardan geliyorsa. Karşı cinsin ondan bir şeyler istemesine alışmıştı, tam tersine değil.

Lanet olsun.

Sessizce kendi kendine küftir ederek şöminenin yanındaki koltuklardan birine gömüldü ve dans eden alevlere daldı.

Küçük, muzip alevler onunla dalga geçercesine uzuvlarında hâlâ sönmemiş olan ateşi yansıtıyorlardı. Tisi. *Çatır. Çat.* Kulaklarından duman mı çıkıyordu?

Attığı iki tek sinirlerini sonunda yatıştırdı. Üçüncüsüne geçtiğinde Lucas daha düşünceli bir hale bürünmüştü. Altın renkli ateş parçaları ahenkle salınıyordu, sanki vicdanı onu azarlayıp parmak sallıyordu. *Leydi Sheffield'a kötii mi i davranmıştı?* Onu öpme arzusu karşı konulmazdı, zaten kendisi çok disiplinli ya da isteklerine karşı koyabilen birisi değildi.

Ama ilgini; bir şekilde, itirazlarına rağmen kadın da onun ilgisine karşı çıkmamıştı. Doğrusu kelimeleri bir şey söylerken, vücudu tam tersini sövlüvordu.

Lucas dudaklarını büzüştürüp bardağını elinden bıraktı. Onun gibi deneyimli bir hovarda, hayalperest bir dula kolayca istediğini yaptırabilmeliydi. Fakat bunu yapabilmek için onu tekrar görmesi gerekiyordu. Leydi Sheffield, şu ana kadar büyük ihtimalle tüm ka-pdara ve pencerelere kilit vurmuştu.

Kadın akıllıydı... o halde onun da son derece ustaca davranması gerekirdi.

Fakat ne kadar düşünürse düşünsün, aklına bir şey gelmiyordu.

Lanet okun.

Çaresizlik içersinde, kafasını bu karardık düşüncelerden arındıracak, tanıdık bir sima aradı. Ama

hovarda arkadaşlarından hiçbiri ortalarda yoktu. En yakın yoldaşları hâlâ sayfide sakın bir hayat sürüyordu, dolayısıyla ordusu biraz zayıftı. Odada onun haricinde bulunan tek insan, gazetesini okuyup bir yandan purosunu tütüren, ağırbaşlı, ciddi görünümlü bir beyefendi.

Lucas boğazını temizledi. Kibirli Lord Brewster büe kendi düşüncelerinden daha iyi bir arkadaş olabilir. “Rusya’dan yeni haberler var mı?”

“General Kutusov yaşlı, şişman ve tek gözü kör olabilir ama öyle görünüyor İd Napolyori’u geri çekilmeye zorladı.” Brewster homurdanarak sayfayı çevirdi. “Donanmamız Fransız donanmasını olduğu yerde tutabilirse bu sonu gelmez savaşı bitirebiliriz.”

“Evet, övle,” diye mırıldandı Lucas.

“Sudan bahsetmişken...” Vikont kabarık kaşını kaldırdı. “Senin serüveninden kaynaklanan rezalet unutuluncaya kadar şehirden demir aldığını duymuştum.”

“Acil bir ailevi mesele dönmemi gerektirdi.”

“I iimm.” Brewster suratını ekşitti. “Eh, en azından Leydi Becton'ın suaresinde yüzünü göstermen beklenmiyor. Karımın beni neden katılmaya zorladığını anlamıyorum. Davetli listesi her zaman meşhur dulun bilim ve sanata olan ilgisini paylaşan eksantrik yaşlı kadınlardan oluşuyor.” Gazete hışırdadı. “Belki de ben de bir çıplak fahişevle tepinirken gazetelere düşsem, bu sezon boyunca sayfıyeye sürülebilirim. Düşünsene, köpekler, atlar, avlanmak.” Vikont iç çekti ve bir duman bulutu üfledi. “Cennet.”

Nedense bu son jakası artık kulağa o kadar da komik gelmiyordu. Lucas koltuğuna daha da gömüldü. “Evet ama sonuçlarına katlanmak zorunda kalabilirsiniz. Eşlerin o tip davranışları pek de komik bulmadığını duymuştum. Bu da benim bekâr olmamın nedeni.” “Akıllı adamsın,” diye homurdandı Brewster. “Ve korkarım haklısın. Müzik ve entelektüel sohbetle dolu uzun bir geceyi çekmekten başka şansım yok. Tek iyi yanı güzel kırmızı şarap ikram ediliyor olması.” Baron ayağa kalkıp gazeteyi kenara koydu. “Özgürlüğünün tadını olabildiğince çıkar.”

Lucas gülümser gibi yaptı fakat şu anda kendini pek de akıllı hissetmiyordu. Geçmişi düşündüğünde, Leydi Sheffield’la konuşurken şehvetinin mantığına üstün gelmesine izin vermemeliydi. Şüphesiz dul kadın erkeklere karşı mesafeliydi ve kendisi de onun savını destekleyecek deneysel veri sunmuştu. Bayağı dürtülerini bastırmış olmalıydı. Ama bunun yerine azgın bir at gibi hareket etmişti.

Amcası hayal kırıldığına uğrayacakn.

Sessizce kiifir eden Lucas, konyak şişesine uzandı. Fakat eli şişeye kıl payı durdu. Kahretsin, o Çılgın, Yaman Hadleydi. Bu kadar kolav *vazgeçmeyecekti*. Henry’nin henüz geri çevrildiğinden haberi yoktu. Kadının fildişi kulesine bir saldırı daha yapacak vakti vardı. Ama bu sefer güç kullanmaktansa aklını kullanması gerekecekti.

Parmak uçlarını bir araya getirerek bir an düşündü. 1 .evdi Sheffield la ilk görüşmesini ayarlamaya çalışırken avı hakkında biraz araştırın.1 yapmıştı. Bilimsel topluluğu ve küçük arkadaş grubundan

haberi vardı. Brvıvster'ın Leydi Becton in suaresi hakkında söylediklerini düşününce Luvas daha önce işlediği günahları affettirmek için kendini orada göstermeye karar verdi. Normalde sanki cüzammış gibi kaçacağı sıkıcı işlerden biriydi.

Ne var ki Bre\vster'ın söylenmesi aklına bir fikir getirmişti. Kaçamak dul, sosyetedede hiç görünmezdi fakat diğer Günahkârlar...

Ciara antika parşömeden yeşil boynuzlu bir *cin* ya da bir *ifritin* dumanla beraber çıkmasını beklermiş gibi Arapça elyazmasına baktı. Ama ortadaki tek şeytanlar onun kafasındakilerdi. Ve ne yazık ki gayet açıkça İngilizce konuşuyorlardı.

Senem! Senem!Sersem!

Kırılmış camın üstüne basmayarak çalışma masasındaki sandalyeye çöktü ve başını iki elinin arasına aldı. "Ah, seni kötü, ahlaksız kadın. Nasıl bu denli *acınası* bir şekilde aptal olabilirsin?"

Yakışıldı bir vüz, muzip bir öpücük. Flörtçü bir adamın yalancı cazibesine kapılmamayı bilmesi gerekirdi. İlk seferde çok genç ve dünyevi meseleler konusunda çok deneyimsizdi. Şu anda karar verme mekanizmasındaki bu korkunç sapmanın affi olamazdı. Bütün erkekler bir şey istedikleri zaman cazibeli olurlardı.

O halde manipüle edilmeyecek ya da kendini kullandırmayacaktı. Lord Hadley'niı ahlaksız, muzip dudakları gidip şeytanın kırım öpebilirdi...

Gözünün ucuyla bakınca elyazmasının kenarındaki karmaşık, küçük çizimi iark etmeden duramadı. Narin fırça darbeleri yumuşak, yeşil ve gri renklerle, palmiye ağaçlarının arasından geçen bir deve kervanını resmediyordu.

İlgisini çekmişti, büyütecini çıkarıp sayfaları yakınına çekti. "Tüccarlar Doğudan dönerken, daha önce görmediğimiz tuhaf bitkiler ve baharatları yanlarında getirdiler," diye yavaş yavaş tercüme etti.

Bu Baştan çıkarıcı sözler tüylerini diken diken etmişti. Geriye yaslanıp kalemmini ve yeni bir büyük bov kâğıt almak için uzandı.

"Lord Hadley, korkarım ki benim itibarımı zedeleyeceksiniz..." Dul Becton Kontesi duraksayarak eldivenli elini I.ucas'ın manşetine koydu. "Sıkıcı bir partiye ev sahipliği yaptığım için."

"Çekici bir hanımefendiye yardım etmek beni her zaman mutlu eder," diye cevapladı zayıf parmaklarını dudaklarına doğru götürerek.

"Evet, öyle duymuştum ben de," dedi Kontes kuru kuru. "Lâkin arkeolojiye özel bir ilginiz yoksa beni cezbetmekle zaman harcamayın. Tarihi eser olacak kadar yaşlıyım."

"Çok iyi korunmuş bir tarihi eser," diye mırıldandı I.ucas, "Annemle okuldan yakın arkadaş olduğunuzu havatta tahmin edemezdim."

"8«y«&mnenle arkadaş olduğumu bilivorsundur."

“İmkânsız.”

“Yaramaz adam.” Leydi Becton kıkırdadı. “Tepetaklak maceralarınızda size eşlik etmeye niyetli kadınların neden hiç eksik olmadığını şimdi anlıyorum.”

Lucas ürperti. Öyle ifilde edilince kulağa sanki Astley’in Sirkii’nden bir akrobatmış gibi gelmişti.

Dul kadın monoklünden bakarak gözünü kıstı. Bu da b’zi, burada neden bulunduğunuz sorusuna getiriyor. Çello resitaii ablaksız kesime pek hitap etmez. Doğrusu burada altmış yaşından genç bir misafir yok, lıepsi de entelektüel kadınlar.”

“Belki de zihnimi açmak istiyonımdur,” diye cevapladı Lucas.

Altın çerçeveli mercekten ışık yansıdı “S.ımrııu açılması içü çaba göstermeniz gereken tek yer orası.”

Lucas gülmek için kendini zor tuttu. Zaman, yaşlı kadının keskin espri anlayışını törpülememişti. Sanki birisi haınnoteııdınıu gençliğinde pek haylaz olduğundan söz etmişti.

"Fakat entelektüel sohbetler istiyorsanız doğru yere geldiniz. Sizi yakın arkadaşlarımla tanıştırayım. Ne de olsa yaşlı kadınlar her gün kanlı canlı bir hovardayı inceleme fırsatını bulamazlar. Leydi Becton onu ana salona yönlendirdi. "Umarım hiçbiri bayılıp kalmaz."

“Hakikaten öyle. Şu anda adıma yeterince günah yazılmış durumda.” Yaşlı kadın yelpazesinin ufak bir darbesiyle onu susturdu. “Ve gazete kapağına bu kadar konu olman yeterli.” Kaşı kalktı. “Söyle bakalım, şaşırtıcı bir şey’ler yapmayı düşünüyor musun?”

Adam meleksi bir şekilde gülümsedi. “Sizi temin ederim ki niyetim sadece iyi şeyler yapmak.”

Müzik odasından dışarıya bir Boccherini konçertosunun son notaları yükseldi. “Fakat virtüöz müzisyenleriniz misali, bazen doğaçlama hareket edebiliyorum.

“Pekâlâ, kendinizi yine skandala boğmayı düşünüyorsanız en azından izlememe izin verin.”

Lucas cevap veremeden odanın uzak köşesinde duran, bir çay masasının etrafında toplanmış küçük bir grup kadının yanına yönlendirildi. Neden daha çok keyif aldıklarını tahmin etmek zordu: Limonlu tartlardan mı yoksa tropikal meyve ağaçlarının çapraz tozlaşması halikındaki heyecanlı tartışmadan mı.

Yaklaşmasıyla beraber sesler bir nebze daha yükseldi, birkaç devekuşu tüyünün ani çırpıntısıyla beraber, kadınlardan bazıları saksıda duran bitkilerin arkasına saklandı.

Tilkiden kaçan tavuklar gibi.

Diğerleri takdire şayan soğukkanlılıklarını koruyarak Leydi Becton sırayla takdimleri yaparken, oldukları yerde kaldılar. Gruptaki son kadın, bir an çerçevelemiş bir çift botanik çizimi incelemek için uzaklaşan, gümüş saçlı, kısa boylu bir kadındı.

“Leydi Ariel.” Dul kadın arkadaşının omzuna dokundu. “Bir anlığına *Cannabis savita*'dan ayrılabilirseniz, sizi Lord Hadley'yle tanıştırmak isterim. Bilirsiniz, şampiyon yüzücü.”

Lucas arkasından bir sıvının dökülme sesini duydu, birisi çayını dökmüştü.

“Beyefendiyi biliyorum.” Leydi Ariel yavaşça döndü, fazlasıyla büyük, çelik çerçeveli gözlükleri ona şaşkın bir baykuş havası veriyordu. “Leydi Wilton ın balosunda ayaküstü tanışmıştık. Spor becerilerinizin yanı sıra, eğlenceli şiirler okumak konusunda pek yeteneklisiniz.”

“Bu detayları hatırlayarak beni onurlandırdınız,” diye cevapladı Lucas kadının elini dudaklarına götürürken. *Dehşete düşmüş* çok daha doğru bir kelime olurdu. Kadının duyduğu nükteli şiir, bir denizciyi bile utandıracak cinsten edepsizceydi.

“Şunun gibi özlü kıtaları unutmak pek zor: 'Bir zamanlar Exeter'li bir kadın vardı. O kadar güzeldi ki adamlar ona bakmak için boyunlarını uzatırdı. Bir tanesi o kadar cesurdu ki çıkarıp erkekliğini ona selam vermek için salladı.’” Leydi Ariel duraksadı. “Başka biliyor musunuz?”

“Pek çok. Ama çoğu daha bile müstehcen, bir hanımefendinin önünde söylenmeleri uygun olmaz.”

“O zaman gelip *yanımda* durun, Lord Hadley. Benim yaşımda, beni şaşırtan az şey olduğunun farkına vardım. Hem ben bir bilimin-sanıym ve bu gibi şeyler konusunda açık fikirli olmayı seviyorum.”

Belki de her şey berbat olmamışnr, diye düşündü Lucas.

“Ne yazık ki,” Leydi Becton iç çekti, “tam da olaylar ilginç bir hal alırken gitmem gerekiyor. Buradan Lord Highstreet'in Bay BattelTi bir köşeye sıkıştırdığını görüyorum ve müdahale etmezsem, Beethoven ın müziğinin sosyete etkinliklerinde yasaklanıp yasaklanmaması konusunda yumruk yumruğa birbirlerine girebilirler.”

Lucas güldü. “Ben de entelektüel toplantıların sıkıcı olduğunu düşünürdüm.”

“Ah, bazen yaşananları aklınız almaz,” diye cevapladı Ariel "Bi-liminsanları silahlarını çekmeyegörsün, Trafalgar Savaşı yanlarında yelkenli yarışı gibi kalır.”

Adanı boğazını temizleyip bir deneme atışı yapmaya karar verdi, "l.cvdi Becton bilimle yakından ilgilendiğinizden bahsetti.”

“l'vct, hem de çok. Hatta her hatta buluşup birçok sürükleyici konuda tartışan bir bilge kadınlar grubunun üyesiyim.”

İtalyan bir seks rehberi de bunu dahil. Lucas kitabın içeriğini biyoloji olarak nı nitelendirdiklerini merak etti. Ya da fizik.

“Ovle mi?” diye kibarca mırıldandı. “Ev sahibemizin benzer bir şev dediğini hatırlıyorum; kardeşinizin, Giamatti Markizi ve Clyne Dük ünün torunun da grubun üyesi olduğunu.”

“Ve Sheffield Markizi,” diye ekledi Ariel.

"Ah, evet. Kimya uzmanı." Geçen üniformalı bir uşağa işaret ederek iki kadeh şampanva istedi. "O kadın burada olmadığına göre, şarap içmekten bir zarar gelmez zannediyorum."

Kalın mercekler gözlerinde beliren öfke parıltısını daha da büyükmüş gibi gösterdi. "Gerçekten beyefendi, Ciara ciddi bir biliminsandır. Çalışmaları ve onun hakkındaki diğer her şey kusursuzdur."

"Bu konuyu hatife almak değildi niyetim. Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Sör Henry Plieps, bu konudaki yerinde görüşünüzü paylaşıyor." Lucas tereddüt etti ve konuya balıklama dalmaya karar verdi. Yaşı ilerlemiş hanımefendinin desteğini kazanmaya çalışarak bir sev kaybetmezdi, içinden bir his onun güçlü bir müttefik olacağını söylüyordu, kısa boyuna rağmen.

"Yakınlarda eline geçmiş, antika bir elyazması konusunda onun uzmanlığından yararlanmak istiyordu. Fakat ne yazık ki..." Abartılı bir şekilde içim çekti. "Hanımefendi bunu reddetti."

Anel'ni kaşları çatıldı. "Reddetti, öyle mi? Hiç ondan beklenecek iş değil. Başka biliminsanlarıyla bilgisini paylaşmak konusunda son derece cömert. Hepimiz amcanızın yazılarını okuduk ve âlimliğine büyük saygı duyuyoruz."

"Görünüşe bakılırsa bu görüş, beni, haberciyi kapsamıyor. Leydi bheflieid beni düpedüz geri çevirdi. Yazmaya bakmadı bile." Lucas şarabından küçük bir yudum aldı. "Yazık. Amcam bunun tuhaf isimli bir Yunan adam tarafından yazılan, uzun zamandır kayıp olan bir çalışma olduğunu düşünüyor. Hipo... Hipo...Hipopotam?"

Arici sert bir nefes aldı. "Hipokrat mı?"

"Evet, sanki bu kulağa doğru gibi geliyor. Zaten onları birbirlerinden ayırt edemiyorum." Teatral hareketleri biraz fazla mıydı acaba? Aşırıya kaçmanın karakterinin zayıf bir noktası olduğunu biliyordu.

"Hipokrat tarafından yazılmış kayıp bir elyazması mı?" diye derin derin düşündü kadın. "Hımm, Ciara'yla bir sonraki toplantımızda bunu konuşacağım. Belki bir faydam dokunabilir."

"Size son derece müteşekkir olurum," dedi Lucas. "Ve benim sizin için yapabileceğim bir iyilik olursa, sadece söylemeniz yeter. Leydi Ariel."

Kadın zayıf parmaklarını büktü. "Şu *Moming Gazette* te yazan hınzır adama bir güzel dayak atabilirsiniz. Biliyorsunuz, şu dedikodu sayfalarım yazan."

"Bana sakın yaramazlık yaptığınızı söylemevin." Lucas bunu ciddi olmayan bir tonla söyledi ama kadının bu yorumu neden yaptığını merak etmişti. Son birkaç gündür gazeteleri okumaya üşenmişti. Leydi Sheffield, bir hata yaparak eline koz mu vermişti? Her türlü yola başvurmaya kararlıydı, adil veya kirlî.

"Ben değil. Ne yazık ki başıma bela almayacak kadar yaşıyım." Ariel iç çekti. "Ben Ciara için endişeleniyorum. Siz bu gazetelerin gerçekleri çarpıtmaya nasıl bayıldıklarınızı herkesten daha iyi bilirsiniz."

"Mesele ben olduğumda, korkarım söylenenler gerçeklere ne de uzak değil," diye mırıldandı Lucas.

"Pekâlâ ama o kadının durumunda gerçekler çok çarpıtılmış, diye temin etti Ariel. "Shetfield'in ailesi gazetelere onun hakkında asılsız dedikodular sızdırıyor. Soruşturmada onu suçlu çıkarmayı ha şaramavıııca şimdi küçük oğlunun velayetini almayı çalışıyorlar!'.bu bir de hatırı sayılır miktardaki miras var."

sç

1 evdi ShetficM'ın ku^kılı bakışı gözünün önüne- gelince Lucas kadına bir an sempati duvdu, entrikacı stratejisini düşününce bu his daha da kuvvetlendi. Demek ki dul kadından bir şeyler isteyen tek kişi o değildi.

"Ciara'nın onu bu iftiralarından veya hapse girmekten koruyan bir ailesi va da havatında bir erkeği yok. Bu yüzden grubumuz onu koruyacak birini bulmak için çalışmalara başladı. Hay aksi..." Ariel'in yanakları kızardı. "Bunu biraz yanlış ifade ettim. Ben bir aday demek istemiştim. Bu yalan perdesinin ardını görüp Leydi Ciara'nın ne kadar sıcak ve mükemmel bir insan olduğunu anlayabilecek kadar akli başında birisi."

Kadının sıcak birisi olduğu konusunda kefil olabilirdi.

"Epeyce önemli ve çevresi olan, bu kötü niyetli entrikalara karşılık verebilecek birisi. Şöyle..." Ariel parmaklarının ucunda durarak sesini alçalttı. "Onların bu kabadaylıklarına dur diyebilecek kadar taşaklı birisi."

"Bu epeyce uzun bir nitelik listesi. Seçeneklerinizi pek aza indiriyor."

"Korkarım öyle." Kadın çenesini kaldırdı. "Zor bir görev fakat imkânsız değil. Aldım bir işe verirsen gerçekten inandmaz şeyler başarabilirsin."

"Avm amcam gibi konuşuyorsunuz." Konuştuğu sırada Lucas kafasında küçük bir ses duydu. Bu, mantığının sesiydi, ona uzaklaşmasını tembihliyordu. Ama her zaman olduğu gibi, daha ilkel bir güç onu olduğu yerde tutuyordu.

"Yazdıklarına bakılırsa pek zeki bir adam," dedi Ariel.

"Evet, öyledir."

Ariel boğazını temizlemeden önce ona düşünceli bir şeldlde baktı. "Benim açımdan bakddığında ikimizin de epey karmaşık bir problemi var..." Manşetiyle gözlüğünü temizlemek için bir an duraksadı. "Fakat

beyefendi, biliyorsunuz ki bizim küçük entelektüel grubumuz karmaşık bilmecelerin üstesinden gelmek konusunda kendisiyle gurur duyar." Lucas sırtıttı. "Ben bir biliminsanı değilim ama bana öyle geliyor ki çok basit bir çözümü var."

"Pek basit değil, Lord Hadleyf diye mırıldandı Ariel. "Fakat işimizi görebilir." Şampanyasını

yudumladı. “Her halükârda, denemeye değer.” Ciara’ın çekici vücudunu ve harika dudaklarını düşününce Lucas kadına kolunu teklif etti. “Evet, kesinlikle denemeye değer. Gelin, ateşin yanında rahat bir yere geçip kafa kafaya verelim...”

- [“Beşinci BÖFüm](#)
- [Onuncu \(BÖCüm](#)
- [On ‘İkinci ‘Bâfüm](#)
- [On ‘Dördüncü \(BÖCüm](#)
- [On Yedinci ‘BÖCüm](#)
- [On \(Dokuzuncu \(BÖfüm](#)
- [Yirmi \(Birinci \(BÖCüm](#)
- [Yirmi ‘Üçüncü ‘BÖCüm](#)
- [Sonsöz](#)

1

Antik Yunanda geleceği görebildiklerine inanılan kadınlar, ted.n.1

2

*' Yabani enginar.

3

Napolyon a verilen aşağılayıcı bir isim, (y.n.)

“Beşinci BÖfüm

“Çıldırıldınız mı siz?” Ciara ısırık aldığı bisküvi yüzünden az kalsın boğuluyordu.

“Aslında ben Arid’in yaptıldannı son derece mantıklı buluyorum,” dedi Charlotte. Kız kardeşinin gayretli kafa sallamasından cesaretleterek devam etti. “Sana bir koca bulmanın çok mantıklı olacağı konusunda hemfikiriz.”

“Lord Hadley’nin bu pozisyon için düşünülecek son insan olduğu konusunda da hemfikirdik,” diye cevap verdi Ciara.

“Duyduğum kadarıyla beyefendi bu boşluğu pek iyi doldurabilirmiş,” diye fısıldadı Kate.

“*Katherinef* diye bağırdı yaşlı ablalar hep bir ağızdan. Fakat şok çabucak yerini bir hanımefendiye yakışmayacak kıkırdamalara bıraktı.

“Pek erkeksi bir numune, hele yakından,” diye gözlemledi Ariel. “Ve pek matrak.”

“O zaman onunla *sen* evlen,” diye tersledi Ciara.

“Dur canım, kimse gerçekten evlenmeni tekli! etmiyor,” dedi Charlotte. “Arieli duydun. Hadley nişanlandığınızı duyurmayı ve bu balo dönemi boyunca sana eşlik ediyormuş gibi yapman kabul etmiş. Bu süre zarfında, Sheffield’in ailesine bu karalama kampanya alayı m durdurmaları için baskı yapacak. Ve sen de sosyeteye girip de keıvli arkadaşlıklarını kurunca rahmetli kocanın akrabaları saldırılarını sürdürmenin imkânsız olduğunu görecekler.” Bir an durdu. “Sonrasında bu işten vazgeçebileceğin konusunda da anlaşmaya varıldı.”

“Bir hanımefendi kendi şerefine söz gelmeden bunu yapabilir,” diye hatırlattı Ariel.

“Ama bu beyefendinin itibarına leke düşürmez mi?” diye soran Kate, hâlâ sosyetenin tüm karmaşık kurallarını anlamakta zorlanıyordu.

“Off!” Ariel elini sallayarak soruyu dikkate almadığını belirtti. “Bu Hadley’nin umurunda değil. Fazaladan bir skandalın adına daha fazla zarar vermeyeceğini düşünüyor. Doğrusu, bu anlaşmanın en eğlenceli tarafının, senin nişan atmana sebep olacak, gerçekten olağandışı bir hareket düşünmenin olacağı konusunda beni temin etti. Ve bu sayede insanların sana daha da büyük bir sempati duyacağını da hemen altını çizdi.” Çilekli tartından küçük bir ısırık almak için duraksadı.

“Biliyorsun, onun kafasız hovarda imajından haberdarım ama birçok insanın düşündüğünden daha akıllı olduğuna inanmaya başladım.” “Kendi adına konuş,” diyerek onu tersledi Ciara, elinde olmadan, Kontun dudaklarının teni üzerindeki erotik kayışını hatırladı. Fincanını elinden bıraktı, elindeki titremeyi gizlemeye başardığını umuyordu. “Şunu bir daha anlamaya çalışayım. Londra’nın en şöhretli avarelerinden biri, asil şövalye rolünü oynamayı kabul etti, hem de kendi zevklerinden büyük ölçüde feragat ederek. Ve benden istenen tek şey amcasının elyazmasını tercüme etmem, öyle mi?”

Ariel başıyla onayladı.

“Buna inanmıyorum,” dedi Ciara kara kara.

“Canım, doğrusunu söylemek gerekirse, Hadley’ nin teklifinde hiç zarar görmüyorum,” dedi Charlotte. “Ne de olsa bu antik metnin üzerinde çalışmaktan büyük zevk alacaksın, özellikle uzun zamandır kaçıp olan tıbbi bir çahşma ise.”

“*Mutlaka* bir art niyet olmalı. Lord Hadley’ nin doğasında fedakârlık varmış gibi gelmiyor bana.” Adamın öpücüklerine verdiği yüzkarası tepkileri düşündükçe, Ciara dudağını ısırıldı. Kont karşı konulmaz, hayvansı çekiciliğiyle tehlikeliydi.

Ama alternatifleri düşününce başka seçeneği var mıydı? Yine bu sabah bir manşet, kötü bir şeyler olacağını hissetmesine sebep olmuştu. Bunu ancak ölmüş kocasının ailesi yapmış olabilirdi. Bundan daha korkunç olan tek şey, daha erken bir saatte işleriyle ilgilenen adamdan gelen uzun mektuptu. Sheffield’ ın akrabaları, kız kardeşi Leydi Battersham’ ın önderliğinde, miras konusunda başına veni belalar açmaya kararlıydılar. Ciara, onu tutuklatmayı başaramadıkları için, oğlunun velayetini ele geçirme çalışmalarına hız verdiklerine emindi.

Elleri bir anda buz kesti. Peregrine’ i kaybetme düşüncesine bile kadanamıyordu. Onu korumak için her şeyi ama *her şeyi* yapardı.

“Belki de Lord Hadley’ yi fazlasıyla sert yargıyorsun,” dedi Ariel. “Amcasına olan bağlılığı çok gerçekçiydi.”

“Hovarda namına rağmen, soylu ve zengin. Ve eninde sonunda, sosyeteyi etkileyen de bu; mevki ve para,” diye hatırlattı Charlotte. Artık gülümsemiyordu. “Hadley her ikisine de sahip ve bunları senin avantajına kullanacak.”

“Canım,” diye fısıldadı Ariel, rahatsız edici bir sessizliğin ardından. “Yargı sürecinin her zaman düzgün ilerlemediği talihsiz bir gerçek. Şuradan bir söz, buradan bir iyilik. Onu yolundan saptıracak pek çok küçük şey var.”

Charlotte hemen onayladı. “Bana inan, bunun doğru olduğunu göreceğ kadar deneyimliyim. Sheffield’ ın ailesi, sana zarar vermek için ellerinden gelen her türlü kötü numarayı yapacaklar. Onların seviyesine her ne kadar inmek istemesen de, kendini korumak için senin de kirlili dövüşmen lazım. Yalnız bir kadın olarak zaten dezavantajın var.”

Ciara içten içe doğru söylediklerini biliyordu. Yine de y. ulaklarının kızardığını hissetti. “Hepinizin beni bunu yapmaya teşvik ettiğini/e inanmıyorum.”

“Bilimins. ul. ırı olarak bir probleme objektif olarak bakıp çözü-nünü ararken mantıcımızı devreye sokmalıyız,” dedi Ariel. “Cevaplar kişisel duygularımız ya da varsayımlarımızla ters düşüyor olsa bile.” “Bunların hepsi teorik olarak tamam. Ama gerçeklere gelince...” Ciara sesinin giderek azalmasına izin verdi, bahanelerinin azaldığının farkındaydı.

“O zaman ne diyorsun?” diye sordu Kate.

Tehlikeli. Bir kez daha bu kelime aklına geldi.

Ama oğunu, kocasının ailesinin pençelerinden korumak için her şeyi göze alırdı. Şeytanla randevuyu bile.

“Pekâlâ, yapacağım,” diye homurdandı. “Hepiniz çok ikna edici oldunuz. Bu küçük deneyin yüzümüze gözümüze bulaşmamasını umalıım.”

“Çok eğlenceli bir balo dönemi için tüm malzemeler hazır.” Kate’in yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu. “Ah, hay aksi. Biz bütün eğlenceyi kaçıracamız!”

Charlotte da düş kırıldığına uğramış gibi görünüyordu. “Aman Tanrım, yolculuğumuzu tamamen unutmuşum! St. Andrew’s’taki bir sempozyuma katılacağımızı söylemiş olmamız çok yazık.

Ciara aniden Kate ve Charlotte’in yarından sonraki gün Iskoçya’ya gitmek üzere yola çıkacaklarını anımsadı. “Hainler!” diye haykırdı. “Beni körü körüne güvenmeye ikna ediyorsunuz ve sonra da ortada bırakıp terk ediyorsunuz demek!”

Charlotte’in yüzü suçlu bir ifadeye büründü. “Manevi destek için Ariel yanında. Ve Alessandra, zaten o sosyete de bizden çok daha rahat.” “Doğru,” diye söze karıştı Kate. “Biz olmadan da gayet güzel idare edersin.”

Ciara arkadaşlarına dik dik baktı. “Keşke bundan sizin olduğunuz kadar emin olabilsem.”

Lucas kapıda bir an durdu, amcasının laboratuvar defterinin sayfalarını çevirip aynı anda notlarını kopyalamaya devam etmesini izledi. Belki de bir ışık oyunuydu ama bölmeli pencereden gelen ışıkta biraz zayıf ve soluk görünüyordu.

Kaleminin hışırtısı, yaklaşmasının sesini bastırdı. Henry ancak o boğazını temizlediğinde katasım kaldırdı.

“Lucas! Oğlum, seni görmek ne kadar da güzel.” Servis masasını işaret etti. “Kendine bir kadeh brendi koy ve ateşin yanına otur. Yani, vaktin varsa.”

Lucas eline iki bardak aldı. “Bana katılır mısın?”

“Belki bir yudum şeri alırım, doktorlar alkolü tamamen bırakmamı istiyorlar. Ama hayat böyle hazlar da olmasa çok sıkıcı.”

“Bunu ben bilemem,” dedi Lucas kuru kum.

Bu yorum adamın gülmesine sebep oldu. “Ölçülü olmanın da avantajları var.”

“Evet, cam cehenneme.” Lucas’in umduğu gibi amcası bir kahkaha patlattı. Şeriye amcasına verdi ve bardak tokuşturdular. “Kutlayacağımız bir şeyler mi var?”

Harry’nin sesinden heyecanını bozuntuya vermemeye çalıştığını anladı. Bu da Lucas’ı onu hayal kırıklığına uğratmamak konusunda daha da kararlı kıldı.

“Henüz yok,” diye cevapladı. “Ama yakında olacağım düşündürecek sebepler var.” Bir deste botanik kitabının yerini değiştirerek çalışma masasının kenarına oturdu. “Leydi Sheffield senin yabancı İngiliz güllerin gibi. Sert, bükülmüş sapsar ve sivri dikenlerden oluşuyor, dokunmak isteyen şevkini kırıyor.”

“Senden uzak durmayı yeğleyen bir kadın mı?” Henry kaşım kaldırdı. “Bu herhalde sen en son cılız, yüzü sivilceli bir ergenken olmuştun.”

Lucas rahatsız olmuşçasına kıpırdandı. O zaman bile böyle kız kovalayan bir baş belası mıydı? Cevap tuhaf bir şekilde iç karartıcıydı.

Belki de yaşlılığın hayaleti, otuzuncu doğum günü çok uzak değildi, t.ük ettiğinden daha fazla yükleniyordu ona.

“Olmanın gibi olmasın ama sadece benden hoşlanmıyor değil. Dul kadın genel olarak erkeklerden çekiniyor.”

“Haksız değil,” dedi amcası. “Duyduğum kadarıyla, Sheffield ayyaş ve kaba bir hayvanmış.”

Kendi soruşturmaları da Lucas’ı aynı şeyi düşünmeye itmişti. Genç kadının ebeveynleri, zengin bir aristokrat ve hırsh karısı, yüksek bir unvanla muazzam bir başlık parasını takas etmeyi kabul etmişlerdi. Asıl faturada kızlarına kesilmişti.

“Kadın güzel mi?” diye sordu Henry.

“Çok,” dedi genç adam.

Henrynin dudakları dalgın, özlem dolu bir gülümsemeye büründü. “Akıllı ve güzel. Ender bulunan bir kombinasyon.”

Lucas o anda, onu sıkan bir tarkındalık yaşadı. Amcasıyla birlikte yaşadığı bunca yıl boyunca ona hiç neden evlenmediğini sormamıştı.

Şems masasına yönelerek bardağını doldurdu. “Hiç evlenmeyi düşünmedin mi?”

“Ah, işim yeterince zorlu bir metres.” Amcası güldü ama tuhaf bir şekilde boş bir sesle.

Lucas boğazı konyaktan yanarken başka yere baktı. Hamilinin hayatıyla hiç ilgilenmeyerek bencil bir ayyaş gibi davranmıştı. Henry onu dinlemek için her zaman hazırda bulunmuştu; her başarıyı, her felaketi. O hiçbir zaman aynısını yapmayı düşünmemişti.

Gençliğin doğasında bencil olmak vardı diye düşündü Lucas. Lâkin bu klişe pişmanlığını azaltmadı. “Şüphesiz bilim tatminkârdır. Bir yere kadar,” dedi yumuşakça. “Ama mutlaka arada bir kafanı kitaplardan kaldırmışsındır.”

Henry bir süre cevap vermedi. “Bir zamanlar genç bir kadın vardı. Uzun zaman önce.” Şeri bardağına baktı. “Bir konferansta tanıştık. Oxfi ırd’dan gelen profesör yavan ve sıkıcıydı, ben sandalyemde

oturmuş kıvrılırken göz göze geldik, ikimiz birden somurttuk. Daha sonra onu Guentere götürdüm, orada çilekli buz ve bitki biliminin ortak ilgi alanlarımız olduğunu keşfettik.”

“İlişkiniz devam etmedi mi?” diye sordu usulca.

“Tutkulu bir şekilde.” Henry çarpık bir şekilde gülümsedi. “Her ne kadar sen benim mürekkep ve parşömenden başka bir şeye ilgi duyduğumu hayal edemesen de.” İç çekti. “Kadının adı Elizabeth’ti. Elizabeth Sprague. Babası Merton Üniversitesinde felsefe dersi verirdi.” “Ve?”

Henry şerisinden büyük bir yudum aldı. “Ne yazık ki üzerinde çalışmayı sevdiğimiz antika elyazmaları kadar narindi. Tanıştıktan altı ay sonra vereme yakalanıp öldü.”

Lucas boğazında bir düğüm oluştuğunu hissetti. “Çok üzüldüm.” “Üzülme. Hayat pişmanlık duymak için çok kısa.”

“Ben... bilmeliydim,” diye zavallıca ekledi.

“Sen henüz çocuktun o zaman.” Amcası umursamazmış gibi omuzlarını silkti. “Şimdiyse bunlar tarihi olaylar. Senin hiçbir zaman hoşuna giden bir konu değil.”

Kendini bu şakaya gülmek için zorladı.

“Bu kadar üzgün görünmene gerek yok, canım oğlum. Ben hayatımdan çok memnunum,” diye sözünü bitirdi Henry.

Konuyu kapamak için sunulan bahaneyi kullanmaktansa, Lucas bastırdı. “Hiç mi başkasıyla tanışmadın?”

“Herhalde hiç istemedim,” diye cevapladı Henry “Kitaplarım vardı. Ve sen.”

Ve o Henry'ye karşılık olarak ne vermişti baş ağrısının dışımla? Lucas bir an sayfıyeden dönmemiş olmayı istedi. Arkadaşları ve gösterişli fahişeleriyle alem yapıyor olabilirdi. Kahkahalar ve şehvet. Dünya umurunda olmazdı. Bunun yerine, omuzlarına çöken soğuk bir ağırlık hissediyordu.

Sorumluluk' Ulu Tanrını... İdinden gelen bir ürpermeyi bastırarak konyağının geri kalanını bir dikişte bitirdi. “Her nasılsa, bir gecelik bir maceradan dah.1 eğlenceli olduğumu zannetmiyorum.”

“Bazen iyi oluyordun,” dedi Henry gözünün içinde bir parıltıyla. “Hem ben senin maceralarından dolayı olarak keyif alıyorum.” Lucas bardağını kenara bıraktı. “Peki, dediğim gibi, yakın gelecekte seni tatmin edecek malzemem olacağını umuyorum. Yarın için Leydi Sheffield’la görüşme ayarladım.”

“Bu sefer neden onun fikrini değiştirebileceğini düşünüyorsun?” “Çünkü kadın benim, onun dualarının yanıtı olduğumu fark edecek kadar akıllı.”

Henry keyfinden homurdandı. “Öpücükler seni bir yere kadar götürebilir. Korkarım dul kadın daha inandırıcı bir gerekçe talep edecek.” “Göreceğiz bakalım.”

Ciara derin bir nefes aldı, pır pır atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Ah, ilk balosunun akşamından beri bu kadar heyecanlanmamıştı.

O zamanlar masum bir kızdı, okulunu yeni bitirmiş, dñnyevi konularda bilgisizdi. Mayfairdeki malikanelere girmek, bñyñleyici masal dñnyalarına adım atmak gibiydi. Unvanlı centilmenler, şık kıyafedcri içinde masal prensleri gibi gelmişti ona.

Erkeklerin gerçek doğası hakkındaki eğitimi pek çabuk olmuştu ama yine de yeterince çabuk olmamıştı. Sheffield bir prens değildi. O bir...

Hıyar, Kate’in kullandığı kelime buydu. Anlamı açıklandığında Ciara bunu kendi 6zel kelime dağarcığına kaldırmıştı. Evet, Sheffield bir hıyardı. Bir daha asla bir beyefendinin sahte albenisi tarafından kandırılacak kadar saf olmayacaktı.

O zaman neden kamında kelebekler uuşuyordut

Ellerini yumruk yaparak korkularına hñkmetmeye çalıştı. Bir yanı, o sahte parlaklık ve eğlence dolu dñnyaya tekrar adım attığına inanamıyordu. İpeksi fısıltılar, saten yalanlar. Ve kavalyesi dñnyayı umursamayan, hayattaki tek amacı sefa peşinde koşturmak olan bir hovardaydı.

Hem mantık, hem de duygu boyutunda zıtlardı.

ıt kui'-vctler birbirini (der.

C iara dudağını ısırarak en basit fizik kuraUanndan birini hatırladı. Bir anlık zayıflığında kendine fiziksel bir dokunuşun samimiyetinden, bir 6pñcñęñn tatlılığından kevf almaya izin verdi diye, Lord I ladlevye ilgi duyuyor demek değildi. Kayda değer bir şekilde. Bu herkes olabilirdi...

Kapının alınması, dñřñncelerini b6ldñ. “Lord Hadley geldi, hanımefendi.”

Ciara dimdik durdu. “Lñtfen onu içeriye al, McCabe.”

Kadın o kadar soluk ve katı g6rñnñyordu ki mermerden yapılmış olabilirdi. *Heyecanlı mıydı?* Garip bir şekilde, Lucas da kendini 6yle buldu.

Lucas oturma odasına girdi ve kibarca başım eğdi; bunun, anın tutukluğunu gidereceğini umuyordu. Belki bu defa, daha medeni bir şekilde başlayabilirdi.

Fakat bu umudu hemen kayboldu.

Kollarım sıkı sıkı g6ęsñnde kavuşturan dul, haşin bir şekilde b6lmeli pencerelere y6neldi. “Bu g6rñřmeye bir hatırlatmayla başlayacağım: Bu yalnızca bir iş anlaşması, başka bir şey değil.”

Baęeye bakmak için kafasını çevirdiğinde yñzñnde g6lgeler belirdi, ifadesi okunmuyordu fakat tonundaki kññk g6rme kolayca anlaşılıyordu.

“Bana öyle geliyor ki arkadaşlarım her şeyi açıklığa kavuşturmuş, diye devam etti. “Sen amcan için belgenin çevirisini alacaksın, bense sosyete de bir tür saygınlık edineceğim.”

“Adil bir takas,” diye cevap verdi adam aynı soğuklukla. “Başka şekilde söylemek gerekirse, ikimiz de istediğimizi elde edeceğiz.”

“Kendi adına konuş,” diye tersledi Ciara. “Adının, ölmüş kocamın ailesinin uydurduğu kötü niyetli yalanlara karşı koruma sağlayacağını

düşünmüyorum. Ne yazık ki arkadaşlarım, benim bu saçma öneriyi kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını söylüyor.”

Kahretsin. Bu anlaşma ona da tam olarak uyuyor değildi. Ona bu sezon refakat etmek, onun açısından da birçok fedakârlık gerektirecekti. Kadının onu aşağılamasından tahrik olan Lucas, kasıtlı biçimde alayh cevap verdi: “İnsanın her zaman bir seçeneği vardır, Leydi Sheffield. Hepimiz kendi hareketlerimizden sorumluyuz.”

“Bu doğru,” dedi usulca. “Ama bazılarımızın kendi bencil istek ve ihtiyaçlarımızdan da öte sorumlulukları var. Benim küçük bir oğlum var. Ve onu babasının insanlıktan uzak ailesinden korumak için, yapmayacağım şey yok.”

Onunla dalga geçmek kötüydü fakat Lucas bunun cazibesine karşı koyamadı. “Beni tekrar öpmek de dahil mi?”

Kadının yanakları kızardı. “O noktaya gelmemesi için dua ediyorum.”

Yanakları böyle renklenmiş ve gözleri ateş gibi parlarken daha da güzel görünüyordu.

“Koruma için cennete baş vurmaya gerek yok, Leydi Sheffield, isteksiz kadınlara zorla yanaşmak gibi bir hüvum yoktur.”

Kadının yüzü birden daha da kızardı.

Aniden onu sinirlendiği için üzülen Lucas gülmeyi kesti. “Zorluktan bahsetmişken, Sheffield’in ailesinin cidden oğlunun velayetini almaya çalıştığını mı düşünüyorsun? Soruşturma sırasında nahoş bir şeyler demişler zannediyorum fakat...”

“Bir şeyler söylemekten çok daha kötüydü, Lord Hadley. Birisi malzemelerimi aldığım eczacıya rüşvet verip kocamın ölümünden önce çok zehirli maddeler satın aldığımı söylemesini istemiş. Tanrıya şükür, eczacı dürüst bir adammış. Avukatımı uyardı, bu sayede bu numara başka bir dükkânda denenemedi.”

Ciara nefes alış verişini düzenlemek için bir an durdu. “Ve sen sormadan ben sebebini söyleyeyim. Çok basit: Para. Arthur Battersh.1111 kumar oynarken çok borçlandı annesi, rahmetli kocamın kız kardeşi, eğer uygunsuz bir anne ilan edilirim şu an geçerli olan yasal velayetin değişebileceğini biliyor. Oğlumun sorumluluğu kimde olursa, epeyce yüklü olan mirasının kontrolü de onda olacak.” Tekrar duraksadı. “Yani emin olun, ben bu tehdidi uydurmuyorum.”

“Öyle sanırım,” dedi Lucas, kadının dudaklarını ıslatmasını izlerken. *Dudaklarını unut*, diye kendini uyardı. Oğlu hakkında konuşurken, ağzını azıcık titrediğini unut. Sosyeteden bahsedilince gözlerini karartan korku gölgesini unut.

Ve hepsinden çok, o yakındayken üzerine çöken, nedenini açıklayamadığın arzuyu unut. Sadece onu sersemleyinceye kadar öpme arzusu değil, eline bir kılıç alıp onun düşmanlarını öldürme arzusunun,

“Başka sorunuz var mı bayım?”

“Şu anlık yok.” Kendine soylu bir kahramandansa, çapkın bir hovarda olduğunu hatırlatarak bunu gibi tuhaf düşünceleri bir kenara itti. “Meseleye geri dönelim mi?”

Kadın kısaca başım salladı.

“Bunun işe yaraması için gerçek bir çift gibi görünmeliyiz. Bu da sosyetede görünmemiz gerektiği anlamına geliyor.”

“Ne zaman?” diye fısıldadı.

“En yakın zamanda.” Adam cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. “Görünmemiz gerektiğini düşündüğüm davetlerin ev sahipliğini yapan, itibarlı kadınların listesini yaptım. Sahneye ilk çıkışımızı Saybrook Kontesi’nin suaresinde yapmayı teklif ediyorum. Londra’nın söz sahibi stil öncülerinden biri ve bizim haberimizi hemen her yere yetiştirir. Bir hafta kadar bir süre birlikte görüldükten sonra, nişanımızın haberini gazetelere gönderebiliriz.”

Ciara yüzünü ekşitti. “Birbirimize *düşkün* olduğumuza birilerinin inanacağını hayal bile edemiyorum.”

Lucas güldü. “Deyenimlerime göre, bir yalan söylerken her zaman doğrulara mümkün olduğunca sağdık kalmak gerekir. Amcam

vasıtasıyla tanıştığımızı söyleriz, zaten onun bilime olan ilgisi çok iyi biliniyor. Ben senin albenine kapıldım..”

Kadın boğazından tuhaf bir ses çıkardı. “Ya da içkine güçlü bir aşk iksiri katarak seni büyülediğimi söyleyebiliriz, senin kafanı karıştıran güçlü bir uyuşturucu.”

“Benim hükmüm zaten hiçbir zaman pek sağlam sayılmamıştır,” diye cevap verdi. “Kimse daha da kötü olmasının sorumlusu olarak seni görmez.”

“Ah, neyse, hüküm giyeceğim bir suç ortadan kalktı.” Bir an, ötke ile özlem arasında bir duyguyla, gözleri parladı. Sonra huzur maskesini geri takıp gözlerini kaçırmadan adama baktı. Kendini beğenmiş kınamaları, şehvetli dedikoduları göğüslemek zorunda olmak kolav olamazdı ama kadın bunları ona yakışır bir soğukkanlılık ve zariflikle gurur duyulacak şekilde yapmıştı.

Lucas komik maceralarının onun gözünde son derece aptal görüldüğünün farkındaydı. *Bir gününü*

daha kadim peşinde koşup iş ki içerek, kumar oynayarak geçiren miskin aristokrat.

Adam manşetindeki bir kırışığı düzeltti. Leydi Shetfield'in onun hakkında ne düşündüğünün canı cehennemeydi. Sosyetenin onun hakkında ne düşündüğünü kesinlikle önemsemiyordu, bu kadını neden önemseyecekti ki? Kendine bu anlaşmada kişisel bir şey olmadığını hatırlattı. Sadece bir takasa girmişlerdi.

“Leydi Sheffield, benim bir avare ve dangalak olduğumu düşündüğünüz ortada. Sizi çok şaşırtacak ama beynim teklif edilen plandan hiç mutlu olmadığınızı algılayabildi,” dedi. “Kuşkularınız olduğunu biliyorum. Benimde öyle. Mayfair'in balo salonları canımı fena halde sıkıyor, yine de daireler çizerek dans etmeye razıyım. Kendi zevkim için değil, amcam için.”

Ciara ellerine baktı.

“Yani eğer oğlunuzu korumak konusunda fikrinizi değiştireniceliyseniz...”

“Asla!” tüye haykırdı.

O zaman gelecek birkaç ay boyunca birlikte pek çok vakit geçirmek kaderimiz gibi görünüyor. Ve açıkça söylemek gerekirse sürekli sizin alaycı ve küçümseyen tavrınızla karşı karşıya kalmak istemiyorum. Bu durumun keyfini çıkarmaya çalışalım mı? Kim bilir, belki de bu deneyimden keyif alırsınız.”

“Belki bahklar kavağa çıkar,” diye homurdandı Ciara.

“Biyoloji konusunda sizin kadar bilgiye sahip değilim fakat anatomik olarak bu pek olası görünmüyor. Bacakları olmadığı gibi suyun dışında nefes de alamıyorlar. Yüzgeçler de ağaca tırmanmak için uygun uzuvlar sayılmaz.”

Kadının dudakları kıpırdadı.

“Leydi Ariel'm abarttığını zannediyordum...” Lucas duraksadı. “Ama Tanrıya şükür, bir espri anlayışın varmış.”

“Bu sezonu atlatmak için bir espri anlayışından fazlasına ihtiyacım olacak,” diye homurdandı Ciara.

“Doğru. *Bana* ihtiyacın olacak.” Lucas şömineye yöneldi ve dirseğini çerçevesine yasladı. “O zaman anlaşlık mı?”

Cevabı neredeyse iç çekiş arasında kayboluyordu. “Evet.” Adam gülümsedi.

“Fakat...”

“Fakat ne?”

Ciara bir an, adamın dudaklarının şehvet uyandıran yayılmasının dikkatini dağıtmasına izin vermek istemezmiş gibi başka tarafa baktı. “Şimdi anlaşmanın temellerinde fikir birliğine vardığımızı göre,

detaylara gelem, Lord Hadley,” dedi dışlerini sıkarak. “Dediğim gibi, bu tiyatro piyesini oynamaya hazırım ama ancak birtakım şardarı kabul ederseniz.”

“Nedir bunlar?” diye sordu adam.

“Balo dönemi boyunca ulu orta kadınlarla yatıp kalkmak, sarhoş uçarılıklar, nahoş gösteriler yapmak yok.”

Adam kaşını kaldırdı. “Ah. Yani sıkıcı mı olmalıyım?”

Ciara gözlerini kaçırdı. Lanet adam o suratı yapınca çok yakışıldı oluyordu. “Şüphesiz size öyle gelecek.”

Kont şöminenin önünde, kendi ekseni etrafında yavaşça döndü, sonra tekrar mermer çerçeveye yaslandı. “İçki içip saçmalamam yasak olduğuna göre, boşta kalan zamanımda ne yapmalıyım?” diye sordu. “Beynimi mi geliştirmeliyim?”

“Neden olmasın?” diye cevapladı düşünmeden. “Ben mecburen manasız balolar ve partilere maruz kalacaksam, sen de kendini benim dünyama açmalısın. Serseri bir hovardanın mantık ve disiplin hakkında tek bir şey bile anlaması *hiç* muhtemel olmasa bile.”

“Bu bir *meşdan okuma* mı, madam?” diye usulca cevap verdi genç adam.

“Evet,” diye tersledi Ciara, sabrı epeyce tükenmişti. “Bunu Whites’taki bahis defterinize yazın.” Bir an duraksadı. “Kötü cadı, Lord Hadley yle basit bir... kimya kursu bitiremeyeceğine dair iddiaya girer.” Soluklanmak için duraksadı. “Yok, bu haksızlık olur. Kuşbilimi olsun, meslekten olmayan birisinin çok daha kolay kavrayacağı bir konu.”

Lucas bir an cevaplamadı. “Kabul,” dedi sessizce, “iddiam kabul ediyorum fakat münasip olması adına, bunu hiçbir kulübe kaydettirmeyeceğiz. Daha özel bir muhasebe olacak.”

Ciara kollarında bir karıncalanma ve ısınma hissetti. Ah Tanrım, az önce korkunç bir hata mı yapmıştı? Bir erkeğin kaldıramayacağı bir şey varsa, o da gururunun incinmesidir. Ama artık geri dönüşü yoktu. Onun da boyun eğmez bir gururu vardı.

“Aslında,” diye devam etti, “bir iddianın ödülü olması lazım. Ve cezası. Söyleyin Leydi Sheffield, kaybederseniz neyi gözden çıkarmaya razı olursunuz?”

“Kaybetmeye niyetim yok,” diye cevapladı.

“Katılış mı biliyorum, yoksa bir bilimsel deneyin sonucuna dair önyargılı olmaması gerekmez mi?”

Kadın dudaklarını büzdü. “Pekâlâ, Lord Hadley. Koşulları söyleyin.” “Eğer ben kazanırsam, bir dileğimi yerine getireceksiniz.”

“Bu fazlasıyla belirsiz,” diye karşı çıktı. “Bunu kabul etmek için deli olmam gerekir.”

“Derdiniz nedir? Kaybetmeyi göze almadığınızı sanıyordum.” *Kahrolası serseri*. Entelektüel ilgi alanlarının olmadığı savunulan bir adama göre, fazlasıyla zekice konuşuyordu.

Cıara, Leydi Annabel’in Hadley’nin edepsiz dudakları ve verdiği varamaz zevklerin tadı hakkında yaptığı müstehcen yorumları hatırlayınca yüzünün kızardığını hissetti. Kafasını kaldırdığında adamın güldüğünü fark etti. Hilal şeklinde kıvrılmış dudaklarının arasından bembeyaz dişlerinin uçları görünüyordu.

“Daha açık olmamı istiyorsunuz, öyle mi? Peki.” Duraksadı. “Ben kazanırsam, sizi öpmek istiyorum.”

“Buna razı olabileceğimi zannediyorum..” diye başladı kadın. “Bekleyin. Henüz bitmedi.” Pantolonundaki bir kırışıklığı düzeltirken, devam etti: “Benim istediğim herhangi bir yeri.”

“B-bu... ölçüsüz,” diye fısıldadı.

“Öyle mi?” Adamın bakışları süzercesine kadının vücudunun üzerinde gezdi, sanki teninden ipek ve pamuk katmerlerini bir bir soyuyordu. “Biliyorsunuz, kadın bedeninde birçok duyarlı nokta var. Birini seçmek çok zor olabilir.”

Kadının nefesi istem dışı kesildi.

“Gül pembesi bir göğüs ucunu emebilirim,” dedi boğuk bir mırıltıyla. “Ama göbek deliğinin üzerine tüy kadar hafif öpücükler de kundurabilirim.” Sesi bir ton daha alçaldı. “Veya daha da aşağıya inebilirim.”

Yüzünün yandığından emin olan Ciara, tepkisini gizlediğini umarak kafasını çevirdi. Kelimeleri onun içini gıdıklıyordu fakat bunu itiraf etmek istemiyordu. “Karar size kalmış. Benim için hiç fark etmiyor.”

Adamın boğuk gülüşü tenine eziyet ediyordu sanki. “Ah ama etmesi lazım. Sizin de öğrenecek çok seviniz var.”

Dikkatini dağıtmak istercesine şöyle sordu: “Benim kazancım ne olacak?”

“Ne istersiniz?”

“Bana verebileceğiniz hiçbir şeyi istemiyorum” diyerek cevapladı Ciara. Boğazındaki daralmadan dolayı üzülerek.

“Bu kadar emin olmayın,” dedi Lucas.

Göğüslerinin arasındaki yankıdan küçücük bir ter damlası akıp gitti.

“İyi düşünün. Gerçekten benden istediğiniz bir şey yok mu?”

Kadın konuşacak kadar kendine güvenmiyordu.

“Şu an cevap vermenize gerek yok.” Parmağıyla yavaşça fularının kıvrımını düzeltti. “Savaş ganimetleri halindeki tercihlerinizi başka bir zaman konuşmak için ertelemeye razıyım.”

“Büyük bir risk alıyorsunuz..”

“Bildiğiniz gibi, işimi şansa bırakmak konusunda bir korkum yok.” Daha yakınma bir adım attı. Genç kadın, adamın vücudundan yayılan ısıyı güçlü bir şekilde hissediyordu. Tıpkı sandal ağacı, tütünle gizemli bir aroma taşıyan, karanlık ve erkeksi kokusunu hissettiği gibi. İçinin garip, küçük titremesini bastırarak Ciara kendini toparlamayı başardı. “Kimi insan buna kibir diyebilir, Lord Hadley.”

“Ben buna kendine güven demeyi tercih ediyorum. Kazanma ihtimali düşük olan durumlarda başarılı olmak konusunda çok deneyimim var.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Önümüzdeki haftaları atlatmak için boka şansa ihtiyacımız olacak.”

“Eski bir İngiliz atasözü var, Leydi Sheffield. Şans tutkunun tortusudur.”

Yedinci ‘BöCüm

“*Santa cieltf* İki haftalığına gittim ve neler olmuş! Ortalık karışmış.” Alessandra della Giamatti tabağındaki armuttan küçük bir dilim kesti. “Ve ben de burada sana iki küçük yaramazı elinden alarak iyilik yaptığımı düşünüyordum.”

Ciara gözünü bahçede, kelebeklerin peşinde koşuran iki çocuktan zorla ayırdı. “Yemin ediyorum, ben bela aramadım. Bela beni buldu.” “En azından bela epey yakışıldı,” diye dalga geçti arkadaşı. “Bunun konuyla hiç alakası yok,” diye haykırdı Ciara sesi istediğinden daha kırılgan çıktığı için kaygılanarak. “O serseriye hiç ilgi duymuyorum, sosyetedeki tanıdıklarımı kendi yararına kullanmak dışında isteğim yok.”

Alessandra zarif kaşlarını kaldırdı. “Daha samimi bir bağ bu sürecin daha keyifli geçmesini sağlayabilir, değil mi?”

“Hayır!”

Arkadaşı meyvesini kemirdi. “Adama karşı benim bilmediğim bir kızgınlığın mı var? Dış görünüşünde kusur bulmak imkânsız.” “O fazlasıyla...” Ciara bocaladı.

“Fazlasıyla ne?” diye sordu Alessandra.

“Fazla değişik.” *Fazla tehlikeli.*

“Biliyorsun, bir bilimsel tez var...” diye başladı arkadaşı.

“Lütfen, sen de başlama!” Ciara homurdandı. “En azından, herkesten çok senin anlayış göstereceğini düşünmüştüm.”

Markiz arkadaşları arasında en deneyimli olanıydı. Kendine güvenen, eğitilmiş bir Rönesans güzeli,

ince yüzünün güzelliği pek çok hevesli hayranına onu Botticelli'nin *Mars ve Venüs'üne* benzetmek konusunda ilham vermişti. Alessandra İngiltere'ye bir yıl önce gelmişti, annesinin arasının açık olduğu ailesiyle barışmak için. Onu onaylamaları çok istekli olmasa bile, Alessandrayı İngiltere sosyetesinin en yüksek mevkilerine taşımıştı. Bazen balolara ve suarelere katılıyordu ama genellikle sessiz bir hayat sürmeyi tercih ediyordu, zamanını entelektüel çalışmalar ve kızı arasında paylaşıyordu.

Ciara oyun oynayan Isabella ve Peregrinee yandan, kuşkulu bir bakış attı. Kraliyet Bilim Cemiyetindeki bir kimya konferansında tesadüfen tanışmış ve ikisinin de sekiz yaşında birer çocuktan olduğunu görmüşlerdi. Ama aralarındaki bağ, çok çabuk bir zamanda sıyrılmış dizler ve ağrıyan boğazlar hakkında tavsiye paylaşmaktan daha farklı bir boyuta geçmişti. Çok zeki olmasının yam sıra, Alessandra insan sarrafiydi ve alaycı bir espri anlayışına sahipti.

Dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

“Çok iyi anlıyorum, *belief*. Tahmin ettiğinden daha iyi,” diyerek cevapladı Alessandra, elini zarifçe sallayarak. Süslü, zümrüt yüzüğüne güneş ışığı vurdukça, yeşil ve altın rengi parıltılar saçıldı. “Ben sadece yüzünde efkârdan oluşan kırışıkları gidermeye çalıştım.”

Gülüşü de neredeyse o kadar parlaktı ama Ciara arkadaşının karanlık bir yönünün olduğunu da biliyordu. Alessandra kişisel geçmişi hakkında çok ketumlu ve İtalya'daki hayatıyla ilgili çok az konuşurdu. Ülkeyi terk etmeye karar verme sebebine gelince ise, bir iki muğlak nedenden başka açıklamada bulunmamıştı. *Günahlar ve sırlar*. Aralarındaki bir bağ daha.

“Onları gülerek geçirebilmek için neler vermezdim.” Ciara kendiyle alay eden bir şekilde yüzünü ekşitmeye çalıştı. “Ama dürüst olmak gerekire çok büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başladım. Yarın ipeklere sarmalanıp sosyeteye sanki dünya umurunda değilmiş gibi kendimi göstermeliyim! Arkadaşına henüz iddiadan bahsetmemişti. “B-ben bunu başarabileceğimden emin değilim.”

“Tabii ki başarabilirsin. Ve yalnız olmayacaksınız. Seninle orada olamayacağım için çok üzgünüm ama Hadley sana manevi destek olacak ve yaşlanman için bir kol uzatacak.”

“Of.” Ciara homurdandı. “Bir kuytu köşede kadınlardan birini sıkıştırması daha muhtemel.”

“Evet, onun namı pek de güven uyandırmıyor Bunu kabul ediyorum ama yine de, duydum ki...”
Alessandra tereddüt etti sonra omuzlarını silkti. “Fakat kendin karar vermelisin.”

Arkadaşının cümlesinin sonunu getirmemesine sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğine karar veremedi. Kont hakkında hiçbir şekilde meraldi görünmek istemediği için konuyu kapadı. Şimdi keşke o serseri ve girdikleri hain iddia zihnini bulandırmayı kesscvdi.

Risk ve ödül. Böyle meydan okumalar kumarbazları heyecanlandırır. Ama bunlar ona göre değildi. Ciara kendim fazlasıyla iyi tanıyordu. Yaradılış olarak ciddi ve düzenindi. Disiplinli ve kararlı.

O zaman neden her şey hakkında bu kadar kararsızdı?

“Neler düşünüyorsun bakalım?” dedi usulca Alessandra.

“Duymak istemezsin,” diye cevapladı pişmanlık okunan suranını ekşiterek.

Alessandra sessizce oturmuş, simsiyah saçlarından bir tutamı parmağının etrafına doluyordu.

“Hem aklımdakileri uyumlu bir sıraya sokup ikide edebileceğimi hiç sanmıyorum,” divt ekledi.

Baron konulmak bile yeter, *cara* .”

t. j.ıra kendini bu nasihati neden kendine vermediğini sormamak iyin zor tuttu. Bunun yerine şöyle sordu: “Toplantıda bulunmuş olsaydın bana ne tavsive ederdin?”

tereddüdü bemeıı hemen hiy anlaşılmadı. “Kalbinin sesini dinlemeni, dedi Alessandra.

“Yüce Tanrım!” Bu cevap onu yok şaşırtmıştı. “Sen hayatımda tanıdığım en pragmatik, pratik insansın! Bin yıl düşünsem, senin gizli bir romantik olduğun aklıma gelmezdi!”

Bölmeli pencerelerden içeri giren yansımalar arkadaşının yüzünde ışık ve gölgeler yaratıyordu. “Bunun romantizmle hiç alakası yok. Benim demek istediğim insan bazen mantık yerine içgüdüyle hareket etmeli. Aınısı bilim için de geçerli, *si*?”

“Galiba ne demek istediğini anlıyorum.” Fakat Alessandra’nın verdiği akıl şüphelerini gidermektense, ruh halini daha da karıştırmıştı. “Kate neredeyse aynı şevi haftalık toplantımızdan çıkarken söyledi.”

“Şaşırmadım. Öyle zannediyorum ki üçümüzün bilimin dışında da ortak yanları var.” Alessandra pek üzerinde durmadı, daha önce vaptığı yoruma geri döndü. “Şu da var ki ben yalnızca...”

Bahçeden gelen bir çığlık onun lafını yarıda kesti.

Peregrine güm diye vere düştüğü sırada iki anne de yerlerinden fırladı. Ciara camlı kapılardan ilk çıkan oldu, Alessandra ondan bir adım bile geride değildi.

“Kızlar!” Peregrine, annesi alnına düşmüş kıvrıkcık saçlarını geriye doğru iterken kendini ağlamamak için zor tutuyordu. Gözlerinin tam arasında, kaz yumurtası kadar büyük bir şişlik oluşmaya başlamıştı bile. "Neden topu düzgün atmayı beceremiyorlar?"

“ ■' (f ■ Canın:. Ç r.J

“Elimden kaydı.” Alessandra nm kızı Isabella, daha iyi bakmak için yaklaştı, “lyyy çok iğrenç bir mor renk alıyor, Perry. Neden eğilmedin ki?”

“Çünkü sen kriket kalesine nişan alıyor olmalıydın. O da benim ayaklarıma yakındı, kafama değil, seni gerzek.”

Isabella’nın dudakları titredi. “Kriket aptalca bir oyun.”

“Senin salak bebeklerinle oynamak da öyle. Ama *ben* senin kafana onlarla vurmuyorum.”

Burnunu çeken küçük kızın gözleri dolmaya başladı. “Bilerek yapmadım.”

“Tabii ki bilerek yapmadın,” diye sakinleştirdi onu annesi.

“Bir şey yok,” dedi Ciara, oğluna sıkı sıkı sarılarak. “Soğuk bir kompres ve reçelli tartlar birazdan her şeyi yoluna koyar.”

“Bence ben Isabella’yı eve götürmeliyim.” Alessandra kızının başının üstünden görünecek şekilde suratını ekşitti. “İncinmiş duygular çirkin bir hal almadan.”

Çocuklar normalde birlikte oynamayı çok seviyordu ama Bath’tan eve kadar olan yolculuk yağmurdan dolayı epeyce uzamıştı ve en yakın arkadaşlar bile birbirinden sıkılabılırdi.

“Bu iyi bir fikir olabilir,” diye katıldı Ciara. Depresif ruh hali etrafındaki herkese bulaşıyordu sanki.

“*Ciao, tesoro?*” Alessandra, Peregrine’i ve Ciara vı öptü. “Bir dahaki toplantımızda, yarınki balo hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum.”

Bu konu hakkındaki şu andaki duygularını söylemese daha iyi olacaktı.

Oğlunu kucağına alarak arkadaşını kapıya kadar geçirdi ve sonra da sakinleştirici sığmağı olan mutfağına geçti. Eriyen şeker \ e tarçının tadı kokusu anında etraflarını tereyağı gibi sardı. Aşçı da oylc

vaptı. mavalı ellerinden unu temizlerken hemen ocaktaki ateşe bir kap süt kovdu.

Ciara vaşlı kadının Peregrine’in morarmış alnıyla ilgilenmesini izlerken dudağını ısırıldı. Bir anda oğlunun etrafının kadınlar taralından sarıldığını fark etti. Evin erkek sakinleri, kâhya McCabe ve uşak Jeremiai’tan ibaretti. İkisi de yetmiş yaşın altında değildi. Bir erkek çocuğunun hayatında güçlü bir erkek figürü olmadan büyümesi doğru olamazdı. El üstünde tutulup çekilmez bir şımarığa dönüşmesini istemiyordu. Birkaç yara almak hayatın bir parçasıydı. Yaralandığını kabul edip onları gülerek geçiştirmeyi öğrenmeliydi.

Sheffield da iyi bir rol modeli olamazdı zaten. Ciara içinden gelen bir ürpertiye bastırdı. Ayyaş, fevri bir avareydi gıpta edilecek bir örnek değildi. Rahmetli kocasının diğer aristokrat babalardan pek fârlı olmadığını biliyordu. Ama Peregrine için daha fazlasını istiyordu.

Sıcaklık. Kahkahalar. *Sevgi*.

Bunların hiçbirini Sheffield’in ailesinden alacakmış gibi bir hayale kapılmıyordu. Oğlanın velayetini almaya çalışmalarının tek sebebi parası ve topraklarıydı.

Korkudan boğazı düğümlendi ve bir an yutkunamadı. Peregrine gülüp yeni pişmiş hamur işinden bir ısırık alınca korkusunu gizlemek için arkasını döndü. Ah, tekrar sosyeteye girecek ruh halinde kesinlikle değildi. Gecenin neşesi ve pırıltısı içinde o... sudan çıkmış balık gibi olacaktı. Özellikle

Hadley yeni bir skandala balıklama adamayı planlıyorsa.

Yinede, Ciara kendine bir Londra balosundan çok daha kötü şeylerin üstesinden geldiğini hatırlattı. Milletin arkasından neler fısıldadığının canı cehennemeydi. *Taş ve sopalar kemiklerini kırabilirdi ama kelimeler ona zarar veremezdi...*

Keşke bu eski deyimim ardında bir gerçeklik payı olsaydı.

“Sıkılmış gibi görünüyorsun.”

Lucas yarım boş bardağından kafasını kaldırıp baktı.

“Bir süreliğine sayfiyede sakin bir hayat süreceğini duymuştum. Uzun, kuzguni saçları ve buğday teni yüzünden arkadaşlarının “Black Jack” dediği Lord James Jacquhart Pierson, deri koltuklarından birine kendini bıraktı ve uşaklardan birinden bir şişe daha brendi istedi. “Ne oldu? Kent’deki çeşmelerin hepsinin suyu mu kurudu?”

Lucas homurdandı. Bu şakaların ardı arkası kesilmeyecek miydi? “Ya da şehirde yeni bir balıklama atlayış mı yapmayı planlıyorsun?” Jack çizmelerini pirinç korkuluğa dayayıp bir puro yaktı. “Aklında ne varsa beni de unutma. Buralarda hayat çok sıkıcı bu sıralar.”

“Nükteli sözleri bir kenara bırak, Jack Yoksa dişlerini Serpentine Gölünün dibinden çıkarmak zorunda kalırsın.”

“Keyifsizsin sanırım.” Jack kaygısızca uyarı duymazdan geldi. “Senin hevesini kim kırdı? Mosmor olmuş bir çift toptan başka?” Verdiği cevap bir denizcinin bile yüzünü kızartacak cinstendi. “Ah, pekâlâ. Başka bir konuya geçelim.” Jack duman üfleyerek brendiyi tazelemeyi teklif etti. “Ya da belki de riski tercih edersin. Bu kelimenin Iskoç Keltçesinden geldiğini biliyor muydun?” Arkadaşı hafifçe duraksadı. “*Uisge beatha* hayat suyu demek.”

“Vay, vay sen de tam bir bilgi küpüsün.” Lucas bardağını bırakıp yumruğunu sıktı. “Beyninin az sonra kulübün punch kasesinde b.ınvo yapacak olması ne kadar yazık”

Jack güldü. “Baş çubuğu tütürelim, Hadlev. Uzatmamayı kabul ediyorum.”

Koltuğuna geri yaslandı. “Aynen öyle yapmalısın.”

“Haydi, ukala olma. Şehirde her şey üzücü bir şekilde monoton, özellikle Sandhurst Iskoçya’da balaymdayken.” Jack üzgün ııııı kadehine baktı. “Dün geri döndü ama gelinine o kadar âşık ki St. Giles’taki batakhaneleri turlamaya hiç niyeti yok/” Yüzünü alanı bir tanıda buruşturdu. “Onu suçladığımdan değil. Levdi Olivia’ııııı eve bağlayamayacağı adam yok.”

“Eve bağlanmak mı?” dive* kükredi laııııı. “Yüce Tanrını, ne kadar iç sıkıcı bir düşünce.”

Arkadaşının vüz ifadesi epevcc toparlandı, “işte bu. Biraz eğlenmek için sana güvenebileceğimi biliyordum. Yarın Akşam Wolf’s 1 .air‘de. vııksek bahisli, özel bir ovam olacak. Oradan da, Southvark’ta keşfettiğim, çok sevimli küçük bir randevuevine geçebiliriz. Kızlar...” “Özür dilerim,”

diye lafını kesti Lucas. "Daha önceden verilmiş bir sözüm var."

Jack ateşe külünü silkti. "Ne kadar kalabalık, o kadar eğlence. Söz verdiğin hanımefendiyi de yanında getir. Deneyimlediğim kadarıyla, varamaz bir macerayı pek heyecanlı buluyorlar."

"Bu bulmaz." Yakında nişanını duyuracak bir adama göre, kulağa pek küçümser geldiğini fark eden Lucas ekledi: "O... o tür bir kadın değil."

Kaşlarını çatan Jack bir ağız dolusu duman ve içki aldıktan sonra, gürüldeven bir kahkaha patlattı. "Lanet olsun, beni bir anlığına kandırdın." Ses yükseldi. "Sen ve saygıdeğer bir hanımefendi. Bu doğru olamaz!"

Lucas gülmedi. "Aslında bu doğru. Leydi Ciara Sheffield'ı Sayb-rook Kontesi'nin balosuna götüreceğime dair sözüm var."

Bunu duyduktan sonra gelen öksürme nöbeti, yakında, bir koltukta kestiren yaşlıca adamın uyanmasına sebep oldu.

"OfEF. Siz gençler Hint purosunu kaldıramıyorsanız daha yumuşak Virginia tütününe geçmelisiniz."

Jack, tekrar Lucas'a dönmeden önce, hızlıca bir özür diledi. "Senin aklını en son maceradan sonra su basmış sanırım."

"jack..." Lucas onu uyardı.

"Bu aniden gelen deliliği başka bir şey açıklayamaz."

"Deldik mir" diye tekrarladı Lucas.

"Sanki vaftiz kurnasına düştün ve bir aziz olarak yeniden doğdun." "Değişebileceğimi düşünmüyor musun?" Lucas arkadaşının kızışmasından keyif almaya başlamıştı. Yalnızca onu sinir etmek için ekledi: "Belki de deri değiştirmeye hazırım."

"İribaşlar kurbağaya dönüşür, prenze değil," diye homurdandı Jack. Lucas kadehini kaldırıp brendiyi döndürdü. Kesilmiş kristalden geçip göz kırpan ateşin ışığı, kehribar rengi içkiyi kırpışan bir altın girdabına çevirdi. Birden Leydi Sheffield'm, içinde bakır ve güneş ışığı tonları olan, ihtişamlı saçlarını hatırlattı...

"Lanet olsun, Lucas!" Arkadaşı kafasını salladı. "Bunadın mı? Delirdin mi?"

"Akıl sağlığım gayet yerinde," diye cevapladı.

"O zaman mantığının sesini dinle. Hain Dul'la kuracağın herhangi bir ilişkiden kaçın. Sana ilk kocasının öldüğünü hatırlatmama gerek yok herhalde."

Bu küçümseyen açıklama aklına birden Ciara'nın savunmasız yüzünü, korkuyla gölgelenmiş bakışlarını getirdi...

Bardağı tutuşu güçlendi. O yapayalnız olmasına rağmen, kötü niyetli dedikodulara ve nahoş söylentilere karşı dimdik durma cesaretini gösteriyordu. Lanet olsun, küçümsenmekten daha fazlasını hak ediyordu. Onu koruyacak birini hak ediyordu.

“Duyduğum kadarıyla, onu daha önce öldürmemiş olması bir mucizeymiş.”

“Ne şaşırtıcı.” Jack bardağım doldurdu. “Arzu ettiğin tüm istekli kadınlara sahip olabileceksen neden s?”

“Belki de bana çekici gelen onun akıllı,” dedi Lucas yavaş yavaş. “Amcam onun zekâsını öve öve bitiremiyor.”

Arkadaşı iğrenmişçesine homurdandı. “Ne zamandan beri bir kadının aklını vücuduna tercih ediyorsun?”

“Leydi Sheffield’la hiç tanıştın mı?” diye sordu, kadının aklını gerçekten çekici bulduğunu itiraf etmek istemiyordu.

Arkadaşı başını harar dercesine salladı. “Azrail misali, gölgelerde yaşıyor sanki.”

Lucas'ın dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye büründü. “Seni temin ederim ki sıyalı kefeninin altı sadece deri ve kemikten ibaret değil.”

“Çünkü kurbanlarının kanını içiyor.” Jack abartarak suratını iğrenmiş gibi bir şekle soktu. “Ben yine de, neden katil olduğundan şüphelenilen bir kadını baştan çıkarmak için bu kadar uğraştığını anlamıyorum.” Bir an düşündü, sonra ifadesi değişti. “Bir iddia! Bir iddia yüzünden olduğunu söyle bana.”

“Sen de çok iyi biliyorsun ki bir centilmen, bir hanımefendiyle ilişkisi hakkında konuşmaz,” diye cevapladı Lucas. “Şeref meselesi.” “Çılgın, Yaman Hadley bana etik dersi mi veriyor? Birisi puroma afyon koymuş olmalı.”

Arkadaşının dur durak bilmeyen iğneleyici sözleri ona dokunmaya başlamıştı. “Benim bir beyefendi olmadığımı mı ima ediyorsun?” Havlama sesine benzeyen bir kahkaha daha da sinirini bozdu. “Hayır, ima etmiyorum, bunu açıkça yüzüne söylüyorum.”

“Kahretsin Jack, bu hiç adil değil,” dedi Lucas kendini savunarak. “Hiç kumarda hile yapmadım ya da borçlarım konusunda sözümde durmazlık etmedim. Ve sen de biliyorsun ki sözüm sözdür.”

Arkadaşı omuzlarını silkti. “Tabii ki arkadaş ortamındaki değerlerinden bahsetmiyorum. Ama kibar sosyete de çevirdiğin oyunlar... Lanet olsun, Hadley, adın neredeyse kötü davranışla eşdeğer olarak anılıyor. İtiraf et: Sen bir hovardasın, kurallara karşı gelmek ise seni epeyce neşelendiriyor. Jack purosunu ucunu ateşe fırlattı. “Bunun yanlış olduğunu söylemiyorum. Bütün arkadaşların senin esaslı bir adam olduğunu biliyor. Ama kötü günde ilk güveneceğim adam sen olmazdın.”

Kahretsin. Lucas brendisinden büyük bir yudum aldı. Ve bir tane daha. Karakteri hakkında onu ayıltan bir yorumdu.

Jack şişeye uzandı ve ikisinin de kadehini doldurdu. “Yüzün soluk görünüyor. Hain Dul’u baloya götürmek konusunda tereddütlerin olduğu konusunda ümitlenmeli miyim?”

Lucas cevap vermedi.

Arkadaşı onu sorgular gibi kaşını kaldırdı. “Benim dediklerime bozulduğunu söyleme sakın. Eğer dobra dobra konuştuysam bu senin iyiliğin için.”

Kendini alaycı bir şekilde gülmeye zorladı. “Merak etme, bu vaazları daha önce de dinledim.”

“O zaman hadi barışalım ve bu akşam benimle Southwark’a gel. Nerelerde Leydi Sheffield’ı unutturacak çok güzel fahişeler bulabileceğimizi biliyorum.”

“Sen git,” dedi usulca. Asil olmak ve yaramaz olmak arasında gidip geliyor, bu da onu kararsız kılıyordu. “Belki daha sonra sana katılınm.” “Sen *hastasın*.” Jack kuşku dolu bir bakış fırlattı. “Eve git ve iyi bir uyku çek. Yarın akşamki kumar masasında sana bir yer tutacağım. Yüksek bahislerle oynanacak. İlginç bir gece olacak gibi görünüyor.”

“Daha önce söylediğim gibi, Leydi Sheffield’ı baloya götüreceğime dair söz verdim,” diye cevapladı Lucas. “Ve seni ne kadar şaşırtsa da sözümde duracağım.”

Jack kabullenmiş bir şekilde iç çekti. “İyi, sen bilirsin.” Ayağa kalkarak kadehinin dibindeki içti. “Ben Cupid’s Cave’e gidiyorum.” Parıldayan bir gülücük atmadan önce çok kısa tereddüt etti. “Seni batman veya çıkman için yalnız bırakıyorum.”

Lucas giden arkadaşının peşinden sessizce küfür etti. Çatırdayan közler ve ara sıra duyulan horultunun dışında, okuma odası bir mezarlık kadar sessizdi. Lucas oturduğu yerde rahatsızmış gibi kıpırdandı, ruh hali az önceki konuşmayı düşündükçe daha d.1 kötüye gidiyordu. Öyle görünüyordu ki yakınlarda yaşadığı ıslak ma cera bütün dünyasını tersyüz etmişti. Kendine yeni bir bakış açısı la bakmak zorunda kalmıştı ve gördüklerini beğendiğinden emin değildi.

l-inet okun. Gözlerini kapayıp parmak uçlarını zonklayan şakaklarına götürdü. Baş ağrıyordu ve brendi ağzında berbat bir tat bırakmıştı. Belki de *bastaydı*.

Belki de dul kadının öpücüğünde gerçekten güçlü bir zehir vardı. Bu, kadını her düşündüğünde onu etkisi altına alan tuhaf ateşin ve buz gibi titremelerin de nedeni olabilirdi. Ve kadının bütün koşullarını kabul ederkenki akli dengesizliğini.

Yarındın itibaren...

Havır, hareketlerinin sonuçlarını düşünmeyecekti. Her zaman anı yaşamıştı, şimdi niye değişecekti ki?

Bardağım kaldırarak gerçek özüne kadeh kaldırdı. Çılgın, yaman Hadlev. İvi vakit geçirmeyi bilen bir adam.

Leydi Sheffield’a biraz sempati duymak iyi hoştu ama ona gerçek bir sadakat duymuyordu. Çok daha

sonra, gelecekte evlilik tuzağına düşebilirdi ama şu anda hepsi bir yalandı. Hâlâ hürdü, ne yapmak isterse yapabiliirdi.

Koltuğundan kalkarak kapıya doğru koştu, Jack'i yakalayıp biraz eğlenmeye kararlıydı.

Sekizinci 'Bö'Cüm

Villanın cayır cayır yanan meşaleleri, soluk Portland taşının üzerine dans eden gölgeler düşürüyordu. Akşam esintisine karşı vakasını kaldıran Ciara, Kont'un arabasından indi. Siyah kadifenin yüzünü birkaç anlığına daha bile olsa diğer misafirlerden gizlediğine seviniyordu.

Biraz sonra, herkesin gözlerini ayırmadan bakmaları için apaçık ortada olacaktı. *Hain Dul kanlı canlı karşınızda.* Şüphesiz varlığı korkunç bir dedikodu girdabına yol açacaktı. Arkasını dönüp karanlığın içine sıvışabilmeyi dileyerek ürperdi.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi Lucas kolunu daha sıkı tuttu. "Heyecanlı mısınız?"

"Biraz."

"Olma," diye fısıldadı genç adam. "Bütün gözler senin üzerinde olacak..."

"Ben de bundan korkuyorum işte," diye homurdandı Ciara.

"Güzelliğin, zarafetin ve asil tavrından dolayı," dterek devamı etti Lucas. "Bu akşam her zamankinden de güzel görünüyorsunuz. Leydi Sheffield. Her zaman mavinin bu tonunu giymelisin. Altın saçlarını ve fildişi tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor."

Hbette Kont talimli bir çapkındı ve nasıl iltifat edileceğini iyi biliyordu ama kemer altından geçip giriş salonuna giderlerken kadının rahatlamasına yardımcı oldu.

"Gerçi elbette," diye ekledi abartılı bir fısıldamayla Kont, "Seni ü/erini/de hiçbir şey yokken görmeyi tercih ederim."

"S,şşt." Ciara, yanlarına paltolarını almak için bir uşak yaklaşırken etrafını hızlıca siirdü. Hay aksi, bu tür toplantıların ne kadar şaşaalı ve parıltılı olduğunu unutmuştu. Siyah beyaz mermerlerden geçen misafirler, kesilmiş kristal avizeden yansıyan ışıkla daha da ihtişamlı görünüyorlardı. Bir an hepsi görkemli bir renk cümbüşüne akar gibi oldu. Pahalı mücevherler, hanımefendilerin renkli kumaşları ve araya giren beyefendilerin siyah beyaz resmiyeti. Cafcaf ve parıltı, ayrıcalık ve soyluluk.

Münasiplik.

Bu kandırmacamn işe yarayacağını düşündüğü için tam bir budalaydı. Kendini pırıl pırıl parlayan, süslü tüylerin arasında yavan bir serçe gibi hissetmişti. Ve bütün bu tavus tüylerinin altında, kalpleri birer şahin gibiydi.

Onu canlı canlı yemeye hazır, şahinler.

Lucas ona yaklaştı ve bir an y'ın yan bakanların önünü kapadı. "Gülümse canım," diye mırıldandı. "Deneyimlerime göre insanların meraldi bakışlarına karşı en iyi savunma, hiç derdin yokmuş gibi davranmak."

Dudakları sanki buzdan yapılmış gibi hissedilen Ciara kendini gülümsemeye zorladı.

"İşte böyle." Kolunu kendi kolunun üstüne koydu, garip bir şekilde koruyucu bir hareketi. "Başka bir numara ise onlara dik dik bakıp çıplak olduklarını hayal etmek." Muzipçe göz kırptı. "Kendini beğenmiş, kibirli havalarını hemen ortadan kaldırdığını göreceksin."

Heyecanına rağmen, Ciara gülmemek için kendini zor tuttu. Tanrım, doğru söylüyordu. Kısa boylu, kalın, dul Stamford Düşesi, cicili bicili elbisesi ve parıltı sahte takılarından oluşan zırhından yoksunken o kadar korkutucu görünmüyordu.

"Gidip ev sahibesine merhaba diyelim mi?" diye sordu Lucas. Dönemeçli merdivenlerin, uzun bir kuyruk oluşturan misafirlerle epeyce kalabalıklaştığını gören Ciara bir an geri de kalmayı yeğledi. "Evet, kurbanlık koyunu ölümüne götür bakalım," dedi.

Adamın hafif kıkırdaması yanağını gıdıkladı. "İnan bana, bu insanların çoğunun kurt kıyafeti giymiş koyunlar olduğunu keşfedeceksin. Seni korkutmalarına izin verme."

Ciara, onunla şakalaşmanın onu ne kadar rahatlattığına şaşırarak tuttuğu nefesini verdi. Neşeli olmanın gerçekten avantajları vardı...

Lucas ona sıraya girdikleri sırada eşlik etti ve hemen malikânenin tarihi hakkında eğlenceli bir anekdot anlatmaya başladı. Tabii, Ciara bunun eğlenceli olduğunu varsayıyordu. Kirpiklerinin altından etrafına bir bakış daha atarken ancak bölük pörçük dinleyebilmişti.

Mimari detaylar muhteşemdi: Oymalı parmaklıklar, süslü pervazlar, egzotik çiçeklerle dolu dekoratif duvar nişleri. En az bunlar kadar etkileyici olan şey, krem rengi duvarlardaki sıra sıra dizilmiş atalarının portreleriydi. Varaklı çerçevelerinden aşağılan yalandan inceleyen Saybrook ailesi, pek kasıntı tiplere benziyorlar, diye izlenimde bulundu. Ama ne de olsa, Kraliçe Elizabeth dönemine ait dimdik yakalar ve sımsıkı korseler gülümsemeyi pek teşvik etmiyorlardı. Şu andaki canlı tarzı ve aklıyla meşhur ev sahibesinin, daha samimi olduğunu umdu.

Diğer misafirlere gelince...

Ciara çaktırmadan her taraftan incelendiğinin farkındaydı. Bakışların ısıısını çıplak kollarında hissediyor, ipeğin ve spekülasyonun fısıltısını duyuyordu. Hain Dul ne diye ininden çıktı diye merak ediyorlardı şüphesiz.

"Ah, Lord Hadley!"

Ev sahibesinin gırtlaktan gelen kahkahası onu iç dünyasında daldığı derin düşüncelerden çıkardı.

"Londra'ya döndüğünüzü görmek ne kadar da güzel." Leydi Savbrook gösterişli bir biçimde, eldivenli elini Lucas'a uzattı. "Yokluğunuzda, siz denizi dalgalandırmazken, buralar üzücü bir şekilde

çarşaf gibiydi,” diye ekledi.

“Canım Alison, bu akşam suları bulandırmamaya çaksırım.” Kontes göz kırptı. “Öyle görünüyor ki şimdiden küçük bir fırtına yarattın.” Ciara’ya dönerek sıcak bir biçimde gülümsedi. “Sonunda sizinle tanışmak ne kadar güzel, Leydi Sheffield. Bilim dalındaki başarılarınız hakkında çok şey duydum.”

“Fazlasıyla nazıksınız, Leydi Saybrook,” Ciara kekeledi.

“Ne yazık ki bilim konusunda pek fikrim yok ama bahçeyle uğraşmayı çok severim.” Kontes yakındakilerin de duyabilmesi için sesini yükseltmişti. “O yüzden tıbbi odarla ilgili son çalışmalarınızdan bana bahsederseniz çok sevinirim.”

“Memnuniyede,” diye cevapladı.

“Fevkalade. Eğer sizin için de uygunsa lütfen akşam yemeğinde benimle oturun.” Leydi Saybrook yelpazesini sallayarak Lucas’ı dans pistine yönlendirdi. “Seni yaramaz avare, onu sadece kendine saklama.” “B-ben kontesin bir yabancıya, hem de kötü bir itibarı olan bir yabancıya bu kadar iyi davrandığına inanamıyorum,” dedi Ciara, kalabalığın arasından yürürlerken. Deneyimlerine göre, bu tür ortamlarda hanımlar, beylerden daha zalim olabiliyorlardı. Çoğu zaman, saten gülücükleri ve kadife sesleri, Hun imparatoru Attila’ya yaraşır bir gaddarlık gizliyordu. “Belki de beni birisiyle karıştırdı.”

“Alisörüm bana bir iki iyilik borcu var, bunun detayına şu anda girmeyeceğim,” dedi Lucas. “Ve bunun haricinde, epeyce ilginç bir hayat sürdü, kaskatı saygınlığın fazlasıyla önemsendiğini düşünüyor.” *Şu ana kadar her şey güzel.* Karşılama kuyruğunu kazasız belasız adattığı için rahat bir nefes aldı. Ne yazık ki bu süreç çok kısa sürdü.

“Müzişyenler bir vals çalmaya hazırlanıyor.” Kolayca ekseninde dönerek Lucas parlatılmış parkede pozisyonunu aldı.

“Lord Hadley, bunu yapmamız...” diyebildi genç kadın.

“Evet. Şart.” Eldivenli eli, hatif bir biçimde belinin alt kısmına bastırıyordu. “Eğleniyor gibi görünmezsek tüm bunları boşuna yapıyor oluruz.”

“Fakat...”

“Bu kadar tedirgin görünme. Ayaklarına basmayacağım.”

Ciara bir anlığına gözlerini sıkı sıkı kapadı. “Endişe ettiğim benim ayaklarım değil,” dedi sessizce. “Benim uzun zamandır sosyete de bulunmamış olduğumu unutuyorsun. Bu yeni dansın adımlarını bilmiyorum.”

Lucas onu biraz daha yakına çekti. “Sadece beni takip et.”

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu yapmak epeyce kolajdı. Kontun kolav, sade bir zarıflığı vardı; birkaç dönüşten sonra Ciara onun ritmine uyarak rahadadı, hareketlerini bilinçsiz bir şekilde takip etmeve

başladı.

“Aslında, korsenin bağlarını çözmek o kadar da zor değil," diye fısıldadı.

Ciara onun karşı konulmaz yakınlığının yoğun bir şekilde farkındaydı. Eli, elini tutuyor, avuç içi yumuşak eldivenin derisi ve ipek katmerleri aşarak ısı yayıyor ve bel çukurunu kavırıyordu. Daha şimdiden teni yanıyor gibiydi.

“Kendini biraz özgür bıraktığında, hareketlerinin harika bir akışı oluyor,” diye devam etti.

Kadının yüzünü ateş bastı. “Neden sürekli cinsel imalarda bulunuyorsun?”

“Sen neden güzel bedeninin hakkında yapılan yorumludan rahatsız oluyorsun?” diyerek karşılık verdi.

“Ben güzel değilim,” diye kekeleydi genç kadın.

“O zaman neden odadaki tüm erkekler gözünü dikmiş sana bakıyor?” dedi Lucas, onu eteklerini yayan bir şekilde döndürerek.

Ciara etrafım çabucak süzdü. Ah, evet. İnsanlar gerçekten onları izliyordu. Derin bir nefes aldı.

“Görüyorsun, değil mi? Güvelerin aleve çekildikleri gibi, onların da gözleri sana dönüyor," dedi Lucas.

“Ateş tehlikelidir," diye fısıldadı.

“Ah ama tehlike çekiciliğine katkıda bulunuyor." Gözleri, avizenin şaşaalı ışığında parıldadı. “Bunu en iyi ben bilirim.”

Yine bir bakış onları izleyenlerin sadece erkekler olmadığını gösterdi. Kadın bir an kendini sersemlemiş hissetti. Hayret, şehrin havalı kadınları ona bakıp imreniyordu. Pont Sokağı'nın Hain Dulu işte buradaydı, Londra'nın en arzulanan çapkınıyla dans ediyordu.

“Yanaklanmın rengi pembenin nefis bir tonu,” diye fısıldadı Lucas. “Kadın bedeninin başka bir... özel noktasıyla aynı tonda.” Kapkara kirpiklerinin arasından ona baktı. “Hangisi olduğunu tahmin edebiliyor musun?”

Yüzünü yelpazeyle serinletmekten kendini zor alıkoyan genç kadın sordu: “Tanıştığın bütün kadınlarla bu derece haddinizi aşan şekilde flört ediyor musun?”

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Ah, elbette. Bir partinin bütün amacı birazcık eğlenmek.”

Ciara iç çekti. “Hayat sizin için bitmeyen bir parti gibi sanki.” Adam cevap vermeden, kadınlardan biri coşkulu bir gülüşle yanlarına dönerek yaklaştı. “Hey, Hadley duydum ki yeni bir bale başlıyormuş. Adı *Gençlik Çeşmesiymiş*, kaçırılmak istemeyeceğine eminim.” Kadının partneri kabaca güldü.

“Dedikoducuların ağzına düşmek seni hiç rahatsız etmiyor mu?” diye sordu Ciara, dans figürleri

onları diğerlerinin yanından uzaklaştırdığı sırada.

“Neden rahatsız etsin ki?” dedi Lucas biraz tereddüt ederek.

Bu somya yanıt beklenmiyor olmasına rağmen, Ciara cevabını müziğin birkaç vuruşu boyunca dikkade değerlendirdi. “Bilmiyorum.. ben senin yerinde olsam, bir noktada insanların benimle mi güldüklerini yoksa daha çok *bana* mı güldüklerini merak etmeye başlarım.”

“Hepimiz kendimizle barışık olmalıyız,” diye kaygısızca cevapladı. “Seninkinden daha kalın bir derim olduğu kesin çünkü görüyorsun ki insanların dedikleri hiç umurumda değil.” Lucas karmakarışık bir dönüşü hiç adım kaçırmadan kolayca yapıverdi. “Senin neden bu kadar umurunda?”

“Benim sosyeteyi umursamamak gibi bir lüksüm yok. Bu seni şaşırtabilir, Lord Hadley ama dünyada iki takım kural var. Kadınlar çok daha katı kurallara tabi tutuluyor. Bir yanlış adım, felaket anlamına gelebiliyor.”

Etrafına bakarken, birden kendinin de sesler ve görüntülerden oluşan dönen girdabın bir parçası olduğunu fark etti. Parıldayan renkler, kırpışan ışıklar, titreşen kahkahalar, tıngırdayan kristaller. *Geçmişte kaçtığı her şey.*

Bu akşam kaçış yoktu ve garip bir şekilde, korktuğu kadar kötü görünmüyordu. Kont’un eli ve kaslı vücudu ona rahatlatıcı bir destek sağlarken öyle gelmiyordu. Kollarının oluşturduğu daire içinde uçuşurken, kendini o kadar yalnız ve savunmasız hissetmiyordu.

Kemanların son notaları yavaş yavaş biterken, Lucas onu saksıdaki palmiye ağaçlarının yakınında kuytu bir köşeye çekti. “Biraz şampanya ister misin?”

“Evet, lütfen.” Ciara dans etmenin insanı bu kadar susatabileceğim unutmuştu.

“Uzun sürmez.” Yalnız kalacağına dair itiraz edemedi, Lucas aceleyle yanından ayrıldı.

İçinden gelen bir ürpertiye bastırırken, Ciara kendini parkeli yerden yukarı bakmaya zorladı. İçten içe kendini her ne kadar biçimsiz hissetse de, etrafına çekinmiş gibi görünmemeliydi. Avcılar, zavıtlık gördükleri anda saldırdardı.

Kalabalığın arasından, Lucas’ın durup uzun boylu, geniş omu/lu, oyulmuş gibi olan profili ve askeri tavrıyla pek ürkütücü görünen hıı adamla sohbet ettiğini gördü. Yabancı adam, Lucas’a ciddi ciddi kafa sallamadan önce dönüp ona bir göz attı.

Onu şaşırtan bir şekilde adam, birden arkadaşlarından izin isteyerek ona doğru yönlendi, ifadesi çetin, soğuk, kimine göre küstah olarak bile değerlendirilebilirdi. Delici, yeşil bakışları onun palmiye yapraklarından oluşan küçük sığınağına odaklandığı sırada, kendini ürkmek için zor tuttu.

Yakınlaştıkça, Ciara onun kim olduğunu anladı.

Haddan Markisi.

Madalyalı bir savaş kahramanı olan Marki, aynı zamanda Kraliyet Bilim Topluluğunun bir üyesiydi. Topluluktaki çoğu insan ona imrenirdi ve gazetelere göre, akılsız insanlarla uğraşmayı sevmezdi.

Düşünceleri adamın bariton sesiyle bölündü. “Affedersiniz, Leydi Sheffield. Bu dansı bana lütfeder misiniz acaba?”

Dans kartı Hadlev'nin ona eşlik ettiği iki vals dışında görünür şekilde boş olduğu için Ciara bir an onunla dalga geçip geçmediğini merak etti. Yapraklardan suratına düşen gölgeler yüzünden ifadesi pek okunmuyordu fakat tecrübelerine göre soylu beyefendiler küçük, gaddar oyunlar oynamaktan garip bir zevk alıyorlardı.

“Size yer açmak için, çok nüfuslu hayranlarımı yanımdan uzaklaştırmaya çalışacağım, beyefendi,” diye cevapladı usulca.

Gümbürtülü kahkahası beklenmedik biçimde hoştu. “Sizi bu zahmetten kurtardım. Benim yaklaşmam onları korkuttu. Tersine çalışan bir mıknatıs gibi âdeta.”

Ciara tereddütlü bir biçimde gülümsedi.

“Bilim dalındaki uzmanlığınız çok etkileyici, Leydi Sheffield,” diyerek devam etti.

“Çalışmalarınızdan birkaçını okudum ve benimle dans etmeyi kabul ederseniz bunları sizinle tartışmak isterim.”

“B-ben şeref duyarım.”

Tekrardan kendini, yakışıldı bir adamın kolları arasında, parkeli yerlerin üzerinde dönerken buldu. Sohbetleri o kadar ilginçti ki kaygılanmayı unuttu ve her nasılsa, adımları titreyen kemanlarla ahenk içinde olmaya devam etti. Şaşırtıcı biçimde, Ciara müzik bittiğinde neredeyse üzülmüştü.

“Teşekkür ederim,” diyerek söze başladı.

Ama adam onu saksılardaki palmiye ağaçlarının gölgesine geri götürmekrense, adımlarıyla pırıl pırıl aydınlatılmış büfelere doğru yönlendirdi. “Sizi arkadaşım Woodbridgee teslim edeceğim, sizin için bir mahzuru yoksa tabii.”

Ciara az kalsın kendi ayaklarına takılıp düşüyordu. Zekâsı ve albenisiyle tanınan Delvin VWoodbridge, Londra sosyetesinin gözbebeği idi. Adamın neden onun yanında durarak kendini sert eleştirilere maruz bıraktığını anlamıyordu.

“Ah, lütfen. Lord VVbodbridge’e zahmet olmasın.” Derin bir nefes alarak Lucas’ın nerelere kaçtığı merak etti. *Alçak adam. Onu nasıl yabancılardan merhametine muhtaç bırakıp gitmişti.*

“Hiç zahmet olmaz.” Haddan başını hatifçe eğerek geriye doğru adım attı. “Ah, işte geliyor. Gecenizin geri kalan kısmının keyfini çıkarın, Leydi Sheffield.”

Çok akıllıca.

Lucas gülerek kendi kendini, eski arkadaşlarından, Ciara'yı tekrar sosyeteye sokmak konusunda yardım istediği için tebrik etti. Zor bir durumda her zaman onlara güvenebilirdi. Haddan çok saygıdeğer, hatta biraz korkulan bir adamdı; Woodbridge ise neşeli tavrı sayesinde önemli olan herkes tarafından çok seviliyordu. Bu kadar güçlü kişilerden bir iyilik göstergesi, milleti etkilemek konusunda epeyce yol kat ettirirdi.

Evet, Haddan ve Woodbridge kendi işini yaptırabilirdi, içinden gülümsedi. Bu onu iri göğüslü Blenheim Baronesiyle bahçede ge/in meye gitmek için serbest kıları. Kadın oynaşmaya ilgi duyabileceğini belirtmişti...

Ama vine de donen çiftlere bir bakı tıcıl Lucas kendini beğenmişliğinin bira? azaldığım bark etti. Ciara ve Hadden, onu şaşırtan bir canlılıkla dansın son figürlerini yapıyorlardı. Arkadaşının doğasından gelen çekingenliği, belli ki son evliliğini yaptığından bu yana epeyce geçmişti. Marki hiçbir zaman yüzeysel dertleşmelerde bulunmazdı ancak Ciara ya eşlik etmek belli ki çok hoşuna gitmişti.

Hayret Ur olay! Nieholas'ın bu kadar da sık gülümsemesine hiç gerek yoktu.

Dişlerini sıkarak, önünden geçen uşaktan bir kadeh şampanya kapan Lucas, bir avcı misali dans pistinin etrafında dönmeye başladı. Kadınlar onu gülücükler ve sinsi göz kırpışlarıyla karşıladı. Odanın yansını kat edene kadar, birçok gizli gece yarısı buluşması için fısıldanan davetler almıştı. Beylerden ise iyi niyetli dalga geçmeler ve kaba gülüşler geliyordu. *Çılgın, yaman Hadley için üç alkış, herkesi pek eğlendiriyordu.*

Leydi Sheffield haksızdı. O herkesin favorisiydi, büyük bir budala değildi.

Böyle olduğu halde, köpüklü şarabın tadı biraz yavan gelmişti. Kırmızı şarap içmeye başladı, daha sonra da brendi.

Hiçbirinin bir etkisi olmadı. Belki de entelektüel biliminsanının yakınlığı onun üzerinde tuhaf, kimyevi bir etki yaratıyordu.

Onun varlığı alkolden daha mı kuvvetliydi?

İlk özel derslerinde bu teoriyi test etmesi gerekiyordu.

Lucas bakışlarının Ciaraya kaymasına izin verdi. Bir dizi karmaşık adımı süzülür gibi yaparken adam onun kıvrak zarifliğine, soğukkanlı huzuruna hayran olmaktan kendini alamadı. Onun içten içe titrediğini hissedecek kadar yakındı ancak buna rağmen korkularını dış dünyaya gösterdiği serinkanlılık ve kararlılıkla karşılama cesaretine sahipti.

Cesur kız. diye onu içinden tebrik etti.

Onu izleyen tek kişi olmadığını fark etti. Her yanda dedikoducu bakışlar alev alev yanan şamdanlar gibi parılıyordu. Miras avcıları

zengin bir dula, her ne kadar adı çıkmış olursa olsun, bir güvenin ışığına çekildiği gibi çekiliyorlardı.

Kaşları çatıldı ve göğsünde bir ateşin oynadığını hissetti. Hele bir açgözlü hergele ona yaklaşıp, parmaklarını kömür üstünde kavrulurken buluverirdi.

“Şu haspa bir katıl olabilir ama böyle bir yosmayla oynadırken mutlu ölebilirim.” Konuşan, uzaktan tanıdığı Lord Dunning denen bir adamdı. “Kıçı pek güzel, öyle değil mi?”

Lucas vahşi bir küfür bastırdı, bunun yerine şarabından koca bir yudum aldı.

“Senin de onu bir dürtesin gelmiştir.” Dunning güldü. “Mirasında gözün olamaz. Senin de kasan epeyce dolu.”

Adamın dişlerini boğazından aşağı gönderme isteğini güç bela bastıran Lucas, bardağını elinden bırakıp yumruğunu sıktı. “Leydi SheffiekTa olan ilgim sizinle tanışmayı düşündüğüm bir konu değil. Şeref meselesi falan.”

“Şey, evet.” Dunning hem şaşırılmış hem de küskün görünerek geriye bir adım attı. “Sinirlenmeye gerek yok, Hadlev. Sadece şaka yaptım.”

“Benim duymayacağım yerde yap,” dedi usulca.

Diğer adam ona aksi bir bakış fırlatıp yoluna devam etti.

Lucas kendine bunun planlarının bir parçası olduğunu söyledi. Çılgın, Yaman Hadley'nin, Pont Sokağı'nın Hain Dulunun büyüüne kapıldığının haberi hemen yayılırdı. Salonlar, onun bir dahaki olağandışı hareketinin ne olacağı konusunda tahminlerle kaynıyordu. İyi, hepsi büyük bir sürprizle karşı karşıya kalacaktı.

'Dokuzuncu (Böfüm

Ciara, Lord VVbodbridge ve Lord Haddan yer değiştirirken kendini hâlâ biraz dengesiz hissediyordu.

“İtiraf etmeliyim, nazik ilginiz beni sersemletti.” Bu derece soylu iki beyefendiyle dans etmiş olmasının onun kibar sosyeteye kabul edilmesini epeyce kolaylaştıracağı farkındaydı. “Size... çok müteşekkirim...” VVbodbridge onun teklemesini muhteşem bir gülümsemeyle susturdu. “Bu zevk tamamen bana ait. Lucas'ın pek nadiren bir hanımefendiyle ilgili yardıma ihtiyacı oluyor. O yüzden memnuniyetle yardımcı olurum. Ve şundan emin olabilirsiniz, onunla uzun zaman, epeyce alay edeceğim.”

“Bu beni biraz rahatlattı,” dedi Ciara. “Lord Haddan ve siz, Lord Hadley'yi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?”

“Ah, evet. Etorida¹ henüz yavruyken, çocukça kaçamaklar yaptığımız zamanlardan beri tanışıyoruz. Oradan üçümüz de Oxforda devam ettik. Doğrusu, bizi okuldan attıran şeytanlık Hadley nin fikriydi. Ciara meraklanmıştı. “Neydi peki bu?”

“Detaylarım hiç sormayın. Uzun lafın kısası, bir kedi, bir tâhişe ve Merton Üniversitesi nin rektörünü içeriyordu demek yeterli olacak.”

Dudakları kırıştı. “Ah, yazık.”

“Daha doğrusu ‘Ah, kahretsin olacak. “VWoodbridge’in gözleri şeytani bir ifadeyle parladı. “Haddan ve ben orduya katıldık ve bunu söylemekten utanıyorum ama şeytani hareketlerimize aynen devam ettik. Alayımızın adı Hovarda Alayına çıkmıştı ancak eşlerimiz sayesinde ıslah olduk.”

Bu kulağa ilginç bir hikâye gibi geliyordu fakat kadının daha öncelikli endişesi kayıp kavalyesi idi. “Hadley de orduya katılmadı mı?” Arkadaşlarını takip etmemiş olması tuhaf geliyordu.

“Hayır, Lucas bize katılmadığı için çok üzgündü ama hamilini bırakıp yurtdışına gitmek istemiyordu,” diye açıkladı VWoodbridge. “Sör Henry daha o zaman bile ciddi fiziksel rahatsızlıklar yaşamaya başlamıştı.”

Ciara dudağım ısırıldı. Kontun, pişmanlık duymayan, atılğan genç adamın, o yaşta amcasını düşünecek kadar fedakâr olması onu yine şaşırttı. Lucas hakkında daha çok şey öğrendikçe, kafası daha da karışıyordu. O bir tezattı.

Bir bilmece.

Normalde bilmece çözmek konusunda epeyce yetenekliydi ama şu ana kadar Kontu çözmekten oldukça uzaktı. İlk bakışta basit zevkleri olan bir adam gibi görünüyordu. Ama belki de bundan fazlası vardı.

“Bu Hadley’nin karakterine pek uymayacak bir şey gibi geliyor,” dedi. “Ah, dünya umurunda değilmiş gibi davransa da, Lucas esasında görüldüğü kadar uçarı değil,” diye cevapladı VWoodbridge. “O iyi ve bonkör bir arkadaş, sonuna kadar sadık biri fakat bunu gizlemeye çakşır. Bence onun iyi yanını ortaya çıkaracak bir meydan okuma karşısına hiç çıkmadı.”

“Ankyorum.” Dansın adımları onları bir ankğına ayırdı. “Asknda, anlamıyorum...” Sözlerinin havada kalmasına müsaade etti.

Adam teşvik edici bir şekilde gülümsedi. “Anlamadığınız nedir?”

Genelde takındığı ketumluğu, adamın güleç tarzının onu bir şekilde etkilemesinden dolayı kenara bıraktı. “Deneyimlerime göre soylu beyler genelde kibirli, bencil ve kendi çıkarı için başkasını kullanan tipte insanlar oluyorlar,” diye bir çırpıda konuştu. “Oysa ki siz ve Lord Haddan bana nazik davranmak için elinizden gelini ardınıza koymadınız.”

“Belki de bu zamana kadar yanlış çevrelerde bulunmuşsunuzdur, Leydi Sheffield,” dedi Woodbridge usulca.

Ciara müziğin sona ermesine minnettardı çünkü bir anda başının dönmeye başladığını hissetmişti. Bu gece onun hayal ettiğinden çok daha farklı bir biçimde ilerliyordu.

“Bu enfes dans için teşekkür ederim.” Woodbridge nazikçe elinin üzerinden başını eğdi, “işte Lucas da geliyor, sizi kavalyenize teslim edeceğim. Büyük bir zevkle olduğunu da eklemeliyim. Gençliğinin getirdiği çılgınlıkları artık ciddi bir şekilde ardında bırakmasının vakti çoktan geldi.”

“Aramızda ciddi bir şeyler olduğunu zannediyorsanız gerçekten yanılıyorsunuz. En yakın arkadaş olarak bizim aramızdaki anlaşmanın sadece işle ilgili olduğunu mutlaka biliyorsunuzdur,” dedi Ciara usulca. “Anlayacağınız bir takas yaptık. Hadley’nin eski hayatını değiştirmeye hiç niyeti yok.”

“Evet, bu durumdan söz etti,” diye mırıldandı Woodbridge. “Fakat yanınızdan ayrılırken bir tavsiyede bulunmak isterim: Bir hovarda, değişime hazır olduğunu söyleyecek en son insandır.”

Çiçekler görkemli bir uykuya doğru başlarını eğmişti. Mumlar neredeyse tamamen erimiş, alevleri bir kadril dansının son notalarına uymuş, yavaşça dans ediyor gibiydi. İskambil oynanan odadaki bir duvar saatinden hafif bir çan sesi geldi.

“Ah, saat geç olmuş.” Ciara esnemesini bastırdı. “En son ne zaman bu kadar geç vakte kadar ayakta kaldığımı hatırlamıyorum.” Bazı ni-satırlar çıkmaya başlıyordu, diğerleri ise camlı kapıların önünde, teraslı bahçede oynanan ay ışığım izliyordular.

“Tanı aksine, saat henüz erken.” Lucas biraz alay etmekten kendini alamadı. “Saat biri biraz geçmiş, tandan önceki karanlık birçok günahı gizler. Dışarıda bir gezinti vapıp göküzündeki yıldızları incelemek ister misin?” Kaşlarını aşağı yukarı oyalattı. “Ve belki başka şeyleri.” Kadının önce dudakları büzüştü, daha sonra kenarlarından yukarı kalktı. “Bahsimizin kuşbilimi dalında bir ders içermesi pek yazık. Astronomi işliyor olsaydık, bir adım önde başlamış olacaktın.”

Kadının onunla laf dalaşına girecek kadar gardım indirmesini sağlayan şampanya mıydı? Şakayık aranjmanlarının arasında, yarı dolu bir şişe gözüne çarptı, hemen alıp kadının kadehini tazeledi. “Bazı konuları pek çabuk öğrenebilirim.”

“Çabam laboratuvara sakla,” dedi Ciara elini geri çekmeye çalışarak. “Galibiyetini kabul etmeden önce basit konularda uzmanlaşmam bekliyorum.”

“Merak etme, bir yarış atı kadar dayanıklıyım.” Şarap köpürdüğü sırada, kabaran ve patlayan kısmında ışıklar kırışıdı.

“Ben *zihinsel* çabadan bahsediyordum, Lord Hadley,” dedi kuru kuru.

Lucas omzunu oymalı sütunlardan birine yasladı. “Haydi ama biraz da övülmek hakkım. Haddan ve Woodbridge e sana kur yapmalarını söyleyecek kadar aklım varmış,” diye cevapladı kendini beğenmiş bir halde. “Evlilikleri sayesinde artık sosyetenin saygıdeğer birer üyesi oldular. Özgürlüklerini kısıtlamayı neden seçtiklerini Tanrı bilir ama bu akşam kesinlikle işimize yaradılar. Fark ettiğin gibi, onlar sana ilgi gösterdikten sonra, birkaç beyefendi seni dansa kaldırma teklifinde bulunmaya cesaret etti.”

“Evet, hiç tanımadıkları biri uğruna, afroz edilmeyi göze almaları gerçekten epeyce nazik bir hareket.”

Adam omuzlarını silkti. “Onlar benim arkadaşım. Onlara güvenebileceğimi biliyordum.”

Altın uçlu kirpiklerin kırışması kadının görüşünü bulandırdı. “Bu denli cesur destekleyicilerin olduğu için çok şanslısın. İtiraf ediyorum ki bu akşamdan önce, soylu beylerin arasında, övgüyü hak

eden binlerinin olduğu konusunda Őüpheliydim."

"Öyle mi?" Hafifçe doğruldu.

"Ama arkadaşlarımızla sohbet etmekten bu kadar zevk alacağımı hiç hayal edemezdim." Ciara şampanyasından küçücük bir yudum aldı. "Zeki ve hoşsohbetler, cazibeli obuaları da çabası. Beni gevşetmek adına, ellerinden geleni yaptıkları için onlara teşekkür et, lütfen." Yani Haddan ve VWoodbridge miydi bu yumuşamış ruh halinin sorumlusu?

Keyfi kaçan Lucas, alçak sesli bir kahkahayla cevapladı. "Güvenin bana, onlar da melek değil. Eskiden beraberken etrafi birbirine katardık." "Gençliğin getirdiği akdsızbklardan sıyrıldıklarına işaret ettiler," diye cevap verdi.

Çenesi kasıldı. Bu doğruydu. Kendi hayan kontrolsüz bir biçimde yan yatmaya devam etmişti; batakhaneler, genelevler ve yatak odalarından oluşan bir kargaşa. Fakat Haddan ve VWoodbridge bu mekânları terk ettikçe, bu üçlü birbirinden uzaklaşmıştı. Şu ana kadar onların varlığını ne kadar özlediğini fark etmemiştii.

"işte nikah adama bunu yapıyor, insanın içindeki bütün eğlenceyi söküp alıyor."

"Eşleriyle pek mudu görünüyorlar," dedi kadın usulca. "Fakat bu tür evliliklerin binde bir bulunduğu konusunda hakksui. Genel olarak kesinlikle doğruyu söylüyorsun. Evlilik ölümden beter bir kader.

"Sana daha fazla katılamazdım. Bir yatağa prangalanmış şekilde hayatını sonlandırmak epeyce kötü bir ölüm şekli olurdu. Övle du Őünüyorum ki insan sonunda sıkıntıdan ölür.

"Son iflah almazsın," diye homurdandı. "Hakikaten bayağı dürtülerinin tatmin etmekten başka bir Şev düşünmez misin?"

"1 lavır. lion1 sefa peşinde koşanı bir zevk düşkünüyüm ve bununla gurur duyuyorum.

Som sormadan bir an ona baktı. "Neden?"

Lueas pozisyon değiştirdi. "Her Şeyin bir sebebi mi olmalı, Leydi Shetfield?"

"Ben hep övle düşünmüşümdür," diye cevap verdi.

"Belki de kızla düşünüyorsun ve yalnızca *hissetmeyi* öğrenmelisin." Parmağının küçük bir hareketiyle yanağına düşen bir bukle saçı geriye itti. "Hiç saçını açıp da, ensende oluşturduğu ipeksi kayışın keyfini çıkardın mı?"

Kadın ani bir nefes aldı.

Adam alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bana gelince, ben dilimde pahalı bir brendinin bıraktığı tatlı yanık hissinden çok zevk alıyorum. Burnumu gıdııklayan, egzotik parfümlerin harika kokusunu seviyorum. Ve Şehvet uyandıran kumaşların tenime değişinden keyif alıyorum. En iyi dokular, fısıltı kadar hafif bir esinti, bir kadının kadifemsi teni."

Kadının elmacık kemikleri kıpkırmızı oldu. "Bence artık kalksak iyi olur.."

içinden bir ses adamı durması için uyardı ama o kayıtsızca devam etti. Ne de olsa, her şeyi aşırı yapmasıyla tanınıyordu. "Ara sıra korseni gevşetsen bunun aslında hoşuna gittiğini keşfedebilirsin," diye fısıldadı.

Ciara sanki ateşten yanmış gibi geri çekildi.

"Yavaş, tatlım." Adam daha da gülümsedi. "Suratını da asma. İnsanlar yanlış izlenime kapılabilir."

Gözleri parladı ama kendini zorla sakinleştirdi. "O zaman ahlak dışı söylemlerinizle tartışma çıkartmaya çalışmaktan vazgeçin, Lord Hadley."

"Ahlak dışı olmak ve şakalaşmak arasında fark var, Leydi Sheffield. Size açıklamak mıyım?"

Kadın hayır dercesinc başını salladı.

Lucas ona kolunu sundu. Neden bile bile tat kaçırdığını merak etti. Gecenin akışı gayet güzeldi. Fakat kadının basit sorusu, onu kabul etmek istediğinden daha çok yaralamıştı.

Yakın zamana kadar hayat tarzını sorgulama ihtiyacı duymamıştı. Kendiyle aynı kafada olan Farnam, Greeley ve Ingalls gibi, abartmak konusunda birbiriyle yarışan bıçkınlarla alem yapmak çok eğlenceliydi.

Her koyun kendi bacağından asılır.

Bunun neresi kötüydü?

"Hadley."

Lucas kendini merdivenin ayağında toplanmış olan misafirlere odaklanmaya zorladı.

"Ashton'ın doğum gününü kutlamak için haftaya çarşamba bir suare düzenliyoruz. Lütfen geleceğini söyle." Vikontes Ashton, partilerinin zarif bolluğuyla tanınırdı. Davetlilere çok imrenilirdi. Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Ve siz de. Leydi Sheffield."

Şaşırان Ciara kem küm etmeye başladı.

"Memnuniyede katılırız," dedi adam kibarca.

"Harika. Bekliyorum o halde." Vikontes arkadaşlarına dönmeden önce, açıkça, ilgiyle onları inceledi.

"Vay be! *Sen* ne zamandır bu kadar saygıdeğer bir beyefendi oldun," dedi vestiyerin yanında duran bir adam Lucas yanından geçtiği sırada. "Yakında pazar günleri kiliseye gitmeye de başlarsın."

"Yüce Tanrım, Hadley'yi Hanover Meydanındaki St. George Kilisesi'nde mihraba yürürken hayal etsenize," diye dalga geçti gruptaki başka birisi, sosyete düğünleri için en popüler mekândan

bahsederek

Kıs kıs gülüşleri duymazdan gelerek uşağa Ciara'nın şalını işaret eden Lucas, onu aceleyle, bekleyen at arabalarına doğru yönlendirdi.

Kadın tuttuğu nefesini verdi fakat sokağın köşesine yürürlerken hiçbir şey demedi.

Adam da sessiz kaldı. *Kadın sinirlendiyse canı cehenneme*, diye düşündü içinden saydırarak. *Ne cüret/e onu sorguluyor ve yaşam tarzını eleştiriyordu?* Bu akşam hakkında söylenmeye hiç hakkı yoktu. Çaba gösteren Lucas olmuştu. Ciara en azından tüm övgüyü arkadaşlarına iliklemekten fazlasını yapabiliirdi.

Lucas arabanın kapışım bir hışımla açarak kadının içeri ginesine vardım etti. Sözsüz hoşnutsuzluğu dar alanda daha da rahatsız ediciydi. Lake duvarlar, tekerleklerin her dönüşüyle sanki üstüne üstüne geliyordu.

Ah, darlanma ve hapsolme hissinden nasıl da nefret ediyordu.

“Diyecek bir şeyiniz varsa, bunu homurdanmak yerine açıkça söylemenizi tercih ederim,” dedi Ciara, adarın nallarının Arnavut kaldırımında tıkırdamalarının üzerinden sesini duyurarak.

Kendini âciz hissetmiş olduğunu itiraf etmek istemeyen Lucas, içsel çelişkisini saldırıya geçerek gizlemeyi tercih etti. Ne de olsa o, hovarda ve zampara olarak bilindiği için herkes ondan kendi isteklerine düşkün olmasını beklerdi.

O da buna uymaktan muduluk duyardı.

“Oyle mi?” diye cevapladı adam, küçümseyen bir gülümsemeye. “Bunu hiç sanmıyorum.”

Ciara yüzünü buruşturdu. Bu da adamı tahrik etti.

“Ama yine de, belki de kendi adına karar vermelisin.” Adam bacaklarına öyle bir açı verdi ki dizleri kadınınkilere değdi. “Ne var ki seni uyarmalıyım, benim aklımın bir huyu var... yaramaz düşüncelere kayabiliyor. Devam edeyim mi?”

“Kötü bir adamsın.”

“Ah, bana güvenin Leydi Sheffield, henüz hiçbir kötülük yapmadım.”

Kadın gözlerini kocaman açtı.

“Gerçekten fena olmamı bekleyin de görün.”

Ciara kayıp ondan uzaklaşmaya çalıştı fakat adamın parmaklan yumruk şeklini almış, eteğinin üzerindeydi.

“Ellerinizi çekin, beyefendi,” diye fısıldadı Ciara.

Adam güldü. “Bu kulağa Bayan Radcliff’in romanlarından bir replikmiş gibi geldi. Hani bilirsiniz, yardıma muhtaç kadın kahramanın, zampara kötü adam tarafından kasvetli bir şatoya kapatıldığı romanlar gibi.” Lucas ellerini daha da sıktı. “Onun iffetini almaya kararlı olan bir adam.”

“Bu bir roman değil, bir kâbus,” dedi kadın sıktığı dişlerinin arasından.

“Fakat siz de, beyaz adı bir prensin kurtarması gereken bakire bir genç kız değilsiniz.”

“Lord Hadley,” diyerek onu uyardı Ciara.

Kadını yumuşak deri koltuğun üzerinden kaydırınca ipek kumaşlar fisıldadı. Onu daha da yakına çekerek kulağının dış kısmında başparmağını gezdirdi.

Ciara elini itti. “Kesin şunu.”

“Pekâlâ.” Yanağından bir tutam saçı geriye itti.

“Ve şunu.”

“O zaman bana pek seçenek bırakmıyorsun, öyle değil mi?” Kadının kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Mine çiçeğinin tadı aromasıyla beraber adını koyamadığı gizemli bir parfümün kokusu burnunu gıdıkladı.

“Sen bir beyefendi değilsin,” dedi gergin bir sesle geniş kadın.

“Görünen o ki değilim, yoksa bunu yapıyor olmazdım.” 1 aıcas başını eğdi. Onu kızıştırmak için küçük bir öpücük... onun dudak larımın tekrar tadına bakmak için can attığından değil. Dudakları bir anlığına onunkilere değdi. Tam da hayalindeki gibi, şarabın ana kalan tatlılığıyla harikaydı.

“Hadley...”

Sesi biraz kaymıştı. Bu bir soru muydu yoksa bir emir mi bilmek imkânsızdı.

“İçkilisin,” diyerek devam etti, çekinerek parmağıyla kendi dudaklarına dokunarak.

“Sarhoşum,” diyerek ona katıldı. “O kadar nadir namuslu davranışlar içerisinde oluyorum ki bunun yarattığı şok beynimi ve vücudumu sarhoş etti.”

Yutkundu; mükemmel, soluk renkli boğazın kıvrımında dizili olan küçücük kaslar titredi. Ay ışığının oynaşması, kaymak gibi, beyaz teninin altında hızlanan nabzımın atışını ortaya çıkardı.

“Bu da neden hareketlerimden sorumlu tutulamayacağımı açıklıyor.”

Ciara öpüşmeden geri çekilmesi gerektiğini biliyordu fakat tuhaf bir ağırlık aldım başından almıştı. Kıpırdamaya çalıştı ama şurubumsu bir ısı bedenine yayılıyor, vücudundaki her kemiği âdeta eritiyordu.

“Mmmm.” Sesi, baştan çıkarıcı, boğuk bir inleme, sanki bir yabancıya aitti. Aynı dudakları gibi.

Dudaklarının açılmasını ve adamın dilini kendi ağzının içine aldıkça çıkan harika emme sesini başka nasıl açıklayabilirdi?

Hayır. Hayır. Hayır. Binlerce defa hayır. Çalışma odasındaki günahkâr karşılaşmadan beri, kötü niyetli arzularını içinde, derinlerde, çok derinlerde tutmaya söz vermişti. Ama işte buradaydı, şampanya gibi köpürüyordu; tadı baştan çıkaracak şekilde buruk ama tarif edilemez şekilde de tatlıydı.

Onu kavrayışı yakıcıydı; sıcak, acil baskısı onu likit bir ısıyla dolduruyordu. Anın büyüüne kendini kaptırarak diline diliyle karşılık verdi; önce tereddütlü, daha sonra birbirini okşayan kıvrımlarla dolu bir oyun gibi. Cesaretleterek adamın alt dudağını diliyle hafifçe okşadı, pürüzsüz, ipeksi şişkin ten ile ağzının kenarındaki kirli sakal arasındaki ilginç tezatlığın tadım çıkardı.

Haşın bir iniltiyle, Lucas geniş vücuduyla kadına doğru döndü ve elini kalyasına koydu. Diğeri ise saylannın arasına dolanmıştı, Ciara bir anda minderler ile adamın geniş, hacimli göğsünün arasında hapsoldü. Kalbinin güm güm atışı, yün ve ketenden oluşan ince katmerlerden hissediliyordu.

Adam kıpırdamaya başladı, erkesi kasların, sıcak baskısı, kadının göğüslerinin üzerinde bir ileri, bir geri gidip geliyordu. Göğüs uylanm bu hareket karşısında sertleştiğini hisseden kadın haykırdı.

Lucas elini yalnızca kadının kamının üzerinden geyirip kıvrımının ağırlığını avuylamak için bir parya geri yekildi.

Kadının dudaklarının arasından yine sözsüz bir ses yaktı.

“Sanırım, kadın bedeninin diğer öpülesi noktalarından bazılarını keşfetmenin vakti geldi,” diye mırıldandı kadının ağzının iyine. Öpüşmeye devam ederek uzun, kıvrak parmaklarıyla, sivrilmiş tenle hafifçe oynadı. Sonra birdenbire, parmağı değil de dili kadının korsesinin üzerinde daireler yiziyordu. Dişleri nazikçe kapandığı sırada, ıslak ipek hassas cildini gıdıklarken, kadının haykırmasına sebep oldu.

Ellerini adamın uzun, karışmış saylarına dolayan Ciara kendini kapkara sayların satenimsi, erotik dokusunun iyinde kaybetti. Eline dolayıp sararak onun yumuşaklığından büyük bir zevk aldı, tutamlar, onun gezinen dokunuşlarına erimiş şeker misali sarılıyordu.

Cennet gibiydi. Yoksa cehennem mi?

At arabasının tekerleklerinden biri, verinden yıkılmış bir Arnavut kaldırım taşına takıldı; yağ lambasını, canı kürenin iyinde tiiv gibi bir duman kıvrıldıkyta, titretti. Sersemleyen Ciara, şehvetten gözlerinde oluşan buğulanmayı, onları kırıştırarak geyirmeyc y.ıştı.

Kafasını kaldıran Lucas, başparmağını elbisesinin ast kısmına taktı ve usulca kumaşı aşağıya yekti. Bir parya daha ve gül pembesi göğüs ucu tamamen ayıkta kalacaktı...

Büyüyü bozan, şarapla öpülmüş ıslak bölgenin üzerine üticvvn soğuk hava oldu.

Ciara, genç adamın elini açarak kendini yavaşça onun kavrayışındım kurtardı. Adanı onu durdurmak için herhangi bir şey yapmadı.

"Özür dilerim. Yapamam..." Şişmiş dudaklarını ısırıldı. "Bana neler olduğunu bilmiyorum."

Lucas dik oturdu. Gölge yüzünde yayılıyordu, bu yüzden iladesini okumak imkânsızdı. "Sanırım af dilemesi gereken benim. Niyetim seni tahrik etmektir fakat kendime hâkim olmalıydım. Ne yazık ki bu benim kusurum."

"Ben daha akıllı olmalıydım." Ciara gözlerini kapadı. "Ah, lütfen, sadece bu olanları unutamam, olmaz mı?"

"Unutmak mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Sen sarhoştun. Bense..."

Çt/gına dönmüştüm.

"Ve benim de şampanyadan etkilendiğim apaçık ortada. Azıcık bile içmeyeli epey zaman olmuştu," diye devam etti Ciara.

"İçkiden dolayı aklım başımda değilken, çoğu zaman yaptıklarımı hatırlamadığım doğrudur," diyerek cevapladı Lucas yavaşça.

"Belki biraz temiz hava toparlanmana yardımcı olur. Benim de." Hemen camı açtı. "Ya da belki biraz soğuk suya ihtiyacın vardır." Adam kahkahasını bastırdı. "Pes."

Ciara son dakikaları aklından çıkarmak için elinden geleni yaparak derin bir iç çekti. "Keşke her zaman birbirimize karşı tetikte olmak zorunda olmasak."

"Özür dilerim," diye homurdandı. "Kendime hâkim olamıyorum. Artık kılıcımı kınında tutmak için daha fazla çaba göstereceğim." "Lütfen, öyle yapın." Kızgın görünmeye çalıştı fakat kendi ihlallerini göz önünde tutunca genç kızmış gibi öfke gösterisi yapmak biraz zordu. Bu hava, esnemesini bastırmaya çalışmasıyla daha da bozuldu. "Tanrı biliyor ya bu akşam daha fazla savaşamayacağım."

"Parti hakkında endişelenmene hiç gerek yok. Her cephede galip geldin," diye homurdandı.

"Ağırbaşlılığın ve zarafetin sayesinde sözü

geçen birkaç kişiyi kendi tarafına çektin. Bir kelimeyle tasvir etmek gerekirse, olağanüstüydün."

İltifatına şaşırarak yanaklarının kızardığını hissetti. Kendini şu anda ne ağırbaşlı ne de zarif hissediyordu, o yüzden böyle söylemesi çok nazikti. "T-teşekkür ederim."

Lucas onun küçük el çantasının bağlamalarıyla beceriksizce uğraşmasını izledi ama neyse ki bunu görmezden geldi. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Leydi Sheffield. Ben sadece anlaşmamızda bana düşeni yapıyorum." O da sanki daha fazla kişisel etkileşimden uzak durmanın daha sağlıklı olacağına karar vermişti. "Şimdi, gelelim amcamın elyazmasına..."

Prestijli bir yatılı okul. (ç.n.)

“Harika, Harika! Leydi Sheffield’ın uzmanlığı umduğumdan da etkileyici.”

Henry o sabah gelen Ciara’nın ilk notlarını bir kenara koydu. “Sormak istediğim birtakım sorular var...” Sesi dalgın bir tonda giderek azaldı. “Fakat araştırmasının detaylarını eminim ki devam ettikçe anlatacak.”

Lucas camdan ona doğru döndü. “Eğer istersen sorularımı ona iletirim.”

“Ah, aslında basit sorular. Mesela erken dönem baharat ticareti yapan Arap kervanlarının Doğudan gelirken kullandıkları rotayı araştırmak nereden aklına gelmiş...”

“Bunları yazarsan daha iyi olur,” diyerek lafını böldü. “Bu konunun şaraplar veya kadınlarla alakalı olmadığını varsayarsak, büyük ihtimalle ben aklımda karman çorman ederim.”

Henry anlık bir gülümsemenin ardından, Lucas’a keskin bir bakış attı. “Bundan şüpheliyim,” dedi usulca. “Kullanmayı tercih ettiğin zaman, çok keskin bir zekân var.”

Lucas abartarak esnedi. “Olabilir ama entelektüel uğraşlar büyük çaba gerektiriyor ve getirileri pek az oluyor. Ben enegimi derhal tatmin

sa^lavan amaçlı.ır uğuma harcamayı tercih ederim.” Komedi etkisi yaratmak için duraksadı.

“Sevişmek düşünmekten çok daha eğlenceli.” Şaka umduğu kahkahayla sonuçlanmadı. Bir an oradaki tek ses, amcasının bir deste notu düzenlerken çıkan, kâğıtların hışırdamasının sesivdi. Peşinden de hatif bir iç çekme geldi. “Canım oğlum, şaşırabilirsin.”

“Bunun nasıl olacağını hayal edemiyorum.” Lucas istediğinden daha sert cevap vermişti. “Ve benim *fek* güçlü bir hayal gücüm var.” Henry nazik bir biçimde konuyu değiştirdi. “Bu arada, çıkarken Higgins’ten uşaklardan birini Hatchards’a göndermesini rica edebilir misin?” diye ekledi Henry. “Bostondan ısmarladığım kitaplar geldi.” “Ben kendim gidip alırım,” dedi Lucas.

“Zahmet etmene gerek yok.”

“Hiç zahmet olmaz,” diye ısrar etti. “Doğrusu benim de orada bekleyen bir paketim var.”

“Eğer erotik gravürler içeren bir kitapsa, umarım benim de bir bakmama izin verirsin,” diye şaka yaptı amcası. “Ne de olsa, bugünlerde bana kalan tek şey dolaylı yollardan zevk almak.”

Lucas hakkında konuştukları cildin, İngiliz kuşbilimiyle ilgili detaylı bir tarihçe olduğunu itiraf edip etmemek konusunda kararsızdı. Henry onun Ciara’yla yaptığı takas anlaşmasından haberdardı. Ama ona ayrıca girdikleri bahisten bahsetmemişti. Nedeninden pek de emin değildi.

Eline yüzüne bulaştırma diye mi?

Ciara ilk sınavını başarıyla vermişti. Bu akşamüstü, mikroskop altında olan o olacaktı. Ve şimdi düşününce sanki şu andaki hayat tarzına dev aynasıyla bakılıyordu, *içki içmek, kumar oynamak,*

kadın fesinde koşmak... ahlâksızlıklarının katalogu yapılsa, muhtemelen dul kadının akademik araştırma notları için kullandığından daha çok kâğıt kullanılırdı.

Gözü 1 lenry'nin yazdığı, sırtları yaldızlı olan, bilimsel denemelere kaydı. Kendi başarıları olduğu gibi kaleme alınsa, pek de gurur duyulacak bir şeyler olmazdı.

“Lucas?” Henry'nin kibar sesi onu daldığı iğneleyici düşüncelerden uyandırdı. “Çok iyi görünmüyorsun. Belki de biraz oturup kendine bir kadeh brendi koymalısın.”

“Teşekkürler ama hayır. Bir randevum var ve geç kalmamalıyım.” Henry kıkırdadı. “Hanımefendi seni muhtemelen affeder.”

“Bu hanımefendi etmez,” diye homurdandı Lucas bıyık altından. Yüksek bir sesle ekledi: “Kitaplarınla beraber daha sonra gelirim. Leydi Sheffield'a sormak istediğin soruları yazarsan, onları da ona ulaştırırım. Leydi Hillhouse'un suaresine gitmek için randevulaştık.” “Onunla ilgili olan deneyin nasıl gidiyor?”

“Hâlâ hayattayım,” diyerek espri yaptı.

Eğik güneş ışığı Henry'nin yanaklarındaki boşluğu daha da vurguladı. “*Carpe diem*. Bu armağanın değerini bil, sevgili Lucas.”

Kaynayan sudan çıkan buhar, rafta duran küçük cam şişelerin buğulanmasına sebep oldu. Bulanmış etiketler ve karışmış renkler Ciara'nın seçim yapmadan önce bir an tereddüt etmesine sebep oldu.

Laboratuvarda dikkatinin dağılması onun normalde başına gelen bir şey değildi. Burası dünyadaki her şeyi keskin gözlerle görebileceğine emin olduğu tek yerdi. Fakat bu akşamüstü zihnine sis inmişti sanki.

Kaşığı elinden sert bir biçimde bırakarak defterine bir not aldı. Endişe etmek Lord Hadley'yi kararlaştırılmış dersinden alıkoymazdı. Belki de onu kurbağaya çevirecek bir sihirli iksir hazırlayabilirdi. Bu sayede bir taşla iki kuş vururdu. Hem uygunsuz düşüncelere dalmazdı hem de Peregrine'in erkek bir oyun arkadaşı olurdu.

Peregrine.

Ciara iç çekti. Oğlu, çapkın bir hovardadan çok daha önemli bir sorunla karşı karşıyaydı. Oğlu sayfiden döndüğünden beri biraz huysuzdu ama şu ana kadar yaptığı dikkatli araştırmanın sonucunda belirli bir sebep bulamamıştı. Acaba bu yolculuk sırasında kötü bir dedikodu mu duymuştu? Hain Dul'la ilgili fısıldanmış bir referans?

Elindeki kalemi daha sıkı tuttu. Belki de, hukuki danışmanları buna şiddetle karşı çıkıyor olsalar bile, sayfide inzivaya çekilmeyi düşünmeliydi. Belki de yabancı bir ülkeye sığınmalıydı. Peregrine unvanı ve ayrıcalıklarından gelen faydaları kaybederdi ama onun aşağılık skandahndan etkilenmeden hayatına devam etme şansım kazanırdı.

Koridordan gelen ayak sesleri onu gelecek saat boyunca bunun gibi karmaşık muammaları bir kenara

bırakması gerektiği konusunda uyardı. Lord Hadley gelmişti ve çabaları muhtemelen boşa çıkacak olmasına rağmen, Konta bilimsel soruşturmanın temelleriyle ilgili ders vermek en azından onu eğlendirerek rahadatabilirdi.

Laboratuvarda yangın çıkarmayacağını varsayarsa.

Ciara yanaklarının yavaş yavaş alev aldığı hissetti. Yalnızca tozlar ve iksirler Kontun kışkırtıcı dokunuşuyla tutuşma tehlikesi altında değildi. Genç adama verdiği tepkileri kontrol altında tutmalıydı. Fakat bu, gün geçtikçe zorlaşıyordu. Her ne kadar ateş gibi yanan cinsel çekiciliğim, görünüşünü, *öpücüklerini* umursamamaya çalışsa da, bedeninin derinliklerinde havai bir reaksiyon başlatıyorlardı.

Bunu çok detaylı incelememek daha iyiydi. Cevabı fazlasıyla... tehlikeliydi.

“Lord Hadley randevusu için geldi, hanımefendi.” McCabe’in zayıf sesi ziyaretçiyi anons etti.

Derin bir nefes alan Ciara kapıyı açtı. “Görüyorum ki vaktinde geldin,” diye yorumda bulundu şöminenin üstünde duran saate yan gözle bakarak. “Doğru yolda ilerliyorsun. Bilimin tüm dallarında, dakika ve saniyeleri saymak konusunda kusursuz olmak gerekir, aksi halde sonuçlar feci olabilir.”

“Hiçbir buluşmaya geç kalmamaya özen gösteririm,” dire cevapladı Lucas siyah kirpiklerini ağır ağır kırıştırarak. “Doğru söylüyorsunuz. Sonuçları gerçekten feci olabiliyor.”

Hiçbir erkeğin gözleri bu derece güzel olmamalı. Sıçrayan kalbini yavaşlatmaya kendini zorladı. “Lord Hadlev, imalarınızla beni kışkırtmaya çalışarak değerli vaktimizi harcıyorsunuz.”

“Bir saat boyunca senin güzel yanaklarını kızartmaya çalışmak iyi bir şekilde vakit geçirmek sayılır,” diye homurdandı.

Onu duymazdan gelerek devam etti Ciara: “Bir şeyi açıldığı kavuşturalım. Benim laboratuvarımda olduğumuz sürece, terbiyeli olmanı ve benim talimatlarıma harfi harfine uymanı bekliyorum.”

“Yine mi kurallar?” Lucas mağdurmuş gibi iç çekti. “Biliyorsun, bir kere bahse karar verildi mi, taraflardan herhangi birisi aslında yeni kısıtlamalar getiremez. Lâkin bu işlerde yeni olduğunu varsayarak sana biraz hak tanıyorum.”

“Ben...” Ciara savunmaya geçmek istemeyerek dolap kapaklarından birini açtı. “Derslerimizde kullanacağımız temel kuşbilimi halikındaki kitap bende, burada var.” Ağır bir cildi incelemesi için kaldırdı. “Yazar tanınmış bir uzman, çalışmasında konuya açık, özlü bir giriş sunuyor.”

Arkasına döndüğü sırada, Lucas çalışma masasına, kolunun altıyla tuttuğu paketi koyup açtı. Yıldızlı başlık güneş ışığında parlıyordu: *Britanya'nın Kuşları: Gözlem ve Metodoloji Üzerine Detaylı Bir Özet Yazan: Fitz.william Bergemot.*

“Size sormadan kendi kopyamı satın aldım,” dedi genç adam. Hatchards çalışanları seçimimde çok yardımcı oldular. Doğru tahmin etmiş olmamıza çok sevindim.”

“Birinci ders, Lord Hadley,"dedi kadın sert bir biçimde, “bilime gelince hiçbir şeyi varsaymayın. Ve tahminde bulunmayın.”

“Bilgiye dayalı olsa bile mi?" diye cevapladı.

“Bayım...”

Lucas elini kaldırdı. “Evet, evet biliyorum. i ler daim ciddi olmalıyım. 'Yüzünün ciddi bir ifade alması için kendini zorladı. “Dikkatli bir öğrenci olmaya yabalayacağım.”

Muzipliğine gülmek istese de bunu yapmamak için dudaklarını büzdü. Adamın kıvrak bir zekâsı vardı, bunu kabul ediyordu. Ve kıvrak bir dili...

Hayır. Dilini ya da yumuşak dudaklarının onunkiler üzerinde kayışını düşünmemek en iyisi olurdu. Bu bir anatomi dersi değildi. Kuşbilimi, öyle umuyordu ki çok daha az tehlikesi olan bir daldı. Fakat konu Kont olunca bunu söylemek biraz zordu, “ihtiyacımız olan araç gereçler ve onların doğru kullanımına çabucak bakarak başlayalım,” diye söze başladı. “Bunları çalışmalarımız ilerlemeden kullanmayacak olmamıza rağmen, sana bir genel bakış sunmanın doğru olacağını düşünüyorum. Mekanizmaları çok narin ve büyük bir özenle ele alınmaları gerekiyor.”

Lucas tam bir şeyler diyecek gibi görünüyordu ama sonra yalnızca başım salladı.

“Beni takip et.”

Ciara camın yanındaki çalışma masasına doğru önden gitti. “Bu mikroskop Heidelbergden gelen en son model, lensi tam olarak...” Masanın yanından ilerledi, değişik bölümleri ve düzenli bir sırada duran araçları ona tanıttı. Lucas detaylı konuşmayı yorum yapmadan dinledi. Hepsini dinleyip anlıyor muydu yoksa sıkıntıdan cehennem azabı mı çekiyordu anlamak imkânsızdı.

Gazlı ocağın üstünde duran kimyevi alaşımlar hakkında onu uyararak lafını bitirdiği sırada ona kitaplığı işaret etti. “Gelecek haftalarda ihtiyaç duyacağınız birtakım kaynak kitapları var.. .”Bir anda, adamın masasında yuvarlak bir objeyi eline aldığı görünce durdu.

“İkinci ders: Asla benim iznim olmadan laboratuvarımdaki bir şeye dokunma.”

Söz konusu obje bir an havaya uçtu ve yumuşak bir *şap* sesiyle tekrar avucunun içine düştü. “Gizli bir spor hayranı mısınız, Leydi Sheffield? Yoksa bunun bir kriket topu olduğu konusunda yanılıyor muyum?”

Ciara’nın yüzü kızardı. “Bu oğluma ait,” diye cevap verdi ters bir sesle. Küçük Isabella’dan daha usta bir partner olmak adına, uzak köşede duvara yaslanmış yastığa top atma talimi yaptığını eklemedi.

“Ah.” Derinin dikişlerini incelemek konusunda gayretli görünüyordu. “Toplan Silliman’s Emporiumdan almaksınız. Bu Brompton’da yapılanlar daha düşük kalite oluyorlar.”

“Tavsiyeniz için teşekkür ederim,” dedi biraz kabaca. “Ama gerçekten fark eder mi?”

“Hem de çok. Takdir edersin ki dikişleri bir topun havadaki seyrini çok etkileyebiliyor. Bunu incele, ne kadar dengesizler.”

Ciara onunla oyun oynadığından endişelenerek tedbirli bir biçimde ona doğru eğildi. Ama daha yakından bakınca adamın doğru söylediğini gördü. Kabarık dikişler gerçekten dengesizdi, mumlanmış ipliklerde belirgin topaklar vardı.

“Bunlar eşit bir şekilde pürüzsüz ve dengeli olmalı, aksi takdirde kesin bir atış yapmak zor oluyor.” Topu bir elinden diğerine attı. “Bilirsin, fizik kuralları işte.”

“Sporun bu denli bir bilim dalı olduğunu fark etmemiştim,” dedi kadın kuru kuru.

“Bizim gibi uçarı heriflerin spor konusundaki ilgi alanlarımızı ne kadar ciddiye aldığımızı bilseniz şaşarsınız. Uçuş tarzlarına gelince, herhangi bir kuşa...”

Kont ün cevabı, belli belirsiz bir kapı çalınmasıyla yarıda kesildi. “Anne?” diye seslendi Peregrine. “Girebilir miyim?”

Şaşkınlığım gizleyen Ciara, hemen arkasını dönüp mandalı açtı. Oğlu önemli bir şeyler dışında, onun çalışmasını bölmemen çok a ı bilirdi.

“Derslerinin kışında olman gerekmiyor mu, genç adam?”

“Bav \Yeleli matematik testimde hiç yanlış yapmadığım için ödül olarak erken çıkmama izin verdi,” diye cevapladı Peregrine. “Bahçe duvarına karşı top atma idmanı yapmak istiyordum, topumu hiçbir yerde bulamıyorum. Belki de sen görmüşsündür diye düşündüm.” Derinin sert tokadı Kontun avucunun içinde yankılandı. “Bir fizik örneği olarak iş görüyordu fakat eminim dışarıda daha uygun bir iş için kullanılabilir.”

Ciara, oğlunun gözlerinin, evlerinde tanımadığı birini gördüğü için kocaman açıldığını gördü. “Perry, bu Lord Hadlev, bana bilimsel bir soru danışmak için geldi.” Kont’a yan gözle bir bakış fırlattı ve alavcı bir vorum yapmaması için dua etti. Oğlan yabancıların yanında utangaçtı. “Lord Hadley, bu oğlum Peregrine.”

“Kriket seviyor musun, delikanlı?” Lucas gelişigüzel çömeldi, böylelikle oğluyla göz göze gelebiliyordu.

“Evet, efendim,” diye cevapladı Peregrine.

“Ben de seviyorum. Sık sık oynar mısın?”

“P-pek değil.” Oğlu anının tam ortasındaki morluğu daha da belirginleştiren bir surat ifadesi yaptı. “Sorun şu ki tek oyun arkadaşım bir kız ve o da pek iyi bir nişancı değil.”

“Bu bir sorun,” diye hemfikir olduğunu beyan etti ciddi bir şekilde. “Ona falsolu atış yapmayı öğrettin mi? Kavis kontrollü atış yapmaya vardı m cı oluyor.”

Peregrine mahzun göründü. “Ben bunu yapmayı bilmiyorum.” “Aslında çok zor değil.” Lucas kaşını kaldırdı. “Eğer annen kuş-bilini dersimize kısa bir ara vermemize müsaade ederse, büyük bir zevkle bahçede sana eşlik eder ve birkaç tavsiyede bulunabilirim.

Ciara oğlunun yalvaran bakışlarına cevaben başını onavlarcasına salladı.

“Haydi bakalım, delikanlı. Kriket sopanı alalım.” Lucas çocuğa gizlice göz kırptı. “Annen dersinden tüymem konusunda fikrini değiştirmeden önce.”

Kadın çalışma masasını düzenlemek için bir an orda kaldı daha sonra peşlerinden gitti. Kontun kolaylıkla şakalaşmasının, oğlunun suskunluğunu gidermesine şaşırmişti. Tereddütle sorulmuş bir soru, bu spor hakkında soru yağmuruna dönüşmüştü ve birdenbire Peregrine pek gevezeleşmişti. Kahkaha, erkek kahkahasının bariton ve alto notaları kontrpuan halinde kaplamalardan yankılandı.

Bu ses kadının kalbini cız ettirdi. Bir erkek çocuğun hayatında bir erkek olmalıydı. Ama ne var ki...

Lucas tekrar kahkaha attı, cam panelli kapılardan içeriye parlak akşamüstü ışığı noktalar halinde yansıyor olsa da, bu ses uzaktan gelen, fırtınanın habercisi olan bir gök gürültüsü gibiydi.

Bunun gibi karamsar düşünceleri silkinerek atan Ciara, Peregrine ona gülerek bakıp bahçeye doğru fırladığı sırada ona neşeli bir şekilde gülümsedi. Tehlike bulutları ufukta görünüyor olabilirdi ama hava günlük güneşlikti.

Şimdilik

“Bir saniye, delikanlı.” Lucas paltosunu çıkararak bankın üzerine serdi. “Dikiş yerinden sökülürse bunu yenilemeye param yetmez,” diye espri yaptı uzuvlarını sallayarak “Top atmak gayretli hareketler gerektiriyor, uşağım da bana VVestoris’ m terziliğinin çok pahalı olduğunu söylüyor.”

Çocuk kıkırdadı.

“Şimdi, önce bana topu kavrayışını göster."Topu ona verdi.

Peregrine parmaklarını dikiş yerlerinin üzerine yayarak topu tereddütlü bir biçimde tuttu ve yukarı baktı.

“Kızlardan başka oynayacak kimsenin olmamasına şaşmamak gerek” Lucas sahte bir çaresizlikle gözlerini devirdi. “Görüyorum ki burada yapacak çok işimiz var.” Başparmağını ve işaret parmağını

11.1511 yerleştireceğini ona göstererek çocuğun elini tekrar topa koydu. "Kuraya biraz baskı yap. Ve buraya. Bu sana daha iyi kontrol sağlar. Git şu heykelin orada dur. Sana ne demek istediğimi göstereceğim.” Çocuk çakıl taşlı patikada aceleyle koştu.

"Ellerinle bir hedef oluştur,” diye seslendi Lucas. Nişan olarak topu yavaşça havaya fırlattı ve hedefi tam ortasından vurdu. Çömeli avuçlarını göğsünün önünde tuttu. “Şimdi sen dene.”

Top kafasının üstünden, yüksekten uçtu.

Peregrine'in surati utanç içinde büzüldü.

“Kolunu gevşet, delikanlı. Kaslarını makarna gibi gevşek bırak.” Kasıtlı olarak komik bir biçimde salladı. “Dirseğin kaskatıyken iyi atış yapamazsın.”

Çocuğun bir sonraki denemesi daha iyiydi. “Güzel, güzel,” diyerek onu cesaretlendirdi Lucas. “Alışmaya başladın.”

Gözünün kenarından Lucas, Ciara'nın teras merdivenlerinin ortasında oturduğunu ve onları ciddi bir sessizlik içinde izlediğini gördü. Anlamsız eğlenceleri onaylamıyor muydu yoksa? Yüz ifadesinden bunu anlamak imkânsızdı.

“*Mens sana in corpore sano,*” diye ona homurdandı, uzaklara uçmuş bir topu almak için yakınından geçerken. “Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. Antik çağda yaşamış olan filozoflar, zihnin sağlam olması için, fiziksel egzersizin çok önemli olduğunu düşünürlerdi.” “Antik çağdakilerin senin bazı favori egzersizlerini ima ettiğini sanmıyorum,” diye cevapladı gizemli bir gülümsemeyle. “Fakat bu ilkenin çok mantıklı olduğuna katılıyorum.”

“Oğlunu kötü yollara sürükleyeceğimden endişe etmene gerek yok. Onun yaşındaki delikanlılar enerji harcamaklar. Bir kriket oyunundan ona zarar gelmez.”

Yüzünden geçen bir gölge, yanaklarındaki çökükleri vurguladı. Kadın dertli görünüyordu ama adam nedeninden emin olamıyordu.

“Bunun farkındayım, Lord I Hadley. Ve ben... ben ona bu temel kuralları öğretmek için zaman harcadığın için minnettarım.”

“Güdülerim tamamen bencil. Boğucu bir dersten kaçtım. Sportmenliğimden dolayı iyi not almayı ümit edebilir miyim?”

“Şu ana kadar geçer not aldınız,” diye homurdandı Ciara. “Sadece geçer mi? Daha çok çalışmalıyım demek. Muziplik konusunda takdir almaktan büyük şeref duyuyorum.” Dönerek topu Peregrine'e geri attı. “Başparmağınla dikişlerin üstüne baskı yapmayı unutma, delikanlı.”

“Evet, efendim!”

Çocuk ona garip, küçük bir köpek yavrusunu hatırlatmıştı', memnun etmek için çok istekli ve hevesliydi. Lucas tek bir yetişkinle yaşamının bir çocuğa ne kadar yalnız hissettirebileceğini hatırlayınca göğsünde tuhaf bir sıkışma hissetti. Dul kadının namı, şüphesiz çocuğun dış dünyayla olan iletişimini daha da kısıtlıyordu. Çocuğun can havliyle uğraşıyor olması şaşırtıcı değildi.

“Aferin, evlat. Aferin!” diye seslendi, topu çimene düşmeden tutmak için bükülürken. “Biraz daha çalışırsan şahane bir top atıcı olabilirsin.”

Bu basit iltifat Peregrine'in gülümsemesini sağladı. Başını eğerek annesine yandan bir bakış fırlattı, o da ona cesaretlendirici bir biçimde gülümsedi. “Spor konusunda Lord Hadley kadar tecrübem yok fıkak bana öyle geliyor ki kendini epeyce geliştirdin, kuzucuk.”

“Anne!” Peregrine utanarak gözlerini çevirdi. “Ben artık büyüdüm!” Ciara, şüpheli bir biçimde kahkaha benzeyen bir öksürmeyi bastırarak, “içtenlikle özür diliyorum, Perry.”

Lucas da neşesini gizledi. “Spor şampiyonları, onlara bayılan kadın hayranlara alışmalı,” dedi ciddi ciddi.

Kadın ona müstehcen imalar yaparak tehlikeli sulara yüzdüğünü hatırlatmak için gözlerini azıcık kıstı.

Her ne kadar kadının yanaklarının al al olmasını görmek hoşuna gitse de Lucas geri çekilmeye karar verdi. Fazlasıyla eğleniyordu. Ah, kriket oynayalı o kadar zaman olmuştu ki. Kriket sopasını eline alarak Lucas onu havada birkaç deta salladı. “Vurma becerilerin nasıl?” diye sordu.

“Berbat,” diye itiraf etti Peregrine dertli bir şekilde yüzünü ekşiterek.

“Bütün mesele zamanlama ve uygun önsezi. Duruş çok önemli. Gel, sana göstereyim..”

Sonraki on beş dakika boyunca oyunun esaslım hakkında Peregrine’le çalıştı. Oğlan çabuk öğreniyordu ve az sonra, tahtanın deriyle temasından çıkan *pat* sesleriyle beraber coşkulu kahkahalar bahçede yankılanmaya başladı.

Lucas topu avuçlarının arasında yuvarladı. “Annenin önünde bana hava mı atıyorsun? Erkeklik gururuma fena bir darbe.” Ciara’ya göz kırptı. “Bakalım buna vurabilecek misin?”

Bileklerini avnı ona gösterilen biçimde kıran Peregrine, sopasını ivice savurarak atışa karşılık verdi. Sopa, topa yankılanan bir çatırtıyla temas etti ama açı biraz kötüydü ve top serseri bir yay şeklinde uçup gitti. Tuğla bir duvara çarpıp seken top, terakota bir saksıyı kırdı, o da bahçe için kullanılan bir saksı gübreyi Lucas’ın pahalı paltosunun üzerine devirdi. Sümüksü çamurla sırlıslık olan kıyafet, banktan aşağı, küçük bir süs havuzunun içine kaydı.

Çocuk sopasını fırlatıp onu almaya koştu.

Lucas suyun kenarında ona katıldı ve uzandı, o anda çocuğun korkup kafasını örttüğünü gördü.

“Ben ö-özür dilerim, efendim,” diye kekeledi çocuk “Yemin ederim ki paltonuzu mahvetmek istememiştim. Bir sakarlık yaptım, bir daha asla olmaz. Yemin ederim.”

Lucas çocuğun saçlarını eliyle karıştırarak candan bir kahkaha artı. “Hiç önemli değil, delikanlı.”

Ciara ayağa fırlamıştı ama hiçbir şey demeden yerine oturdu.

Adam kafasını sallayarak sessizce onayladı. “En az bir düzine masum seyirciyi mahvedene kadar gerçek bir oyuncu sayılmazsın. Ben bir akşamüstü amcamın altı tane camını kırdım.”

“S-sana sopa çekti mi?” diye sordu Peregrine.

“Hayır, Lord’s’un yıldız oyuncusunu bana doğru düzgün vurmaya öğretmesi için tuttu. Bunun sürekli

pencere camlarını yenilemekten daha ucuza geleceğini söyledi.” Oğlanın hâlâ korkudan kaskatı olduğunu fark eden Lucas, onu tutup havaya fırlattı. “Aslında benim sana bir teşekkür borcum var. Yeşilin o tonundan her zaman nefret etmişimdir ama uşağımdan korktuğum için onu atamıyordum.” Peregrine, Lucas onu yere koyarken kıkırdayacak kadar rahatladı. “Şimdi gülleni al ve oynamaya devam edelim,” diye ekledi. Ancak, biraz sonra aşçı kapıda belirdi ve oğlanı çay saati için içeriye çağırdı.

Peregrine bu seansın sona ermesine çok isteksiz görünüyordu ama annesinin küçük azarı ona terbiyesini takınmasını hatırlattı. “Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim. Benimle çalışmak için vakit ayırmanız çok nazik bir hareket.”

Lucas ellerini pantolonun arkasına sürerek temizledi. “Bir dahaki sefere zamanlamam iyileştirmek için birkaç basit talim yaparız.” Oğlanın gözleri kocaman açıldı. “Yani vine yapabiliriz mi demek istiyorsunuz?”

“Annen izin verirse.” Sesini biraz alçalttı. “Yani onun sözünü dinlesen iyi olur, benim sana kötü örnek olduğumu sanmaması için.” Oğlu itaatkâr bir biçimde kapıya doğru ilerlerken, Ciara döndü. “Teşekkür ederim,” dedi tereddütlü bir sesle. “Anlaşmamız sekiz yaşındaki bir çocukla oyun oynaması içermiyordu.”

“iyi bir çocuk,” dedi Lucas.

“Ben şaşırdım...” Şalını çekiştirirken sesi azalarak yok oldu.

“iyi olmasına mı şaşırdınız?” dedi adam kuru kuru.

Dudakları kıvrıldı. “Çocuklarla bu kadar iyi olmana.”

Lucas omuzlarını silkti. “Onların coşkusundan zevk almamak zor.” “Hatır, bundan daha fazla,” diye ısrar etti. “Bazı insanların çocuklarla doğal bir iletişimi oluyor. Peregrine m babası oğluna bir çocukça hata yaptığında çok sinirlenirdi.”

“Sheffield ona vurur muydu?”

Belirgin bir duraksama oldu. “Yalnızca ben araya girecek kadar çabuk davranmadığımı zaman.”

“Yani onun yerine sana vurabilmesi için mi?” dedi Lucas, boğazından yukarı ateş gibi safra suyu taşıyor olmasına rağmen her nasılsa sesini sakın tutmayı başararak. Yalnızca namert bir ahlaksız karısına ve çocuğuna kötü davranırdı. Kendini o kaba herifin hâlâ hayatta olmasını umarken buldu. Onu dayaktan gebertebilmek için.

Ciara ağzından kaçırduklarından dolayı donakalmıştı. Çabucak bir şeyler diyerek üzerini örtmeye çalıştı: “Hayır, tabii İd hayır! Peregrinee gelince, babası zaman zaman ona disiplin uygulamak için sert bir tavır takınırdı fakat bana söylenene göre tüm erkek çocukları arada bir kıçlarında bir şaplak hissedermiş.”

“Bu doğru.” Kitlenmiş çenesini zorla çözen Lucas, paltosundan geriye kalmış vıcık vıcık parçayı

almak için eğildi. “Bugünlük paydos edelim mi?”

“Evet,” diyerek ona katıldı, rahadadığı besbelliydi. “Çalışma programımıza bir dahaki derste devam etmemiz daha mantıklı.. .” gözleri bir anda sanki manşederine odaklandı. “Aman Tanrım, Mayfair’in ortasından bu halde nasıl geçeceksiniz! Size at arabamı çağırayım mı?” Bu teklifi elini sallayarak reddetti. “Gerek yok, soran olursa, günlük yüzmemi yapıyordum derim.”

“Ama çok ciddi hasta olursunuz.”

“Leydi Sheffield, sizi üzmem ama Londra sokaklarında üzerimde bundan çok daha az kıyafet varken gezip tozduğum olmuştur.” “At arabası istemediğinizden emin misiniz?”

“Oldukça.” Lucas fularım tekrar bağladı ve dağılmış saçlarından elini geçirdi. “Dersten bahsetmişken, neredeyse unutuyordum.”

Yeleğinin cebinden bir kâğıt parçası çıkararak kadına verdi.

Kadın buruşuklarını düzeltti, onu açıp açmamak konusunda kararsız görünüyordu.

“Merak etmeyin, bir aşk mektubu ya da erotik bir şiir değil. Amcam araştırmalarınızla ilgili birkaç soru not aldı,” diye izah etti. “Yazı biraz aceleyle yazılmış görünüyorsa kusura bakmayın. Henry bu proje hakkında pek hevesli.” Duraksadı. “Doğrusu, gözlerine uzun zamandır eksik olan bir parıltı geldi.”

“Lütfen Sör Henry’ye sorularımı değerlendirip en kısa zamanda ona cevap göndereceğimi iletin.”

“Korkarım ki bu pazarlığın zahmetli tarafı size denk geldi. Yani birisi teşekkür edecekse bu ben olmalıyım.”

“Eşitiz diyelim,” dedi Ciara usulca.

“Sporcular eşitlikten pek hoşlanmaz. Bu kız kardeşini öpmek gibi bir şey sayılır. Hiç acısız ama aynı zamanda zevksiz bir şey.”

Ciara düşünceli bir biçimde gözlerini ona dikti. “Her zaman bir kazanan ve kaybeden olmalı mı?”

“Genelde bu oyun öyle oynanır.”

İlginç bir şekilde, hangi oyundan bahsettiğini sormadı. Paltosunu damlayan yakasından tutarak kibar bir reveransla oradan ayrıldı. Fakat bir araba çevirmektense, etraftan çektiği bakışlara rağmen, biraz yürümeye karar verdi.

Açık havada geçirdikleri vakit onu düşünceli bir hale sokmuştu. Oğlunu izlediği sırada Ciara’nın gergin yüz ifâdesini görmüştü. Belli ki oğluna düşkün bir anneydi ve neşeli görünmek için elinden geleni yapıyordu. Lâkin yüzeydeki gülücüklere rağmen, yıpranmış ve endişeli görünüyordu.

Kahretsin. Neler çektiklerini düşündükçe, içinde olmuş kıvaMtu karşı yeni bir sinir dalgası uyandı.

Bu kadar genç bir kadının omu -

larında böyle ağır sorumluluklar olmamalıydı. Gözleri kahkahayla parlıyor olmalıydı, geleceğe dair korkularla bulutlanıyor değil.

Adımlarını yavaşlatarak aniden döndü ve Albemarle Sokağı'nın kenarındaki bir dükkâna girdi. Alacaklarını ıslak paltosuyla beraber paketletip evine göndermesi yalnızca birkaç dakikasını aldı. Oradan Hatchardsa geçti. Cep saatine baktığında, akşam için eve dönüp giyinmeden önce, söz verdiği kitapları alıp Henry'nin evine bırakmaya vetecek kadar vakti olduğunu gördü.

On 'Birinci Bölüm

Gelecek birkaç ay boyunca herkesin katılabileceği, son toplantı olmasına rağmen, grubun bu toplantısı sanki her zamankinden daha hızlı ilerlemişti.

“Pekâlâ,” dedi Charlotte, çay kaşığına sessizlik için hafifçe fincana vurarak. “Şimdi en önemli kısma geldik. Hadley yle işlerin nasıl ilerlediğine dair kapsamlı bir rapor bekliyoruz.”

“Şu ana kadar, Kont şeytan gibi davranmaktan kendini alıkoydu,” diye itiraf etti Ciara. “Laboratuvarı sülfür kokulu dumanlar ya da kükürt kaplamadı.” Çıkan tek ateş, onun adamın şeytani cazibesine olan tepkilerinden kaynaklanıyordu.

Duygulan hakkında herhangi bir yorum yapmaktan kaçınan Ciara, hemen Henry'nin elyazmasıyla ilgili yaptığı çalışmalara geçerek konuyu değiştirdi.

“Elyazması hakkında konuşmayı tercih ederim. Bu parşömenin, mucizevî iyileştirme gücü olan bir bitki hakkında olduğuna inannvrum,” diye başladı. “Bildiğiniz gibi Antik Yunanlılar, Hindistan ve Uzak Doğuyla, Avrupalılardan çok daha önce baharat ticareti yaparlardı.”

“Doğru,” diye mırıldandı Kate. “Ben Doğu okyanuslarındaki ticaret yollarını büyük bir detayla anlatan, bir erken dönem *fkriphus*, yani bir denizci kılavuzu gördüm. Yolculuklar muson rüzgârlarına göre ayarlanırmış. Esasında bu fenomeni ilk defa kaydeden I lippalus adında bir Yunandı..

“Bunun gibi denizciliğe ait tarih çok ilginç,” dedi Charlotte kuru kuru. “Fakat ana konudan uzaklaşmayalım.”

Ciara konuyu saptırmamaya çabaladı. “Kate doğru söylüyor. Tüccarlar kuvetli, egemen rüzgârlardan çok faydalanırdı. Malabar çok uğrak bir limandı; burada Yunanlar teneke, cam ve Akdeniz mercanına karşılık fildişi, ipek, inci, egzotik baharatlar ve Batı tarafından bilinmeyen bitkiler takas ediyorlardı...”

“Charlotte haldi,” diye lafını böldü Ariel. “Bize Hadley'den biraz daha bahset.”

“Denecek pek bir şey yok,” dedi kaçak bir biçimde. “O yüzden ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Onun hakkında neler hissettiğini söyleyerek başlayabilirsin,” diye teklif etti Alessandra kuru kuru. “Şimdi onunla biraz zaman geçirdiğine göre.”

“İnsanı günaha sokacak kadar yakışıldı ve şeytani bir cazibesi olduğunu inkâr edemem..” Sesi azalarak kesildi.

“ *Ve,*” diye üsteledi Kate.

Ciara onu yakından inceleyen gözlerin altında yüzünün renklendiğini hissetti. “Ve... doğrusunu söylemek gerekirse nasıl hissetmem gerektiğini ben de tam bilmiyorum. Bir an sıcağım, sonra bir anda soğuk hissediyorum.” Yüzünü ekşitti. “Bu da pek mantıklı değil.” Alessandra ona anlayış gösterdiğini belirten bir ses çıkardı. “Seni öpmeye çalıştı mı?” diye sordu Kate.

Yanakları şimdi alev almıştı. “Lütfen, kusura bakmayın fakat gerçekten Hadley hakkında konuşmak istemiyorum. *Bilim* hakkında konuşuyor olmalıyız, seks hakkında değil.”

“*Seks* bir bilimdir,” diye dalga geçti Kate. “Biyolojinin temel bir ögesidir.”

“Ah, pekâlâ, seninle dalga geçmeyi bırakalım.” Charlotte dudaklarını büzüştürdü. “Elyazmasına geri dönelim, eğer bu bahsi geçen bitkinin iyileştirici gücü varsa, neden gizli tutulmuş?”

Bu soluklanmaya müteşekkir olan Ciara aceleyle anlattı. “Ortaçağ boyunca Katolik Kilisesi bilimi aykırı görüyordu. O yüzden birçok kâtip, metinlerini gizli kodlarla kaydederd, böylelikle yok edilmeyeceklerini umarlardı.”

“Sırlar,” diye homurdandı Kate kara kara. “Lanet olsun, toplum genel düzene meydan okumaya cüret eden herkese saldırmaya her zaman hazır.”

Sırlar. Ciara sessizce içini çekti. Özel hayatında sorunlar yaşayan tek “Günahkâr” olmadığına emindi.

“Herkesten çok biz bunun farkındayız,” diye gözlemledi Alessandra kuru kuru. “Ama devam et, Ciara. Bu kulağa ilginç gelmeve başladı.” Daldığı derin düşüncelerden kendini çekip bilim konusuna geri döndü. “Evet, yani, sadece ilk birkaç sayfayı okudum fakat içimden bir ses bunun gerçekten özel bir şey olduğunu söylüyor.”

Hepsi onun heyecanını paylaşıyordu ama Ariel'in sanki özellikle ilgisini çekmişti. Bitkibilimi onun özel ilgi alanıydı.

Ciara, Henry'nin som listesinden bahsederek devam etti.

Kate bir bisküviden bir parça kopardı. “Biliyor musun, yakın zamanda kaynak olarak Sör Henry'nin bir çalışmasını okudum ve stilini çok beğendim. Zeki, anlaşılır ve nükteli. Güzel bir espri anlayışı var gibi...”

“Hadley' gibi bir serseriye yetiştirirken kendini ya da vesayeti altındaki çocuğu öldürmediğine göre, öyle olmalı,” dedi Ciara sessizce.

Kate bunu duymazdan geldi. “Yalnız bir şey beni düşündürüyor, bu beyefendiyi neden hiç *Bilim Cemiyetinin* konteranslanndagünne,lik?”

Ciara, Lucas'ın amcasının hastalığının gizli kalmasını isteyip istemediğini bilemeyerek dudağını ısırıldı.

“Belki de kalabalıktan hoşlanmıyor,” diye belirtti Alessandra.

“İyi bir noktaya değindin. Birçok derin düşünen insan, rutinlerini bozmayı sevmez.” Ariel çenesine hafifçe vurdu. “Ben ne yapacağımızı bilivorum. Onu ziyaret edebiliriz.”

“Bu harika bir öneri,” dedi Charlotte. “Baron la yapacağımız bir görüşme bu elyazmasının gizemini daha çabuk çözmemize yardımcı olabilir.”

Ciara hemfikir görünmeye karar verdi. Eğer Sör Henry ziyaretçi istemiyorsa, uşakları onları nasd geri çevireceklerini bilirlerdi.

Ariel mürekkeple lekelenmiş not defterini karıştırdı. “Harika, harika,” diye mırıldandı, Kate'in düşüncelerini tekrarlayarak. “Doğrusunu söylemek gerekirse, Sör Henry'ye Kingston m Hint orkideleri üzerine yazdığı deneme hakkındaki fikirlerini sormak isterim.” Gözlüğünü burnunun üstüne geri itti. “Yarın akşamüzeri gidelim mi?”

Ciara bu gezintiyi ertelemek için bir sebebe gerek duymadı. “Ah, pekâlâ.”

“Vay camna, sen ne kadar akıllı bir adammışsın.”

Lucas spor dergisinden kafasını kaldırarak baktı. Kızarmış surat bir yerden tanıdıktı fakat bir isimle bağdaştıramadı. Kaşını sorgular bir biçimde kaldırarak cevap verdi: “Affedersiniz?”

Adam deri koltuğun üstünden eğilince alkolün kötü kokusu daha da hissedildi. “Ben aptal değilim, Hadley. Aklından neler geçtiğini biliyorum ama bizim ailevi meselelere burnunu sokmana göz yummayacağımızı söylüyorum.”

“Anlaşılan o ki kafan düşündüğünden daha da fazla karışmış. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Newcastle'da yapılacak olan yarışlar hakkında okumaya geri döndü. “Tıpış tıpış git, başkasını rahatsız et.”

Adam geri çekilmektense daha da kavgacı bir hale büründü. “Asıl geri çekilmesi gereken sensin.”

Kulübün okuma odasına sessizlik çöktü.

“Yengemize saygıdeğer bir teklifte bulunmayı düşündüğünü duyduk. Tabii bu kadar insanın arasında neden senin onun mirasına ihtiyacın olduğunu Tanrı bilir, sen Kanın kadar zenginsin.”

Demek ki saygısız hödük Arthur Battersham'dı, Leydi Shejfield'm yeğeni. Lucas öfkesine hâkim olmak için kendini zor tuttu.

“Kaltağın eteklerini istediğin gibi havalandırabilirsin,”dive devam etti Battersham. Henüz akşamın erken bir saati olmasına rağmen, belli ki çok içmişti; brendi ona cesaret vermiş ve dengesizleştirmişti. İri yarı kütlesiyle koltuğun kolçağına tünemişti. “Ancak şunu bilin ki kimseye

ailemizin mirasını çalmaya izin vermeyiz. Haklı olarak bize ait ve o cadı, amcamı zehirleyerek yaptığı hainliğin hesabını verecek” Lucas yavaşça dergiyi bir kenara koydu. “Uyan için teşekkür ederim. Ekleyecek bir şeyiniz var mı?”

Battersham sınıttı ve kafasını salladı. “Hayır. Sammm söyleyeceğim her şeyi söyledim.”

“Gerçekten öyle. Şimdi izin verin de bu nezaketinize karşılık vereyim.” Eli aniden yukarı uzandı ve adamın fularını tutarak boğazını sıktı. “Öncelikle, eğer Leydi Sheffield hakkında, toplum içinde bir daha saygısız bir söz edersen, seni dayaktan gebertirim.” Daha da sıktı. “İkincisi, eğer hanımefendinin iğrenç amcanın kişiliğini yanlış değerlendirmenin dışında bir suç işlediğini ima edersen, kırım buradan mezarına kadar tekmelerim.”

Battersham’ın yüzü şimdi de alacak bir mor renge dönüşüyordu. “Üçüncüsü, eğer bir daha beni tehdit etmeyi göze alırsan seninle şafak vakti buluşurum ve kahvaltı niyetine çimenleri yiyen ben olmam, seni sefil mıymıntı...”

“Yeter Lucas, yeter.” Black Jack Pierson şöminenin yanındaki yerinden fırlayıp aceleyle araya girmeye çalıştı. “Haydi ama, bırak onu,” diye ekledi alçak bir sesle.

Lucas, Ciara’nın yeğenini bırakmadan önce son bir det.1 salladı. “Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?”

Battersham’ın dudaklarından bir inilti kaçtı.

“İvi. Şimdi kaybol gözümün önünden.”

Battersham oradan uzaklaşırken, Lucas yumruğunu açıp kapadı ve öfkesine hâkim olmaya çalıştı. Oracıkta adamı öldürmeye çok yaklaşmıştı.

“Al bakalım, biraz şarap iç, sinirlerini yatıştırır.” Jack uşağa bir şişe kırmızı şarap getirmesi için işaret etti. “Lanet olsun, sana neler oluyor bugünlerde? Akıl sağlığın hakkında ciddi ciddi endişelenmeye başladım.”

“Merak edecek bir şey yok.” Lucas bardağına uzanırken elinin hâlâ titrediğini gördü. “Sadece korkak, namert, rezil dolandırıcılardan nefret ediyorum. Leydi Sheffield ölmüş kocasının ailesi tarafından tehdit ediliyor.”

“Onu korumak senin sorumluluğun değil.” dedi Jack. “Ailesi var, değil mi?”

“Kendi ailesi onu korumak için kılını bile kıpırdatmaz.”

Jack şarabından büyük bir yudum aldı. “Yani bu iş sana kalıyor, öyle mi?”

Lucas doğru düzgün bir cevap veremediğini fark etti. “Kahretsin Jack,” diye söylendi. “Bunu açıklaması çok zor.”

“Anlaması daha da zor.” Arkadaşı içini çekti ve kafasını salladı. “Umarım neye karıştığım

biliyorsunuzdur. Battershamlar adi insanlar fakat ikimiz de bunun önemli olmadığını biliyoruz. Sheffield unvanına olan kan bağlan onlara saygınlık ve güç kazandırıyor, bunun yanında toplumun en yüksek mertebelerine de bir dereceye kadar tesir edebiliyorlar. Ben senin yerinde olsam, onlarla düşman olmaya uğraşmazdım.”

“Yani sen de kendini beni uyarmaya mecbur mu hissediyorsun?” dedi Lucas sert bir tonla. “Teşekkür ederim ama senin ve şu solucanın düşündüğünün aksine, Leydi Sheffield ve onun dummu hakkında kendi kararımı kendim verebilirim.”

Jack somurttu, “iyi, ben senin yerinde olsam, fazla bulaşmadan iyice düşünürüm.” Etrafına baktı ve daha alçak bir sesle konuştu. “Sen gelmeden önce Battersham’ı kuzeniyle konuşurken duydum. Aile soruşturmanın tekrar açılması için birtakım insanlara baskı yapıyor. Bana öyle geliyor ki onun tutuklandığını ve cinayetten hüküm giydiğini görmeden rahat etmeyecekler.”

“Bak, ben de bu dava hakkında soruşturma yaptım, ilk soruşturmanın sonucunda, bir suç olduğuna dair somut bir kanıt bulunamamış,” diye cevap verdi Lucas. “Bu dava kapandı.”

“Bu yeni bir delilin ortaya çıkmayacağı anlamına gelmez,” dedi arkadaşı usulca.

Lucas çenesinin gerildiğini hissetti. “Denesinler bakalım. Bu sefer Leydi Sheffield’ın adını o kadar kolay lekeleyemeyecekler. Şimdi sosyeteye tekrar girdiği için kendi arkadaşlarını edinecek.”

“Lucas...”

Elini kaldırdı. “Uyarı için teşekkür ederim Jack. Ama dediğim gibi bu konuda kendi kararımı kendim vereceğim.”

“O halde bu konu hakkında daha fazla yorumda bulunmayacağım.” Jack bir puro yaktı, dumandan kusursuz bir halka üfledi. "Son bir öneri dışında."

“Nedir?”

“Eğer Hain Dulun peşinde koşmaya devam edeceksen yanına bir de kürek al.” Bir nefes daha verdiğinde, varla yok arası, gri, tüy gibi duman tavana doğru havalandı. “Kendi mezarını kazman gerekebilir.”

Kâhya boğazını temizledi ve akşamüstü güneşine karşı gözlerini kıstı. “Madam, korkarım ki kapıyı şaşırdınız, Leydi Jervis vaıı tarafta yaşıyor.. ”

“Leydi Jervis’i aramıyoruz,” diye cevapladı Ciara. O ve Anel. Grosvenor Meydanı’nın kuzey köşesinde bulunan, şık bir villanın merdivenlerinde duruyorlardı. Adama kartını vererek, “Biz Sör 1 lemv’vı görmeye geldik, evde mi acaba?” diye ekledi.

Bu som adamın kafasını karıştırdı sanki. "Şey, hımm... Bir sormam gerekivor."

“Bu esnada merdivenlerde beklemektense içeri girebilir miyiz?” diye sordu kibarca, kapıyı vaizlerine kapatmak üzere olduğunu görünce.

Şimdi tamamen telaşlanmış bir halde olan kâhya, kolunu hemen geri çekti ve reverans yaparak onları içeriye aldı. “Baronet genelde misafir kabul etmez.”

“Öyle görünüyor,” diye homurdandı Ariel.

Adanı yan yan merdivenlere doğru ilerledi, “izninizle.” Bekledikleri sırada, Ciara fırsattan istifade ederek etrafına baktı. Her nedense, Hadley’ nin nasıl bir yerde büyüdüğünü merak ediyordu. Kocaman ay lirkü halının etrafından dolanarak odaya göz attı. Antrenin alışılmadık bir cazibesi vardı. Jül Sezar’ ın mermerden bir büstünün üzerinde doğuya özgü bir sarık varken Caligula, İspanyollara özgü bir kısa palto giymişti. Resimler değişik stiller ve dönemlere ait bir derlemeydi. Gösteriş amaçlı değil de, kişisel zevk için seçildiklerini tahmin ediyordu.

“Ah, bak.” Ariel yan taraftaki salona bir bakış atmaya cüret etti. “Bu çok hoş, değil mi?” Uzun, kan kırmızısı renkte lakelenmiş bir Çin çay kasasının üzerinde, burnundan yeşim taşından yapılmış bir halka geçen, şatafadı, pirinçten yapılmış bir ejderha duruyordu. “Sör Henry’ nin tuhaf bir yanı var sanki,” diye ekledi.

“O ve yeğeninin espri anlayışı bir çocuğunkinden farksız,” diye gözlemledi Ciara.

“Öh öh öh.” Kâhya sert bir öksürükle boğazını temizledi. “Hanımlar, beni takip edebilir misiniz, lütfen?”

Merdivenlerden çıkarken, Şark halıları adımlarından çıkan sesi boğdu fakat yukarı çıktıklarında yerler tahtaydı.

“Bu taraftan,” dedi kâhya onları bir koridora yönlendirirken. Koridorun sonunda meşe kapılar vardı. “Sör Phelps içeride bekliyor.” Kapıyı çalıp kenara çekildi.

“Girin, girin.” Ses, eski bir parşömenin hışırtısı gibi zayıftı. Ciara kapının kollarından tuttu, içeri geçmeden Ariel’ la bakiştılar. “Ne büyük bir şeref, Leydi Sheffield.”

Ciara Baronet’ i hemen fark edemedi. Eski model tekerlekli sandalyesi, bölmeli pencerelerin tam önünde duruyordu; eğimli güneş ışığında, hayaletimsi bedenini gölgelerden ayırt etmek çok zordu.

“Ayağa kalkıp sizi karşılayamadığım için lütfen beni affedin,” diye ekledi.

“Resmiyete dayanmam, efendim,” dedi hemen. “Habersiz bir şekilde evinizi basmamızdan da anlaşılacağı gibi.”

Sözleri adamın içten gülümsemesine sebep oldu, “iki hoş hanımefendi tarafından ziyaret edilmek, hiç şikâyet edeceğim bir durum değil. Belki de nabzımı kontrol etmeliyim. Belki de bilmeden öldüm ve cennete gittim.”

“Biz melek değiliz, beyefendi. Yalnızca biliminsanlarıyız,” diyerek konuşmaya başladı Ariel.

“Umarım bu bizi kovacağınız anlamına gelmez.”

Adamın gülüşmesi kahkahaya dönüştü. “Daha da iyi.” “Arkadaşım ve meslektaşım olan Leydi Ariel

Gracechurch'u takdim etmeme izin verin," diye mırıldandı Ciara.

"Punjab Gelinciklerindeki Çeşitlilikler'in yazarı mı?" diye sordu Henry.

Ariel'in yüzü bir genç kız gibi kızardı. "Ah, evet. Ama sizin çalışmalarınızla karşılaştırıldığında, ondan söz etmeye bile gerek yok." "Hiç de değil, hiç de değil. Hindistan'daki tropikal türlerle yaptığımız karşılaştırmayı okuyunca büyüldüm.." Lafını vanda kesip üzgün bir surat yaptı. "Hay aksi, işte ben de burada görgü kurallarım unutmuş gidiyorum. Lütfen, oturun ve bilimsel konuşmalara kentlimizi kaptırmadan önce çay söylememe izin verin."

Ciara'nın Baronet'e kanı hemen ısınmıştı ve görünüşe bakılırsa, Ariel için de durum öyleydi. Gracechurchlu kız kardeşlerinin daha sessiz/

ol.ını. Tabii ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu, genelde sohbeti başkalarının yönlendirmesine i/iin verirdi. Oysa ki bilimsel konuşmalar tekrar başladığında, tavrı sanki farklıydı. Ve tuhaf bir şekilde, dış görüntüsü de öyleydi. Yanakları gül yaprakları kadar pembeydi. Ciara bu rengin ona yok yakıştığına karar verdi.

"İşte, içeceklerimiz de gelmiş olmalı," dedi Henry kapı çalınınca. "İçeri gel, Jenkins," diye seslendi. "Umarım aşçının harika cevizli tartlarından da getirdin."

Halen satın aldığı bilim dergisini okumakla meşgul olan Lucas, odaya kafasını kaldırmadan girdi. "Üzgünüm, tart yok fakat arzu edersen, Madam D'nin genelevinden sana birkaç nefis parça ısmarlayabilirim." Yürürken sayfayı çevirdi, duraksamadan devam etti. "Henry, sakın gülme ama sana bir konuda sorum var..."

"Yavaş, evladım," diye uyardı amcası. "Misafirlerimizin şimdiden terbiyemi sorgulamak için sebepleri var. Barbar olduğumuzu düşünmelerini istemem."

Misafirler mi?

Lucas aniden durdu. Ciara'nın görüntüsünün, uzuvlarında kuvvetli bir ateş dalgası yayılmasına sebep olduğuna şaşırdı.

"Beni affedin." Kaşlarının gülünç bir seğirmesiyle tepkisini maskeleyerek çabucak ekledi: "Burada üçlü bir grup keyfi içinde olduğunuzu bilseydim, sizi bölecek kadar patavatsız davranmazdım."

Henry sırtıttı. "Gelincikler hakkında *pek* tahrik edici bir sohbet içersindeyiz."

"Gelincikler," diye tekrarları Lucas. "Peki, seni ve hanımefendileri zevkinizle baş başa bırakıyorum." Ciara ve Ariel'dan, derginin sayfalarını sıkı bir rulo haline getirerek gizlemeye çalışarak kibarca selam verdi. "Eczaneden alınacak bir şeye ihtiyacın var mı diye sormaya gelmişim." "Ayak işlerini yapmana gerek yok, Lucas," diye cevap verdi amcası usulca.

"Mantonstan eve gelirken tam kapısının önünden geçiyorum." Henry'nin omzunu sıktı ve kucağındaki örtüyü düzeltmek için eğüdi.

“Hemşire gibi davranmana da gerek yok,” dedi Henry alaycı bir tonla.

“Ah, şüphesiz hanımefendilerin senden faydalanmalarını tercih edersin,” dedi Lucas. “Seni suçladığımı söyleyemem.”

“Çay içmek için bize katılmaz mısınız, Lord Hadley?” diye sordu Anel. “Yaprak yapıları ve tozlaşmayla ilgili konuşup seni sıkmayacağımıza söz veriyoruz.”

“Evet, evladım, katılsana,” dedi Henry.

Lucas, Ciara’nın hiçbir şey demediğini fark etti.

“Hem henüz sorunu sormadın,” dedi amcası.

“Boş ver. Önemli değil.” Boş çalışma masasının kenanna tünedi. “Üzgünüm fakat kalamayacağım. Jackson’ın boks salonunda arkadaşlarımla buluşacağım, oradan da Mantonun talim alanında yeni bir tabanca denemeye geçeceğim.” Manşetinden bir toz parçasını silkeledi ve konuştu: “Gördüğünüz gibi, tembel bir avlağın hayran pek dolu geçiyor.”

“O okuduğunuz nedir, Lord Hadley?” diye sordu Ciara bir anda.

Kahretsin. Lucas gelişigüzel biçimde rulo haline getirdiği dergiyi paltosunun cebine soktu. *Kuşbüümü Dergisini* okuduğunu bilmesini istemiyordu.

“Nevvcastle’den gelen en son yarış bültenleri. Bahis oynamayı düşünüyor müydünüz?”

“Pek değil,” dedi soğuk bir şekilde. “Servetimi tesadüf veya şansa teslim etmeye pek hevesli değilim.”

“Ne kadar da akıllıca,” dedi Lucas.

“Belki sen de biraz Leydi Sheffield’a benzemeye çalışmalısın, dedi Henry gülererek.

“Belki de.” Lucas ayağa kalktı. “Ne yazık ki şimdi yan çıplak, terli bir boksörle yumruklaşmaya gitmeliyim.”

Ciara ona anl.ını kolay kolay çözülemeyecek bir şekilde bakmaya dc\ a111 etti.

Adam döndüğü sırada, Henry ye endişeli bir bakış atmaktan kendim alamadı. “Aşçıya tartlarla beraber krema da göndermesini rica ettim. Bugünlerde çok 7.1yıt görünüyorsun.”

Henry sesli bir şekilde burnundan soludu. “Vaktini benim vücudumu inceleyerek harcama. Bence çok daha güzel seçeneklerin var.” Amcasının onu uyararak bakışını görmezden gelen Lucas, gümüş rengi kalasının üstüne bir öpücük kondurmak için ona doğru gitti. “Uslu dur. bu akşam ilaçlarınla beraber geleceğim.”

“Hay aksi.” Henry yüzünü ekşitti. “Her nedense bu çocuk yatalak olduğumu düşünüyor.”

“Merak etmeyin, Lord Hadley,” dedi Ariel. “Sör Henry’ nin kre-mayı son damlasına kadar bitirmesi sağlayacağız.”

“Kaçmaya çalışırsa, onu sandalyesine bağlayıp kamçılamaı deneyebilirsiniz. Kimi insan bunu pek iştah açıcı buluyor.” Henry’ nin fırlattığı kitabın kafasına gelmemesi için eğilen Lucas, gider ayak sırtıp çıktı.

“LTmanm yeğenim sizi şaşırtmadı,” diye özür diledi Baronet. “Pek muzip bir espri anlayışı var ama kötü niyetli değil.”

“Ah, belli,” diye onu temin etti Ariel.

“Lord Hadley’ nin maceralarına bakılırsa biz ucuz atlattık,” diye homurdandı Ciara. Dürüst olmak gerekirse, Kont’ un davranışlarına şaşırmaktansa, meraklanmıştı. Yüzeysel şakalaşmaları, amcasına karşı hissettiği derin duygulan gizleyemiyordu. *Sevgi?* Bunun gibi duygusal bir bağlılık kurabileceğini zannetmiyordu. Ama gerçekleri reddetmek imkânsızdı.

Gizlemek için epey çaba gösterse de Hadley’ nin ciddi bir yönü vardı. Bunun ortaya çıkması konusunda neden bu denli isteksiz olduğunu merak etti. Daha çok düşündükçe, Kont’ un ilk fark ettiğinden çok daha

karmaşık biri olduğunu anlıyordu. O sadece basit bir avanak değildi... bir bilmeceydi. Çözmesi antik bir kod kadar zor olan bir bilmece. Fakat çayın gelişi bu gibi derin düşüncelerini ertelemesini gerektirdi. Baron, geldiklerinden beri daha canlı görünüyordu. Elyazması hakkında konuşmaya başlayınca gözlerine bir pardtı gelmiş ve zayıf bedeni sanki güçlenmişti.

“Evet, yeğeniniz sorularınızı bana getirdi,” diye cevapladı kadın. “Çok ilginç noktalara değiniyorsunuz. O yüzden, cevaben tomarla sayfa yazacağıma bunları gelip şahsen konuşmayı daha doğru buldum...” Sonraki yarım saat, şu ana kadar yaptığı araştırmanın detaylı bir tartışmasıyla geçti. “İtiraf ediyorum, kodun karmaşıklığı, ilerlememi yavaşlatıyor,” diye sözünü bitirdi. “Sonraki bölüm yeni bir sistemle yazılmış, sanki bu şifreyi çözmek de beni zorluyor. Kriptoloji konusunda daha deneyindi olan arkadaşım Leydi Giamatti’ ye bir örnek göstermeyi düşünüyorum.”

“Bu konuda pek deneyimim yok,” dedi Henry. “Fakat eğer bir yararı olacağım düşünürseniz, burada benim kütüphanemde, bu konuyla ilgili birkaç nadir kitabım var.”

“Bir bakmaktan hiçbir zarar gelmez,” dedi Ciara. “Bu arada, adından bahsettiğim diğer kaynak kitaplannın isimlerini de yazayım.” Çay bardağım bir kenara bıraktı. “Bunlardan bazıları Edinburgh’ tan ısmarlanmak.”

O yazarken, Henry’ ve Ariel afyon gelinciklerin tıbbi özellikleri hakkındaki tartışmalarına geri döndü.

Gerçekten, Baron daha da canlanıyordu. “Bu konuda, Hindistan’ dan gelen bir büyük boy baskı var elimde. Leydi Shetfield, Yaşlı Plinv büstünün üstündeki rafa bakacak kadar nazik olabilirse...”

“Belki de bunu bir sonraki ziyaretimize saklasak daha iyi olur.” Ciara avağa kalktı. Hevesine karşın, Banın yonılmış gibi görünüyordu. Hadley, amcasının gücünü tüketirlerse onlara teşekkür

etmeyecekti. “Epev geç oldu ve misafirperverliğinizden kudasiyla yaradandık

1 letiry biniz dűş kırıklığına uğramış görünüyordu. “Tam aksine, uzun zamandır bu kadar keyit almamıştım. Lüticn sosyal âdetlere uyup kaymak zorunluluğunda hissetmeyin kendinizi.”

“Ne yazık ki eve dönűp bu akřamki bir randevu iyin giyinmem gerekiyor.” Duraksadı. “Yeđeninizle.”

“řanslı adam."Dudaklarını büzdű. “Umarım kerata terbiyesizlik etmiyordur.”

“şu ana kadar bir skandal olmadı.” Her ne kadar uğraşsa da, Ciara sesindeki alaya tona engel olamadı. “Lâkin dedikoducular, hangimizin başının daha önce belaya gireceği konusunda bahis oynuyorlardır. Asbnda sosyetede kimin namının daha kötü olduğunu bilmiyorum. Benim mi Lord Hadley’ının mi?”

“Peh." Henry burnundan solumuřtu. “Dedikoducuların hepsi kendini beđenmiř! Sizin özenli akřmalarınızı okumuř kimse sizin cinayet iřleyebileceđinizi dűřünemez.”

“Sanırım hepimiz, yeterince zorlanırsak aşırı davranışlarda bulunabiliriz.” Ariel’in yüzündeki endişeli ifadeyi görünce Ciara çabucak ekledi: “En azından teorik olarak tabii. Elbette birçoğumuz asla bu teste tabi tutulmayacağız.”

Ariel boğazını temizledi. “Gravürleri başka bir gün görmeyi dört gözle bekliyorum, Sör Henry.”

“Ne zaman isterseniz,” diye cevapladı Henry. Tekerlekli sandalyesiyle çalışma masasının arkasından çıkmak için kendini iterken, kendini küçümseyen bir biçimde güldű. “Beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz.”

Ciara nasıl veda edeceği konusunda kendini biraz garip hissetti. “Lütfen, sizi alışmanızdan alıkoymayahm, Sör Henry. Bizi yolcu etmenize gerek yok.”

“Sizin gibi hoş ve bilgili iki hanımefendinin misafirliğinin son ana kadar tadını çıkarmak isterim, bu yüzden size merdivenin başına kadar eşlik edeceğim.” Henry’nin gözleri parıldıadı fakat sonra gözlerindeki ışık biraz soldu. “Ne yazık ki o noktadan sonra aşağıya inmek için, taşınmak rezaletine katlanmam gerekiyor, bu görüntüye de başkalarının şahit olmasını istemem.”

Sandalyenin küçük ön tekerleği halıya takılınca Ciara bir an tereddűt etti ve hemen ona bir adım yaklaştı. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Ah, göründüğüm kadar hastalıklı değilim,” dedi kararlı bir şekilde. “Bana biraz egzersiz oluyor. Lucas buradayken parmağımı bile kıpırdatmama müsaade etmiyor. Üzerime titremek konusunda ısrar ediyor. Evladım, kucağıma o kadar çok örtű örtüyor ki kendimi bazen Mısırlı bir mumya ya da bir müzeye gönderilen paha biçilmez bir tarihi eser gibi hissediyorum.”

Ciara gülümsedi. “Bana öyle geliyor ki sizin bir süre daha buralarda kalmanızı sağlamaya alışıyor.”

“Kesinlikle,” diye homurdandı Ariel.

“Yeğenimin isteklerini yerine getirmek isterim.” Tekerleklerin gıcırtısı, kitaplıklardan yankılandı. “Henüz bitirmek istediğim çok çalışma var. Ve öbür dünyaya göçüp gitmeden onun bir yuva kurduğunu görmek isterim.”

“Lord Hadley ve evlilik mi?” dedi kadın kura kuru. “Umarım çalışmalarınız, içene sonsuza kadar yaşamayı sağlayan bir iksir bulmayı da içeriyordur.”

Bir kıkırdama. “Çıkmadık candan ümit kesilmez.”

“Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederim, Sör Henry, ’ diye mırıldandı Ariel. “Çok zevkli bir akşamüstü oldu.”

“Evet, öyle oldu,” dedi yaşk adam düşünceli bir iç çekişle. “Umarım tekrar gelirsiniz.”

Ciara ona elini uzattı. “Bence bu konuda çekinmeden balüs oynayabilirsiniz.”

“Düşünüyordum da...” Lucas valsın ilk birkaç figürünü süzülerek yaptı. Leydi Ashtonm balosu tüm hızıyla devam ediyordu ve oda bir sürü önemli insanla dolup taşıyordu. “Bana öyle geliyor ki, şu an nişanlandığımızı duyurmak için iyi bir an. Katılıyor musun?”

Ciara az kalsın kendi ayağına takılıp düşüyordu. “Bunun için biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?”

“Bunu atlatmak için pek hevesli olduğunu düşünüyorum. Az önce bizi inceleyen bakışlardan yorulduğunu söyledin.”

“Evet, öyle dedim. A-ama...”

Onu döndürerek dans eden diğer çiftlerden uzaklaştırdı. “Sabahki gazeteyi gördün mü?” Dedikodu sayfasının ön kapağında yine Hain Dul hakkında kötü bir başlık çıkmıştı.”

Kadın adamın elini daha sıkı tuttu. Genç adam, yumuşak oğlak derisinin altında kadının elinin buz kestiğini fark etti. “Evet.”

Lucas onun devam etmesini bekledi.

“O halde yapalım,” dedi, fini fini döndükten sonra. “Doğru söylüyorsun. Ne fark edecek ki?”

“Bazıları buna bozulabilir,” dedi hafifçe.

“Fakat siz değil, Lord Hadley. Benden iltifata gerek duymazsınız çünkü karşı cinsin sizi ne kadar çekici bulduğunun fazlasıyla farkındasınız.”

“Ah, benden tantanalı bir tavusmuşum gibi bahsediyorsunuz.” “Tüyleriniz bir tavusa göre fazlasıyla soluk renklere.” Bir an tereddüt etti. “Adı çıkmış bir hovardanın, lacivert ve kömür renginin ağırbaşlı tonlanırsa, gök mavisini veya parlak sarıyı tercih edeceğini düşünürdüm.”

Lucas abartılı bir şekilde yan yan baktı. “Bizim gibi yırtıcı kuşların şatafatlı tüylere ihtiyacı yok. Biz yalnızca pençelerimizi bileyip istediğimizi kaparız.”

“Kuşbilimi çalışmaya başladığına sevindim,” diye cevap verdi. “Evet, yırtıcı kuşlar gerçekten avlanır. Havada süzülürken zarafetleri ve öldürücü hızlarıyla da tanınırlar. Bakmak için güzeldirler ama tehlikelidirler.”

“Evet, eğer an sensen. Ama şahinler aynı zamanda yardımcı da olabilir. Yüzyıllar boyunca toprakları zararlı sıçanlardan ve haşaratlardan arındırmak için de kullanıldılar.”

Kadın uzun bir süre cevap vermedi, verdiği de dolaylı yoldan konuyu değiştirmek içindi. “Tüylerden bahsetmişken, umarım paltonuz tamir edilmeyecek bir şekilde zarar görmemiştir.”

“Weston, uşağıma lekelenmiş manşetleri değiştirebileceğini temin etmiş,” diye cevap verdi. “Suya

dalışına gelince, onun kalıcı bir zarar bırakmadığını kendi deneyimimden söyleyebilirim.”

Ciara'nın dudakları kıvrıldı. Ama müzik sona erince, gülüşü de soldu. “Ah, şimdi ne yapmamı istiyorsun?”

Lucas onun elini güvence verecek bir şekilde sıktı. “Rahat ol, canım ve beni izle.” Etrafta dolanan kalabalığın içinden geçerek planını daha önceden ev sahibine söylemeyi düşündüğü için kendini tebrik etti. Leydi Ashton, partisinde yapılacak sürpriz bir nişan duyurusunun, onun meşhur bir ev sahibesi olarak namına nam katacağını anlayacak kadar kurnazdı. Ve bu yüzden kalabalığı susturmak için adamın bir işaretini bekliyordu.

Lucas bakışlarını yakalayarak ona hızlıca başını salladı.

Kadın ona sanki akı! sağlığını sorguluyormuş gibi son bir şüpheli bakış attı, daha sonra omuzlarını silkti ve müzisyenlerin oturmuş, müzik aletlerine ayar yaptıkları yükseltilmiş sahneye doğru yol aldı.

Flütçüye fısıldanan bir söz, aniden titreşen bir adagio çalınmasına sebep oldu.

Salona bir beklenti havası hâkim olurken, konuşmalar kesildi.

Misafirler, ipeğin hafif hışırtısı ve kristalin çınlama sesleri arasında sahnenin etrafına toplandılar.

“Hepinizin bildiği gibi, bu akşam Ashtonın doğum gününü kutlamak için bir araya toplandık,” diyerek başladı Vikontes.

Birisi kadeh kaldırmayı teklif etti fakat kadın onu ezici bir bakışla susturdu. “Az sonra kadeh kaldıracağız fakat bugün bir başka önemli olay daha olduğunu keşfettim.”

Kalabalıktan beklentili sesler yükseldi.

Gösterinin tadını çıkardığı belli olan Leydi Ashton, rolünü başkasına bırakmak için acele etmiyordu. “Eminim benim şaşırdığım kadar şaşıracaksınız. Hatta kimsenin bu haberi tahmin edebileceğini düşünmüyorum.”

Lucas, Ciara'nın kasıldığını hissetti. Ciara, “Bu olaya bu kadar abartmak mıyız?” dedi usulca. Londra Kalesindeki hayvanat bahçesinde sergilenmeyi, bunu çekmeye tercih ederim.”

“Aslında biz de demir parmaklıkları kafeslerden kaçmaya çalışıyoruz,” diy'e ona hatırlattı. Bu zalimceydi belki ama gerekiyordu. Bunun işe yaraması için, o da üzerine düşeni yapmalıydı.

Ciara'nın rengi attı ama daha fazla şikâyet etmedi.

“Bunu elimden geldiği kadar çabuk yapmaya çalışacağım,” diye ekledi. “İdamla karşı karşıyaymışım gibi görünmemeye çalış. Aşık mışsın gibi görünmen gerekiyor, unuttun mu yoksa?”

“Bu nasıl bir his peki?” diye sordu kısık sesle.

“Bunu bilemeyeceğim, canım. O yüzden ikimiz de biliyormuş gibi yapacağız.” Tamamen dürtüsel bir biçimde, kadının elini kaldırdı ve yavaş yavaş her parmağının ucunu öptü.

“*Hadley* diye fısıldadı, “insanlar gözlerini dikip bize bakmaya başladı.”

“Zaten amaç da bu, şekerim.” Gözünü kırptı. “Kucaklamak için daha samimi bir nokta seçebilirdim fakat düşüp bayılmanı istemem.” Bununla beraber, Lucas yanından ayrıldı ve kolayca sahneye atladı. “Hadi ama *Leydi Ashton*, misafirlerinizi daha fazla meraklandırmayalım.”

“Çılgın, *Yaman Hadley* bu sefer ne yaptı?” diye sordu ön sıradan birisi.

“Rezil bir şeydir. Bundan emin olabilirsiniz!” diye bir cevap geldi. “Esasında, bunun tam tersini açıklamak için geldim,” dedi Lucas şen bir reveransla. “Bundan sonra artık başı bağlı bir adamım.”

Arka taraftan terbiyesiz bir ses yükseldi.

“Hayır, hayır, ben pek ciddiyim. Eski hayat tarzımı geride bırakıp evliliğin zevklerine kucak açacağım.”

“Ha! *White’s*’ta ikiye bir bahse girerim ki bu nişan bir hafta bile sürmez,” diye seslendi kulüp arkadaşlarından bir tanesi.

Lucas bu dalga geçmeyi duymazdan geldi. “Doğrusu, *Leydi Shef-field* gelinim olmayı kabul ettiği için kendimi dünyanın en şanslı erkeği sayıyorum.”

Bir an her taraf sessizliğe büründü, daha sonra heyecanlı sesler patlaması yaşandı. Birkaç kadın çığlık attı. Lucas emin değildi ama sanki bir tanesi oracıkta bayılmıştı.

“Eminim ki sana ve müstakbel eşine gelecekteki mutluluğunuz için tüm iyi dileklerimi sunarken herkes adına konuşuyorum.” *Leydi Ashton* ona bir bardak uzattı. “Bir içki iç, *Hadley*,” diye homurdandı. “İçine ne katıldığını merak etmeden keyfini çıkardığın son içki olabilir.”

“Müstakbel gelinime.” Lucas şampanyayı bir dikişte bitirdi. Çat pat kibar bir alkış koptu.

Ciara’nın sahnede sergilenmektense, ölmeyi tercih edeceğini bildiği için, hemen bir orta yol buldu. “Ve şimdi bırakalım da müzisyenler bir vals daha çalsın. O kadar coşkuluuyum ki yerimde duramıyorum.” Kemancılar kıvrak bir *Viyana* melodisi çalmaya başladıkları sırada Lucas, *Ciara*’nın elini aceleyle kapmaya gitti. “Sadece gülümse,” diye mırıldandı onu dans pistinin ortasına götürürken. “Ve hayranlık dolu gözlerle bana bak.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Bununla fazlasıyla iyi başa çıktın.”

“Nişan duyurularım yapmak konusunda pek deneyimim de yok,” dedi alaycı bir tonla genç adam.

Ciara onunkilere uymak için adımlarını hızlandırdı. “Eminim ki bir sonraki daha kusursuz olur.”

Lucas gülümsemeyi sürdürdü. “Of, umarım bir tane daha olmaz.” Bakışları hâlâ kararlıydı. “Eninde

sonunda bir vâris edinmen gerekiyor.”

“Yakın zamanda nallan dikmeyeceğim,” diye cevap verdi. Kadım etrafında döndürdü. “Değil mi?”

“Bu hiç komik *değil*, Hadley.” Ancak dudakları yukarı kıvrıldı. “Böyle bir zamanda nasıl şakalaşabiliyorsun?” diye ekledi bıyık alandan.

“Bunlar tam da espri gereken anlar.” Lucas bir tebrik çağrısı büyük bir gülümsemeyle karşıladı. “Hayat küçük saçmalıklarla dolu. Hepsini bu kadar ciddiye alamazsın, Leydi Sheffield. Yıksa seni ezerler.”

Birkaç adım boyunca sessiz kaldı. “Sen beni fazla ciddi sanıyorsun ben ise seni fazla spontane... merak ediyorum bir ortası var mı?” Lucas parlatılmış parkenin üzerinde kendi eksem etrafında dondu. “Bunu ben bilemem. Benim bu hayattaki çizgim, uç noktalardı so rediyor. Aralarda da pek bir şey olmuyor.”

Ciara'nın ifadesinde tuhaf bir sıkıntı belirdi.

“Hadi ama canım, düşünceli görünüyor olmamalıydın, hatırladın mı? Güven bana, her şey senin yararına olacak. Sosyete, serseri bir hovardanın başının bağlanmasını sevdiği kadar hiçbir şeyi sevmez.”

Kadın kendini gülümsemeye zorladı.

“Bu daha iyi. Bu anın tadım çıkarakm. Bu neşe ve kutlama gecesi.” Fakat Ciara'yı dans pistinden inmeye eskort etmek için döndüğü sırada, Sheffield ailesinin birkaç bireyini gaddar akbabalar gibi bir çember halinde, sütunlu kemerin yakınında gördü.

Hançer misali bakışlar...

Omuzlarına kadım bu bakışlardan koruyacak bir açığı veren Lucas, sert bakışlarına sakın bir baş sallamayla karşılık verdi.

Yanlarından geçerken hiçbir şey demediler ama boynunun arkasındaki tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, sanki cildinin üzerinde bıçaklar dans ediyormuş gibi. Bunun onları son görüşü olmadığını hissetti.

Ertesi sabah uyandığında Ciara gazetelere bakmamaya karar verdi. Alessandra öğlen yemeğe geliyordu ve şüphesiz arkadaşı ona dedikodu sayfalarının detaylı bir özetini verirdi. Elbette bunu ihtiyatlı bir şekilde çirkin yorumları ayıklayarak yapardı.

Lord Hadley'ye hakkım vermek gerekirdi, dün akşamın akışım düzenlerken şaşırtıcı bir şekilde duyarlı davranmıştı. Çay bardağından bir parça buharın yükselmesini izlerken, adamın vücudunun dans ederlerkenki her ince detayım hatırladı: Belindeki elinin sıcaklığım, bacaklarının eteklerine değen kuvvetini ve sağlamlığım, ritminin temkinli zarafetini. *Kulağa hitap eden kahkahası, gülümseyişinin ipeksi yayılışı*. Küçük bir iç çekişi bastırdı. Doğrusu, insanların verdiği tepkinin çoğunu kendisi çekmeyi üstlenmişti, hem iyi niyetli dilekleri hem de sorgulayan yorumları espri ve

sevimsizlikle başka yöne çevirmişti.

Bir başkasının gelip sorun çözmeye izin vermek esasında oldukça güzeldi. Genç kadının paylaşacak kadar çok sorunu vardı. Ama bunun gibi düşünceler gerçekçi değildi, kendine kızdı. Bunun tekrar olmasını bekleyemezdi. Kaslı omuzlarına rağmen, Lord Hadley'nin uzun bir süre daha onun yüklerini taşımasını bekleyemezdi.

Düşüncelerini Kont'tan uzaklaştıran Ciara bardağı bıraktı. Hazır aklındayken, Henry'nin elyazmasının üzerinde çalışmaya geri dönse iyi olacaktı. Şifre inatla çözülmüyordu fakat deneyebileceği birkaç yeni fikri vardı.

Saatler çabucak geçti ve farkına varmadan McCabe, misafirlerinin geldiğini bildirmek için kapıyı tıklattı. Kabul salonuna doğru acele ederken, orada kriket hakkında yeni edindiği bilgileri gururla sergileyen Peregrine'i buldu.

“Bak Isabella, topu bu şekilde tutmalısın!” diye haykırdı, ona Lord Hadley'nin öğrettiği tutuşu gösterirken.

“Perry, neden Isabella'yı bahçeye çıkarıp ona daha detaylı bir şekilde göstermiyorsun?” dedi Ciara.

“İş tamam o halde?” diye sordu Alessandra, çocuklar yanlarından gider gitmez.

“Evet.”

Arkadaşı iplerim çözerek şapkasını yan sehpa koydu. “*Ve}*”

“Bütün korkunç detayları okumuşsundur muhtemelen,” dedi Ciara.

“Esasında, kulağa epeyce romantik geliyordu.”

Bir an, parıldayan mum ışığı, hareketli müziği, Kont'un, onun vücuduyla mükemmel bir ritim içinde hareket eden vücudunu düşününce nefes alamadı.

“Nasıl böyle bir şey diyebilirsin!” diye haykırdı, göğsünde özlemden dolayı oluşan çarpıntıyı susturmaya çalışarak.

“Lord Hadley'de insanı günah işlemeye davet eden bir çekicilik var, *cara*,” diye cevapladı arkadaşı. “O anın birazcık bile olsa tadım çıkaramamış olmak için damarlarında buz gibi su dolaşıyor olması lazım.”

“Gün.ılı buradaki kilit kelime.” Ciara arkadaşıyla göz göze gelmeyi tercih etmeyerek yan sehpadaki eşyaları düzenleyerek kendini meşgul etti. “Saatler gece yansını gösterirken adam benimle vals yapıyordu. Bir saat sonra, büyük ihtimalle süslü fahişelerinden biriyle çarşaf akında dans ediyordu.”

“Yani sen onunla yatmıyor musun?”

"AlessandraF

"Sadece sordum, *cara*." Arkadaşı kolundan tuttu. "Hadi gel, seninle dalga geçmeyi bırakacağım, belli ki bozuluyorsun."

"Bozulmadım. Ben yalnızca..."

Aklı karışmış? Rahatsız? Ciara cümleyi tamamlanmamış şekilde bıraktı. Alessandra bir an bekledi ve temkinli bir biçimde konuyu değiştirdi. "Söyle bana, Baronun elyazmasıyla ilgili çalışmaların nasıl gidiyor?"

"Sorduğuna sevindim," diye cevapladı. "Şifrenin bir kısmı beni epey zorluyor ve senin tavsiyene ihtiyaç duyabilirim."

"Antik kriptografi konusundaki becerilerim biraz paslanmış olabilir ama memnuniyede bir bakarım."

"Notlarımı alıp seninle oturma odasında buluşacağım." Camlı kapılar açık olduğu için oyun oynayan çocuklara göz kulak olabileceklerdi. "Bugünkü spor seansı, herhangi bir fiziksel hasar olmadan geçecek sanırım."

"Evet, Peregrine en son maçtan beri kriket konusunda uzmanlaşmış," diye gözlemledi Alessandra. "Bana şu atış teknikleri hakkındaki kitabın şifresini çözmeyi başardığını söyleme sakın." Yüzüklerle süslü ellerini salladı. "Yüce Tanrım, bana antik Mısır hiyerogliflerden daha karmaşık gelmişti!"

"Hayır," diye itiraf etti Ciara. "Ona birkaç tavsiyede bulunan Lord Hadley idi."

"Hadley mi? Bu nasıl oldu?"

"Önemli değil." Nedense arkadaşlarına diğer bahisten bahsetmemişi. Alessandraya bile. Kendini biraz aptal hissederek ekledi, "Liitfen, Kont hakkında konuşmayalım. Senin için bir mahsuru yoksa eğer." Oysa ki bunu söylemesi yapmasından daha kolaydı.

Tam masaya notlarını yaymış ve sandalyelerine yerleşmişlerdi ki çalman kapı Ciara'nın küfretmesine sebep oldu.

"Hay aksi, acaba bu da ne?" İç çekerek arkadaşından özür diledi. "McCabe çakşırken bizi rahatsız etmemesi gerektiğini bilir."

Kâhya, içeri girmesini söyleyen çağrıdan sonra kapıyı araladı. "Affedersiniz, madam fakat bir misafiriniz var."

"Her kim geldiyse söyleyin, misafir kabul etmiyorum," diye homurdandı.

"Öyle yaptım, madam," diye cevapladı McCabe burnunu çekerek "Fakat o..."

"Hayır cevabım kabul etmedi." Lucas, suratsız kâhyaya omuz atarak içeri girdi, kollarında bir sürü tuhaf görünümlü paket vardı.

“Ba-bayım,” diye kekeledi Ciara. O kadar aceleyle yerinden fırladı ki kucağından bir deste not kayıp düştü.

“Davetsiz gelişimin kusuruna bakmayan, Leydi Sheffield. Misafir ağırladığının farkında değilim,” dedi, düşen kâğıtları almak için paketleri diğer koluna geçirirken. Önüne düşen siyah saçlarının arasından Alessandraya bakarak bu hareketini ustaca bir reveransa çevirdi. “Hoş arkadaşınızla tanıştırılma şerefine erişebilir miyim?”

Ah, sanki hiçbir şey Kont'un dengesini bozamıyor. Ju. Çıplak halde çeşmeye düşmeyi bile zarif göstermeyi başarıyordur muhtemelen.

Sıçrayan nabzının farkına vararak sesindeki titremeyi kontrol altına almaya çalıştı. “Ama henüz misafir ağırlamak için sahalım çok erken bir saati.”

“Ah ama insanın nişanlısının birkaç ayrıcalığı olmalı, değil mi?” diye cevapladı Lucas çekici bir şekilde gülümseyerek “Hayır...” diye başladı Ciara.

"Tabii ki evet," diye karşılık verdi Alessandra. “Pek tabii.” Arkadaşı zarif bir biçimde avaga kalkarak elini uzattı. “Sizin takdime ihtiyarınız yok, Lord Hadler.”

“I leyh.ıt, namım beni aşmış,” diye mırıldandı, dudakları genç kadının viizüklerine değdiği sırada.

“Size Marchesa delia Giamatti'yi takdim emieme izin verin,” dedi Ciara kentlini biraz allak bullak hissederek. “Bizim iş anlaşmamızdan haberdar,” diye ekledi usulca. “O yüzden sahte iltifatlara gerek yok.”

Kaşını kaldıran Alessandra ufuk bir sitem etti.

Ne var ki Hadley'nin güler yüzünün onun üzerinde beklenmedik bir etkisi oluyordu. “Gördüğünüz gibi çok ciddi bir çalışma seansının ortasındayız. O yüzden kusura bakmazsanız...”

“Çalışmanızı bölmek niyetinde değilim, Leydi Sheffield. Yalnızca bu paketleri bırakmaya gelmişim.”

“Bunlar nedir?” diye sordu şüpheli bir biçimde.

Lucas yavaşça en üstteki paketin sarma kâğıdını açtı. “Öncelikle, bunlar sizin için.”

Çiçek buketini gördüğü an, dudaklarının arasından sesli bir nefes kaçtı. Normalde yapılan resmi lale ve gül aranjmanının yerine, bu birbirinden farklı çiçekler değişik boy ve şekillerdeydi; açık mavi ve narin lavanta renklerinin oluşturduğu zarif palet, kıvrılan, yeşil eğrelti-otu yapraklarıyla bir tezat oluşturuyordu. Yarattığı etki çok çarpıcıydı. Bu doğallık, muhteşem bir şekilde canlı görünmelerini sağlıyordu.

“*Bellissimo,*” diye mırıldandı Alessandra.

“E-evet, gerçekten çok güzeller,” dedi Ciara monoton bir sesle, adam çiçekleri ona uzatırken,

kalbinin teklediğini hissederek.

“Diğer paket Peregrine için.” Lucas topu birbirine atan iki ufak çocuğa baktı. “Genç hanım, topu tam gözlerinin ortasına fırlatan kör nişancı sanırım.”

“Kızım, Isabella,” diye açıkladı Afessandra. “Nişancılığına gelince, kendini geliştiriyor.” Kısa bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Yani, daha doğrusu, bu sabah ölümcül bir vaka yaşanmadı.”

“Bayan Isabella nm performansı harika görünüyor. Sanırım birkaç tavsiye ve doğru ekipmanla o ve Peregrine birbirlerine karşı tehlike yaratmayacaktır.” Kıvrımları açarak Lucas kâğıdı araladı ve birkaç parlatılmış kriket sopası ve yarım düzine yeni top ortaya çıkardı. “SillimanYın en iyileri,” dedi. “Size sormadan çocuklara uygun modeller seçtim, izninizle, Leydi Sheffield...”Kaşı sorgularmış gibi havaya kalktı. Ciara hafifçe başını salladı.

“Harika.” Lucas kapıya yöneldi. “Siz hanımları çalışmaya bırakıyorum, bu sırada ben biraz oyun oynamaya gidiyorum.” Göz kırpması cüretinde bulundu. “Tahmin edeceğimiz üzere, bizim gibi ahlaksız hovardalar, günün bu erken saatinde entelektüel girişimlerde bulunamıyor.”

Kont sallanarak dışarıya çıktığı sırada, Peregrine’ını sevinç çılgılığıyla karşılandı. Yeni spor ekipmanları daha da heyecan yarattı, hevesli bir denetimin yapıldığı kısa bir aradan sonra, iki çocuk da onun oyuna katılması için yalvarıyordu.

“Hımm. Bu iş her an daha ilginç bir hal alıyor.” Arkadaşı Hadley’nin ceketini çıkarıp kollarını kıvrmasını izledi. “İçimden bir his, bu ilişkinin gözle görünenden daha fazlası olduğunu söylüyor.”

“Elyazmasına odaklanalım,” dedi Ciara aceleyle. “Onun satırları özel hayatımdan çok daha önemli.”

Alessandra buketi aldı ve kokusunu uzun uzun içine çekti. “Cim, sana ders vermek bana düşmez fakat kendi deneyimlerimden hayatın gizemlerinin her zaman mantıkla çözümediğini öğrendim. Bazen hiç beklenmedik yollarla çözülebiliyorlar.”

“Nasihatlerini her zaman hoş karşılarım.” Yüzünü ekşitti. “Bilmece gibi konuşuyor olsan bile.”

Arkadaşı bir vazo istemek için zili çalıp masaya geri döndü. “Şimdi, nerede kalmıştık?”

Ciara çalışmak için yerleşti fakat kendi sözlerine rağmen, kesinlikle odaklanılmıyordu. Kaygısız kahkahaların gürültüsü dikkatini dağıtıyordu. Ara sıra çocuklarla boğuşan Hadley’yi görmesi de. Peregrine, Kontun eğitimi altında, kriket sopasını sallarken o kadar dertsiz görünüyordu ki Isabella da oyunun dışında kalmıyordu. Geniş omuzlu hovardanın, küçük kıza topu tutmayı gösterdiğini görünce gülümsemek için kendini zor tuttu.

Öğle yemeği çağrısı makbul bir sekteydi. Ciara çocukları içeriye çağırdı. Hadley, fuları bollaşmış ve saçları esintiden karışmış halde bir oğlan çocuğu misali darmadağın görüntüsüyle onları takip etti.

“Bir şeyler yemek için bize katılır mısınız, Lord Hadley?” diye sordu Alessandra.

“Teşekkür ederim, Leydi Giamatti. Ama korkarım ki Leydi Sheffield’in misafirperverliğini fazlasıyla

kullandım bile.”

“Tam aksine,” dedi Ciara, dışarıya dingin görünmeyi başararak. “Arkadaşlığınızı çok hoş karşılarız.”

“Öyle mi?” diye homurdandı Lucas, sadece kadının duyabileceği şekilde. Dizlerinde birkaç büyük çimen lekesi olan pantolonunun tozunu alırken, daha yüksek bir sesle ekledi: “Ne yazık ki arkadaşlarımla Mentonun talim alanında buluşmaya önceden söz vermiştim.” “Peki, o zaman sizi tutmayalım,” diye cevap verdi çabucak. Lucas onu hemen yollamak istemesinden keyif alıyor gibiydi. “Şimdi gideceğim fakat bu akşam geri geleceğim. Bir resital randevumuz olduğumu unutmadığınıza inanıyorum.”

“Yüce Tanrım, *gerçekten* bir meleksiniz,” diye mırıldandı Ales-sandra. “Onların gösterileri aşırı sıkıcı.”

“Ben de öyle duydum. Ne var ki ev sahibesi, sosyete de çok nüfuzlu bir hanımefendi ve onun desteğinin Leydi Sheffield’a çok yardımı olacaktır. Zira rahmetli kocasının ailesi oğlunu alma çabalarına devam ediyor.”

“Ciara’nın hatırına birkaç sıkıcı saat boyunca eski ilahilere katlandığınıza göre gerçekten bir meleksiniz.”

Lucas bir melek gibi gülümsedi. “Hayır, sadece geçmişte yaptığı kötü şeyleri affettirmeye çalışan bir günahkârım.”

Peregrine’in tehlikeli durumundan bahsedilmesi, Ciara’nın ürpermesine sebep olmuştu fakat Ciara korkusunu gizlemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. “Umarım bu akşam terbiyenizi takınırsınız. Ne de olsa bu anlaşmamızın bir parçası.”

“Elbette.” Uzaklaşmadan eline bir öpücük kondurdu. “Sizinle iş yapmak büyük bir zevk, Leydi Sheffield. Sadece kendi payınıza düşeni yaptığınızdan emin olun.”

On ‘Üçüncü’ Bölüm

“Kendini iffetli hissediyor musun?” diye sordu Lucas, at arabası gece bastıran sis perdesinin içine doğru yol almaya başlarken.

“Kendimi yorgun hissediyorum,” dedi Ciara koltuğa yaslanıp esnemesini bastırırken. “Sen her gece her gece sabahın bu saatlerine kadar ayakta kalmaya akşık olabilirsin fakat ben değilim.” Bacaklarını bir kedi gibi gerdi. “Hakkydm, müzik aşırı derecede sıkıcıydı ama en azından dans etmek zorunda kalmadık. Bir tane daha vals yapsaydık, korkarım İd ayak parmaklarım kopacaktı.”

Kırpışan ışık, kafasının etrafında bir ışık halkası oluşturuyordu. Gece yarısının karardık gölgelerine karşın, omuzlarına düşen narin bukleler, parlatmış altın gibi ışıdıyorlardı.

“Ağnyorlar, öyle mi?” diye mırıldandı, titreyen alev in aşağıya bakan kirpiklerinin üzerinde oynaşmasını izlerken.

“Evet, sıcak, mis kokulu suya ayaklarımı sokmak cennet gibi gelirdi.”

Ayakkabısının ucu adamınkine değiyordu. Adam dürtüsel davranarak bir anda aşağıya uzanıp ayağını tuttu.

“*Hadleyf*’ Gözleri fal taşı gibi açddı.

“Rahat ol, tathm.” Lucas kurdeleyi çözüp pürüzsüz sateni çıkardı.

“Ama...”

Ayak pannaklarına masaj yapmaya başladı. “Tabii Berkley Meydanı çeşmesinde durabiliriz ama seni temin ederim ki su çıplak cildine pek soğuk gelecektir.” Ayağının kavisini başparmağıyla okşarken, “Belki bu kabul edilebilir bir alternatif olabilir,” dedi.

Ciara kendini kurtarmak için kıvrandı. “Bu kabul edilebilir bir şey değil,” diye homurdandı. “Bu... uygunsuz.”

“Ah ama bizden başka kim bilecek?” Adam sıkı sıkı tutmaya devam ederken, daha da bastırmaya başladı. “Bu nasıl?”

“Enfes,” dedi bir an tereddüt ettikten sonra. “Fakat bunu itiraf etmemeliyim.”

Gölge ve ışığın karışımında ifadesi, acınacak kadar savunmasız görünüyordu. “Neden olmasın? Kendini arada bir yaramazlık yapmaya izin vererek şımartırsan günah işlemiş sayılmıyorsun.”

“Senin için hiç şaşırtıcı bir durum olmasa gerek.” Sert olmaya çabşıyordu fakat ağzının kenarlarında minicik bir gülümsemenin emareleri vardı. “Ne de olsa günah konusunda uzmansın.”

Lucas kadının çorabının zarif detayına dokundu. “Ustayım,” diye ona katıldı hafif bir kahkahayla.

Kalçaları, kendini özgür kdmaya çalıştığı sırada, yumuşak derinin üzerinden birden çekildi.

“Kıpırdama, Ciara,” dedi. “Neden sadece,” ayağının altım gıdıkladı, “arkana yaslanıp biraz zevk almıyorsun.”

“Bu ahlaksızlık olur,” diye fısıldadı.

“Ve yaramazlık,” diye cevap verdi genç adam. “Ama hiç biraz yaramaz olmak istemez miydin?”

Hayır. *Evet!* Hayır.

Ciara cevap vermek için sesini bulamadı.

“Diğer taraftan, bense biraz yaramazlık yapıp kendimi şımartmak konusunda hiç pişmankk duymuyorum.”

Cirt.

Yırtılan ipeğin sesi onun dimdik doğrulmasına sebep oldu. “*Had ley!*” Adam artık mahvolmuş çorabını indirirken nefesi kesildi. Gece havasının şimdi çıplak kalan tenine değişi şaşırtıcı bir şekilde samimiydi.

Ama dilinin ayaklarına değişi kadar samimi değildi.

“Ah ama bu... baştan çıkarıcı,” diye itiraz etti. Ama kıvrınması tutuşundan kaçabilecek kadar güçlü değildi.

“Hımm, evet.” Tenini küçük küçük ısırıldı. “Ama rezil bir hovardayım, unuttun mu?”

Bunu nasıl unutabilirdi ki?

“Ve rezil bir hovarda bir kadım her türlü şaşırtıcı yerden öpme alışkanlığına sahiptir.”

Ah, gerçekten başparmağım mı emiyordu? Ağzının ıslak sıcaklığı vücudunun her köşesine bir ısı dalgası yaydı. Bu his nasıl olduysa her türlü mantıklı düşünceyi yok etti çünkü kendini, “Venüs’ün Mağarası gibi mi?” derken duydu.

Lucas kafasını kaldırdığı sırada, altın ateşi rengi lambanın alevi yüzünde dans etti. “Leydi Sheffield, erotik kitaplar mı okuyorsunuz yine?”

“Ha-hayır,” diye haykırdı, suçluluk duygusuyla çıkışarak.

“Hayır mı?” Kaşını kaldırdı. “Bu terimi bilimsel not defterlerinizden birinde bulduğunuzu hiç sanmıyorum.”

“Bilmeniz gerekiyorsa, parkta sizin yataktaki hünelerinizi konuşan hanımefendilere kulak misafiri oldum,” diye itiraf etti.

“Tatmin olmuş gibi mi geliyorlardı kulağa?” diye sordu Lucas yavaşça.

“Oldukça.” Eklemeden bir an tereddüt etti. “Fakat ne demek istediklerini... hiç anlamadım.”

“Bir kadının çiçeğini öpmekten mi bahsediyorsunuz?”

“Çiçek mi?”

“Kadınların özel bölgesi için kullanmayı tercih ettiğim terimlerden biri. *Venüs’ün Mağarası* kulağa biraz gotik gelmiyor mu sizce de? *Çiçek* ise bana tatlı, dolgun güzel bir şeyi anımsatıyor.”

Ciara utançtan kıvrandı fakat yine de ilgisini çekmişti. “Başka... terimler de mi var?”

“*Kuku, şeftali, bal kutusu, gül, mahzen,*” diye yavaş yavaş saydı.

Yaramaz, küçük kelimeler cildinin üzerinde erimiş tereyağı gibi kaydı.

“Ve en sadesi, *cennet*. Daha çok var aslında ama bu sana bir fikir verir.”

“Evet,” diye cevap verdi, bacaklarından yukarı çıkan heyecanı bastırmaya çalışarak. “Ne kadar da aydınlatıcı.”

“Görüyorsun, sessiz laboratuvar veya kütüphanelerin dışında da öğrenilecek çok şey var,” diye mırıldandı Lucas. “Yaramaz öpücüklere gelince...” Ayak tabanının uzunluğu boyunca hafif bir dil darbesi hissetti. “Belki de hayal gücünü tahrik etmek için biraz yardıma ihtiyacın vardır.”

Elleri bileklerini okşayıp baldırına doğru çıkarken, erotik fanteziler hayal etmeye cesaret edemedi. En çılgın rüyalarında bile bir erkek ve bir kadını böyle hayal etmemişti.

Ah, kesinlikle bu sözcüklerin tarif edemeyeceği kadar yaramazdı.

Ama yine de. Ama yine de Ciara vücudunun tek ıslanan yerinin ayağının olmadığını fark etti.

Gezinen dokunuşunu durdurmak için bacaklarını sıkı sıkı kapadı. “B-Bu yeterli,” dedi kalınlaşmış bir sesle.

Elleri dizlerinde durdu. Sallanan lamba adamın yüzünü karanlığa gömdü.

“Pekâlâ.” Arkasına yaslanan Lucas genç kadının çorap ve ayakkabısını giydirdi.

Onun sıcaklığından sonra, saten tuhaf bir şekilde genç kadına soğuk gelmişti.

Tam da at arabası durduğu sırada, Ciara dimdik oturdu. Kısık ışığın, alev almış yüzünü gizlediğine sevinerek eteklerini topladı. “Öyle görünüyor ki gecemiz sona erdi. Size iyi geceler diliyorum, Lord Hadley.”

“İyi geceler, Leydi Sheffield.” Arabacı kapının yanına geldiği sırada, “Umarım dinlediğimiz, hoş, bakir ilahiler güzel rüyalar görmenizi sağlar,” diye ekledi.

Lucas ertesi sabah normalden daha erken kalktı ve tıraş olmak için suyunu istedi.

“İzninizle, efendim?” dedi uşağı, leğeni ve usturayı lavaboya koyarken. “Başka bir ihtiyacınız var mı?”

“Hımm?” Handel’in Afo1A’inden bir parça mırıldandığını fark etmesi bir anını aldı. “Hayır, hayır hepsi bu kadar, Humphrey. Aşçıya az sonra kahvaltıya ineceğimi bildir,” dedi Lucas. “Bugün kendim giyineceğim.”

Bu yorumu uzun süren bir sessizlik karşıladı.

Lucas, çenesi yarı köpüklü bir halde aymadan döndü. “Ters bir şey mi var, Humphrey?”

“Kıyafederinizin berbat dunumu dışında mı, efendim?”

Uşak kollannı göğsünün önünde kavuşturdu. “Belki de benim istila etmemi tercih edersiniz. Hizmetimden memnun değilsiniz sanırım.” “Lekelenmiş bir manşet yüzünden mi bu kadar üzülüyorsunuz?” “En iyi ceketiniz bir daha eskisi gibi olmayacak, efendim. Güvercin grisi pantolonunuz ise...” Humphrey ürperdi. “Tamamen mahvoldu.” “O zaman bir tane daha ısmarla.” Lucas vüzünü kumladı. “Yüzünden o sert bakışı silecekse yanm düzine ısmarla.”

“Moda gülünecek bir mevzu değil, Lordum. Kimsenin kıyafetlerinizi eleştirmeye cüret etmediğine dikkatinizi çekmeme izin verin ” “Hayır, sadece üzerimde olmadıklarında eleştiri geliyor,' dne dalga geçti.

Hımphrey burnunu kıvırdı.

Lucas giyinme odasına geçerek lacivert bir ceket, deve tüyü bir pantolon ve en rahat çizmelerinden bir çift seçti.

“Onların bir güzel parlatılmaya ihtiyacı var, Lordum,” dedi Humphrev, çizilmiş deriye hayretler içinde bakarak.

“Hiç zahmet etme. Tattersall’s’ta çamurun içinde dolaşıyor olacağım,” dedi Lucas. Duraksadı, çizmelerine elini sürdü. “Söyle bana, ben çocukken bir midillim var mıydı?”

“Evet, Lordum. Sör Henrv size yedinci doğum gününüz için almıştı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Fularını bağlamak için bir an durdu. “Her erkek çocuğunun bir midillisi olmalı.”

“Büyük teyzesinin Grosvenor Meydanı’ndaki villasının mermer merdivenlerinden yukarı ona binip çıkmayı denemediği sürece,” dedi uşağı.

“Prudence teyzenin pek espri anlayışı yoktu, yanılmıyorsam.”

Humphrey güldü. “Anlaşılan öyle. Sizin ve o hayvanın oraya ömür boyu girmeniz yasaklanmıştı.”

“Ajax’ın, mezarına bunun yasım tutarak gittiğini sanmıyorum. Ben de öyle yapmayacağım.” Bununla beraber Lucas, cep saatini yeleğinin cebine sokup kahvaltuya indi. Tam bir tabak fırınlanmış yumurta ve tuzlanmış domuz buduna gömülüydü ki kapı zorlanarak açıldı.

“Nedir bu böyle, köylüler gibi erken mi kalkıyorsunuz?” diye seslendi Famam.

“Seni yatakta bulmayı umuyorduk,” diye ekledi Ingalls, sesi şüpheli bir şeklide kayıyordu. Buruş buruş kıyafetleri ve kızarmış yüzlerine bakılırsa, adamların hiçbiri dün gece uyumamıştı.

“Kahve?” diye sordu Lucas, içinden buhar çıkan demliği elinde tutarak. “Ya da tütsülenmiş ringa balığı?”

“Ah, Tanrım, yemekten bahsedersen kusacağım sanırım.” Ingalls kendini yemek masasındaki sandalyelerden birine atıp yayıldı ve başını ellerinin arasına aldı. “Ben en iyisi bir kadeh brendi daha alayım.” Farnam şişeyi getirdi. “Ben buna içerim.”

Ab, gece gezmelerinden sonra bep bu kadar zavallı mı görünüyordun? Lucas yavaş yavaş kızarmış ekmeğini çiğnedi. Sigara dumanı, seks, bayat parfüm kokusu karışımının ağzında ekşi bir tat bıraktığını fark etti.

“Londra ya ne zaman döndünüz?” diye sordu. “Sayfiyede bu ayın sonuna kadar kalacağınızı zannediyordum.”

“Dün,” dedi Farnam. Kaşlarını çattı. “Yoksa önceki gün müydü?” “Hatırlaması zor,” diye ekledi Ingalls yüzünü ekşiterek. “Hiç gün ışığı görmeyince zamam kestirmek zor oluyor.”

Lucas arkadaşının bardağına, yarısını halıya dökerek bir porsiyon daha içki koymasını izledi. “Şey, neden gelmiştik?” diye homurdandı Farnam. “Epey iyi bir sebebi olduğunu biliyorum..”

“Dövüş!” Ingalls bir parça doğruldu.

“Ah, evet, dövüş!” Farnam eliyle kafasına vurdu. “Jamaikah zenci şampiyon Booker’ın, Iskoç Dağ Kralı McTavish’le, bu akşam Cookham köyünde karşı karşıya geleceğinin haberini az önce aldık.”

“Ödülünün bin pounddan fazla olduğu rivayet ediliyor,” diye ekledi Ingalls. “Bahisler şimdiden astronomik”

“Evet, bu on yılın en iyi dövüşü olacak gibi görünüyor! Ve şimdi kalkmazsak en önde hayatta ver bulamayız.” Farnam zorlanarak ayağa kalktı. “Greeley at arabasıyla ne cehennemde kaldı? Şimdiye kadar burada olması gerekirdi.”

“Lucas’ın bıraktığı fahişe Mathilde’yle son birkaç tur dönüyor.” Ingalls müstehcen bir biçimde kalçasını salladı ve kabaca güldü. Birkaç sert dürtmeden sonra karşısındaki teslim çağrısında bulunacaktır Tuhafı fakat bu okul çocuğu gibi kıkırdamalar, ayıkken kulağa hiç o kadar nükteli gelmiyordu.

“Mathilde artık Çılgın, Yaman Hadley’nin ilgisini çekmiyor. Şüphesiz yeni avların peşine düşmüştür.” Farnam yan gözle baktı. “Bu seferki kim?”

Lucas kendine bir kahve daha koydu.

“Arabaya bir geçelim de cevabı almak için Lucas’ı istediğin kadar sıkıştırırsın, Freddy,” dedi Ingalls. “Yumurtalarını bitir, Lucas. Gitmemiz lazım.”

Kalkıyormuş gibi bir hareket yapmadı. “Üzgünüm, beyler. Bensiz gitmek durumunda kalacaksınız.”

“Ne?” İki çene de aynı anda düştü.

“Bu akşam için daha önceden verilmiş bir sözüm var.”

“Lanet olsun! Boş ver onu! Birbirlerini devirinceye kadar yumruklayacak iki devi izlemekten daha önemli ne olabilir ki?” diye ekledi Ingalls.

Şampiyon boksörler, boğuk kalabalıklar, okyanus dolusu bira... Lucas’a bir an çok cazip geldi. “Özür dilerim, yapamam.”

Arkadaşları inanamayarak gözlerini kırptılar.

“Fakat neden?..”

Farnam’ın tükürerek konuşması, Greeley’nin, gömlek etekleri hâlâ bacaklarında çırpınarak kapıdan içeri süzülmesiyle yarıda kesildi. “Tanrım, ben size söyleyeyim. Demin sokakta Jervis’le karşılaştım ve bana son havadisleri verdi.” Şakadan saygılı bir reverans yapan Greeley, açıklamaya devam etti. “Bizim Çılgın, Yaman Hadley, büyük ödüllü dövüş haberlerini bastırmış. Esasında bütün Londra’yı şaşırtmış. Nişanlandığım duyurmuş.” Bir kahkaha patlattı. “Nişanlısı da Hain Dul.”

Diğer iki arkadaşı gülmekten iki büklüm oldu.

“Hadi, arkadaşlarına bir iyilik yap, Lucas. Bahis her neyse biz de katılalım,” dedi Greeley nefes alabildiği zaman.

“Evet, biz de bu eğlenceye katılmak istiyoruz,” diye üsteledi Farnam yine tükürerek konuştuğundan sonra. “Hangi akılsız yapmayacağına dair iddiaya girmeyi kabul etti?”

“Seni bizim tanıdığımız gibi tanımıyor olmalı,” dedi Greeley. “Benim bilmek istediğim şey, bu işin içinden çıkmak için çekeceğin numara.” Ingalls ona sabırsızlanan bir biçimde dik dik baktı. “Tam bir kuyruklu yalan olacak.”

Lucas sakın sakın cep saatini kontrol etti. “Şimdi çıkmazsanız geç kalacaksınız. Ve ben de öyle.”

“Şaka yapmayı kes, Lucas. At arabamız bekliyor.”

Yoldaşlar. Gezip tozmak. Hiçbir şeyi umursamamak. Derin bir nefes aldı, omzundaki şeytan evet demesi için onu dürtüyordu.

“Özür dilerim fakat hayır.”

“Haydi oradan,” diye kükredi Ingalls. “Senin içine şeytan mı kaçtı?” *Belki de biraz sağduyu.* Lucas bunu açıklayamıyordu, kendine bile. Omuz silkerek kalktı. “Bir şey olduğu yok, yalnızca yapmam gereken başka bir şey var.”

“Gizli gizli dul kadınla koklaşmaya gidiyorsan bunu söyleyebilirsin.” Farnam diğerlerine göz kırptı. “Biz sır saklamasını biliriz.” Eli arkadaşının boğazına doğru uzandı fakat kendini son anda tuttu. Greeley’nin omzuna hafifçe vururken gülümsedi. “Hanımefendiyi bu işe karıştırmayalım olur mu?”

Şaşkınlıktan dili tutulan Greeley, sessizce bakınmakla yetindi. “Şimdi, kusuruma bakmazsanız, ben çıkmalıyım.”

“Gerçekten parkta yürüyüşe mi çıkıyoruz?” diye sordu Peregrine.

“Evet,” diye cevapladı Ciara hangi şapkayı takacağına karar vermeye çakşırken. Birden hepsi gözüne çok rüküş görünmüştü.

“Lord Hadley’yle mi?” diye üsteledi oğlu.

“Evet.” İç çekti. “Eğer fikrini değiştirmesse. Lord Hazretleri gibi beyefendiler, şehirde çok meşgul hayatlar sürüyorlar, o yüzden son anda iptal edebilir.”

Lord Hadley’nin unutmaya ihtimali vardı. Veya sonuç olarak bu şekilde toplum içinde kur yapmanın gereksiz olduğuna karar vctebilini.

Dün gece onu insanların günlük rituelilerine ayak uydurma fikrinden vazgeçirmeye çalışmıştı. Bu moda olan akşamüstü yürüyüşünün tek amacı binlerini gönnek ve binlerine görünmekti. Fakat Lucas bu konuda tuhaf bir biçimde inat ediyordu. Sesini diğer misafirlerin yan van bakmasına sebep verecek kadar yükseltmişti. Onun görüşüne göre, yürüyüş Peregrine'in hoşuna gidecekti, bu da kadının bütün künuntulannı gidermişti.

Şimdi o kadar emin değildi. Ciara karışmış kurdeleleri düzeltilti. Biraz heyecanlıydı. Mayfair balo salonları yeterince kötüydü ama bütün sosyete yeni dedikodu ve skandallara hâkim olmak için Rotten Rovvda dolanırdı.

Hiç şüphe yoktu ki bütün şehir Hadley ve onu konuşuyordu.

“Lord Hadley yi seviyorum anne,” dedi Peregrine, uzun bir duraklamadan sonra, “Sen?” diye sordu.

“Sana kriketin inceliklerini göstermesi çok nazikti,” dedi kaçak bir şekilde.

“Marianne diyor ki... senin onunla evleneceğini söylüyor.”

Kahretsin. Hizmetçiyle dedikodulan oğluna aktarmaması hakkında konuşması gerekecekti. “Perry...” Boy aynasından ona doğru dönen Ciara, oğlunun yanına oturdu. “Lord Hadley ve ben... bir arkadaşaya yardımcı olmak için anlaştık. Ve bunu yapmak için...” Tereddüt etti, olayları Peregrinee nasıl anlatacağına emin olamadı.

Çocuk ona baktı, bakışları çok ağırbaşlı ve ciddi. “Küçük, beyaz bir yalan mı söylemelisin?”

Hay ahi, hu düşündüğünden de zor olacaktı.

“Yalan söylemek çok yanlış bir şey, Perry. Kont ve ben nişanlı olup evleneceğimizi duyurduk, bu işin doğrusu. Fakat karı koca olup olmayacağımız ayn bir mesele. Fikrimizi değiştirme özgülüğümüz var.”

“Ah.” Yere baktı. “Sanırım anlıyorum.”

Kalbi sızladı ama bu durumu daha fazla açıklama çabaları, hizmetçinin Lord Hadley’nin geldiğini duyurmasıyla bitti.

Peregrine evden çıkıp parka doğru giderlerken pek sessizdi takat Kont onu çabucak yakında oynanacak kriket maçları hakkında canlı bir sohbe dalmaya ikna etti. Ciara sessizlik içinde dinlerken, Kont'un oğluna bu kadar yaklaşmasına izin vererek hata mı ettiğini düşündü.

Yanlış ve doğru. Keşke farkı ayrıntılı olarak açıklayan bilimsel bir formül olsa.

Cumberland Kapısından geçtikleri sırada, Lucas geniş at arabası yoluna yöneldi.

“Bu meşhur Rotten Rovv,” dedi Peregrine’e.

Çocuk kıkırdadı. “Ne komik bir isim.”

“Fransızca *Route de Roi* yani Kralın Yolundan geldiği söyleniyor,” diye cevap verdi Lucas. “Kral Üçüncü William bu yolu St. James Sarayından Kensingtondaki yeni sarayına giderken güvenli bir vol olması için 1690 yılında inşa etmiş. Geceleri üç vüz yağ lambasıyla aydınlatmış.”

Oğlu doğal olarak etkilenmiş görünüyordu.

“Bugünlerde gezinti için revaçta bir yer,” diye devam etti Lucas. “Sosyetenin en meşhurları burada atlarını ve at arabalarını göstermeli seviyorlar. İşte bak, Lord Huntfield yeni yüksek tüneldi faytonuyla geçiyor. Ve şurada Sör Sidney var, İrlanda’dan gelen, kestane rengi atının üzerinde...”

Yürüyen kalabalığa katıldıkları sırada, Hadley yorumda bulunmaya devam etti. Ciara yan yan bakışların ve fısıldamaların farkındaydı fakat Kont sadece gülüyor, selam verenlere kayıtsız bir el sallamayla karşılık veriyordu.

“Bu kadar endişeli görünmeyin, ideydi Sheffield,” diye homunandı. “Farkındaysanız size de neşeli davrananlar oluyor.”

Hayretine rağmen, Ciara onun doğru söylediğini fark etti. Butun bakışlar düşmanca değildi ve birkaç insan bakışlarına kibar bir kata sallamayla cevap vermişti.

“Atıl biniyor musun, delikanlı?” diye sordu Lucas, Peregrine’in hev esli sorularından birine cevaben.

“Birazcık.” Küçük çocuk önünden geçen at alayına özlem dolu bir bakış attı. “Annem biraz büyüdüğümde bana belki ata binmeyi öğretecek bir biniş ustası tutacağını söyledi.”

“Beklemeye gerek yok. Bu sabah Tattersall’s’ta buldum ve orada satılık, harika bir midilli gördüm.” Kadının bakışlarını yakalayarak özür dileyen bir gülücük attı. “İzin almadan hayvanı satın aldım, eğer annen karşı çıkmazsa, sana birkaç başlangıç dersi verebilirim.”

Peregrine’in sessiz çağrışım reddetmek imkânsızdı. “Çok nazıksınız, Lord Hadley. Arada sırada binmesinde hiçbir sorun yok. Perry, onu fazla rahatsız etmemelisin.”

“Söz veriyorum, anne!”

Oğlunun ışık saçan yüzünü görünce Ciara, ondan izin almadan böyle bir hareket yapan Lucas'a kızacak yüzü bulamadı.

"Üzür dilerim," diye fısıldadı, yürürlerken ona biraz daha yaklaşıarak. "Umarım beni kınamıyorsun."

"Çok düşüncelisin. Ama bir dahaki sefere, lütfen oğlumla ilgili kararlar vermeden önce bana sor," diye cevapladı. "Sürprizlerden hoşlanmam."

Lucas göz kırparak cevap verdi. "Ah ama sürprizler hayata biraz renk katar."

Ciara gülmekten kendini alamadı. "Muhtemelen. Ama lütfen Peregrine'i fazla yeni şeye boğma. Bizim hayatımız sana yalın ve sıkıcı geliyor olabilir. Fakat ben önceden kestirebilir kalmasını tercih ediyorum."

Yolda bir süre konuşmadan yürüdüler, sonra yolun yarısında Lucas çakıl taşlı patikalardan birine döndü. "Yeter bu kadar at, delikanlı. Serpentinee bir bakalım. Günün bu saatinde bazen gölde yatlarıyla, sığ sularda yelken yapan tekne meraklıları olabiliyor."

Kadın adamın soğukkanlılığına hayran kalmadan edemedi. "Hayatınızdaki bu ani değişiklikle pek güzel başa çıkıyorsunuz."

"Benim hayatım pek tekdüze değildi zaten." Peregrine sopayla oynayan küçük bir köpeğin maskaralığını takip ederek önden koşunca gülümsedi. "Hem yanımda bana eşlik eden bu kadar hoş birileri olunca yürüyüş yapmak benim için bir keyif."

Ciara bir nefes verdi, bu maskaralığın kısa süre sonra sona ereceğinin düşüncesi cevabının biraz sert olmasına sebep oldu. "Baş başa olduğumuz zaman şiirsel konuşmalar yapmana hiç gerek yok."

"Neden duygulanım abarttığımı düşünüyorsunuz, Leydi Sheffieldr" "Utanmaz bir flörtöz ve zampara olduğun için," dedi göz göze gelmeye çekinerek.

"İffetsiz hovarda'yı unuttun," diye homurdandı genç adam. "Günahlarının listesi buradan cehenneme kadar uzanır herhalde," dedi Ciara gülümsemesini bastırarak. "Fakat ilk birkaçından öteye gitmeye gerek duymadım."

"Narin duyarlılıklarımızı göz önünde bulundurduğun için teşekkür ederim."

Ah, şeytani derecede muzip bir espri anlayışının olduğunu kabul etmemek imkânsızdı. Takılmalarını özleyecekti.

"Bir an için ciddi ol." Bakışının ilende ormanlık bir alana yöneldiğini görünce sözcüklerin devamını getirmedi.

Perry köpeği kovalamak için, geniş çimenlik alana doğru yoldan çıkmıştı.

Birdenbire, ağaçların arasından bir at ve binicisi dörtnala koşarak fırladı. Kocaman siyah bir aygır, çimenlerin üzerinden toynakları toprak parçalarını fırlatarak gök gürültüsü gibi geçti.

Ciara bağırmak için ağızını açtı fakat Lucas zaten oğluna doğru hızla koşuyordu.

Son bir çaresiz sıçramayla, Peregrine'i devirip ezici, uzun adımların altında kalmaktan onu kurtarmayı başardı.

"HadleyV"

Oğluna siper olmak için döndüğü sırada, havada sallanan bir tekme Lucas'ın göğsüne isabet etmişti. Şimdi yerde, kıpırdamadan, sesi çıkmadan yatıyordu.

Ciara eteklerini toparlayarak yanına koştu. Peregrine'le ona zarar gelmediğini temin eden çabuk bir kucaklaşmanın ardından, dizlerinin üzerine çöktü. "Hadley!" Fularını gevşetmeye çalıştığı sırada, sesi bir fısıltıdan fazla çıkmıyordu.

"Yaralandı mı, anne?" Peregrine yüzü bir hayalet gibi solmuş halde, yere, Kont'a bakıyordu.

"Umarım öyle olmamıştır, kuzucuğum," diye cevapladı nabzını bulmaya çalışırken.

Gözlerini kırptırarak açması onu rahatlattı. "Perry?" diye sordu çatlak bir sesle.

"Zarar görmedi," diye cevapladı. "Senin kahramanlığın sayesinde."

Lucas dik oturmaya çalıştı fakat yüzünü buruşturarak geri düştü. "Hay aksi. Bir ceketim daha mahvoldu," dedi omzundaki geniş yırtığı elleyerek. "Uşağım şimdi bunu konuşup durur."

"Şişşt. Kıpırdamaya çalışma." Ciara titremesini önlemek için dudağını ısudı. "Kırık kemik var mı diye kontrol edemedim henüz."

"Elini daha aşağıya indirmeni tercih ederim canım..." Sözleri acıyla dolu bir inlemeyle yarıda kaldı.

Ciara, genç adamın anlından bir tutam karışmış saçı geriye itti ve yakasının en üst düğmesini açtı. İnsanlar etraflarına toplanmaya başlıyorlardı ve birisi, "Doktor çağırın," diye seslendi.

Lucas kabaca küfür etti. "Lanet olası bir doktora ihtiyacım yok. Sadece nefesim kesildi. Ayağa kalkmam için yardımcı olun."

"Kıpırdamadan yat." Ciara elini adamın göğsünde ruttu. İtirazlarına rağmen canı açıyormuş gibi görünüyordu.

"Hadley!"

Başını kaldırıp baktığında, uzun boylu, koyu saçlı bir beyefendinin, izleyenleri itiştirerek yanlarına gelmeye çalıştığını gördü. "Ne oldu?" diye sordu, yanma dizlerinin üzerine çökerek. "Yaralan ne kadar ciddi?"

"Daha yakından bakmadan bunu söylemem zor," diye cevapladı Ciara.

“Her gün bana bir at tarafından ezilmemi hatırlatın.” Lucas bir gözkapağım kaldırdı. “Jack, seni görmenin ne kadar güzel bunu söv-lemeyden edemeyeceğim. Şu lanet kalabalığın arasından bir vol aç da eve gitmeme yardımcı ol.”

“Bir at tarafından ezildin,” diye tekrarladı Jack. “Kahretsin, seni onunla birlikte vakit geçirmek konusunda uyarmamıŐmıydım..” “Jack,” diye lafım böldü Lucas. “Seni Leydi Sheffield ve oğluyla tanıştırmama izin ver.”

Ciara yabancı adamın utançtan çenesini sıkığını gördü.

“Leydi Sheffield, bu Lord James Jacquhart Pierson.” “Memnun oldum, madam,” dedi Jack kabaca. “Zannetmiyorum,” dedi kadın usulca.

Anında yapıŐtırdıđı cevap, adamın ağzının istem dışı seğirmesine sebep oldu. “Kabalığımı affedin. Arkadaşım için endiŐelendiđim için düşünmeden konuŐtum.”

“Ben de endişeliyim.” Rüzgârdan korumak için Lucas’trı yaka devriğini kaldırdı. “Onu taşımamız gerekiyor. Toprak nemli, onun üŐütmesi riskini almak istemiyorum.”

“At arabam yakında. Belki onu kaldırabilirim..”

“Kahretsin Jack, sağır değilim. Ya da ölü,” diye homurdandı Lucas “Bana ayağa kaıkabilmem için elini ver.”

Lucas ayağa kalktı ama güçlölkle.

“Yavaş,” diye onu uyardı kadın kolunu beline dolayarak, lktsı beraber, Lucas’ı arabaya yerleŐtirmeyi baŐardılar.

“Nereye?” dedi Jack dizginleri eline alarak.

“Eve,” diye cevapladı Lucas.

“Kesildikle olmaz,” dedi Ciara, Kont un emrinin üstüne çıkarak. “Pont Sokağı na devam edin, Lord James, böylece Lord Hadley’nin iç organlarının zarar görüp görmediğini anlayabilirim.”

Jack tereddüt etti, sonra da kırbacını Şaklattı. “O zaman Pont Sokağı'na gidiyoruz.”

At arabasından inerken, Lucas yarım düzine boksörden davak yemiş gibi hissediyordu. Bu iyi bir şeyler yapmasının karşılığı ise, şeytana uyuyor olması hiç de şaşırtıcı değildi.

“Lanet olsun,” diye homurdandı, erkekliğe yakışmayan bir biçimde Jack’e yaslanmıştı.

“Lütfen, ben oğlumu odasına götürürken, Lord Hadley yi koltuğa yatırın.” Ciara onlara yan taraftaki oturma odasını gösterdi. “İşim uzun sürmez.”

Lucas dişlerini sıkarak başım salladı. Kaburgaları berbat bir şekilde ağrıyordu ama aksadığını belli etmemeye çalışıyordu.

“Lord James, büfede brendi var. Belki Konta ve kendinize bir kadeh koyma nezaketinde bulursunuz.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Sizi temin ederim ki doğrudan VVendell&Briggs’ten geldi yani içinde başka katkı maddesi yok.”

Jack ona söyleneni yaptı ve kendi kadehini kalasına dikti.

“Kıpırdamayı bırak,” diye homurdandı Lucas. “Bir büyücü değneği ya da ejderha dişiyle geri gelip sana kötü bir büyü yapmayacak. Omuzlarını geriye, yastığa yasladı. “Gördüğün üzen-, tamamen normal bir kadın.”

Ellerini arkasında kavuşturan Jack, şöminenin üstündeki resme bıkmaya gitti. “İlginç bir seçim,” diye düşündü sesli bir şekilde, suluboya, güneş banmındaki denizi gösteren resmi biraz inceledikten sonra.

Luoas, arkadaşının sanat konusunda epey bilgili olduğunu biliyordu takat bunu en yakın dostları hariç herkesten gizlerdi.

“Bay Turner’ın, renk ile ışığa dair cesur bir bakışı ve hayal gücü var,” diyerek devam etti Jack. “Birçok geleneksel kurak çığnıyor, o yüzden üstün kabiliyetini pek beğenen olmuyor.”

“Leydi Sheffield kaidelere pek rağbet etmiyor,” diye cevapladı Lucas. “Bazı konular hakkında kendi kararlarını vermekten çekinmiyor.” “Hımm.” Jack yavaşça döndü. “Senin için endişeleniyorum, Lucas...”

“Sarhoşken atımdan düşerek çok daha kötü darbeler aldım,” diye araya girdi. “Ölecek değilim.”

“Bu sefer belki,” diye ekledi arkadaşı kara kara. “Fakat korkanm...” Ciara odaya bir tepsi dolusu tıbbi malzemeye girince aniden durdu. “Lord Hadley’nin paltosundan geriye kalanı keserken bunu tutabilir misiniz, lütfen.” Jacke içinden buhar çıkan su dolu leğeni verdi. “Uşağına özürlerimi ilet,” dedi genç kadın makasın kesme sesinin üstünden. “Ve VWeston’dan çıkacak faturayı bana göndermesini söyley. Oğlumla olan tanışıklığınız, kıyafetlerinizin sağlığı açısından tehlikeli oluyor sanırım.”

“Kriket becerilerimi bilemek adına az bile.” Lucas geri kaçtı. “Şey, bilemekten bahsetmişken...”

“Affedersiniz.” Heyecanlanmış gibi görüldüğü sırada, çabucak paltosunun manşetinin son ipliklerini kesti. “Fakat bu giysinin, kaburgalarınıza daha yakından bakabilmem için çıkması gerek.” Eli hafifçe kalbinin altına dokundu. “Derin bir nefes al,” dedi.

Yavaşça ciğerlerini şişirdi. Cam acımasına rağmen, gülümseyişini bastırdı. Yaralarının üzerine titremesi hoşuna gitmişti. *Hiçbir kadın birkaç morluk ve şişlik yüzünden bu kadar telaşlanmamıştır,* diye düşündü.

“Kırık kemik yok gibi görünüyor.” Jack'ten leğeni aldı. “Kafanı geriye doğru ver.”

“Neden?..”

Sünger yanağına hafifçe dokunarak kaydı. “Bu çamur bir temizlensin de. Arnika kullanarak şişkinliği giderecek özel bir merhem yaptım. Söğüt ağacı kabuğundan yaptığım ilaç ağrıyı hafifletecek. Eve götürmeniz için birkaç ölçek yapacağım. Birkaç gün dört saatte bir sürersin, bu seni rahatlatacaktır.”

“Tıp konusunda pek uzman görünüyorsunuz, Leydi Sheffield,” dedi Jack, bir tozu suya karıştırmasını izlerken.

“Bilim konusuna olan merakım sayesinde temel prensipleri inceledim.” Biraz duraksadı. “Şifa sanatından bahsediyorum, Lord James. Duyduklarınızın aksine, bu iksir arkadaşınızı bir kurbağaya çevirmez.” “Sizde yanlış bir izlenim bıraktıysam özür dilerim,” diye başladı arkadaşısı. “Niyetim sizi aşağılamak değildi.”

“Af dilemenize gerek yok.” Yüzünü yan dönünce Lucas eğik gelen gün ışığında ne kadar genç ve savunmasız görüldüğüne şaşırırdı.

Ve ne kadar da güzel. Saçları altın gibi parıldıyordu; rüzgârdan kıvrılmış telleri, ince ve keskin hatlarını meydana çıkarıyordu.

“Söylentilerin farkındayım,” diye devam etti. “En kötüsünü farz ettiğiniz için sizi suçlayamam.”

“Jack rivayetlere inanarak hüküm getirmeyecek kadar akıllı,” dedi Lucas. “Öyle değil mi, Jack?”

“Seninle arkadaşız, öyle değil mi?” diye hemen bir cevap yapıştırdı Jack. “Bu sadakatim hakkında çok şey söylüyor olsa da, zekâm hakkında pek bir şey ifade etmiyor.”

Ciara yüzündeki gülümsemeyi gizlemek için kalasım eğdi. “Size yardımınız için henüz teşekkür etmedim. İki tane çamura bürünmüş adamı eve kendi başıma nasıl getirirdim bilmem.”

“Eminim ki bununla çok iyi başa çıkardınız, hanımefendi,” dedi Jack. Sesindeki buzlar epeyce çözülmüştü.

Lucas biniz doğruldu. “İlk foku geçtiğine göre, Peregrinc nasıl? Uçan bir toynağın ona vurmadığına eminsin, değil ini?”

“Biraz korktu o kadar.” Çizilmiş çenesine biraz merhem sürdü. “Fakat senin için çok endişeli.”

Varlığıyla seni bezdirmesini engellememin tek yolu, ona yaralarını tedavi ettikten sonra detaylı bir rapor vermeye söz vermiş olmam.”

“Ben şahsen delikanlıyı görmeye gideceğim ve atış yaptığım kolun sakatlanmadığına dair ona güvence vereceğim.” Küçük çocuğun üzerine doğru gelen koca atın görüntüsü aklına gelince istemsiz bir ürperme bütün vücudunu sardı. “Zarar görmediğine eminsen, değil mi?”

“Onun yaşındaki erkek çocukları kendilerini epeyce çabuk toparlayabiliyorlar,” dedi Ciara. “Ben senin için daha endişeliyim. Şimdi lütfen, kıpırdamadan oturur musunuz?”

Lucas gözlerini çevirdi, Jack’i ona tuhaf bir biçimde bakarken buldu.

“Emin ellerde görünüyorsun, Lucas, seni burada bırakmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu arkadaşı, “İeni bir av tüfeği almak için Bay Purdey’yle olan randevuma geç kaldım bile. Ve yaşlı huysuz gecikmeler konusunda çok tahammülsüz.”

Lucas ona el salladı. “Benim için endişelenme, Jack. Eve kendi başıma gidebilecek durumdayım.”

“Yolun açık olsun, o halde.” Jack, Ciara’ya kibarca reverans yaptı. “Sizinle tanışmak büyük bir zevkti, Leydi Sheffield.” Kapıya yöneldiği sırada, dönüp son bir yorumda bulundu. “Başını daha fazla belaya sokmamaya çalış, Lucas. Senin gövdeni bunca yıl bir parça halinde tutmaya çalıştıktan sonra çabalarımın boşa gitmesi beni çok üzer.”

Kapıların kapanma sesiyle beraber, Ciara, Lucas’ın yüzündeki çiziklerin tedavisini bitirdi. “Birbirinizi uzun zamandır tanıyor gibisiniz.” Çekingenliğini bir kenara bırakarak gömleğinin diğer bağlarını çözmeye başladı.

“Evet,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. “Jack bizim Eton’daki küçük şeytanlar grubumuzun bir üyesiydi. Yani uzun zamandır beraber ortalığı karıştırıyoruz.”

“Anlıyorum.” Şimdi ortaya çıkan yanık tenden ve bir tutam koyu kıvrırcık tüyden oluşan üçgene dik dik bakmamaya epey gayret ediyordu. *Bilim*, diye kendine hatırlattı. Bu hayvanbilimi dalında... iskelet hakkında tarafsız bir çalışmadan öte bir şey değildi. “Kolunu kaldır.” Lucas irkildi.

“Özür dilerim,” dedi Ciara.

“Bu arada, Jack sanat konusundaki seçimlerini onaylıyor,” dedi Lucas. “Çok insan bunu bilmez ama bu konuda epey bilgilidir.” “Sanırım benim hakkımda onayladığı tek şey bu,” diye cevap verdi, elini gömleğinin kolundan içeri sokmaya çalışırken. “Arkadaşımı endişelendiği için suçlamıyorum tabii.”

“Jack ahmak değildir, seni tanıdıkça fikri değişecektir.”

Ciara cevap vermedi. Lotd Hadley doğru düzgün düşünmüyordu. Elbette arkadaşı onu daha iyi tanıyamayacaktı. Yakında bu nişanlılık bitecekti, Kont ve yoldaşlarıyla olan tüm bağlar da kopacaktı. Hangi aldı başında adam Hain Dul’la arkadaşlık etmek uğruna sosyeteden aforoz edilmeyi göze alırdı ki?

Bu önemli değil, diye kendine hatırlattı. Kendi kendine hayatta kalmayı becerebilirdi.

Ciara garip bir şekilde kıpırdayarak, aşağıya, darbenin en çok isabet ettiği noktaya merhemi sürmeye çalıştı. “Off,” diye homurdandı sonunda. “Gömleğini çıkarmak zorunda kalacaksın.”

Adamın dudakları eğlenirmişçesine sessizce kıpırdadı. “Bu bir davetiye mi, Leydi Sheffield?”

“Hayır, bir emir.”

Keten kumaşı kafasından çekip çıkarıp yere doğru süzülmesin? izin verdi. “Bana istediğini yap.”

Şifalı merhemle kaburgalarına masaj yapmaya başladı, gözlerini çizilmiş gibi cılan göğsünün düzlüklerinden kaçırmaya çalışarak. Bakışları aşağıya kaydığında, sağ tarafının şimdiden mosmor olduğunu faik etti. *Olayların farkında olmayan bir yabancıyı kendi dertlerinin içinde çektiğinin kötü bir hatırlatması.*

Boğazından bir ses çıktı. “Ah Hadley, canın çok acıyor olmak,” diye fısıldadı.

Kuruntularını hafife alarak gülümsedi. “Siz kadınlar bu gibi şeyleri çok ciddiye alıyorsunuz. İnan bana Centilmen Jacksorim boks salonunda çok daha kötü zarar gördüğüm oldu. Eski şampiyon yaşlanıyor olabilir ama yumruklan hâlâ demir gibi.”

“*Erkekler*” diye homurdandı kafasını sallayarak. “Neden böyle bir şeyi eğlenceliymiş gibi aktanyorsunuz, hiç anlamıyorum.”

“Bunun mantıldı bir açıklaması yok,” diye ona katıldı. “Bu kanımızda dolaşan karanlık, ilkel bir dürtü olmak.”

Ciara aniden kendi damarlarında harekete geçen ilkel dürtüyü fark etti. Elleri her kasm ve kemiğin keskin hadarını hissedip adamın kaburgalarının üstünde dolaşırken, bütün varlığıyla kendini ona kaptırmıştı. Azgın bir erkeklikti onunki, toprak gibi kokan teri ve saçının kakn telli kıvrıcılığından güneşten serdeşmiş cildine ve şişkin...

“Özür dilerim,” diye homurdandı Ciara, tırnaklarının cildine gömüldüğünü hissederek Geri çekilerek merhem kavanozuna uzandı.

“Bunun yeterli olduğunu düşünmüyor musun?” diye alay etti. “Yağlanmış bir domuz kadar kayganım.”

“Bu morarmayı önlemeye yardımcı oluyor...” diye başladı, cildinde gittikçe koyulaşan şeridere bakarken. Korkunç gerçek şuydu ki ona dokunmayı kesmek istemiyordu. Ellerini omuzlarına doğru götürüp hayatı pahasına tutunmak istiyordu. Korkularını paylaşmak ve gücünde teselli bulmak istiyordu. Hepsinden çok onu her şeyi urmtuncava kadar öpmesine can atıyordu.

Alı, dedikodular doğruydı. O gerçekten Hain Dul’du.

“Morluklar kafayı takacak bir şey değil, canım. Yarın biraz canım acıyacak o kadar.”

“Bunu nasıl söylersin! Sen..” Şimdi ilk şok geçtiği için, neredeyse nefesini kesen bir şekilde fark etti: Kont, oğlu için hayatını tehlikeye atmıştı. “Olebilirdin!”

“Ama ölmedim,” diye cevap verdi kaygısızca. “Fakat şimdi düşününce benim vefatım, senin bu nişanı atma zahmetine girmemen anlamına gelirdi.”

Dudaklarından bir hıçkırma kaçtı. Ve dile getiremediği arzulanna ses getiren bir tane daha.

Lucas onu kollarına aldı. “Ağlama, sevgilim,” diyerek onu yatıştırdı. Ciara yeni bir ağlama seliyle cevap verdi.

Onu hafifçe sallayarak ve saçını okşayarak kendine yakın tuttu. Titremesinin arasından, güçlü, düzenli kalp atışım duyabiliyordu.

“Sana veya Peregrine’e kimsenin zarar vermesine izin vermem. Buna söz veriyorum.”

“Ah, Hadley, tutamayacağın sözler verme. Daha fazla tutulmamış erkek sözü kaldıramam.” Kollarının arasından kendini geriye itti, kirpiklerindeki damlacıkları gözlerini kırparak giderdi. “Hem biz senin sorumluluğun değiliz.”

“Hayır fakat siz benim.. arkadaşımı, Leydi Sheffield. Ve arkadaşlarımı kendilerini korumak konusunda yalnız bırakmam.”

“Erkeklerin kendi anılarında böyle bir bağlan olabilir ama karşı cinsle böyle arkadaşlık bağları kurduklarını düşünmüyorum,” dedi sesindeki duygusallığı kontrol etmeye çalışarak. “Kadınlardan istediğiniz yalnızca bir şey var bu da arkadaşlık veya sohbet değil.” Sulu bir burun çekme yarattığı bütün bu izlenimi yok etti.

“Genel olarak adi yaranklarız,” diye homurdandı. “Ama ender durumlarda kendi bencil isteklerimizin üzerine çıkabiliyoruz.”

Titrek bir gülümseme kadının dudaklarını çekiordu. “Bunu kabul ederim, Hadley. Cidden, sana Peregrinee gösterdiğin nezaket için sizce yeterince teşekkür etmedim.”

“İçt fazla takdir ediyorsun,” diye cevapladı Lucas. “Terry iyi bir çocuk, arkadaşlığından ve biraz kriket oynama fırsatından keyif alıyorum. Yani gördüğün üzere motivasyonum tamamen fedakârlık değil.” “Sabırlı ve teşvik edicisin.” Ciara kaba bir nefes aldı. “Babası ona iğrenç bir baş belasından başka bir şey değilmiş gibi davranırdı. Küçük çocuklar derttir, işerler, ağlarlar, kusarlar. Sheffield bir piçin babası olarak görevini yerine getirmiş sayıldığını söylerdi. Oğluyla ilgili tek merakı ondan olabildiğince uzak durmaktı.”

Ciara her ne kadar bunu hiç istemese de yanaklarından yine göz yaşları dökülmeye başladı. Hadley’nin önünde ağlak bir kadına dönüştüğü için ne büyük bir aptaldı. Hiç şüphesiz ağlayan kadınlara alışkındı fakat Ciara duygularım kontrol altına alabilmesiyle övü-nürdü. Yalnızca yapayalnız kaldığı anlarında acı ya da zayıflığının görünmesine izin verirdi.

Onun pohpohlanmaktan hoşlandığını düşünecekti ya da... Kolları birdenbire tekrar onun etrafındaydı,

eli saçını okşuyordu. “Tamam, canım.” Onu kendine yakın tutup yanağını omzuna yasladığı sırada, sesi yumuşak, yatıştırıcıydı. Tuhaf bir şekilde, yarı çıplak haline rağmen, son birkaç görüşmelerindeki cinsel çekim yoktu. Bu samimiyetten sadece sağlam bir sıcaklık yayılıyordu.

Dudaklarının alnına, daha sonra da dudaklarına değmesi masum geliyordu.

Lucas fazlasıyla çabuk bir şekilde yumuşak öpüşmeden geri çekildi ve kadın uzaklaştığı sırada sessiz kaldı.

“Özür dilerim.” Ciara sonunda aldım başına topladı ve kafasını kaldırdı. “Yüce Tanrım, bana neler olduğunu bilemiyorum.”

“Özür dilemene gerek yok,” diye azarladı onu genç adam. “Oğlun için granit kadar güçlü olman gerekiyor. Ama granit bile bazen köşelerinden biraz kırılabilir.”

“Aman Tanrım. Hadley, yoksa kuşbiliminin yanında felsefe de mi çalışmaya başladın?” diye şakalaştı Ciara.

“Ben mi?” Lucas abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Bunu aklından çıkar. Senin simyan bile benim gibi bir hovardayı saygıdeğer bir biliminsanına çevirecek bir iksir dcmleyemez.”

Kadının göğsünde tuhaf bir his kabarmaya başladı. *Özlem, pişmanlık*. Kont’un zehir gibi bir aklı vardı fakat karakterinin başka yönlerini geliştirmeye karar vermişti. İçki içip gezip tozmanın en büyük zevkleri olması, onları temelden ayıran bir şeydi. Tarif edilemeyen bir gücün onları bir araya çekiyor olması önemli değildi.

Mıknatıs ve çelik tozu gibi.

Hayatında ihtiyaç duyduğu son şey, ona zarar verecek olan keskin metal parçalarıydı.

Ciara sanki bir bıçağın ucu omuriliğinden aşağıya kayıyormuş gibi bir ürperti hissetti. Bu adama hissettiği çekimi bir kenara koymalıydı. Kendi için olmasa bile oğlu için. Şefkatli olduğu anlar olsa da, Hadley dengesiz ve güvenilmezdi. Bir yandan çocuklarla kriket oynuyor, diğer yandan da bir fahişeye, Berkeley Meydanının ortasında çırılçıplak koşuşturuyordu! Peregrine'in bir işe yaramaz erkeğin daha aşırıdıklarına şahit olmasına izin veremezdi.

“Hadley,” diye başladı.

“Lucas,” diye onu düzeltti. “Nişanlı olduğumuza göre birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmemiz daha uygun olur, Ciara.” Nefesi saçının bir tutamını yerinden oynattı. Ve tarif etmeye korktuğu bir arzuyu da. “Ne kadar güzel bir isim. Kulağa sanki çam dallarının arasından geçen yumuşak bir rüzgâr gibi geliyor.”

“Hadley,” diye tekrarladı. “Ben...”

“Adımı senin dudaklarından duymak isterim.”

Tereddüt etti. *Hayır, hayır, hayır. Bu fazlasıyla tehlikeliydi*, Fakat kelime kendi kendine dudaklarından dökülüverdi.”L-lucas...”

Lucas gülümsedi.

“Hay aksi, kulağa bayağı Lucifer gibi geliyor, öyle değil mi? Fakat ne de olsa bu uygun oluyor sanırım. Seninki kadar şiirsel olmaması 11e yazık.”

“Kendin hakkında neden hep bu kadar kara bir resim çizmek mecburiyetinde hissediyorsun merak ediyorum.” Kendi kuruntularına karşın ekledi: “Sen kötülükten çok uzaksın.”

“İyilikten de pek uzağım, canım.” İfadesi bir anda serdeşti. “Aptallaşıp bunu unutma.”

Ciara bu uyarıya kulak vererek en sonunda adamın kollarının verdiği teselliden kendini geri çekti. Adam onu yakında tutmak için hiç çaba sarf etmedi. “Bu hatırlatma için teşekkür ederim, Lord Hadley. Endişe etmenize gerek yok, peşinizden koşan kadınlar kervanına katılmak üzere değilim.”

“Onlar başka şeylerimin peşinde,” diye homurdandı.

Ah, işte iffetsiz çapkın geri dönmüştü.

Bu iyi bir şey, dedi kendi kendine. Lucas’ın bu role girip çıkmak konusunda çok tecrübesi vardı. Şık eldivenlerinin yumuşak derisi gibi, ona kusursuz oluyordu.

Ellerini eteklerinde yumruk haline getiren Ciara, onun alaycı tonuna uydu. “Tüm detayları açık ve net bir şekilde anlatmak zorunda değilsin. Dediklerinin içeriğinin gayet farkındayım. Duygusal bağlanmalar hakkındaki hislerinin de öyle.” Umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. “Fakat Peregrine değil.”

Lucas gülümsemeyi kesti. “Benim hatalarım ne olursa olsun ve Tanrı biliyor ki çok var, bir çocuğun canını asla yakmam.”

“Hayır, muhtemelen bilinçli şekilde değil,” diye cevapladı. “Fakat korkarım sizinle duygusal bir bağ kuruyor. Sona erdiğinde acı ve kalp kırıldığından başka bir şeye yol açmayacak bir bağ.” Sesinin titremesini durdurmak için derin bir nefes aldı. “Perry bizim anlaşmamızı anlayamayacak kadar küçük ve daha şimdiden yeterli reddedilmeyle karşı karşıya kaldı.” Ah hayır, yine gözyaşları geliyordu. Korkunç bir

roman kahramanı gibi davranıyor olmak çok saçmaydı. “O çok kolay incinir. Sana yalvarıyorum, onu teşvik etme...”

“Ciara.”

Kadın sessiz kaldı.

“Peregrine’i kusurlu bir kriket topu gibi kenara fırlatacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Lucas.

Bakışları adamın çizmelerinin ucuna odaklanmıştı.

“Bizim durumumuz ne olursa olsun, oğlunla olan arkadaşlığımı sürdürmek beni çok mudu eder,” diye devam etti Lucas yavaşça. “Sempatik bir afacan ve aslında ben ona bir erkek olmanın temellerini öğretmekten zevk alıyorum.” Bir an sonra ifadesi çok daha ciddi bir hal aldı. “Onu kötü alışkanlıklarımınla tanıştıracığımdan korkma.” Her nedense, Ciara ona bu konuda güvenebileceğine inandı. “Korkmuyorum. Fakat...” Ürkek bir şekilde içini çekti. “Bilmiyorum, sadece her şey çok karmaşık geliyor.”

Genç adam, kadının yanağına dokundu. “Bana insanların karmaşık bir problemi parçalara ayırıp bir dizi basit adım haline getirmesi gerektiğini öğretiyorsun. Şimdiden bu kadar acele etmeyelim. Dikkat ve özen gösterirsek, her şey yoluna girecektir.”

Ciara dudaklarının titrediğini hissetti. “Ah, kendi vaazlarımdan birini dinlemek ne kadar da utanç verici. Gerçekten kulağa bu kadar kendini beğenmiş mi geliyorum?”

“Bilgelik her zaman tekrar etmeye değer,” diye mırıldandı. Kalbinin pır pır etmesine karşı koymaya çalışan Ciara, parmağım salladı. “Şimdi abartmaya başladın, Hadley. Pohpohlama seni bir yere kadar götürür.”

“Oradan sonra?” Ses tonu hafifti fakat yine de kirpiklerinin uçları gözlerindeki tuhaf parıltıyı gizleyemiyordu.

Hâlâ merinos yününün katlanının içinde düğümlenmiş olan ellerine baktı. “Sanırım bununla zaman geldiğinde ilgileneceğiz.”

On (Beşinci (Böfüm

Kötü, kötü, kötü.

Lucas terlikli ayaklarını şömine paravanasının üstüne dayadı ve yanan odunların üstüne çıkan alevlere daldı. Ah, o kötü bir adamdı. Yalnızca en kötü türden ahlaksız bir şeytan bunun gibi kirli şeyler düşünürdü.

Alevler parladı, az kalsın tabanlarını yakacaklardı.

Leydi Sheffield, insanın içinde şehvet uyandıran Ciara, ona teselli için gelmişti ve o da bunu vermeye hazırdı. Ona sarılmıştı, onu okşamıştı ve ona yaslanması için bir omuz sunmuştu.

Ve hepsinin arkadaşlık uğruna olduğunu söylemişti.

Yalana.

Zampara, şehvetli yalancı. Lucas ropdöşambrının önünü gevşeterek rahatsız bir şekilde koltuğunun yumuşak deri yastıklarının üzerinde kıpırdandı. Kahretsin, şerefli bir adam genç kadının bir anlık zaafından edepsizce faydalanmazdı.

Zaten hiçbir zaman fazilet örneği olduğunu iddia etmemişti.

Suratını buruşturarak kendine bir içki koydu.

Ah, kadının vücudu çıplak tenine karşı o kadar güzel gelmişti ki. Esnek kıvrımları sanki ona uysun diye yaratılmış gibiydi, harika bir şekilde onun vücuduna oturuyordu. Bir parçası, hiç kuşkusuz çok

küçük bir parçası, ona sadece destek olmak istiyordu. Vücudunun geri kalan kısmı, eteklerini kaldırıp onunla çılgınca sevişmek istiyordu.

Mantığın sesi ve cinsel arzunun uluması birbirleriyle çarpışıyordu.

Hangisinin iisrün geleceğini tahmin etmek için deha olmaya gerek yoktu.

Kömürler yukarı doğru tüy gibi duman göndererek çıtırdayıp tıslıyorlardı. *Kötü adam*, diye tekrarladı. Muhtemelen onun da kömürleri, cehennem en dibinde sonsuza kadar kavrulacaktı.

Fakat bu uyarı, içinin derinliklerinde dönüp dolaşan, şehvetli, çapkın arzuların ateşini söndürmemişti. Hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı. Zevk ve eğlence için yaşıyordu. Bu saatten sonra değişebileceğine işaret eden bir şey yoktu.

Ne de olsa o, Çılgın, Yaman Hadley ydi. *Değil miydi?*

Brendiye uzandığında Lucas şişenin boş olduğunu gördü. *Kendi korkak ruhu gibi*. Küçümser bir homurdanmayla şişeyi omzunun üstünden arkaya doğru fırlattı. Evet, bir kadının ona kahramanmış gibi sayđı duymasđı iyi gelmişti. Bir şövalye gibi, uçkâğıtçı gibi değil.

Fakat asil olmak son derece zordu. Acımasız hovardayı oynamak, kuşanıp ateş püskürten ejderhalarla mızrak dövüşü yapmaktan çok daha kolaydı.

Ciara zaten hayatındaki tüm erkekler tarafından hayal kırıldığına uğratıldığı için başka bir şey beklemiyordu. Lucas içinde bir burukluk hissetti. Kadın daha iyisini hak ediyordu, tabii ki. Fakat onu bırakacak kadar da fedakâr değildi. Hayat acı hüsranelarla doluydu. Eğer ona iç huzuru veremiyorsa, ona en azından fiziksel zevk önerebilirdi, bir anlık bile olsa.

Bunun neresi kötüydü ki?

Kırmızı şarap şişesinin mantarını çıkarıp dudaklarım şarapla ıslattı. Ciara dünyadan haberi olmayan, korunmuş bir kız değildi ki. Hor görölmenin silahlarıyla tecrübesi vardı. şu anda ihtiyacı olan şey, birisinin onu arzuladığını hissetmeleri. Tekrardan canlı olduğunu hissetmek. Lucas onun yumuşadığını hissetmişti.

Onu baştan çtkarmak ona iyilik yapmak olacak, diye kendi kendine bir akıl yürüttü. Sonunda ona minnettar bile olabilirdi.

Fena>fena% diye seslendi alev parçaları.

Bu şekilde akıl yürütmenin gerçekleri kendine hizmet edecek şekilde çarpıttığını, onların sallanan fısıltılarına ihtiyaç duymadan da biliyordu. Lâkin Lucas gözlerini kapatarak kendi özünün, karanlık olan yanını dinlemeyi seçti. Onların anlaşması eşit hizmetlerin takası üzerineydi.

Kadın ona akıl hakkında bütün bildiklerini mi öğretecekti?

Pekâlâ, adam da ona şehvet konusunda ders verecekti.

Şu ana kadar takasları yalnızca ön sevişmeden oluşmuştu...

Bir küçük şişe ardıç özünün mantarını açarken Ciara, Arielin yatalak arkadaşlarından birine ilaçlı banyo yağı demlemeye koyuldu. Keskin kokulu yaprak dökmeyen ağaç, hem vücudu hem de ruhu sakinleştiren güçlü bir merheme dönüşebilirdi.

Belki de fazladan bir fiçı hazırlasa iyi olurdu. Hem akıllı hem kasları sanki düğüm düğüm olmuştu.

*Rabat ol*y diye kendini azarladı. Olanları göz önünde bulundurduğunda, kazayı aslında pek zarar görmeden atlattımlardı. Peregrine şokun kalıcı bir yan etkisinden müzdarip gibi görünmüyordu. Hadley'e gelince, dün akşam evden ayrıldığı saatte, topallaması neredeyse fark edilmiyordu. Bu sabah muhtemelen çok daha dik kalkardı.

Yağ. Karışıma yağ eklemesinin vakti gelmişti.

Son birkaç malzemeyi eklemek için acele etti ve sonra kazanı kısık bir ateşin üzerinde kaynamaya bıraktı. Bu sırada, bir saat boyunca Baronun elyazmasıyla meşgul olabilirdi.

“Hanımefendi?”

Ciara iç çekmesini bastırarak kütüphanenin kapısında durdu. “Evet, McCabe?”

“Aşağıda sizi görmeye gelen bir beyefendi var.”

“Lütfen Lord Hadley’ye bu sabah misafirlere ayıracak vaktimin olmadığını söyleyin.”

Uşak boğazını temizledi. “Lord Hadley değil, hanımefendi.” Kam dondu. Pont Sokağı’na gelmeye cesaret eden sadece bir adam daha vardı, yeğeni Arthur. “Sör Arthur mu?”

“Evet, hanımefendi.”

“Ona birazdan ineceğimi söyleyin.”

Uşak merdivenlere yönelirken, Ciara çerçeveli botanik baskılardan birinin camında kendi yansımasını gördü. Pek güzel bir hali yoktu. Buhardan yanakları kızarmış ve saçlarını asi lüleler halinde kıvırmıştı. Serseri bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak çalışma elbisesinin katlarını düzeltti. Neye benzediğinin pek önemi yoktu aslında.

Sheffieldlar kendi bencil açgözlülükleri yüzünden zaten kör olmuştu.

“Günaydın, yenge.” Küstah bir omuz silkmeye Arthur, Roma döneminden kalma küçük, bronz Merkür heykelini antika kutusuna geri yerleştirdi. “Ne garip bir koleksiyon. Pagan tanrılara bir sempati duyuyorsun sanırım.”

“Antik Yunan ve Roma döneminden kalma antikalar topluyorum,” diye cevapladı soğur bir tavırla. “Kibar sosyetenin birçok eğitimli üyesi gibi.”

Onu inceden iğneleyen söz karşısında adamın yüzü kızardı. “Terslik de topluyorsunuz gibi görünüyor, Leydi Ciara. Şimdi parktaki kazayı duydum ve küçük kuzenimi sormaya geldim.”

“Peregrine gayet iyi, Lord Hadley’nin hızı sağ olsun.”

Arthur gözlerini kıstı. “Belki de âşığına bön bön bakmak yerine oğluna dikkat ediyor olsaydın, oğlanın başı hiç derde girmezdi. Ciara sertçe bir nefes aldı.

“Belki de daha dikkatli velilerle daha güvende olacaktır, yenge. Çocuğuna bakmaktansa, kara büyü hazırlamaya daha ilgili görünüyorsun.”

Öfkesine hâkim olamadı. “Beni nasıl ihmalle suçlarsın?”

“Ah, sizi temin ederim ki bunu sadece ben yapmıyorum.” Parmağının küçük bir dokunuşuyla heykelini devirdi. “Salonların hepsi Hain Dul hakkında konuşuyor.” Duraksadı. “Ve bu sabahki gazete başlıklarım gördünüz mü?”

Omuriliğinden aşağıya korkudan bir titreme inmesine rağmen, Ciara çenesini kaldırdı. “Bütün sosyeteyi bana kolay kolay düşman edemeyebilirsiniz. Ben arkadaşsız değilim.”

Arthurün yüzü bir an karardı, sonra dudakları dişlerini gösterecek şekilde aralandı. “Birkaç baloda dans edince bizimle eşit olduğunuzu mu sandınız? Güvenin bana, benim ailem sosyeteyi senden çok daha iyi tanıyor. Bu şehirde kimin güçlü olduğunu, kimin olmadığını biliyorlar.” Sesini cevap vermek için alçaltma cesaretini bulamadı.

“Yani bizim daha önce teklif ettiğimiz gibi oğlanın velayetini bize, babasının ailesine verirseniz, bu durumla ilgisi olan herkes için daha iyi olacaktır,” diye devam etti Arthur. “Bu şekilde Peregrine hak ettiği ilgiyi görür ve siz, sevgili yenge, anormal meraklarınıza rahat rahat sarırsınız.”

“Önce ölümü çiğnememiz gerekir,” diye homurdandı Ciara sıktığı dişlerinin arasından.

“Ah, bunu ayarlayabiliriz. Muhtemelen düşündüğünüzden daha önce.” Kötücül bir kahkaha attı. “Biliyorsunuz değil mi, adliye v. yüksek memuru, amcamın vakitsiz ölümü baklandaki sonuçları tekrar açmak için başvurumuzu gözden geçiriyor. Eğer bunu geri çekersek, dava tekrar açılmaz...” Söylenmeyen sözler havada ağır bir şekilde asılı kaldı.

Ciara bir an şiddetli hakaret etme isteğine hâkim olmak için durdu. “Beni tehdit mi ediyorsunuz, Sör Arthur?”

“Hııı» bir Jtçümin.” I lor görüüşü daha belirginleşti. “I ladley’nin geryekteıı sizi koruyacağını nıı

düşünüyorsunuz? Hah! Ne saçma! Tanrı bilir hangi hıllis yüzünden aptal âşık rolü oynuyor. Fakat çok yakında bu oyundan sıkılır.”

“Etimden çıkın, bayım,” diye fısıldadı genç kadın.

Arthur omuzlarını silkip kapıya doğru ağır ağır yürüdü. “Siz bilirsiniz,” diye seslendi. “Ama o halde Newgate Hapishanesine yeni evim demeye hazır olun.”

Ciara oturma odasındaki koltuklarından birine çökmeden önce, adamın botlarının topuklarının çıkardığı sesin kesilmesini bekledi. Ancak o zaman ellerinin şalının saçaklarının düğüm düğüm olmasına neden olacak kadar kötü titrediğini fark etti. İçi de aynı haldeydi.

Arthur aşağılık bir mankafaydı ama sözleri boş övünmeler değildi. Sheffield ailesinin geçekten gücü ve nüfuzu vardı. Sosyeteyi ona karşı zehirlemek, ikinci bir soruşturma açtırmak tehdidlerini gerçekleştirmek için yeterli miydi?

Minicik, ipek düğümlere baktı ve boğazının düğümlendiğini hissetti. *Sanki cinayetin iptesallandınlmakla cezalandırılan bir suç olduğunun batırlatılmasına ihtiyacı vardı.*

Kapıdaki hafif tıklatma kafasını birdenbire kaldırmasına sebep oldu. Etrafına kör bir panik halinde bakınarak kaçacak bir delik aradı. Keşke bir yerlere güvenli bir şekilde kaçabilseydi. İtalya... Hindistan... Uzak bir Güney Denizi adası, Londra'nın yalanlarından çok uzakta.

“Affedersiniz hanımefendi fakat bir misafiriniz daha var. Beyefendi sadece birkaç dakika vaktinizi alacağını söylüyor.”

Gölgede duran adam Lord James Jacquhart Piersoridi.

Kendi kınamalarını mı seslendirmeye gelmişti? Ne kadar denese de Ciara avaga kalkacak gücü kendinde bulamadı.

“Bu kadar erken bir saatte geldiğim için özür dilerim ama bunu at arabamda buldum.” Küçük, altın bir küpeyi elinde tutuyordu. “Ve bunun için endişelenmiş olabileceğinizi düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” dedi hissizce, takıyı almak için hiçbir girişimde bulunmadan. “Onu parkta kaybettiğimi sanıyordum.”

“Şey. Peki.” Jack ağırlığını diğer ayağına verdi. Bir an daha bekledikten sonra, birkaç adım attı ve küpeyi antika dolabının üzerine koydu. “Burada bırakıyorum.” Fakat eli damarlı cevizin üzerinde, havada kaldı. “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı. “Bu Octavius döneminin bronz çalışmalarının harika bir örneği. Flavius tarafından yapılmış, öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi başını kaldırmadan.

Adam aniden başını kaldırdı. “İyi misiniz, Leydi Sheffield?” “Evet,” diye fısıldadı, çılgınca gülme isteğini bastırarak.

“Biraz halsiz görünüyorsunuz,” diye ısrar etti Jack. “Lütfen size bir kadeh şeri koymama izin verin.”

“Şişenin dibine vurmak kötü huylarımdan biri değildir,” diye cevap verdi Ciara biraz sert bir şekilde. “Biz cadılar ve büyücüler, genelde kara büyü içeren içkilerimizi içmek için gece yansım bekleriz.” Adamın hakkını vermek lazımdı, Jack bu dokundurmayı içtenlikle kabul etti. “Sanırım bunu hak ettim. Saçma sapan konuştuğum için özür dileysem bir işe yarar mı? Genelde bu kadar kaba veya görgsüz değilimdir.” Tereddüt etti. “Rivayet ve imalardan yola çıkarak karar verdiğim için hata yaptığımı bütün içtenliğimle söylüyorum.”

“Özür dilemesi gereken benim,” dedi Ciara. “B-ben biraz altüst olmuş durumdayım fakat bunun acısını sizden çıkarmaya hakkım yok.” Adam kafasını salladı. “Az önce Battersham’ı buradan çıkarken gördüm. Şu andaki ruh halinizle onun bir alakası olduğunu düşünüyorum.”

“Öyle de denebilir,” dedi Ciara usulca.

“Hadley adamın sizi tehdit ettiğini söylüyor.” Bu hem bir soru hem de yorumdu.

“Bur.ua henini dertlerimi dinlemeye gelmediniz, Lord James.” Daha fazla derdini dökmek istemiyordu, ayağa kalktı. “Eminim ki her ailenin gizli tutmak istediği sorunları vardır.”

“Doğru.” Jack antika dolabının yanından uzaklaştı fakat bakışları sanki bir an daha Roma dönemi sanat eserlerinin etkisinde kaldı. “Sizi sarsmasına müsaade etmeyin. O bir kurbağa ve bütün sosyete bunu biliyor.”

“Sör Arthur’un sürüngen olduğu konusunda size katıyorum fakat ben onu bir yılan olarak görüyorum. Ve ne yazık ki Sheffield familyası zehirlidir.”

“Hadlev onların dişlerini sökmek konusunda karark görünüyor,” diye cevap verdi biraz tereddüt ettikten sonra.

“Arkadaşınız kendini riske atıyor diye mutsuz olmanızı ankyomm. Hadley’nin benimle olan alakasının... tehlikeli olduğunun farkındayım.” “Siz de fark etmişsinizdir, Lucas risk almaktan korkmaz,” diye söylendi Jack. Gözlerini kaçırarak hemen konuyu değiştirdi. “Risklerden bahsetmişken, dün sizin Tumer tarafından yapılan suluboya resminizi inceliyordum. Ressam cesur bir renk paleti kullanıp geleneklere karşı çıkmaktan korkmuyor, öyle değil mi?”

“Ya da cesur bir hayal gücü.” Resme yaklaşıp daha yakından tetkik ettiği sırada kadın adamın profilini inceledi. Tuhaftı fakat Jack ilk bakışta ona sanatla ilgilenecek bir adam gibi görünmemişti. Lucas gibi çok yakışıklıydı ama hadarı biraz daha sert, bakışları biraz daha karaydı. Buğday teni ve uzun siyah saçları bu düşünceli, iç gözlemci havasına katkıda bulunuyordu.

Korkutucu. Ciara bir an daha baktı. Gazetelerde ara sıra çıkan haberler onun da en az arkadaşı kadar çapkın olduğunu ima ediyordu ama detaylar hiçbir zaman verilmiyordu. Kaçamakları ne olursa olsun, “Black Jack” Pierson onları çok gizli tutuyordu.

“Ressamlar Cemiyeti’nde sergilenmekte olan suluboya seçkisini gördünüz mü?” diye sordu aniden.

Kadın kafasını hayır dercesine salladı. “Pek toplum içine çıkmam.”

“Kaçtırmamalısınız. Lucas’a sizi götürmesini söyleyeceğim. Bay Tumer’ın Harley Sokağındaki galerisinde sergilenen yeni çalışmalarını da mutlaka görmelisiniz.”

“Hadley’nin Turner ve turp arasındaki farkı bile bildiğini sanmıyorum.”

Ciara yüzünü buruşturdu. “Adama yeterince çektirdim, bir sanat galerisinde saatlerce dolaşmasını isteyemem.”

“Sizi şaşırtabilir,” diye cevap verdi Jack “Onun taslak kitaplarına baktınız mı hiç?”

“Hadley çizim mi yapıyor?” diye sordu.

“Epey başarılı bir şekilde hem de.” Bir an duraksadı. “Muhtemelen okuyup yazmayı çok zor öğrendiği için. Onun defterine bakıp bakıp gülerdik.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Harfleri ters yazardı; E ve F harfleri sağa değil sola bakıyorlardı. Bize epey komik gelirdi fakat öğretmenler bunu pek eğlenceli bulmazlardı. Ona mosmor oluncaya kadar sopa çekerlerdi. Ama sorun şuydu ki bunu bilerek yapmıyordu.”

“Evet, böyle bir durumun varlığını duymuştum.”

“Daha sonra üstesinden geldi.”

“Yine de, onun için epey zor olmuş olmalı,” diye düşündü sesli bir şekilde.

“Kim alay konusu olmaktan hoşlanır ki?” diye cevapladı Jack. “Lucas aptal değildi. Tam aksine. Hemen ona embesil’ diye seslenen yuhalamaları ve alayları başka tarafa çevirmenin yolunu buldu.” Bir an durdu. “Kimseyi umursamayan bir pervazsızlık, hayranlığı da genelde beraberinde getirir.”

“Anlıyorum.” Kesinlikle, Hadley’nin tamamen yeni bir uı/unu görmüştü.

“Peki, en iyisi ben yoluma koyuyayım.” Jack kibarca reverans yaptı. “İvi günler, Leydi Sheffield.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Ata binmeye,” diye cevapladı Lucas.

Jack yanındaki ahır kapısına yaslandı. Tiz bir at kişnemesi duyarak içeri baktı. “*Bu nedir?*”

“*Bu bir midilli.*”

“Soruyu başka türlü sorayım. *Bu midilli senin ahırında ne yapıyor?*” “Saman yiyor.” Kulağı sesi duyarak kaldırdı. “Ve her tarafa pisliyor.”

“Tam bir dangalaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?” diye söylendi arkadaşı.

“Senin keyfini ne kaçırdı böyle?” Atının dizginlerini bir eline alan Lucas, eğerinin bağını sıktı.

Jack yüzünü buruşturduğunu kaçırmadı. Soruyu duymazdan gelerek kendisi de bir soruyla cevap verdi. “Bugün ata binecek durumda mısınız?” “Muhtemelen hayır. Ama benim ne zaman mantıklı bir şey yaptığımı gördün?”

“En azından parkın ortasından yarım bir ada kasıla kasıla yürümeye kalkışmıyorsun,” diye cevabını yapıştırdı Jack. “Zavallı hayvan için ne tür bir şaka planlıyorsun?”

“Eğer bilmen gerekiyorsa, midilli Peregrine için.”

“Lucas...” diye başladı arkadaşı.

“Kahretsin Jack, çocuk çok yalnız. Ona parkta birkaç temel atçılık dersi vermekten ne zarar gelir?”

“Zarar mı?” diye tekrarladı Jack. “Bunun aslında epeyce riskli olduğunu söyleyebilirim. Biraz araştırma yaptım. Dünkü olay bana kaza gibi gelmiyor.”

Lucas üzengilerini kontrol etti. “Garip bir atın birdenbire ortaya çıkıp Leydi Sheffield’ın oğlunu ezmeye çalışmasının bir tesadüf ol-

duğunu sanacak kadar boş kafalı değilim.” Eli deriyi daha sıkı tuttu. “Bend e biraz soruşturdum. Çocuğa bir şey olması durumunda Arthur Battersham’ın, Sheffield unvanının ve topraklarının vârisi olduğunu biliyor muydun?”

Jack alçak sesle küfür etti. “Binicinin yüzünü görebildin mi?” “Hayır, geniş kenarlı bir şapka takmıştı ve yüzüne atkı sarmıştı. Ama soruşturmam sonucunda onun gibi bir serseriye nerede tutabileceğimi öğrendim.” Sızlanmasını bastırarak Lucas eğere oturdu. “Centilmen Jackson’a özürlerimi ilet. Bu haftaki boks antrenmanına katılamayacağım.”

“Bekle.” Jack seyise kestane rengi atını hazırlamasını işaret etti. “Ben de geliyorum.”

“Bu seni ilgilendiren bir mesele değil,” diye cevapladı Lucas kabaca. “Beni Sheffield’ın ailesi hakkında uyardın, o yüzden görevini yerine getirmiş say kendini.”

“Lanet olsun, sanki ben bir arkadaşımı zor durumda bırakıp gidecek biriyim de.”

“Kahretsin, ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Yine de senin yalnız gitmene izin vermiyorum.”

Lucas birkaç edepsiz kelime homurdandı fakat seyis diğer ata eğer takarken, binek hayvanını bekletti.

“Ne tarafa gidiyoruz?” diye sordu Jack.

Lucas cebine hafifçe dokundu, kâğıda aceleyle yazılmış vol tarifinin orada olduğunu kontrol etti. "Southvark'ta hizmetçi sınıfının birkaç ahin var. Muhbirim, genelevlerde buralarda iş arayan haydut çetesi olduğuna dair fısıltılar duymuş."

"Sırası gelmişken, Battershattı bu sabah nişanlımı ziyaret etti. Oradan ayrıldığı sırada kadının yüz ifadesine bakılırsa, uzun ve mutlu bir izdivaç dilemeye gelmediğini varsayıyorum"

Dizginlerin şiddetli çekişi, atın kişneyerek itirazını bildirmesine sebep oldu. Toynaklar Arnavut kaldırımına taşlarına çarparak gunıburtu

ve bir toz dumanı yıkardı. "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Lucas.

"Çünkü ben de orava uğradım." Jaek kütürlerin durması için elini kaldırdı. "Levdi Sheffield'ın at arabamda düşürdüğü bir küpeyi geri vermek için."

Kısmen vatışanı Lucas, atma sakinleştirici birkaç söz söyledikten sonra cevap verdi. "Bana da verebilirdin."

"Senin bugün dolu olacağını düşünmüştüm. Normalde görüştüğün fahişelerden birinin seni rahatlatmasıyla."

"Diyene bak," diye hızlıca cevap verdi Lucas.

"Evlenmek üzere, nişanlı olan ben değilim," diye işaret etti arkadaşı. "O yüzden benim alışkanlıklarım burada önemli değil. Hem ben meraklanmıştım." Parmaklarıyla saat cebine dokundu. "Leydi Sheffield'ın Yunan ve Roma sanatıyla ilgilendiğinden bahsetmemiştin." "Birçok konuyla ilgileniyor. Entelektüel kabiliyetleri pek etkileyici." "O kadar da akıllı olamaz," dedi Jack kelimelerini uzatarak. Lucas kaşlarını çattı. "Bak şimdi, Jack.

"Seninle nişanlanmayı kabul etti."

Arkadaşının ata binmesini bekledi sonra atını yola çıkan dar sokağa doğru dürttü.

"Bu biraz karmaşık," diye söylendi Lucas köşeyi döndükleri sırada. "O zaman basitleştir," diye karşı saldırı yaptı Jack. "Ne de olsa sen Çılgın, Yaman Hadley sin. Çok derin düşüncelere sahip olan bir adam değilsin."

Lucas fısıldayarak küfür etti.

"Sadece sonradan pişmanlık duyacağın bir şey yapmadan iyice düşünmeni sağlamak istiyorum."

Bu gözlem Lucas'm yarasına tuz bastı. "Kahretsin Jack," diye cevapladı Lucas. "İnsanlar değişebilir."

Burundan soluma sesi çıkaran atlardan biri değildi. "Doğru, çünkü şu anda dostum olan zevk ve sefa düşkününü hovardayı tanıyamıyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, art niyetli olmak isteseydim, dul kadının ilacına güçlü bir iksir kattığım ima edebilirdim.”

Lucas çenesinin kasıldığını hissetti.

“Ama bunu yapmayacağım,” diye devam etti Jack hemen. “Sadece bu değişimin kalıcı olup olmadığını soracağım.”

Lucas buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. “Bak bu uzun bir hikâye.”

Jack ona yandan bir bakış fırlattı. “Önümüzde uzun bir yolculuk var.”

Ciara şakaklarına bir parça lavanta damlatıp derin bir nefes aldı. Kaynayan kazandan gelen çamın keskin kokusuyla karışınca çiçeksi koku düğümlenmiş sinirlerinin çözülmesine yardımcı oldu.

“*Ciao, cara!* İtalyancanın hoş iniş çıkışı koridordan içeriye süzüldü. Ciara nemli bir bukleyi kulağının arkasına itti. Alessandra’yla kararlaştırdığı bir randevuyu unutacak kadar kafası karışık mıydı? Arkadaşı haber vermeden uğramazdı.

“Sana gösterecek çok ilginç bir şetim var,” diye duvurdu Alessandra kapıyı çalmadan içeri süzülerek girerken. “Fakat önce bana söylemelisin, Lord Luciferin bir rakibi mi var? Karanlıklar Prensi şimdi kapından çıkarken gördüm.”

“Ah, Hadley’in arkadaşı Lord James Piersondan bahsediyor olmalısın.” Ciara banyo yağını bir dizi cam şişenin içine ölçerek paylaşmaya devam etti. “Fakat anladığım kadarıyla, arkadaşları ona Black Jack diye hitap ediyor.”

“Adı her neyse, Hadley’in *amico* çok yakışıklı bir adam. Fakat birisi kışına yanan bir sopa sokmuş gibi görünüyordu. Yemin ederim resmen kulaklarından duman çıkıyordu.” Alessandra buharı kokladı. “*Bella, bella,*” diye mırıldandı boynunu ovalayarak. “Saatlerce

10 (İt.) Arkadaş, (ed.n.)

parfümlü bir banvoda oturmak isterini..Lafını bitiremeden durdu. “Ulu Tanrını, bir hayalet kadar beyaz görünüyorsun!”

“Yakında öyle olabilirim,” dedi Ciara espri yapmaya çalışarak. “Rahmetli kocamın ailesi istediklerini yapabilirlerse.”

Alessandra elivle ağızını kapadı. “O adam, Black Jack, bu entrikalarının bir parçası mı?” diye sordu. “Buraya onların adına sana işkence yapmaya mı geldi?”

Ciara başını hayır dercesine salladı. “Lord James’in benimle olan tek kavgası, Lord Hadley’in benim işlerime dahil oluşunu tasvip etmiyor olması. Arkadaşının bana fazla yaklaşırsa zarar göreceğinden korkuyor. Onu suçladığımı söyleyemem.” içini çekerek parkta neler olduğunu anlatmaya başladı.

“*Santa cielo,*” diye söylendi Alessandra. “Bu çok kötü.”

“Ve daha da kötüleceğe benziyor.” Ciara önlüğünü çekiştirerek çıkardı. “Alessa, İtalyadaki hayatından pek bahsetmemene rağmen, senin birtakım... radikallerle haşır neşir olduğunu düşünüyorum. Benim... yok olmama y'ardım edebilecek birilerini tanıyor musun?”

Arkadaşı yüz ifadesini ince buhar bulutunu ardına gizleyerek bakışlarını kaçırdı. “Ah, *tesora*, bunun gibi uç noktada olan bir adım atmadan uzun uzun düşünmeni tavsiye ederim. Bir kaçak olmak, her zaman arkayı kollamak, kimse için dileyebileceğim bir hayat değil.” “Biliyorum, biliyorum. Fakat çaresizim.”

“Kaçarsan söylentileri doğrulamış olursun.” Buhar kirpiklerinin uçlarında damlacıklar oluşturmuştu. Alessandra göz kırpu ve bir damla yanağında iz bırakarak indi. “Bu geri dönüşü olmayan adımı atmadan önce, başka bir alternatifin olmadığına kesinlikle emin olmanı tavsiye ederim.”

Ciara uzanıp arkadaşının eline dokundu. “Ah, Alessa,” diye başladı. Alessandra elini geri çekti, yüzükleri ateş gibi parıldarken sessiz olmasını işaret etti. “O zaman kafa kafaya verip izleyeceğimiz yola karar verelim.”

Ciara arkadaşının dertlerinden bahsetmeyeceğini hissederek kafasını salladı.

“Seni korkutacak başka bir şey oldu mu?”

“Bu sabah Sör Arthur buradaydı. Sheffield’in ailesinden gelen tehditler daha da kötü olmaya başladı. Ve ben düşündüm de...” Ciara’nın sesi bir an boğazına takıldı. “Acaba Perry’nin kazasının bir tesadüften ibaret olmamasına ihtimal var mı?” dedi, korkunç kelimeleri söylemeye kendini zorlayarak. “Serinkanlılıkla düşününce ondan kurtulmaya çabşmalan çok mantıklı. Neden ölümü, unvanı ve ailesinin topraklarının, sadakatinin kime olduğu hiç gizli olmayan Battershama gitmesi anlamına geliyorken, Perry’yi yetiştirme zahmetine girsinler ki?” Alessandra’nın gözleri şefkatle dolup taşı.

“Hem bir taşla iki kuş vurmuş olurlar,” diye devam etti Ciara. “Perry’ye bir şey olursa benden daha da çok şüphe duyulur. Gelecek tepkiler yüzünden çok geçmeden beni Nevvgate’te asarlar.”

“Panik yapmayalım,” diye tavsiye etti Alessandra. Bir an düşündü. “Hadley ye korkularından bahsettin mi?”

“Tanrım, hayır!” Ciara dudaklarının titremesinin çok belirgin olmadığını ümit etti. “Adam dün neredeyse bizim yüzümüzden öldürülüyordu. Anlaşmamızda canım tehlikeye atmak yoktu. Onu, vicdanım sızlamadan, daha fazla problemlerime dahil edemem. Bu probleme bir çözüm bulmak benim sorumluluğum.”

“Ve bulacağız, *cara*, ” diye temin etti Alessandra. “Grubumuz şu anda ufak olabilir fakat üçümüz Sheffieldlerle başa çıkabilecek kadar akıllıyız.”

Ciara içinin düğümlerinin çözüldüğünü hissetti. “Alı, bülle sağlam arkadaşlarım olmasa ben ne yapardım?” diye mınıldandı, koluyla gözlerini silerken.

“Ağlamak yok.” Arkadaşı takılarla süslü parmağını salladı. “Bat tersham gibi zorba adamlar, kadınların sinir krizi geçirmekten başka bir şev yapamadığını düşünürler. Ona aksini kanıtlamak büyük bir zevk olacak, öyle değil mi?”

"Evet." Burnunu çekerek gülümsedi. “Tabii ki haklısın. Onları kendi oyunlarıyla alt edeceğiz.”

“İşte bu.” Alessandra ona çabucak sarıldı. “Şimdilik cesaretini toplayıp sosyete de hiçbir tasan yokmuş gibi görünmen gerekiyor. Algı bu savaşın bir parçası. İnsanlar seni gülümserken ve eğlenirken görsün, böylelikle saklayacak bir şeyin olmadığını düşünürler.”

“Hımm.” Gözlerini kırptı. “Hadley de ilk toplum içine çıktığımız akşam benzer bir şey söyledi.”

“Ah, yani *hem* güzel *hem* de zeki,” diye alay etti arkadaşı.

Ciara nasıl cevap vereceğine emin olamadı. Hadley umursamaz hovarda rolünü çok iyi oynuyordu fakat şeytani gülümsemesinin ardında çok dolu olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“*Bene.*” Kol kola girerek Alessandra onu kapıya yöneltti. “Şimdi, kütüphaneye gidelim. Dediğim gibi, sana gösterecek çok ilginç bir şeyim var.”

On Aitimi (Böfüm

Lucas nemli ahırdan çıkarken küfretti. “Gidelim. Burası bok kokuyor,” diye homurdandı.

“Pislikten pislik ürer,” diye katıldı Jack, dizginlerini paslı korkuluktan çözerken. “Adamın işlettiği pis bir iş fakat devlet emekli askerlerimize suç işleyerek geçinmekten başka çare bırakmıyor. En azından peşinden gidebileceğimiz bir ipucumuz var.”

Homurdandı. “Bizi Battersham’ın kapısına götüreceğinden hiç şüphem yok. Yemin ediyorum, adamı dayaktan geberteceğim.”

“Eğer dar ağacından sallanırsan hanımefendiyi koruyacak halde olmazsın,” diye uyardı arkadaşı. “Battersham’ın hıyaneti hakkında ipucu toplamalıyız.”

Lucas yine küfür etti.

“Bak, neden bunu bana bırakmıyorsun? Haddan ve Woixibridge ten de yardım isterim. Üçümüz de ordudan emekli olmuş, iyilik isteyebileceğimiz epey insan tanıyoruz.”

Lucas dolambaçlı ara sokaktan atım daha hızlı gitmesi için dürttü “Pekâlâ, yardımcı olmak konusunda ısrarcıysan...’

“Tabii ki yardım edeceğim,” diye araya girdi Jack. “Nicholas ve Delvin de öyle. Biz dostuz, Lucas. Daha fazla bir şev söylemeye gerek yok.”

Dostluk. Jack söyleyince kulağa çok basit geliyordu.

“Görünüme göre hanımefendiyle ilgilenmek seni epeyce meşgul edecek," diye ekledi Jack kuru kuru. “Neden onun bir afet olduğunu duymamışım?"

“Cazibelerini gizli tutmak konusunda çok dikkatli davranmış,” diye cevapladı. “Erkeklerle pek iyi deneyimleri olmamış.”

Jack ona yandan bir bakış attı. Lucas istediğinden biraz uzun sürdüğünü hissetti.

“Bir şey deme,” diye homurdandı, geçen akşamki düşüncelerinden dolayı suçluluk hissederek. “Benim namım pek iyi olmayabilir ama Leydi Sheffield’a karşı terbiyesizlik yapmaya hiç niyetim yok.”

Tabii ki bu, kelimenin hangi anlamda kullanıldığına bağlıydı. Arkadaşı sanki aklını okuyordu. “Senin şerefli davranacağına eminim. Hanımefendinin yeterince derdi var.”

“Onu tasvip etmediğini zannediyordum,” dedi Lucas küçümseyerek. “Şimdi neden bu kadar endişeleniyorsun?"

“Senin onun işlerine burunu sokmanı tasvip etmiyordum,” diye onu düzeltti Jack. “Ve yine de etmiyorum, açıklamana rağmen.” Lucas arkadaşına Henry’nin elyazmasından ve Leydi Sheffield’la karşılıklı yardımlaşma üzerine yaptıkları anlaşmadan bahsetmişti. “Hanımefendinin kendisine gelince, onun hakkındaki önyargılı fikirlerimin yanlış olduğunu kabul ediyorum. Fakat fazlasıyla...”

“Elime yüzüme bulaştırabileceğim şey mi var?" diye önerdi Lucas. “İkiniz de ateşle oynuyorsunuz.” Jack kaşlarını çattı. “Bu yalandan flört. Leydi Sheffield’a kötü bir şekilde yansıyabilir ve senin de itibarını mahvedebilir.”

“Zaten pek iyi durumda olduğu söylenemez,” diye şaka yaptı Lucas. “Benim de söylemek istediğim bu. Sosyetedeki itibarın zaten pamuk ipliğe bağlı. Saygıdeğer dünyayla bütün bağlarını koparman yazık olur.”

“Saygıdeğerlik ve terbiye çok sıkıcı," diye tersledi Lucas. Dedikleri kendi kulaklarına bile boş gelmişti.

“Bir okul çocuğu gibi konuşuyorsun, Lucas.”

“Sen ne zamandan beri bu kadar ağırbaşlı oldun?" diye karşılık verdi.

Jack bu taş atmaya cevap vermeye tenezzül bile etmedi. “Ben sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum.” Atım yavaş ilerleyen bir yük arabasının önüne yönlendirdi. “Gerçekten dulla evlenme ihtimalin var mı?"

Lucas dizginlerini aniden çekti. “Neden soruyorsun?"

“Sadece merak ettim.”

“Ne düşünüyorsun?" diye tersledi.

“Son zamanlardaki istikrarsız hareketlerine bakılırsa, bundan sonraki adımını tahmin etmek imkânsız.”

Ciara harflerin sırasını bir kez daha inceledi. “Sanırım haklısın,” dedi. “Bunu nasıl tahmin ettin?”

“Daha önce söylediğin bir şey düşünmeme yol açtı.” Eski, deri kaplı bir defteri açan Alessandra, birkaç bölüme işaret etti. “Şuraya bak, tarihçi, Hindistan’a yerleşmiş Mısırlı bir tüccar kolonisinden bahsediyor. O yüzden kodu çözmek için ipucu bulmaya, antik Kahire lehçelerinden başlamak mantıklı geldi.”

Ciara yazıyı tekrar okudu. “Bunu asla düşünemezdim, dedi hayran bir şekilde.

“Sadece kriptografi senin çalışma alanın olmadığı için. “Fazlasıyla alçakgönüllüsün.” Arkadaşının çevirisinin bulunduğu kâğıtları dikkatlice katladı. “Böylece elyazmasının çözülmesi gereken sadece son bir kısmı kaldı.”

“En önemli bölüm,” diye belirtti arkadaşı. “Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim.”

“Evet, hâlâ yapacak işimiz var fakat bu *PenidUium nota/umthn* bahseden bölümün deşifre edilmesi çok ciddi bir keşif.” Sesi heyecanlandı. “Bunun elvazmasının sırrını çözmemin anahtarı olduğuna eminim.”

“*PemüdlUum not at um* bir çeşit...küf, değil mi?” diye sordu Ales-sandra.

“Evet.”

Arkadaşı yüzünü buruşturdu. “Küfiin nasıl ilaç etkisi yaratacağım hayal etmek zor.”

“Bu da kodun en son kısmını daha da ilginç hale getiriyor,” diye cevapladı Ciara. “Notlarını alıp Sör Henry’ye gösterebilir miyim? Nasıl ilerleme katettiğimizi görmek onu çok heyecanlandıracaktır.” “Tabii ki.” Alessandra şömüne rafının üzerinde duran saate yan dönerek baktı. “Hemen kaçtığım için özür dilerim fakat Isabella’ya onu Kale’deki hayvanat bahçesine götüreceğime dair söz verdim. Aslamm birkaç taslağını çizmek istiyor.”

Ciara gülümsedi. “Sanat konusunda epeyce beceri gösteriyor. Maymun çizimleri harikaydı.”

“Bundan çok keyif alıyor, o yüzden ilgisini teşvik etmek için elimden geleni yapıyorum,” diye cevapladı arkadaşı. “Daha yeni, çok tavsiye edilen isviçreli bir resim hocası tuttum. Tek sorun, biraz huysuz olduğu söyleniyor. Çocuklarla nasıl olacağını göreceğiz. İlk ders yarın.” “Isabella kolay kolay korkmaz,” diye onu temin etti Ciara.

“Bu doğru.” Alessandra kalktı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu. “Çenenin havada tut, *cara* ve sakın ümidini kaybetme. Ateşe ateşle karşılık vereceğiz.”

Sheffield’in ailesinden kaynaklanan korkuyu dağıtmaya çalışarak kafasını salladı.

Arkadaşını kapıya geçirdikten sonra, Ciara gelecek birkaç saati elyazmasının üzerinde çalışarak

geçirmek için kütüphaneye döndü.

Fakat akli geçmiş ile gelecek arasında gidip geliyordu. Antik kod, çözülmesi çok zor olan tek şey değildi...

Duygusal bilmecesini çözmeye çalışmaktan vazgeçerek kâğıtlarını topladı ve at arabasını çağırdı. Şu andaki nih halini düşününce... belki Alessandra'nın buluşunu gözden geçirmek için birisiyle kafa kafaya vermek daha iyi olabilirdi.

Sör Henry'nin kâhyası gelişini ağırbaşlı bir kala sallamayla karşıladı. "Lütfen beni takip edin, madam," dedi monoton bir sesle. "Baron, bilimsani dosdarının gelmesi durumunda her zaman müsait olacağı konusunda beni bilgilendirdi."

Kütüphane kapısının ardından kıvrak bir kahkaha sesi geldi.

Ciara aniden durdu. "Sör Henry'nin başka misafirleri varsa onlan rahatsız etmek istemem..."

Kâhya kapıya vurmuştu bile.

"İçeri gelin, içeri gelin," Henry'nin sesi geldi.

Odaya girince tam özür dileyeceği sırada, iki ak saçlı kata aynı anda teşhir masasından ona baktı.

"Leydi Sheffield, ne kadar güzel bir sürpriz," diye haykırdı Henry.

Sürpriz yerinde bir kelime seçimiydi. Ciara bir an diyecek bir şey bulamadı.

"Biz de tam bu gelinciklerin stameı ve pitillerini inceliyorduk," dedi Ariel yüzünün kızarıklığı, renkli gravürün pembe tonunu tam tutuyordu. "Sör Henry'nin o kadar ilginç bir baskı portföyü var ki. Ve benimle bu konudaki uzmanlığım paylaşacak kadar nazik.

"Benim için bir zevkti," dedi Baronet.

Ciara kutusunu bir elinden diğerine aldı. "Ben sizi bölmeyeyim. Başka bir zaman uğrarım..."

"Hayır, hayır, ben de şimdi gidiyordum." Ariel aceleyle ayağı kalktı ve eteklerini salladı. "Eve gitmem gerek."

"Yakında vine geleceğinize söz verin," dedi Henry "Afganıstanıdan gelen örnek koleksiyonuna bakmadık dahı."

"i^L'kkui çilerim, h l>en geleceğim."

Arkadaşı kliktik çantasıyla beceriksizce uğranırken, Ciara gülmemek is'ini ketnlini tuttu. Arici utanmış görünüyordu, bu da epey tatlıydı. Egzotik *papaversomniferum* türünden başka bir şeyler de mi çıck asıyordu bu odada?

Henry boğazını temizledi. “Şiire konusunda herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi, Leydi Sheffield?”

"Aslında evet," diye cevapladı. "Leydi Giamatti orta kısmını çözmek konusunda büyük bir buluş yaptı. Şimdi sadece son bölüm kaldı." Yüzü aydınlandı. "Ah, ne harika bir haber! Bu muammayı çözmek konusunda size güvenebileceğimi biliyordum."

"Daha çok işimiz var."

Henry sözlerini elin sallayarak geçiştirdi. "Bu sorunun cevabını bulacağınız konusunda sizin becerinize güveniyorum."

Ariel sesli bir biçimde ona katıldığını belirtti. "Zaten güvenmelisiniz, Sör Henry. Ciara tanıdığım en keskin zekâlardan birine sahip." *O zaman neden korkularını ve tereddütlerini kesip atamıyordu?* "Esasında kendimi şu anda biraz aptal hissediyorum," diye itiraf etti Ciara. "Düşündüm ki belki de taze bir çift göz benim kaçırdığımı görebilir."

Henry sandalyesini masada yer açacak şekilde döndürdü. "Kalmayacağınıza emin misiniz, Leydi Ariel?"

"Üzgünüm fakat Bayan Taft'a ağrıyan boğazı için, akşam yemeği saatinden önce bir ilaç bırakacağıma söz verdim."

ilginç. Yani ikisi beraber vakit geçiriyordu. Yine de Ciara kendini ana bilmeceye odaklanmaya zorladı.

Henry'ye Alessandra'dan gelen notları verdi. "Belki ben elyazma-sının son bölümünü hazırlarken, bunları okumak istersiniz. Yanımda özel bir büyüteç getirdim, kalem darbelerinin ince detaylarını incelemek isterseniz diye." Yüzünü buruşturdu, "itiraf ediyorum ki yazıyı mümkün olan her açıdan inceledim. Ve hana ilham veren hiçbir şey bulamadım."

Henry dudaklarını büzürdü. "Yazmaya geçmeden önce buradan ne öğreneceğime bir bakayım. Fakat pek yardımım dokunacağım sanmıyorum."

Adam kâğıtların üzerinden geçerken, Ciara Ariel'i kapıya kadar geçirdi, "iyi ki grubun bir dahaki toplantısı yarın çünkü üçümüz bir... savaş konseyi yapmayız."

"Sheffield ailesi kılıçlarını mı çekiyorlar yoksa?" diye fısıldadı arkadaşı.

"İlk vuruşu yaptılar, mecazi anlamda," diye cevapladı Ciara. "Sanırım yeni bir saldırı için güç topluyorlar. Ama sana bütün detayları sonra anlatacağım."

"Hımm." Ariel'in gözleri kısıldı. "Merak etme, camm. Yakında düşmanlarını fazla hafife aldıklarını fark edecekler."

"Gözlerinin bozulduğuna şaşırıyorum, Ciara." Lucas kütüphaneye girip çalışma masasına yaklaşırken, onun ilk adını kullanınca kaşlarını çatıldığını gördü. "Çakışırken hiç ara vermiyor musun?" diye ekledi.

Kadın elinden büyük büyütecini bıraktı. “Saatlerimi nadiren boş geçiririm, Lord Hadley. Akkmi kullandığım zaman en mutlu olduğum zamandır.”

“Ve benim de,” diye ekledi sessizce, “anatomimin başka bir kısmım kullandığım zaman, en mutlu olduğum zamandır.”

“Lucas,” diye onu azarladı amcası. “Terbiyeni takın.” “Herhangi bir zaman takınmış olduğumdan emin değilim.” Neden kıskırtıcı olmak için bu kadar uğraştığından emin değildi. Sabahtan beri karamsar bir ruh haline bürünmüştü. Ciara ve oğlu saldırıya uğramayla çok açıldılar. Düşmanlarının bir daha ne zaman atağa geçeceğini kestirmek imkânsızdı.

Ciara, “Kaburgalarının etrafındaki şişikler bugün daha iyi mi?” diye sordu usulca, uygunsuz imasını duymazdan gelerek.

“Hâlâ mosmor, nazik ihtimamlarına rağmen.”

“Yatakta olmalısın,” diye homurdandı.

“Beni sen yatıracaksan, buna ikna olabilirim.”

“Lucas...” Henry’nin sesi bir parça sertleşti.

“Önemli değil, Sör Herııy. Yeğeninizin uçan sataşmalanna alıştım.” Ciara sararmış elyazmasının başka bir kısmına büyüteç yardımıyla bakmadan önce, defterine bir şey not etti.

Dayanamayarak meraklanan Lucas masaya yaklaştı. “Ne yapıyorsun?”

“İpucu arıyorum,” dedi başım kaldırmadan.

“Ne için?” diye irdeledi aşağı eğilerek Parfümünün kokusu, egzotik baharatların baştan çıkarıcı bir bileşimi burun deliklerini gıdıkladı. Tarçın, karanfil... dudaklarını yalamamak için kendini zor tutuyordu.

“Kalıplar,” diye tersledi Ciara.

Lucas kısa ve eğri çizgilere baktı.

“Elyazması bir dizi kodlar halinde yazılmış,” diye açıkladı amcası. “Her bölüm öncekinden daha da karmaşık Leydi Sheffield sonuncusu hariç hepsini çözdü, bu da antik dönem biliminsamının sakladığı gizemli sırrı ortaya çıkaracak” Kadına döndü. “Bu arada, Lord Lynsley ye bir ilerleme raporu gönderelim bence. Eğer şüphelendiklerimiz doğruysa ve bu gerçekten yaraları iyileştirmek için yeni bir ilacın sırrım içeriyorsa, o zaman bu keşif devletin ve ordunun çok ilgisini çekecek

“Evet, muhakkak bunu duymak istediğini düşünüyorsanız.” Ciara büyütecini sayfanın üzerinde gezdirirken dalgın dalgın kafasını salladı.

Lucas sormadan önce bir an daha kadını inceledi. “ Bazı şekillerin sık sık tekrarını mı arıyorsunuz?”

“Bunu nerden bildin?” Sesi şaşırması gibi çıktı.

“Ben bir kumarbazım, hatırladın mı? Ve beş para edecek herhangi bir kumarbaz, kâğıt saymayı bilir, böylelikle bir dahaki el ne geleceğini tahmin etme şansı yükselir.”

Henry düşünceli görünüyordu.

“Bir sembolün ne sıklıkta görüldüğünü bulmaya çalıştığım düşünüyorum,” diye devam etti Lucas. “Sonra, en yaygın sesli ve sessiz harf kullanımına göre, hangi harfin ne olduğunu tahmin ediyorsunuz.” “Bunu yapmak sabır ve çok keskin bir zekâ istiyor,” dedi Henry. “Ve bu şekilde bile deneme yanılma meselesi oluyor.”

“Hımm.” İlgisini çekmişti, büyüteci almak için elini uzattı. “İzin verir misiniz?”

Ciara yorum yapmadan uzattı.

“Problemin bir bölümü, hangi dile dayalı olduğunu bilmemem,” diye açıkladı Henry. “Ah, o dönemde, Arap dünyasında o kadar çok gizemli lehçe var ki.”

Lucas çalışmasına devam etti. “Antik Yunancayı denediniz mi? Bu adam ne de olsa şu adam Hippo... Hippönun bir tezini kopyalıyordu...” “Hipokrat,” diye homurdandı Ciara.

Henry kalemini çenesine hafifçe dokundurdu. “Bazen en iyi cevap en basit olandır.”

Ciara elini hafifçe yazının üstünde gezdirdi. “Bunu yalnızca tahmin etmiyorsun. Bir kalıp görüyorsun, değil mi? Aslında bu senin sanatçı gözün olduğu ve harfleri öğrenirken diğer çocuklardan çok daha fazla çalışman gerektiği için çok mantıklı.”

Lucas gerildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Lord James okuldaki öğrenim zorluğundan bahsetti,” dedi sessizce. “Jack adi herifin teki,” diye tersledi Lucas. “Basit bir çocukluk anısını alıp kocaman bir şey haline getirmiş.”

“Utanılacak hiçbir şey yok, Lord Hadley. Birçok çocuğun aynı dertten muzdarip olduğunu duydum.”

“Ne derdi?” diye sordu Henry, yüzü endişeyle kararmıştı.

“Yeğeniniz alfabeyi tersten gördüğü için okuma yazma öğrenirken zorlanmış.”

“Bu yüzden mi bana hiç mektup yazmazdın?” diye sordu Henry usulca.

“Kahretsin, hayır,” diye kükredi. “Yazmamamın sebebi ortalığı birbirine katmakla meşgul olmamdı.” Büyüteci sanki kor kömürmüş gibi elinden bırakarak döndü ve uzun adımlarla kapıya ilerledi. “Bundan bahsetmişken, kusuruma bakmayın. White’s’ta oynanacak bir yirmi bir partisine geç kaldım.”

Lucas kulübe girdiği sırada hâlâ çok sinirliydi. Az sonra Jack’in suratı kan içinde kalacaktı. *Bu kadar*

özel ve acılı sırlarını ona nasıl anlatabilirdi?

“Vay, bakın aptal âşık damat gelmiş!” Koltuğunun arkasından bakan Ingalls şakacı bir şekilde brendi şişesini şerefe içmek kaldırıp düğün marşım mırıldanmaya başladı.

Greeley ona, melodiyi detone bir şekilde, ıslık çalarak katıldı. “Siz ikiniz salaksınız,” diye söylendi Lucas.

“Neden böyle siyah ve koyu gri gibi kasvetli renklere bürünmüş, biliyor musun?” dedi Famam kıs kıs gülerek. “Cinsel yaşamının yasım tutuyor.”

“Siyah demişken, senin yüzüne ne oldu?” diye sordu Ingalls. Lucas’ın elmacık kemiğine gözlerini kısarak baktı. “Boks ringinde birkaç raunt dönmüşe benziyorsun.”

“Dayak yedim,” diye cevapladı Lucas. “Bir attan.”

“Lanet olsun çok sakarsın, dostum,” diye yorumda bulundu Greeley. “Sarhoş muydun?”

“Müstakbel eşi tarafından büyülendiğine dair iddiaya girerim,” dedi Famam dramatik bir biçimde fısıldayarak. “Sokaklarda, geri zekâlı gibi sendeleyerek dolaşmasına sebep olan bir aşk iksiri.”

Diğer ikisi kıkırdadı.

Alay edilmeyi kaldıramayacak haldeki Lucas kaşlarını çatı. “Freddie, dul kadın hakkında bir aşağılayıcı laf daha edersen, yumurtalıklarımı ateşin üstünde kızarıırken bulabilirsin.”

“Sakin ol, Lucas. Espri anlayışına ne oldu senin?” diye yakındı Ingalls.

“Gazeteye en son çıkışıyla birlikte uçup gitmiş sanırım,” diye homurdandı Farnam.

“Ben değişmedim,” dedi kendini savunur gibi. “Sadece...” Kahretsin, Ciara’nın bu kötü şakalara malzeme olması büyük haksızlıktı. Entelektüelliği hakkında, kötü imalardansa saygı duyulmayı hak ediyordu. Ateşe bakan, uzun, deri koltuğun sırtına tüneyerek oturan Lucas, arkadaşlarına yaklaşımları için işaret etti.

“Bir sırrım var fakat kimseye söylemeyeceğinize söz vermelisiniz.”

Arkadaşları ciddiyetle söz verdi.

“Leydi Sheffield çok önemli bir bilimsel proje üzerinde çalışıyor...” Lucas’ın aklına Henry’nin, Lord Lysley hakkında söyledikleri geldi. Lord Lysley, Ciara’nın elyazması çalışmasını büyük bir ilgiyle takip ediyordu. Olası bir keşfin ordu için değeri paha biçilmez olurdu.

“Lysley Markisi için,” diye devam etti. “Whitehall için derlenen özel bir araştırma komitesinin başı.”

“Whitehall?” diye tekrarladı Farnam.

“Evet, hanımefendinin zihni, devlet tarafından çok değerli bulunuyor.” Lucas arkadaşlarının daha yakma gelmesini sağlamak için sesini bir parça alçalttı. “Her şey çok gizli fakat çok eskiden kalma bir elyazmasının kodunu deşifre etmek için uğraşılıyor ve tamamlamaya şu kadar yakın.” Parmaklarını azıcık açık tutarak gösterdi.

Ingalls yüzünü ekşitti. “Yani mühim bir keşif yapmanın eşiğinde mi demek istiyorsun?”

Lucas başıyla onayladı. “Eğer sezileri doğru çıkarsa, sayısız askerimizin hayatını kurtaracak, mucizeyi bir ilaç olabilir. Düşünsene, böyle bir ilaç, ordumuza çok güçlü yeni bir silah olabilir.” 1 likayvvi şişirmemek için bir sebep göremedi. *İşin içini- bir ken- girmişti, artık ih'-vam ı-tnn-sindi- bir sakınca yoktu*, i ler şeyden önce adamlar paradan yok etkilenirlerdi. “Ve doğrusunu söylemek gerekirse, devlet ondan patentini satın almak için bir servet ödemeye lıazır.”

Farnarn kısık sesli bir ıslık çaldı. “Şimdi senin du... şey, kadına olan ilginin sebebini anlıyorum.”

“Para için evlenmeye ihtiyacın yok ama,” diye ekledi Ingalls. “Hayır,” diye ona katıldı Lucas.

Greeley ona garip bir biçimde dik dik baktı. Şişe yine kalktı, bu sefer daha saygılı bir şekilde selam vermek için. “Şey, peki, hanımefendiye iyi şanslar. Özellikle vatan ve Tanrı adına çalıştığı için.” Lucas nenrut bir şekilde gülümsedi. SheiField ailesi yakında ima ve söylenti oyununu herkesin oynayabileceğini görecekti. Ah, arkadaşları sözlerinde dumrdu fakat Hain Dulun aslında o kadar kötü olmadığı konusunda göz kırpmalar ve imalar olmaya başladılar. Mayfair salonlarında, Ciara hakkında çıkan en son alçak yalanlara karşılık verecek sözler yayılmaya başladılar.

“Jack’i göreniniz oldu mu?” diye sordu asıl vazifesini hatırlayarak. “Kâğıt oynama odasında,” diye cevapladı Ingalls. “Kafayı buluyor.” “iyi.” Lucas doğrularak yumruğunu sıktı. “O zaman gözü kararıncaya kadar onu yumrukladığımda pek acı hissetmeyecek.”

“Ah, bu eğlenceli olacak,” diye kıkırdadı Greeley.

“Belki de Çılgın, Yaman Hadley günahlarından tamamen arm-mamıştır.”

Famam diğerlerinin takip etmesi için onlara işaret etti.

Dört adam odaya girdikleri sırada bir tanesi bile Arthur Batteıshamm koltukta dikleşip yan kapıdan gizlice çıktığını fark etmediler.

Çeneni kaldır. Lucas onu gavot dansının figürlerini yapmak için yönlendirirken, Ciara kendine gülümsemeyi ve kaygısız görünmeyi hatırlattı. Alessandra'nın emirlerine uyup kendine birkaç yeni elbise ısmarlamıştı, hepsi de onun normal tarzından renk ve kesim olarak bir parça daha cesurdu. Bu akşam giydiği arkadaşının en beğendiğiydi: İslî bir safir mavisi, dekoltesi de epeyce açıktı.

Ciara bu değişimlerden emin olamıyordu.

Fakat bu strateji işe yarıyordu sanki. Dans kartında sadece birkaç boşluk kalmıştı ve az önce Devinhill Düşesi onu bir akşamüstü şiir okunma partisine davet etmişti.

“Terzini değiştirmişsin,” diye belirtti Lucas durup dururken.

“Beğenmedin mi?” diye sordu tereddütlü bir şekilde, ne düşündüğünü önemsemediği için biraz utanmış.

“Tam aksine.” Gözleri dekoltesine takıldı. “Mücevher tonları açık renkli yüzünün her yönünü ortaya çıkarıyor.”

“Çok güzel bir konuşma,” dedi kuru kuru.

“Çok güzel bir partner.”

Çok güzel bir ikilem. Onun varlığını bu kadar keyifli bulmamalıydı. Ama yine de...

Mortöz sözlerinin hiçbir önemi olmadığını bilmesine rağmen, Ciara içinin titrediğini hissetti. *Delilik gözlerini köreltmesin,* diye kendini azarladı. Adamın gözündeki parıltı sahteydi, varaklı şamdanların bir yansımasıydı.

Fakat yine de, beğenilmek güzeldi, bu duygu ciddi olmasa bile.

Dans biterken Lucas teras çıkışına teklif etti. Birçok çift heykel bahçesindeki Yunan mermerlerini inceliyordu, bu sırada dört adam merdivenlerin başında toplanmış, sigara içerken Rusya'dan gelen son savaş haberlerini tartışıyorlardı.

“Kalabalıktan biraz uzaklaşalım olur mu?” İki kadeh şampanya aldıktan sonra, tırabzanın uzak köşesine yöneldi.

Akşam esintisi bahçedeki yeşilliklerin sarsılmasına sebep oldu; gölgede kalmış yaprakların fısıltısı, gül kokuları ve balo salonundan yayılan cafcıflı parfümlerin güzel kokusuyla doluydu. Karanlık patikalardan sessiz kahkahalar ve ayak altında ezilen çakıl taşlarının sesi geliyordu. Meşaleler, müziğin sesiyle uyum içinde sallanıyor, duman ve alevler ay ışığında kırpışıyor.

Ciara derin bir nefes aldı, yanaklarındaki serin havam keyfini çıkardı.

“Eğleniyor musun?” diye sordu adam.

Bu kadar belli miydi?

“Evet,” diye itiraf etti. “Fakat bunun gibi manasız eğlencelerden bu kadar zevk almamalıyım.”

Lucas kafasını eğdi. “Nedenmiş o?”

“Bunu nasıl sorabilirsin?” İç çekmekten kendini alamadı. “Başa çıkılması gereken o kadar korkutucu sorun, çözülmesi gereken o kadar mesele var ki.”

“İşte tam da bu yüzden daha da çok gevşemen ve arada bir kendine endişelenmekten bir mola hakkı tanıman gerekiyor, Ciara.”

Adının kulağa, cildini okşayan bir tüy kadar yumuşak gelmesi, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Gerçekten, bayım,” diye ona hatırlattı. “Toplum içinde bu kadar samimi davranmamalısınız.”

“Aramızdaki bir samimiyete işaret ettiği için mi?”

“E-evet.” Küçük kabarcıklar, bir yudum alınca dilini gıdıkladı. “Ama aramızda belli bir samimiyet oluştuğunu inkâr edemezsin, canım.”

Adamın üst bacağı onunkine değince Ciara bir ısı yayıldığını hissetti. “Bu bağ... pratik olmaktan ibaret, Lord Hadlev.”

“Kendi adına konuş Ciara,” diye cevapladı. “Ve eğer unuttuysan benim adım Lucas.”

Aklı karışmış bir şekilde yutkundu.

“Bizi burada kimse duyamaz o yüzden rahatça kullan.”

“B-bu doğru olmaz.”

“Hıırrı.” Parmak uçları boynunun arkasına değdi. “O zaman bunu yapmamın yanlış olduğunu düşündüğünü de varsayacağım.” Saçının bir buklesiyle oynamaya başladı.

Kaçmaya çalıştı fakat Portl.ıtd taşından inşa edilmiş duvar ar-kasmdaydı.

Kahkahası alçak sesli ve duygulara hitap eden cinstendi. “Bir hovarda ve duvar arasında mı kaldın, tadım?”

Ciara nefes aldı fakat misk kokulu erkeksiliğinin omurgasından aşağıya yaydan bir ürpermeye sebep olduğunu fark etti.

“Bizi kimse göremez, güzelim. Karanlıktayız ve ayaklı bitkiler bizi gizliyor.”

“Bunu yapmayı kesmelisin,” diye fısıldadı Ciara, gülüşünün ayak parmaklarını kıvrmasına izin vermemeye çalışarak Ayak parmakları. Hay aksi. At arabasındaki samimi öpücüklerini

düşünmemeliydi.

Lucas uyarısını duymazdan geldi. “Biliyorsun, balo salonuna valsimizi yapmaya geri döneceğimize, seninle yatağıma doğru dans etmeyi tercih ederim.” Nefesi kulağını gıdıkladı. “İlk yapacağım şev korsendeki o güzel, küçük, inci düğmeleri açmak olurdu...” Paıma ımı hafitçe göğüslerinin üstünde gezdirdi. “Sonra ipeği, kalçalarının dolgunluğunun üstünden geçerek aşağıya indirirdim..”

Kadının tenine iğneler hatıyormuş gibi oldu.

“Ve eere düşmesine izin verirdim, sen de üzerinde sadece korse ve içliğinle kalırdın.” Ayışığının yansıması gözlerinde parladı. “Aıııa uzun siireli değil.”

Ciara şaşkındı takat büyülenmişti. Birden, adamın mırıltılarına tepki veren yalnızca ayak parmakları değildi. Vücudunun kenetlendiğini ve çok nihaf bir biçimde tepki verdiğini hissetti. “N-ne yapıyorsunuz, bavım?” diye sordu.

“Sana sevişmek konusunda ders veriyorum,” diye cevap verdi ipeksi bir sesle. “Buna önsevişme denir, canım. Öneriler çok tahrik edici olabiliyor.”

“Lord Hadley...”

Konuşmaya devam etti: “Bu akşam ne kadar çekici görüldüğünün farkında mısın? Seni çıplak görmeyi çok isterim, olağanüstü vücudunu pırıldayan yıldızlarla aydınlanan halini. Avuçlarımı üst bacaklarının içine yerleştirir ve usulca, çok usulca, bacaklarını birbirlerinden ayırırdım. Teninin bir çiçek kadar yumuşak çarşafı üzerinde kaydığını düşün, benim okşayışımın... samimileştğini.”

Kadın kıpırdandı. Londradaki kadınların yansıma baştan çıkarmış olması şaşırtıcı değildi. O berrak ses...

“Venüs’ün mağarası hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun?” Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Oranın öpülmesinin sana nasıl hissettireceğini düşündün mü?”

Ağzı tarafından büyülenen Ciara, ona karşı koymanın imkânsız olduğunu fark etti. Şekli fevkalade erotikti. *Kıvrımlı. Baştan çıkana.*

Ah, Tanrım. Dudaklarının birleşmesini, tüm bu leziz şeyleri yaşamak istiyordu.

Bu yanlışı mıydı f

.-Aniden döndü. “Ama haklısın, en iyisi biz içeriye geri gidelim.”

Tuhaf bir şekilde, düş kırıldığı hissetti. Ateşli bir arzu tarafından mağlup edilmiş hissediyordu. Fakat tabii ki kısa bir öpücük bile mevzu bahis değildi. *Fazlasıyla riskli.* Toplum içindeki davranışları kınanacak cinsten olmamalıydı.

Ama şehvetli atılımlarını eve dönüş yolculuklarında, at arabalarının sağladığı özel ortamda tekrarlayacak mıydı? Ciara korkmalı mıydı yoksa heveslenmeli miydi bilemiyordu.

Lucas ona balo salonuna kadar eşlik etti, yolda tanıdıklarıyla kibarca havadan sudan konuştu. Terbiyesi kusursuzdu ve bir anlığına o yaramaz fısıltıları hayal edip etmediğini düşündü.

Hayır, en çılgın rüyalarında bile bunun gibi kelimeleri, arzuları uyduramazdı.

Kadını dans kartındaki bir sonraki isime teslim ettikten sonra Lucas, onu hiçe sayıyormuş gibi göründü. Arkasına bile bakmadan, dans pistinin etrafında, her karşılaştığı kadınla utanmadan flört ederek dolaştı.

Ciara dışarıdan bunu önemsemyormuş gibi vaptı fakat gözünün ucuyla onu takip etmeden yapamadı. Kadınısı cilveler hakkında bu kadar az bilgi sahibi olduğu için tuhaf bir şekilde üzgün hissetti. Nasıl oluyordu da bazı kadınlar içgüdüsel bir şekilde bir adamı nasıl cezbedebileceğini anhyorlardı. Üstü kapalı bir kahkaha oyunu, bir bakış, bir mimik?

Kıskanıyor muydu? Bu düşünce onu şaşırttı.

Ne kadar saçma. Hadley yi *kıskanmıyordu*. Esasında onunla bu kadar iffetsiz oyunlar oynamasına kızıyor olmalıydı. Bu adam yola gelmezdi.

Sorumlu davranmaktan âcizdi.

Bu son yaşadıkları onun hatalarının çok belirgin bir örneğiydi.

“Şey, sahne kuruluyor sanki. Leydi Sheffield. Dans edelim mir Ciara'nın o andaki partneri, General Burrend'in personeline çalışan bir albay, ona resmi bir reveransla kolunu sundu.

(.'jneni kal.hr. Alessandra'nın tembihi yine kulağında çınladı. Kont'un oıu renk edişinden etkilenmemiş gibi görünmeye kararlı olan Ciara, Albav'la sohbet etmek için çaba gösterdi.

“Ne kadar etkileyici bir dizi madalya, Lordum. Bunların hepsinin ne anlama geldiğini bana anlatmalısınız,” dedi cilveli bir biçimde, biraz önce bir kadından duyduğu cümleyi tekrar ederek.

İlgisinden apaçık gururu okşanan Albay, neredeyse parlak pirinçlerle vanşacak derecede ışık saçan bir şekilde gülümsedi.

Detaylı bir açıklamaya başladığı anda, Ciara aniden bu işin hiç düşünmediği kadar kolay olduğunu fark etti, insanların kendilerinden bahsetmeyi sevdiklerinin farkına varmak zor değildi.

Her adımla daha da cesaredenirken gevşedi ve danstan keyif almaya başladı. Vay be, biraz flört etmek aslında eğlenceliydi. Albayın, Lord Haddanm bir tanıdığı, abartılı olmayan esprî anlayışı ve çekici bir hali olan, hoş bir adam olduğu ortaya çıktı. Ve doğrusu, hayranlık gösteren bir ifadesi vardı. Müzik bitince neredeyse üzülmüştü.

“Bu hoş dans için teşekkür ederim, Leydi Sheffield.” Eldivenine bir öpücük kondurdu. “Bir daha sizinle partner olmak için can atıyorum.”

“Bunu memnuniyede karşılarım,” diye cevapladı Ciara içtenlikle.

“O zaman daha sonrası için adımı yazmama izin verin.” Dans kartına yandan bir bakış fırlattı. “Acele etsem iyi olur, gecenin geri kalanı için az yeriniz kalmış gibi görünüyor.”

Bu demeç onu şaşırttı. Yazılanlara pek dikkat etmemişti ama Albay doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Eğer Lucas acele etmezse...

Odaya kaçamak bir bakış attı.

Ve hemen bu zahmete katlanmasının gereksiz olduğunu keşfetti. Adam hoş üçlüyle flört etmekle meşguldü.

Başım muhteşem bir umursamazlık olduğunu ümit ettiği bir şekilde kaldıran Ciara, bir sonraki partnerine geçti.

Zavallı, diye homurdandı adamın yanından finî fırıl dönerek geçtiği sırada.

Balonun geri kalanı flu bir şekilde geçti ve gecenin sonuna kadar, Lucas’ı sadece bir kez daha görebildi: 11er kelimesini ağzı açık dinleyen Yorkshire vârisiyle vals yaparken.

“Ne hoş vakit geçirdik,” diye yorum yaptı Lucas, şalını giymesine yardım ettiği sırada. “Eğlendin mi?”

“Epey,” diye cevap verdi biraz soğuk bir şekilde.

Lucas bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

At arabasındaki eve dönüş yolculuğu da aynı şekilde sinir bozucuydu. Lucas kibar fakat mesafeliydi, hem ruhen hem de fiziksel olarak. Aralarındaki mesafe sanki genişleyen bir yarıktı, tekerleklerin her dönüşüyle ara daha da açılıyordu.

Hovarda kuralları. Ne tür bir oyun oynuyorsa, nasıl oynandığı konusunda kadının hiçbir bilgisi yoktu. Onu umursamaması gerektiğini biliyordu fakat ne kadar denerse denesin Ciara, atlar Pont Sokağı nda durdukları sırada uzuvlarının gergin, ruh halininse bilinmeyen bir nedenden dolayı kötü olduğunu fark etti.

Neden? Bunu açıklayamıyordu, tek bildiği Kont un bu bir sıcak bir soğuk olan tutumu her nasılsa onu etkilemişti. Elinde olmadan, terasta söylediği müstehcen kelimeleri düşündükçe, uzuvlarının titrediğini hissetti.

“Üşütmeden içeri girsen iyi olur.”

Lucas at arabasından inmesine yardımcı olacak hiçbir harekette bulunmadı. Evinin merdivenine kadar olan kısa mesafeyi yürümesine yardımcı olmak için kolunu da sunmadı. “Yankee dersimizde görüşürü/..”

“Kitabın ilk bölümü hakkında sınava girmeye hazır ol,” diye onu uyardı Ci.ua. “Yakın zamanda yaşanan tüm ilgi dağıtıcı olaylara rağmen, iddiamızdan vazgeçmeyi düşünmüyorum.”

“İtiraf ediyorum, bu sınavdan nasıl bir sonuç alacağımı merak ediyorum.”

“Ben de, Lord Hadley.” Ciara uziine kapıyı çarpma isteğine zor hâkim oldu. “Ben de.”

İ..boratuvarın bilimsel sessizliğinde, kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı sesler kulağa anonnal bir şekilde gürültülü geliyordu. Lucas son cevabını yazmayı bitirdi ve kafasını kaldırdı. Ciara odanın diğer ucunda ayakta duruyordu, gazlı ocağının üstünde duran sıralanmış kavanozlardan, toz ölçüp ayırırken sırtı adama dönüktü.

Şaşırtıcı şekilde sınav ona kolay gelmişti. Cevaplar bülbülün şakıması misali aklından kolaylıkla akmıştı. Brendiyle taşmadığı zaman bevıınde bu kadar çok bilgi saklanabilmesi tuhaftı.

Doğrusunu söylemek gerekirse kuşbilimi çok ilginçti. Çocukken, Henry’nin çiftlik evinde, denizin kenarındaki kayalıklarda yalnız başına boş boş dolanarak epey vakit geçirmişti. Bütün değişik türdeki kuşları gözlemlemek, onu devamlı olarak hayrete düşürüyordu. Fakat şimdi, değişik görüntülerinin ve harekelerinin ardındaki bilimsel sebeplerin bazılarını anlamaya başlıyordu. Tüy motifleri, kanat şekilleri, göç alışkanlıkları. Güzelliklerini daha da takdir etmeye başlamıştı.

Muhtemelen, Henry bilginin hayatın deneyimlerini zenginleştirdiğini söylediğinde haklıydı. Kesinlikle bir çeşit cazibesi olduğunu düşündü Lucas. Geçen hafta birkaç geceyi arkadaşlarına katılıp, fa-hişelerle içip gezmekten evde martular ve balık kartalları hakkında okuyarak geçirmişti. Ah, alem yaptığı yoldaşları bunu bilselerdi gülmekten ölürlerdı.

Lucas bu kadar ciddi çalıştığı için kendini epey erdemli hissediyordu... fakat Ciara dönüp hafifçe masanın üzerine doğru eğildiği sırada bütün erdemli düşünceleri kafasından uçup gitti.

Kahretsin. Desenli tülbentin, biçimli arka tarafının üzerinde gerildiğini görünce kasıklarını ateş bastı. *Kuşbilimi hakkında düşün, hayvanbilimi hakkında değil,* diye onu uyardı mantığının sesi.

Çok geç.

Teste tabi tutulan onun akli değildi, akıl sağlığıydı. Çok vahim bir şekilde sevimli görünüyordu, lanet bir şekilde çekici.

Ve o Çılgın, Yaman Hadley ydi, basit dürtülerine karşı koymaya alışkın değildi.

Kendine hâkim olumadan, Lucas sandalyesinden kalkmış, kitaplığın yanından geçmişti. Muşamba kaplı yerler yüzünden yaklaştığı duyulmuyordu. Ciara işiyle meşgul olduğundan, kaz tüyü kalemiyle yanağım gıdıklayıncaya kadar varlığını hissetmedi.

“Hadley!”

Adam küçük şişeyi havada yakaladı. “Özür dilerim, seni şaşırttım

mı?”

“Artık yaptığın hiçbir şey beni şaşırtmamalı.” Yine de biraz kızmış

Lucas şışeyi tezgâha geri bıraktı. “Yazdı sınavımı vaktim dolmadan bitirmiş olmam bile mi?”

“Ben olsam şimdiden övünmeye başlamazdım.” Ciara dikkatlice ellerini önlüğüne sildi. “Cevaplarımı henüz kontrol etmedim.”

Tüyün ucunu kulağının dışında gezdirdi. “Ah, bence gayretlerim seni çok tatmin edecektir.”

Kadının yanakları kızardı ve boynundaki nabzı sanki biraz düzensiz atmaya başladı. “Pekâlâ, işin bittiyse dersten erken çıkabilirsin. Grubun bir dahaki toplantısı için bitirmem gereken testler var.”

“Aslında bu zamanı nasıl değerlendirebileceğimiz hakkında bir önerim var.”

Ciara gıdıklayıcı dokunuşundan kaçmaya çalıştı. “Nedir?”

“Rol değiştirebileceğimizi düşündüm,” diye cevapladı. “Sen öğrenci ol, ben de öğretmen olurum; değişiklik olsun.”

“Lütfen, Hadley. Yapmam gereken ciddi işler var.

Kadın parmağının ucuyla dokunarak tüyü düşürdü. “E si? de beni meşgul ediyorsunuz.”

“Yeni bir şeyler öğrenmeye korkuyor musun?”

Kazana bir tatlı kaşığı parlak kırmızı toz eklediği sırada elleri biraz titredi. “Ne gibi bir ders vardı aklında?”

“Kimya konusunda temel bir deney.”

“Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konu,” diye belirtti.

“Tam aksine, bazı yönleri hakkında çok bilgiliyim.” O kadar yaklaşmıştı ki paltosu kadının kürek kemiklerine değiyordu. “Mesela ısının ve sürtünmenin uçarı bir maddeye olan etkisi gibi.”

Kızararak ısınmış cildinden gül kokulu parfüm kokusu yayıldı, adamı bir arzu bulutu çevreledi. Kendini kontrol ediyormuş görüntüsü tamamen kaybolarak zapt edilmesi güç olan bir isteğe dönüştü. Lucas ellerini uzattı.

Kadın donakaldı.

“Evet, işte böyle,” diye kulağına fısıldadı. “Kıpırdama, konuşma, sadece hisset.” Ellerini kalçalarına bastırdı ve yavaşça geri çekti. “Çok güzel bir popon var, Ciara. Ne kadar pürüzsüz, şekilli.”

Kadının kavislerini okşadığı sırada, onun nefes alış verişinin hızlandığını duydu. *Şu ana kadar her jey çok iyi gidiyordu.*

Elleriyle tutarak eteklerini kadının dizlerine kadar kaldırdı. Ciara boğazının derinliklerinde bir ses çıkardı.

“Öğretmenini dinle.” Dudaklarım boynunun arkasına değdirdi, cildinin tuzlu tatlılığının tadına vardı.
“Kıpırdama, canım.”

Avuçlarını uyluklarında yukarı doğru gezdirirken, dantelin fısıltısı duyuldu.

“Hadley...”

“Lucas,” diye onu düzeltti.

“Lu... Luc...” Aniden bir nefes aldı. “Ah!”

Lucas taş gibi olmuş erkekliğini kadının arka tarafına sürttü ve kıvrak bacaklarına ritmik bir masaj yapmaya başlayarak bedenini erotik, salınan bir uyarılmaya tadılıkla ikna etti.

Elleri tezgâhın üzerinde, kadını destekliyordu; ellerindeki eklemler, koyu renkli, damarlı tahtaya kıyasla bembeyazdı.

“Yavaş, yavaş,” diye mırıldandı adam, profilden yüzünün heyecanlı bir şaşkınlıktan kasıldığını gördü. Kazandan dumanlar yükseliyordu. Yüzü gül pembesi bir ton alıyor, teninin artan ısısı, kokusunu yoğunlaştırıyordu. Mine çiçeğinin tatlı kokusu, topraksı, kadınsı ihtirasıyla karışıyordu.

Lucas derin bir nefes aldığıında az kalsın kendini kaybediyordu.

Kahretsin. Saf, temel şehvet tüm mantıklı düşüncelerinin üstesinden gelmeyi tehdit ederken, kadını kendine biraz sert bir şekilde çekti. Fakat her ne kadar pantolonunu yırtarak açıp kendini onun sıcaklığıyla sarmalamayı istese de, kendine hâkim oldu. Kafasını yan döndürdüğü sırada, altın uçlu kirpiklerin kırpışması ona bunun yalnızca kendi bencil hazzı olmadığını hatırlattı.

Belki değersiz bir hediye idi ama ona zevk vermek istiyordu.

Kadının vücudu ona doğru yav şeklini alıp çözülürken inledi.

“Evet, sevgilim. Bacaklarını biraz daha aç.”

Terlikleri boyalı tahta bezinin üstünde kaydı.

“Burana dokunayım.” ince dokunmuş, nazik bir dantel parçası parmak uçlarını gıdıkladı. “Ve şimdi buraya.”

Dudaklarından çıkan ses ne hayır ne de evet sesiydi. Çok daha ilkel bir sestti. Lucas kadın bunu dile getirmekten korkuyor olsa bile, isteğın, kadının benliğinin her noktasında titreştiğini hissetti.

Ciara kendisi için bir şey istemeyecek kadar güçlü ve özveriliydi. Birden onu korkudan özgür kılmaya can attı, onu tatlı bir kayıtsızlığın içine sürüklemek istedi. Birkaç değerli an boyunca kendini evrenin merkezinde hissedebileceği bir yere.

Çapkın bir serseri ona başka ne verebilirdi ki?

Ellerini bacaklarının üzerinde gezdirirken, jartiyerlerinin bağlama yerini buldu. Düğümleri çekince açıldı ve ipeksi çoraplar, araştıran dokunuşundan kayarak indi.

Külotundaki yarığı bulunca kadın biraz geri çekildi.

K tekleri bucaklarına dolanan Lucas, kadını kendine doğru çevirdi. “Canını r akmanı,” diye söz verdi, hayatında hiçbir şeyi bu kadar inanarak söylememiştir.

Ciara vavaşa, tereddütlü bir şekilde kalçasını ona cevaben kaldırdı.

İnce dokunmuş pamuğu aşarak nabız gibi atan, bal gibi ısısı olan kadını teninin kıtmerlerini buldu. Bu his kelimelerle anlatılmayacak kadar tatlıydı. Alçak bir sesle inledi ve parmaklarının, kadının özüyle ıslandığını hissederek nemli kıvırcık tüylerin ardını okşamaya başladı.

Kadın ani bir nefes aldı.

Kendini yavaş ilerlemeye zorlayarak kıldının inci tanesine, yuvarlak dokunuşlarla odaklandı.

Ciara haykırdı, hava akını adamın yanağına sıcak geldi.

Ah, evet, ah, evet.

Lucas onu öptü, dilini ağzına sokup çıkarışı, elinin hızlanan temposuna uydu. Dudakları açıldı, aç bir şekilde, adama öyle gelmişti; itişlerinin daha da derine inmesine izin verdi. Boşta olan elini kadının göğsüne koyarak avucunda göğüs ucunun sertleştiğini hissetti. Kadının mahrem verinin, zevkten şiştiğini hissetmek yoğun bir şekilde erotikti.

Adamın boğazından bir hırıltı çıktı. Yoksa bir inleme miydi? Gümbürdedi. Lucas kendini cinsel oyunların her detayı hakkında bir uzman zannediyordu fakat midesinden dışarı yayılan bu his tamamen yeni bir şeydi. Tamamen değişik bir şey. *Kim kime den veriyordu?*

Bu düşünce karşısında başı dönen Lucas, nefeslenmek ve duruşunu düzeltmek için bir an durdu. Bu tepkisine bir anlam vermek bekleyebilirdi. Aniden, önemli olan tek şey, bu anı kadının hiç unutmayacağı bir an haline getirmektir. Akimden ve vücudunda, silinmeyecek bir anı haline getirmek

“Ah, lütfen.” Kadının gözleri açılıp berrak bir ışıkla parladı. “Durma.”

“Şeytan ve iblislerinden oluşan bir ordu bile beni burdaı alıp götüremez, canım.” Lucas teninin katmanlarını ayırdı ve kadının gi-rişini yokladı. “Bu hoşuna gidiyor mu?” diye sordu, sesinde tuhaf bir acijiyet vardı.

Ciara parmağının etrafında kasıldı. “Evet.”

Parmağını geri çekti ve tekrar soktu, bu sefer biraz daha derine.

Yüzünü fularının katlarına gömen Ciara, düğümlenmiş keten kumaşı ısırdı. Lucas onun inleyip nefes almaya çalıştığını duydu.

Kendi nefes alış veriş de düzensizdi. “Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, Ciara?” diye fısıldadı kadının saçlarına.

Kadının vücudu kasıldı. “Değilim..”

“Evet, öylesin tatlım.”

Adama doğru büküldü, vücudunu teslim alan tel gibi sarılmış gerginlikten, kıvranarak kayarak bir kaçış arıyordu.

Çok yakın, çok yakın.

Kadın geriye doğru yay gibi kıvrıldı, bir bardağı da yere devirdi.

Lucas kırılıp bin parçaya bölünmek istese de, kendine hâkim oldu. Adını sayıklayarak kadının derinliğine, okşayan bir dokunuşla bir kez daha daldı.

Zangırdayan bir çığlıkla kadın çözüldü.

Lucas dudaklarıyla kadının dudaklarını kapladı; orgazmının gür, akan sesini içine çekti.

Kadın güçsüzce adamın omuzlarını kavradı. Sadece adamın vücudunun onu tezgâhın kenarına sertçe bastı ’ı yere kaymasını engelliyordu. Saçları dağılmış, dudakları öpüşmekten şişmiş, çılgın, iffetsiz ve kadınsı...

Harika.

Adam onu yakınında tuttu, konuşmaya çalışmadan önce kalp atışlarının normale dönmesini bekledi. Muhtemelen birazdan zekice bir espri akıma gelirdi fakat şimdi kelimelerden yoksundu. Garip bir şekilde, ne demek istediğinden pek emin değildi.

“Anne?” Sessizlik birden kapının çalınmasıyla bölündü. “Girebilir miyim? Lord Hadley burada mı?”

Hir .imla Ciara’ın gözlerindeki nefis parıltı kayboldu, yerini bir korku aldı. "Aman Tanırım/Tezgâha doğru geri düşerek panik halinde etrafına bakındı.

“Evet, delikanlı. Ban.ı bir dakika müsaade et, dersimin son kısmını bitiriyorum.” Lucas ona hemen eteklerini düzeltmeye yardım etti it heyecanını gizlemek için paltosunu önüne doğru çekti. Elini saçında gezdirdikten sonra, kapıya doğru aceleyle yöneldi. Beceriksiz parmaklarının kapı mandalını açabilmesi birkaç denemesini aldı.

“Ne kadar güzel bir akşamüstü, delikanlı,” dedi zoraki bir içtenlikle. “Yeterince içeride tıklıp kaldım. Biraz temiz hava almaya ne dersin? V'uruş antrenmanı yapalım mı?”

Oğlan bu öneriye o kadar memnun olmuştu ki bir şeylerin ters gittiğini anlamamıştı, adam derin bir oh çekti. “Yaşasın! Ben kriket sopasını ve topu alırım, bayım!”

“Harika, harika! Seninle bahçede buluşuruz.” Yere dökülen toz pigmentlerini süpürmeye başlamış olan Ciara’ya dönüp baktı.

Kadın kafasını kaldırmadı.

Lucas bir an tereddüt etti, sonra dönüp sessizce kapıyı kapadı.

On Sekizinci ‘Böfüm

Uykuya dalamayacak kadar huzursuz olan Ciara, dolanmış çarşafları üstünden atıp yataktan kalktı. Hızla kayan bulutlar, incecik, gümüş rengi aydan başka her şeyi gizliyordu. Işığı bir an halının üzerine yansıdı, sonra çabucak kapkara fırtına bulutları tarafından kapandı. Çiseleyen yağmur, kurşun kaplı camlara pat pat vuruyordu, kadın yanağına cama yaslandığında, içeriye geçen serinlik tenine değince hoş bir his yarattı.

Sıcak ve soğuk. Siyah ve beyaz.

Hayat nadiren bu kadar basit terimlerle tanımlanabiliyordu.

Nefes verişleri camı buğuladı. Ciara iffetsiz davranışlarından dolayı dehşete kapılmış ve şoke olmuştu. Aynı zamanda meraklı ve sevinçliydi. Kendisinden utanç duyması gerektiğini biliyordu fakat her nasılsa suçluluk duygusu onu ele geçirememişti.

Zevk dolu bir anın keyfini çıkarmak yanlış mıydı?

Ciara cevabı bildiğinden emin değildi. Onunkinden çok daha eğitilmiş beyinler bu felsefi soruyla boğuşmuştu.

Amaçsızca koridora çıktı, tereddüt etti, daha sonra kütüphaneye doğru yöneldi. Bir kitap, tercihen mahsul devirt gibi uyku getirecek bir konu hakkında olan, belki de sınırlarını yatıştırılmaya yardımcı olurdu. Fakat bir vandan da, tohum ekme konusu belki de beklenen, sakinleştirici etkiyi yaratmazdı.

Hidicy bu hapsedilmiş gerilimi serbest bırakmak için ne yapmıştı böyle?

Kendi kendine, adamın cezasını yalnız çekmeyeceğini söyledi. Onu tatmin etmeye can atan bir sürü kadını vardı. Ya da lüks bir genelevi ziyaret edebilirdi.

Bu seçeneklerden hiçbirisi onu rahatlatmadı. Zaten Kont’un vaktini ve da parasını nasıl harcadığı onu hiç ilgilendirmezdi. Elbette, istediğini yapmakta özgürdü...

Küçük bir *tısk*, demirin demire sürtünürken çıkardığı ses, dikkatini çekti.

Ciara durup bekledi.

Ses yine geldi.

Laboratuvarında bir canım mandalım gevşek mi bırakmıştı? Genelde bu kadar dikkatsiz değildi.

Kımıldamak üzereydi ki derinin sürtünme sesini duydu. Adımlar. Yan masadan ağır, pirinçten yapılmış bir şamdanı eline alarak kapıya kadar parmak ucunda yürüdü ve kulağına meşeye dayadı.

Bir kıpırdanma ve daha sonra birtakım ölçü kaşıkları tezgâha çarpıp tıngırdayınca alçak sesli bir homurdanma. “Hay anasını...”

Evine zorla giren birisinin, değerli aletlerine dokunuyor olması onu hareket etmeye itti.

“Dur, hırsız!” diye haykırdı, kapıyı açıp silahını gösterdiği sırada.

Bir sandalye yere düştü, çıkardığı ses kırılan cam sesiyle birleşti.

Kahretsin!

“Dur!” Öfke onu gözü kara yapmıştı. Düşünmeden kapı eşiğinden geçip içeriye taarruza geçti.

Gölgelerin içinden, açık camlara doğru atılan bir figür gördü. Bir an, iri yarı bir figürün profili çiseleyen ay ışığında görüldü, sonra kayboldu.

“Hanımefendi!” Halâ üzerinde gecelik kıyafeti olan McCabe, elinde bir sopayla merdivenlerden aşağıya sendeleyerek indi.

“İyi misiniz?”

“Evet.” Ciara ancak şimdiki ellerinin ne kadar kötü titrediğinin farkına vardı. Şamdanı bırakıp derin bir nefes aldı.

“Hemen jeremiah’ı polis getirmesi için göndereceğim,” dedi kâhya. Kapı ağzındaki gaz lambasını bir çakmaktaşıyla yaktığını görünce kaşlarını çatı. “Şey, belki de yardım edecek biri gelinceye kadar beldeseniz iyi olur.”

“Her kim buraya girdiyse, şimdi gitti.” Kırılan deney şişesinin üzerine basmadan geçti, mikroskopunu kontrol etmek için sabırsızlanıyordu.

Tanrıya şükür, zarar gelmemişti. Derin bir oh çekerek tezgâh boyunca ilerledi, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Birinin bu evi, bu odayı hedef alması çok garipti. Sıradan bir hırsızın genelevde rehin edebileceği değerli bir şey yoktu.

Köşeyi dönmeden önce yere saçılan kâğıdan görmemişti. Not defterinin üzerinde düzenli bir yığın halinde duran kitaplar darmadağındı, açılmış çekmecesine de bakılırsa çalışma masası da karıştırmıştı.

Çamurlu ayak izlerine bakarak Ciara bezgin bir biçimde içini çekti. Fırtınanın girdabında, zorla evine giren adam, evini zengin komşularınıninkiyle karıştırmıştı belli ki. *Kötü şans fakat daha da kötü olabilirdi.* Çalışmalarını düzenlemeye koyuldu. En azından gerçekten zarar vermeden onu korkutmaya başarmıştı.

“Ne!” Lucas arkasındaki kütüphane kapısının çarparak kapanmasına izin verdi. Henry’yi sabahın bu saatinde bir kadınla görmek onu bira/ şaşırtmıştı. Fakat onu şaşırtan kahvaltı misafirinden çok amcasının açıklama asıydı.

“Leydi Ariel az önce bana haber vermeye geldi,” dedi Henry. “Öyle görünüyor ki dün gece Ciara'nın evine hırsız girmiş fakat V i.ua onu korkutup kaçırmayı başarmış.”

“Ona bir zarar gelmemiş,” diye ekledi Ariel. “Notu alır almaz hemen ona bakmaya gittim, Ciara iyi ve bir şey çalınmamış. O saatte uyanıkmiş ve laboratuvarında bir ses duymuş, ondan sonra da bakmaya gitmiş.”

Soğuk bir ötker dalgası üzerinden geçer gibi oldu, sonra da yüzü ince bir tabaka terle kaplandı. Ciara’yı yalnız, eve zorla giren bir adamın merhametine kalmış halde düşünmek midelerini bulandırdı. “Hırsız korkuttu herhalde,” diye lafını bitirdi Ariel.

Lucas derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Lanet olsun, bu yaptığı aptalca olmuş. Adamın silahı olabilirdi.”

Ariel zarifçe küttir edişini duymazdan geldi. “Evet, keşke bunun gibi riskler almasa. Fakat sanırım o anda pek iyi düşünmüyordu. Bilimsel alederi ve yazıları onun için çok değerli.”

“Hayatı daha da değerli olmalı,” diye kükredi. “Kahretsin, ona bir zarar gelebilirdi.”

“Lucas, kendine bir brendi koy,” dedi Henry usulca.

“içkiye ihtiyacım yok, bir... plana ihtiyacım var.” Yumruğuyla avucunun içine vurdu. “Bu alçak işlerin arkasında kimin olduğunu öğreninceye ve onlar yargılanıncaya kadar Leydi Sheffield’ı gelecek tehditlerden koruyacak bir plana ihtiyacım var.”

“Bu enfes bir fikir, Lord Hadley,” dedi Ariel. “Şey, öneriniz var mı?” Dudaklarını büzştürerek odada volta atmaya başladı. Kahretsin, mudaka bir şeyler bulabilirdi. Fakat her ne kadar hesaplar ve kanunlar üzerine yoğunlaşmaya çalışsa da, hep Ciara’vı düşünüyordu.

Yüzünü, korkularını. Üstün zekâsını, zapt edilemeyen tutkusunu. Daha önce tanıdığı kadınlardan o kadar farklıydı ki. Saygı duyulmayı o kadar hak ediyordu ki.

Öte yandan kendisinin, gurur duyacağı çok az şey vardı. Başiboş, uçan varlığından pişmanlık duymaya başladı. Takdirini hak edeceğini düşündüğü hiçbir marifeti yoktu.

“Canım oğlum, yol göstermesi için her ne kadar Buddha’ya güvenebileceğimizi ümit etsem de, korkarım ki heykel bize bilge sözler aktaramaz,” diye söylendi Henry. “Özellikle boynunu sıkarken.”

Lucas yeşim rengi oyma heykeli rafa geri koydu. “Doğru. Her ne kadar birkaç kafa kırmak istesem de, Ciara’yı korumak için kaba kuvvet yerine aklımızı kullanmalıyız.” Şöminenin önünde bir tur daha attı. “Saldırıları daha pişkin bir hale geliyor. Niyetleri gerçekten zarar vermek mi yoksa Sheffield’ın ailesi Ciara’vı korkutup isteklerini zorla yaptırmaya mı çalışıyor bilinmez ama biz artık işi şansa bırakamayız.”

Amcası başını onaylamasına salladı.

“O zaman, ilk işimiz bu. Onu Londra'dan uzaklaştırmalıyız.”

“Evet, bu çok mantıklı,” dedi Henry.

Teşvik olmuş bir şekilde devam etti: “Ve yalnız olmadığına emin olmalıyız.”

Ariel çay kaşığına sıkı sıkı tuttu. “Kesinlikle yalnız olmamalı.”

“Güvenli, sağlam bir yer olmalı.” Lucas dudaklarını büzdü. “Sanırım bir fikrim var...”

“Karar verilmiştir. Londra'ya kalamazsın.” Lucas hızlı adımlarla C jaranın çalışma odasına girdi ve kapıyı kapadı. “Riskler çok arttı.”

Kadın aniden bir netes alarak çalışma masasından kalktı. Sınırları zaten bozuktu, sesindeki emir tonu içinde kalan korkularını tetikledi. Sınırlarını boşaltmak için birisine ihtiyacı vardı.

“Bana emir vermeye hakkın yok. Sana henüz benim üzerimde hiçbir hükmün olmadığını hatırlatayım,” diye onu tersledi.

“Ve ben de sana henüz eski kocam öldürdüğün şüphesinden tamamen aklanmadığını hatırlatayım.” Kaşlarını çatı. “Lanet olsun, aptal olma. Geçmişte çıkan dedikodular ve şimdiki kötü imalardan dolayı yetkililer sana karşı yapılan bu tehditleri ciddiye almak isteme yecekler. Ve sen de kendi başına Shetfield'm ailesini geri çekilmeve zorlayamazsın.”

Ciara onımla göz göze gelmeyi reddetti.

“Sana tekrar söylüyorum, tek mantıklı şey sayfiyeye sığınmak. Derbyshire'daki malikânemde, birilerinin senin başına bela açması çok daha zor olacaktır.”

Ciara mantıksız olduğunu biliyordu. Yine de kararlı bir şekilde konuştu. “Hayır.”

Adam bir şeyler homurdandı, “inatçı” ve “kıç” kelimeleriyle beraber bir küflir duyduğunu düşündü.

Kıç kelimesinin kullanımı, kadının yanaklarının kızarmasına sebep oldu. “Hepsinin canı cehenneme Hadley. Bu oyunu fazla ileriye götürmüyor muyuz? Benim üzerimde gerçek bir söz hakkın yok, biliyorsun.” Dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrıldığını görünce eklemek için acele etti: “Ve sakın dün aramızda geçenlerden bahsedeyim deme.” Bir an boş boş baktı. “Ah. O.”

Evet. O.

“Bence de,” diyerek devam etti aceleyle. “Şu andaki durumla hiçbir alakası yok.”

Nasıl oluyor da erkekler seksi basit bir omuz silkmeye geçiş-tire-biliyorlardı? Ona ne kadar az şey ifade ettiğini görmek, genç kadının ruh halinin düzelmesine hiç yardımcı olmadı.

“Peki, en azından *bir konuda* hemfikiriz.”

Adam ona gözünü dikmeye devam etmeden önce garip bir bakış attı. “Kendini riske atmak umurunda olmayabilir fakat Peregrine ne olacak? Onun da saldırganların hedefi olabileceğini unuttun mu?” “Bu haksızlık, Hadley,” diye fısıldadı.

“Senin mantıklı olmanı sağlayacaksa, her yola baş vururum.” Ses tonu yumuşadı. “Lanet olsun, Ciara. Sana zarar vermeye çalışmıyorum. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum, biliyorum.” İçini çekmemek için yutkundu, neden bir ahmak gibi davrandığını açıklayamıyordu. Elbette adam haklıydı.

Birileri oğluna zarar vermeye çalışırken, o süklüm püklüm oturamazdı. “Arkadaşlarımla konuşup onların fikrini alayım,” diye homurdandı. “Leydi Ariel benimle aynı fikirde,” diye cevapladı.

Bir anda tüyleri yine diken diken oldu. “Benden gizli onunla komplo mu kurdunuz?”

Bu suçlama karşısında sinirlendi. “Tlcnrv vi ziyaret ediyordu. Yeni bir kural mı uydurdun, amcamı da mı ziyaret edemeyeceğim?”

Yüzü kızardı. “Özür dilerim. B-ben hâlâ biraz altüst vaziyetteyim.” “Böyle olmaya hakkın var,” diye kabul etti fakat ses tonu biraz sertti. Birkaç dakika aralarında tuhaf bir sessizlik oldu, sadece şöminenin üzerinde duran saatin sesi duyuluyordu.

“Grup bir saat sonra buluşacak,” dedi varaklı saat kollanna yandan bir bakış attıktan sonra. “Sana son kararımı bu akşamüstü bildireceğim.” Yan sehpadan şapkasını ve eldivenlerini aldı. “Öyle yapın.”

“Yani.” Alessandra çayma bir parça krema ekledi. “Lord Hadley senin onunla beraber sayfiyeye sığınmanı mı istiyor?”

“Evet,” diye cevapladı Ciara, aslında arkadaşının karşı çıkmasını ümit ediyordu. “Bunun... kötü bir fikir olduğunu biliyorum.”

“Tam aksine,” dedi Alessandra. “Bence harika bir plan.”

Ciara yüzünün düştüğünü hissetti. “Öyle mi?”

“Ben de candan katılıyorum.” Ariel gözlüklerini burnunun kemerinden yukarı itti. “Hakikaten, Sör Henry ve ben Lord Hadley’rim planında artı puan kazanan noktalar olduğunu düşünüyoruz.”

“Senin ve Baronun, sabah ilk iş buluşacak kadar yakın arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim.”

Arkadaşının yüzü kızardı. “Sör Henry ve benim *Pafvrtra* konusunda ortak bir ilgi alanımız var. Çiçekler hakkında konuşuyoruz.” “Nasd döllandikleri hakkında mı?” diyerek dalga geçti Alessandra. Ariel’ın suratı kıpkırmızı oldu. “Yüce Tanrım, bunun gibi genç k>z hayallerine kapdım için fazlasıyla yaşlıyım,” diye kekeledi.

“Aşk yaş tanmaz,” diye alay etti Alessandra.

Bu sohbetin ciddi bir şekilde Ariel’ı rahatsız ettiğini gören Ciara, heven konuyu tekrar kendi ikilemine çevirdi. “Bu sohbeti yarıda kesmek beni çok üzüyor olsa da, Hadley ye bu akşamüzeri cevabımı vereceğime söz verdim. O yüzden ne yapacağım konusunda karar vermeliyim.”

“Sayfiyeye git,” diye nasihat etti Alessandra “Hem de hemen.” “Fakat dedikodu çıkacak!” diye öne sürdü Ciara. “Kont’la sayfiyedeki malikânesine bir anda kaçıp gidemem ki.”

“Aslında Henry onun Eastbourne yakındalanndaki malikânesine gitmeniz daha mantıklı olacağını düşünüyor. Hadley’nin topraklarından çok daha yakın ve deniz kenarındaki ıssız lokasyonu mükemmel bir sığınak,” dedi Ariel. “Uygunluğa gelince... Henry ve ben size şaperon olarak eşlik edersek kimsenin dedikodu edemeyeceği konusunda hemfikiriz.” Bir an düşündü. “Ya sen Alessandra? Eminim ki Ciara senin de varlığından keyif alacaktır.”

“Ben mi?” Alessandra’nın her zaman takındığı soğukkanlı maskesi biraz kaydı. “B-benim muhtemel bir randevum var... Fakat sanırım planlarımı değiştirebilirim.”

“Isabella, Perry için hoş karşılanacak bir oyun arkadaşı olacaktır,” diye belirtti Ciara.

“Pekâlâ.” Arkadaşı bir an düşündü. “Zannedersen bir haftalığına gelebilirim. Bundan sonra, gerçekten Londra’ya dönüp Bath’a olan yolculuğuma hazırlanmam gerek. Eski Eserler Cemiyetine, orada yeni bulunan Roma dönemine ait kalıntıların kazısını denetleyeceğime söz verdim.”

“Bir haftadan daha fâzla dünyadan elimi ayağımı çekmiş vaziyette kalacağımı sanmıyorum. Korku yüzünden süresiz olarak esir olmayı reddediyorum.”

“Neler olduğu konusunda daha iyi bir fikrimiz oluncaya kadar, sonradan üzülmeğe tedbirli olmak daha iyi bir fikir, dedi Anel.

Nedense, Hadley ile aynı çatı altında yaşamak ona... tehlikeli gelmişti. Fakat Ciara bunun gibi düşünceleri kendine sakladı.

Alessandra bardağın bıraktı. “Hadley bu saldırılardan kimin sorumlu olduğunu bulmakla ilgileniyor mu?”

“Evet ve birkaç arkadaşından yardım istedi. Lord Haddan ve Lord VWoodbridge, ikisi de emekli asker.” Ariel çenesine hafifçe dokundu. “Şimdi düşündüm de, Lord James de öyle.”

“Karanlıklar Prensi mi?” Alessandra gözlerini devirdi.

Ciara şaşırmişti. “Beyefendiyle görüşmüş olduğunun farkında değildim.”

“Senin evinden çıkarken birkaç kelime ettik.” Alessandra vavaş vavaş bir üzümü soydu. “İtalyanca konuştuğunu bilseydim, duygulanımı daha farkk ifade edebilirdim.”

“Hay aksi,” diye söylendi Ariel. “Umanm fazla terbiyesizlik etmedin.” Omuz silkmesi bile

anlamlydı. "Ciara'nın kapısından, günün o saatinde bir hışımla çıktığını görünce aklıma başka ne gelebilirdi ki? Eğer birisi arkadaşımı rahatsız ediyorsa, köşede hiç sesini çıkarmayan bir zavallı gibi beklemenin doğru olduğuna katılmıyorum." Alessandra meyveyi ağzına attı. "Muhtemelen ona keçi penisi olarak hitap etmem pek zarif değildi fakat o adamda beni sinir eden bir Şey var." Küçücük bir duraksamadan sonra ekledi: "Bu arada, Roma argosundan epey terbiyesizce kelimeler biliyor."

"Sadakatini takdir ediyorum, Alessa," dedi Ciara. "Fakat Lord James bizim tarafımızda ya da en azından tarafsız bir seyirci. Zaten yeterince düşmanım var."

Ariel eline hafifçe dokunmak için uzandı. "Merak etme, canım. Hadley ve arkadaşları her Şeyin çaresine bakacak."

"Keşke ben de buna inansam," diye söylendi. Fakat kendi Şüpheleri Şu anda çözülmeyecek kadar zor olduğu için, daha fazla açıklama ı .ıp mamayı tercih etti. Alessandra'nın konuşmak üzere olduğunu görünce hemen defterlerini toparlayıp kalktı. "Evet, bir yola baş koyduğumuza göre, eve dönüp bavul hazırlasam iyi olacak."

On (Dokuzuncu (Böfüm

Bir ev partisi. Jack, I .ucası Whites'tan çıkıp St. James Sokağı'na doğru takip ederken kuşkuyla görünüyordu. "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

"Sadece eğlenceden ibaret olmayacak," dedi Lucas kendim savunan bir şekilde. "Leydi Sheffield kendi evinde dün gece olanlardan sonra yalnız kalmaz. Rahmetli kocasının ailesi daha pişkin olmaya başladı." "Ya da daha çaresiz," dedi Jack.

Lucas daha hızlı adımlar atmaya başladı ve bir van sokağa saptı. "Aynı şey benim de aklıma geldi tabii ki. Fakat bu hiç mantıklı değil. Birçok açıdan zaman geçmesi Sheffield ailesinin lehine işliyor. Sadece oturup zehirli yalanlarının Ciara'yı öldürmesini bekleyebilirler."

"Belki de evlenip sosyeteye tekrar girdiği zaman onun kişiliğine iftira atmanın bu kadar kolay olmayacağını düşünüyorlar."

"Ama..." diye başladı Lucas.

"Nişanınızın bir oyundan ibaret olduğunu bilmiyorlar," diye belirtti Jack. Arkadaşı sormadan önce birkaç adım sessizlik içinde yürüdüler. "Çalışma odasına girmeleri için bir sebep var mı?"

"Pek yok," diye cevapladı. "Antik bir elyazmasını deşifre etmekle uğraşılıyor, bunun devlet için biraz değeri olabilir. Fakat Sheffield ,u

lesinin bunu bilmesinin imkânı yok. Leydi Ciara arkadaşları dışında kimseye bahsetmedi, onlar da epey ketum."

"Ya sen?"

"Yok." Tereddüt etti. "Aslında, Ingalls, Greeley ve Famam'a bunun gibi bir şeyler ima etmiş olabilirim ama onlar da bu konu hakkında hiçbir şey dememeye söz verdiler."

Jack bu demeci burnundan soluyarak karşıladı. "Hiç mi kafan çalışmıyor? O üçü şimdiye haberi bütün şehre yaymıştır."

"Taktiksel bir hata yapmış olabilirim," diye kabullendi Lucas. "Ama bu da onu Londra'dan uzaklaştırmamı gerektiren başka bir neden." Yolculuk için gerek duyduğu eşyalar listesine baktı. "Birkaç günlüğüne bize katılana. Son zamanlarda batakhanelerde fazla vakit geçirmeye başladın. Biraz temiz hava sana iyi gelebilir."

"Bana düzgün yaşam nutku çekme." Arkadaşı yüzünü buruşturdu. "Başka kim gidiyor?"

"Amcam ve Leydi Ariel Gracechurch şaperon olmaya gönüllü oldular," diye cevapladı Lucas. "Ah bir de Marchesa della Giamatti." "Ağzı bozuk kadın," diye homurdandı Jack.

Lucas sırıttı. "Ağzı bozuk ama dudakları güzel."

“Aralarından çıkan, en küfürbaz adamı bile hayrete düşürebilir.” “Leydi Giamatti’nin mi?” Lucas inanamayarak kafasını salladı. “Abartıyorsun.”

Arkadaşı şeytani bir şekilde suratını buruşturdu. “Güven bana, abartmıyorum.”

“Ah, hadi ama. O kadın Rönesans kibarlığının harika bir örneği.” “Rönesans döneminde Machiavelli ve Borgia ailesi de vardı, unutma,” diye cevabım yapıştırdı Jack.

Silliman’ın Spor Gereçleri mağazasının önünden geçtikleri sırada, Lucas vitrine bakıp dalınca cevap veremedi.

“Ben içeriye gireceğim, sen burada bekle. Hemen gelirim.” Arkadaşı homurdandı fakat kabaca elini salladı. “Acele etmeye çalış. De Quincy yle randevum var.”

Alacaklarını hemen aldı ama dışarı çıktığında, Jack görünürde yoktu. “Kahretsin,” diye sessizce küfür etti Lucas. Onun da acelesi vardı. Etrafına bakınca sonunda arkadaşısını yan taraftaki pasajda gördü, baskıların satıldığı bir mağazada malları inceliyordu. Seslenmek üzereydi ki yan taraftaki iş yerinden bir hanımefendi çıktı.

Alessandra della Giamatti. Hemen peşinde de bir beyefendi. Tar-tışıyorlarmış gibi görünüyordu.

Lucas yüzünü astı. Kemerin altından başını eğerek geçti fakat kadını satamamadan Jack araya girdi.

“Markiz’i duydun, Ghiradelli,” dedi Jack sert bir şekilde. “Onu rahat bırakmanı söyledi. Milano’da âdetler nasıldır bilmem ama Londra’da bir beyefendinin bunun gibi bir isteğe saygı duyması beklenir.”

“Sen kendi işine bak, *stronzo*,” diye onu tersledi diğer adam. Lucas gölgelerin içinde, geride kaldı, araya girmek istemiyordu. Adamı az çok tanıyordu, İtalya’nın kuzeyinden genç bir asildi, şehre yeni gelmişti. Giovanni Marco Musto della Ghiradelli şimdiden çapkınlığıyla nam salmıştı. Ne var ki Alessandra ilgisinden memnun görünmüyordu.

Alessandra, Kont’a kötü bir bakış atıp Jack’e döndü; gözlen gizlenemeyen bir hiddede parlıyordu. “Bu kahramanlık gösterilerini kurtarılmaya muhtaç bir İngiliz kadınına saklayabilirsiniz. Bu dununla kendim başa çıkabilirim.”

“*Si, si*, hanımefendi kendi başının çaresine bakabileceğine inanmış durumda,” dedi Ghiradelli lafım yayarak. “Ben sizin yerinizde olsam fazla yaklaşmazdım. Siniri tehlikelidir.”

Alessandra’nın aristokratik yüzü önce kırmızı, sonra beyaz oldu.

Jack yerinden kıpırdamadı. “Özür dilerim fakat ahlak kurallarına göre bu makarnayı sizi toplum içinde rahatsız etmekten alıkoymam gerekiyor.”

“*Erkekler.*” Bıkkınlıkla dişlerini sıktı. “Siz ve saçma sapan kurallarınız. İkinizin de cehennemin dibine kadar yolu var.”

“Markiz kurallardan hoşlanmaz,” dedi kızarak.

“Fakat ben hoşlanırım,” diye karşılık verdi Jack. “Ve medeni dünyanın bir hanımefendiyi toplum içinde utandırmaya karşı kuralları var. O yüzden, tekmem adımlarınızı hızlandırmadan çekip gidin.” “Dikkat et, *amico*,” dedi Ghiradelli. “Bir şey daha dersin dişlerini bağırsaklarının dibine iterim.”

“Bunu denediğini görmek isterim,” diye hemen cevap verdi Jack. “Hayır,” dedi Kont usulca. “İstemezsin.”

Lucas yeterince inlemişti. Olaylar çirkinleşmeden gölgelerin arasından çıktı.

“Ah, işte buradasın, Jack.” Kibarca Alessandra’ya şapka çıkararak selam verdi. “Tiinaydın, Leydi Giamatti. Yürüyüş yapmak için çok güzel bir gün, öyle değil mi?” Kont’a kafasını salladı. “Lord Ghiradelli? Sanırım Leydi Wilder’ın suaresinde tanışmıştık.”

“Si.” Ghiradelli sinirlenerek gözlerini kıstı fakat abartılı bir biçimde reverans yaparak geri çekildi. “*Ciao, Signora*, sizi İngiliz hayranlarınızla bırakıyorum. Fakat vatanımız hakkında konuşmak, çok duygusal anılar çağırıştırdı. Sohbetimize çok yakında devam etmek için sabırsızlanıyorum.”

Alessandra’nın gülümsemesi yerinde dondu kaldı fakat Lucas elmacık kemiklerinin biraz renklendiğini fark etti. Kont köşeyi dönün-ceve kadar sessiz kaldı daha sonra burnundan soluyarak nefes verdi.

“Gerçekten,” dedi alçak bir sesle, Jacke ters ters bakarak. “Şövalye rolü oynamak istediğinizde kılıcınızı başkası için tıkrdatın.

“*Grazie** diyebilirsiniz,” diye söylendi Jack.

Kadın İtalyanca ters ters bir şeyler sövledi.

Lucas bunun teşekkür olmadığını tahmin etti.

“Şimdi bana izin verirseniz, bitirmem gereken işler var,” diye ekledi marki. “Gördüğünüz gibi hizmetçim yan tarafta beni bekliyor, yani bana eşlik etmenize gerek yok.”

“Bu da neydi böyle?” diye homurdandı, Alessandra azametli bir şekilde yanlarından uzaklaşırken.

“Bana sorma,” diye kükredi Jack. “Kendini beğenmiş, lanet bir kadın. Yemin ediyorum kışına diken batmış bir aydan beter.”

“Güzel bir kış ama,” diye gözlemledi Lucas.

“Onun peşine düşen adama Tann yardımcı olsun.” Arkadaşının ifadesi, kalçasının ipeksi sakınmalanını izlerken bozuldu. “Çileden çıkmaya değmez.”

“Çileden çıkmaktan bahsetmişken, Jack.” Lucas tekrar ciddileşmişti. “Sabahın ilk ışığıyla beraber, Leydi Sheffield ve diğerlerini sayfiyeye götürmek için yola çıkacağım. Parkta atını benim üzerime

süren kabadayıyı bulmak için bir ipucunu peşinden koşmana ihtiyacım var...”

Ciara denizin kayalara çarparken çıkardığı sesin belli belirsiz yankısını dinledi. Deniz sesinin insanı rahatlatan bir ritmi vardı. *Gcf îv git*. Hayatın sürekli hareket halinde olduğunun temel bir hatırlatması.

Elleriyle sıkı sıkı pencerenin mandalına tutundu. Keşke hayatı da bunun gibi tehlikeli ters akımlara kapılmış olmasaydı.

Burada, en azından bir sükunet havası vardı. Camı .ıralayarak yüzünü tuzlu esintinin vumuşak okşayışına doğru Uıtnı. Şu aııa kadar gördüğü kadarıyla, Henry'nin malikânesi, gerçekten yalnız, kalmak için muhteşem bir sığınaktı. *Tchtlitkârfirtmadan kaçmak için >agtam btr liman*. Güıhatımı, köşkün arkasındaki bayırı, nıor gölgelerden oluşan bir bulanıklığa çevirdi. Cırcırböcekleri ötüyor ve uzaklarda tek bir baykuş bağıırıyordu.

Her şeye rağmen, Londra'dan buraya olan yolculuk pürüzsüz geçmişti. Sör Henry'nin hastalığına uygun, özel bir at arabası vardı. Kont un her durakta üzerine titremesiyle beraber, Ciara'mn yaşlı Baronun saatlerini rahatlıkla geçirdiğinden şüphesi yoktu. Kendi grubuna gelince Peregrine'in heyecanlı gevezeliği ve Ariel'in sakinleştirici varlığıyla beraber yolculuk hoş geçmişti.

Ana yoldan çıkıp sahil yoluna sapmalarıyla birlikte, etrafta çok az yaşayan olduğu hemen anlaşılıyordu. Yolculuğun son kilometrelerinde, başka bir yaşam alanı görmemişti. Malikânenin girişindeki dönemeçli yol kapının yanında duran büyük, taştan bir bekçi kulübesi tarafından korunuyordu.

Henry ona, orada avlak bekçisi ve dört güçlü oğlunun yaşadığını özellikle belirtti.

Sheffield'in ailesinin onun başına burada bela açmaya cesaret etmelerini hayal etmek zordu. Onlar bekleyip izleyeceklerdi.

Lâkin Ciara kaçmaktan ve onların bir sonraki adımını beklemekten sıkılmıştı. Kötü niyetli yalanlarıyla yüzleşmenin vakti gelmişti. *Asıl soru nasıl yapacağıydı*.

Yolların kötü durumuna rağmen, Ciara uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Vardıklarında basit bir akşam yemeği sunulmuştu, buna rağmen Henry ve Ariel odalarında bir şeyler yiyip, içip gece için odalarına çekilme) e karar vermişlerdi. Ona eşlik eden sadece Hadley ve oğlu olmasına rağmen yemek keyifli geçmişti. Kont ile aralarında arasında hâlâ bir gerginlik vardı fakat Peregrine'in kır hayatı hakkında sorduğu sorular, ortamın yumuşamasına sebep olmuştu. Alessandra ve Isabella yarın gün içinde geleceklerdi, bu da adamın varlığını düşünmesine yardımcı olurdu.

Daha çok insan, daha çok neşe, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Aşağıdaki çimenlikten gelen bir bağırma dikkatini çekti. Oğlunun üzerine tatlı bir pınlı yayan pembe ve altın renkli ışıklardan oluşan çizgiler hâlâ gökyüzünde duruyorlardı. Büyük, tüylü bir av köpeğinin bir sopanın arkasından koşuşturması Peregrine'e büyük keyit veriyordu. Hadley ellerini pantolonuna sildiği sırada, kıvrılan koyu saçları,yakasının etrafında bir oğlan çocuğu gibi dağılmış, gülüyordu.

Kâhyası, kaliteli yünü leke içinde bırakan yapış yapış çamur ve köpek tükürüğünden oluşan çizgileri

görünce şüphesiz kalp krizi geçirecekti.

Lucas o anda kafasını kaldırarak ona el salladı.

Ciara hemen bölmeli pencereden uzaklaşıp hareketi görmemiş gibi yaptı. Fakat ona ne kadar kızgın olmak istese de, işlerini devralması konusunda gösterdiği tutum yüzünden ona dargın kalmayı beceremiyordu.

Kontrolü eline alması. Bir yanı taktiklerinden rahatsız oluyordu çünkü bütün hayatı boyunca ona zorbalık yapılmıştı. Fakat bir kısmı da bu durumu hoş karşılayacak kadar zayıftı. Ciara güneş batışının yansımalarının, yatağının üzerine cıva gibi, ışık ve karardıktan oluşan gölgeler yansıtmasını izledi. Kendi duyguları da böyle, tam tanımlanmamıştı. Kenarları bulanıktı, şekilleri göz kırpıncaya kadar değişiyordu.

“Anne!”

Ciara iç çekerek cama geri döndü.

“Mephisto harika, değil mi?” Peregrine kendini köpeğin salyası akan dilinden kurtardı. “Hadley yavruları olduğunu ve benim de bir tanesini alabileceğimi söyledi. Sen razı olursan tabii.”

“Bakarız,” diye seslendi. “Fakat şimdilik, yukarı çıkıp odunda banyo yapmalısın.”

“Ama anne! Daha yorulmadım.”

“Annen hakk.” Lucas hayvanın tasmağını tuttu. “Neredeyse hata karardı ve hepimiz için uzun bir gündü.”

“Ama...”

“Perrv.”

Lucas’ın ağzından çıkan hu tek uyarı kelimesi daha fazla karşı yıkımları susturdu. “Evet, efendim.”

Kıyına vurulan bir şaplak oğlunun teras kapılarına doğru koşmasına sebep oldu.

“Özür dilerim.” Lucas af dileyen bir omuz silikmesiyle yukarı baktı. “Esasında ona söz i'ermedim, sadece olabilir dedim.”

“Onun yaşındaki oğlanlar dilin ince nüanslarını her zaman ayırt edemiyorlar,” diye dikkatli bir cevap verdi genç kadın.

“Ah.” Sopyayı bulanık alacakaranlığa fırlattı ve peşinden koşan köpeğin ardından baktı. “Yetişkin erkekler için de öyle gibi görünüyor. Her nasılsa, iyi niyetime rağmen seni gücendirdim.” Ses tonu aynı şekilde mesafeliydi. “Tekrardan özür dilememe izin ver.”

“Nankör olduğumu düşünmenizi istemem.” Fakat kendi kulağına bile mesafeli konuşuyormuş gibi

geldi. Soğuk. “Fakat benim hayatım... şu anda çok karmaşık,” diye devam etti. “Lütfen daha da zorlaştırma.” Genç adam, “Ah, ben çok basit bir adamım,” diye cevap verdi alaycı bir tonla. “Temel şeylere yoğunlaşmaya çalışıyorum. Etraftaki her şeyi daha kolay bir hale getiriyor.” Köpeğin gelmesi için ıslık çalarak uzayan gölgelere doğru yürüdü.

Kadın içini çekti. *Adam bilerek mi anlayışsız davranıyordu?*

Ne var ki oğlunun gelişi düşünmesi için pek vakit bırakmadı. Ciara kuruntularını gizleyerek gülümsedi ve oğlunun ahırlar ve köpek kulübeleri hakkında gevezelik etmesini dinledi. Kendi duyguları ne olursa olsun, Peregrine’in sayfiyede kalmaktan aldığı keyfi bozmamalıydı.

Peregrine’in köşkün orta kulesinin yukarısında, Kontun eski çocukluk odasında kalmasına izin vermesi için biraz ikna edilmesi gerekti. O ve Ariel doğu kanadında kalıyorlardı, Baron ve yeğeniye batı kanadında. Fakat Hadley, Perry’nin tamamen güvende olduğu konusunda onu ikna etmişti. Oraya inip çıkmanın tek yolu ana merdivenlerden geçiyordu ve giriş holünü bütün gece bir uşak bekleyecekti.

Fazladan bir önlem olarak, bir hizmetliyi yan taraftaki ders odasında yatmakla görevlendirmişti.

Oğlunun sayfiyedeki konaklamalarını büyük bir macera olarak gördüğünü fark eden Ciara’nın hayır demeye yüreği el vermemişti.

“Hadley diyor ki, seyisi atlarla beraber buraya gelince Isa ve bana eğerin üstünde takla atmayı öğretecekmiş,” dedi Peregrine uykulu bir gülümsemeye. “Aynı Astley s’teki cambazlar gibi.”

“Ne kadar güzel.” Gecelik kıyafetini giymesine yardımcı oldu. “Biraz karp sana bir hikâye okumamı ister misin?”

Gözlerini devirdi. “Kitapkların üzerindeki kurşun asker birliğini gördün mü? Hadley onlarla istediğim zaman oynayabileceğimi söylüyor. Bir atlı birliği, bir de pirinç toplar var.”

“Bir kitabın bu heyecamın eline su dökemeyeceğini görüyorum.” Ciara alnından öptü. “Orduna komut vermek için yarım saatin var, sonra Alice ışıkları söndürecek.”

Peregrine yüzünü buruşturdu.

“İyi geceler, kuzucuk. Tatlı rüyalar.”

“İyi geceler, anne.”

Ciara içini çekmeden önce kapıyı kapadı. Kriket konusundaki becerilerini geliştirmenin yanı sıra, Hadley oğluna ve Isabella’ya ata binmeyi öğretmeye gönüllü olmuştu. Adam gerçekten çocuklarla harikaydı. Kendisi de çocuk sahibi olmayı düşünse hiç fena olmazdı...

Şeytani gülümsemeleri olan küçük, kara katalı afacanların düşüncesi, içinde bir özlem hissetmesine sebep oldu.

Haytr, Hadley itin bebeklerini düşünme. İçi çekildi. Ya da onların olması için ne yapılması gerektiğini.

Geçmiş pişmanlıkların şu anda ya da gelecekte hiç veri yoktu. Çok önceden Peregrine'in tek çocuğu olacağım kabul etmişti.

Ciara son basamaklardan aceleyle indi ve kapının mandalını kapadı. Şimdi tek düşüncesi onu korumaktı, ne pahasına olursa olsun.

Köpek havladı, daha sonra inledi.

"Oziir dilerim." Lucas ayaklarının önündeki sopenin üzerine basmadan geçti. "Bütün gece koşuşturmanın eğlenceli olduğunu biliyorum fakat kulübene dönmenin vakti geldi."

Altın renkli gözler ona şeytani bir şekilde dik dik baktı.

"Bana öyle bakma. Muhtemelen senden çok daha usanmış hissediyorum."

Mephisto kulaklarını dikip kuyruğunu salladı, bu sözlerin oyunun bittiği anlamına gelmediğini umduğu belliydi.

"Gel bakalım." Lucas etin önündeki çimenliği geçerek ahırlara yöneldi. "Sen en azından kafanı dağıtmak için kemik kemirmekle yetinebilirsin."

Kafesi kilitleyip ahır kapılarının sürgüleri çekilmiş mi diye baktı, arsanın yolunu son bir defa kontrol etti ve aynı yoldan köşke geri döndü. Çam, yeni biçilmiş çimen ve deniz suyunun tanıdık kokusu esintiyle beraber burnuna gelip çocukluk anılarını canlandırdı. Tenhaliğine rağmen, buraya gelişlerinden keyif alırdı. Küçük bir çocuğun keşfedebileceği çok şey vardı. Peregrine'e porsuğun yuvasını ve deniz kayalarının altındaki kaçakçı mağarasını göstermeyi unutmamalıydı.

Aniden, oğlana ne kadar düşkün olduğunu fark etti. Annesine gelince...

Lucas durdu ve gökyüzüne baktı. Alacakaranlığın bulutlan gitmişti, dolunay ve on binlerce yıldız rahatça görünüyordu. Titreyen gümüş ışık çemberine ulumak istemesi şaşırtıcı değildi. Doğaya kuvvetli bir etkisinin olmasının bilimsel bir açıklaması olduğunu biliyordu. Dönme, rotasyon ve yer çekimi. Muhtemelen duygularının okyanusun akıntıları gibi gel git yapmasının sebebi buydu.

Ciara'yı ciddiye almaya niyetlenmemişti. Çılgın, Yaman Hadley için hayat en güzel, hovarda zevklerden başka bir şey yaşamayarak geçirdi. Fakat her nasılsa, tuhaf bir akıntıya kapılmıştı; onu tanıdığı salardan uzaklara çeken kuvvetli bir girdaptı bu. Ona ve oğluna çok değer vermeye başlamıştı.

Bir biliminsanı ve serserinin bir geleceği olabileceğim düşünerek ahmaklık mı ediyordu? Bencil adamlardan hayatı boyunca yeterince çekmişti. Ona acı çektirmek istemiyordu. Zaten şu anda ona Londra'dan uzaklaşması için emir verdiği için kızgındı. Onun endişesi, zorbalık olarak yorumlanmıştı. Aynı dili konuşmuyorlardı belli ki. Çince konuşsa ancak bu kadar olurdu.

Aralarında dile getiremedikleri gerginlikler de vardı. Lucas kadınların, cinsel cilveleşmeleri erkekler kadar duygusuzca karşılamadıklarının gayet iyi farkındaydı. O akşamüstü aralarında geçenleri, onu manipüle etmek için kullandığını ima etmişti. Çenesini sıktı. Gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı fakat onu dinlemeyi kabul etmemişti.

Bir yanı Ciarayla olacak duygusal bir bağlanmadan uzak durması gerektiğini söylüyordu.

Bir yanı da geleneksel mantıkları geri tepip keşfedilmemiş sulara kendini teslim etmesini söylüyordu.

Temkinli olmaktan vazgeç. Bu kulağa sanki Çılgın, Yaman Hadley konuşuyormuş gibi geliyordu.

Bakışlarım denize doğru çevirirken Lucas uzaktan gelen, dalgaların kayalara çarparken çıkardığı gümbürtüyü dinledi.

İyi yanının sonunda sesini çıkarmaya başladığını mı ümit etmeliydi⁵

Orada biraz daha kaldı, yatağına mı gitse yoksa arsayı bir kez daha mı turlasa karar veremiyordu. Yürümek, çarşafın arasında dönüp durmaktan daha cazip geldi. Her ihtimalde, gözüne pek uyku girmeyecekti.

Yirminci 'Böfüm

Ciara yatakta aniden dimdik oturdu, rahatsız bir uykudan uyandı, sebebi...

Tanrı bilir neden, diye itiraf etti. Belki de Sör Henry'nin evine bir hayalet musallat olmuştu. Bir hayalet rüyalarına dadanmak konusunda ısrar ediyordu.

Etrafına bakınca antika meşe şifonyerin üzerinde kırpışan ışığın dans ettiğini gördü. Işık camdan içeri süzülüyordu. Ciara seyrettiği sırada kuvvetli bir rüzgâr camı salladı ve perdeleri kıpırdattı.

Genç kadın örtüleri üzerinden attı, göğsünde endişe kıvrımları hissediyordu. Sadece gergin olduğunu söyleyerek kendini azarladı. Hadley'nin dediği gibi rahatlamayı öğrenmeliydi. Camı aralayarak derin bir nefes aldı, tuzun ve sedir ağaçlarının sakınleştirici kokusunun ciğerlerini doldurmasına izin verdi. Tehlikenin yakınlarda sinsice onları izlediğini düşünmek çok saçmaydı. Dışarı göz attığında, bahçede ekilmiş bitkilerin yapraklarının siluederi ve çimenin diğer tarafındaki meşe ağaçlarının gövdesini görüyordu...

Gölgelerin arasında bir harekedenme mi görmüştü?

Ciara sabahlığını umursamayarak yan kıpının mandalını açıp terasa çıktı.

Kaba, kayağan taşı fayanslar çıplak ayaklarına soğuk geldi. Etrafa tekrar bakınca heyecanlanmanın bir gereği olmadığını fark etti. Kendini biraz ahmak gibi hissedip tam da dönmeye hazırlandığı sırada Lucas çalının ardından çıktı.

Taflan geçip yanına geldiği sırada nefesini tuttu. "Bir şey mi oldu?" dite sordu Ciara sessizce.

Kırpıklarının kotu renkli saçaklan gözlerini gölgeliyordu, kafasını salladı. “Sadece her şey yolunda mı diye etrafı kolaçan ediyordum. Birkaç köpekli devriye de ayarladım. Korkmayın, Leydi Sheffield. Beceriksiz bir zorba olabilirim fakat size ya da oğlunuza zarar gelmesine izin vermem.”

Adı kulağına çok resmi gelmişti.

Kadın titredi, birden teni ve gece havasının arasında ince bir ipek parçasından başka bir şey olmadığını farkına vardı.

“Üşümüşsün.” Lucas onu gece esintisinden korumak için yer değiştirdi, “içeri gir.”

Kıpırdamaya niyetliydi ama ayışığının yansıması adamın saçında harekedi bir etki yaratıyordu, koyu renkli kıvamların arasında dans edip içlerine girip çıkıyordu.

“Ciara.”

Ah, hayır. Eğer vücuduna dokunursa, Tanrı yardımcısı olsun.

Şeytan onun zayıflığı hissetmiş olmalıydı. Onun arzusunu.

Adamın kolları etrafına dolandı. “Alan rengi saçların omuzlarına dökülmüşken, nefes kesici güzel görünüyorsun.” Bir esinti, gece sislerini, parıldayan, yumuşak bir daire şeklinde etraflarında topladı. “Bir masaldan fırlamış sihirli, gizemli bir deniz perisi gibi.”

“Bu bir masal kitabı kurgusu değil,” diye cevap verdi, paltosunun ardından kalbinin atışını duyarak. “Bu gerçek hayat...”

“Evet, fazlasıyla gerçek. Biz kardı canlı insanlarız, mürekkeple oluşturulmuş karakterler değil.” Sıcak ve kalp gibi atan dudakları kadının alnına dokundu. “Bizim duygularımız var, arzularımız.”

“Duygular ve arzular tehlikelidir.”

“Evet ama aynı zamanda iyi ve fevkalade de olabilirler. Bizi canlı kılan şeyler onlar, Ciara.”

Ellerini yakasında yumruk yaptı, bu anın bitmesini istemiyordu. Adam haklıydı, kendini arzuya karşı fazlasıyla kapalı tutmuştu. Boğazı istekle doldu, kahkaha ile hıçkırmak arasında bir ses halinde dışarıya vurdu. “Ah, Lucas. Bu bizi tarif edilemez şekilde birbirimize çekiyormuş gibi görünen güç hakkında ne yapacağız?”

Cevabı hızlı ve sessizdi. Kadını kollarına alarak yarı açık kapıdan içeriye taşıdı. Çizmesi hafifçe değince kapı sessiz bir *tık* yaparak kapandı.

Bu ses kadının aldım başına getirmeliydi.

Fakat tam aksi bir tepki tetiklemiş gibi görünüyordu. Onu tam dudaklarının ortasından öptü.

“Tanrı bana yardımcı olsun, buna karşı koymaya çalıştım,” diye mırıldandı adam. “Fakat şimdiye

kadar fark etmişsindir, isteklerime karşı koyamıyorum.”

“Ah, ben de kuvvetsizim,” dedi mağrurca. “Pek kuvvetsiz.”

“Hayır, sen çok güçlüsün.” Lucas onu yere bıraktı ve elleriyle yüzünü avuçladı. “Senin yarın kadar cesareti ve azmi olan kimseyi tanımıyorum.”

“Ben pek cesur değilim. Yalnız olduğumda korktuğum ve emin olmadığım çok zaman oluyor.”

“Artık yalnız değilsin.”

Ve kadın bundan mutluluk duyuyordu. "Hayır." Gülümsedi. “Dedikodular doğru olmalı. İçten içe, kötü, kötü bir kadını. Henry'ye karşı olan duygularından V.ırarlandım ve seni dertlerimin içine çektim.”

“Benden yararlanmak mı, sevgilim?” Boğazında kısık sesli bir kahkaha gümbürdedi. “Çoğu insan bunun aksini söylerdi.”

“Ama...”

Parmak uçlarının dudaklarına değmesi, onu susturdu. “Bu akşam ahlak kurallarının ince detaylarını tartışmayalım,” dedi.

•*ib. ne k,ıJ<ır ak'JltCii bir teklif.* Konuşmak istemiyordu. *ONDAN* başka hiçbir şey hissetmek istemiyordu.

Dili dışarıya uzandı ve avucunun tatlı tuzlu derisinin tadına vardı. Eli hem aarımuşak hem de sertti. Ciara, genç adamın elini göğsünü avuçlaması için aşağıya çekti.

Kapkara kirpiklerinden ateş altını renkli bir ışık parladı. Püsküllü gölgeler ifadesini gizliyordu. “Bunu istediğine emin misin?”

Ciara sesine güvenmeyerek başını salladı.

Lucas tereddüt etti. "Daha önce canının acıdığım biliyorum fakat birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece, utanmanın ya da suçluluk hissetmenin gereği yok. Neden bu anın tadını çıkarmayalım ki? Bu, fiziksel ihtirasın içinde, derderimizi unutmamız için bir fırsat. Başka bir şey ifade etmek zorunda değil.”

“Bu kadar basit mi?”

Yanağından bir tutam saçı geriye doğru itti. “Evet. Benim yatağa attığım kadınlar, onlara ne sunduğum konusunda başka hayallere kapılmıyorlar. Kendi kuvvetli yönlerini biliyorsun, Ciara. Ben de benimkileri biliyorum. Zevk vermek konusunda çok başarılıyım.” Daha da yaklaşarak ağızını dolu dolu öptü. “Burandan, göğüslerinden... ve bacaklarının arasından.”

Kadın bacaklarının arasında bir ısı dalgasının yükseldiğini hissetti. “Havatının sadece siyah tonundan

ibaret olması gerekmediğini görmene yardımcı olabilirim.”

Kafasının arkasındaki camda yıldızlarla bezeli gökyüzünün bir parçası görünüyordu. “Gecelerin gökyüzü gibi mi?” dedi kadın sessizce. “Küçük ateş noktaları sayesinde dayanabilir hale gelen sonsuz bir karanlık?”

“Ben hiç bu kadar şiirsel değilim,” diye mırıldandı Lucas. “Fakat evet, ana fikir bu, temeline inince.”

Çıplak temeller. Azgın erkeksiliğini inkâr etmenin hiç yolu yoktu. Her köşesinden fişkıyordu. Çene kemiğinin üzerinde parmağını gezdirdi; kirli sakalının, rüzgâr yemiş cildini sertleştirdiğini hissetti.

“O zaman göster bana, Lucas.” Başparmağının altında bir kas seğirdi. “Geleceğe ya da geçmişe dair hiçbir düşünce olmadan, bana anı yaşamayı göster.”

Bu sefer hiç tereddüt yoktu.

Geceliğinin küçük kabuk şeklindeki düğmelerini açtı. Kumaş parçası biraz aşağıya kaydı, omuzlarının üst kısmım açıkta bırakıyordu. Açık renkli, inci gibi ay ışığı cildiyle temas edince baştan çıkarıcı görünüyordu. Ciara hiç utanmıyordu. Sadece onu çıplak görmeyi arzuluyordu.

Paltosunu çekiştirdi ve boynundaki fılları çözdü.

Daha sonra ona boyun eğen gömleğinin düğmeleri oldu.

Adam inleyerek keten parçasını avuçladı ve başının üzerinden çekti.

Gerinince birbirine bağb olan pürüzsüz kaslar ve kırımler dalgalandı. Daha önce gördüğü gibi, o miskin bir hanım evladı değildi. Geniş, kask omuzlar, dar bir bele doğru inceliyordu. Kaburgalarındaki morluklar azalmıştı, göğsünün çizilmiş gibi olan kömürlerini meydana çıkarıyorlardı. Düz göğüs uçları, kaba kıvrımlar. Keşfetmek için sabırsızlandığı kara, erkeksi dokular.

“Alı, ay ışığında çok güzelsin,” diye mırıldandı, belindeki kurdelayı çözerken. “Venüs gibi. Gecenin kadifemsi karanlığına karşın, beyaz, parlayan ve kırpışan bir vücut.”

Ve o da Apollo’ydu, mum ışığında yıldızlanmış, nefis bir tanrı.

Lucas çakmaktaşını kenara bıraktı. Elleri çok zarifti. Bahar yağmurları gibi yavaş yavaş hareket ediyorlardı, üzerlerinden geçerken kürek kemiklerindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyorlardı. *Güzel Tanrım, nasıl oluyor da sırtındaki kemikler erotik hisler uyandı-rahiltiliyordu?* Ciara neredeyse zevkten mırladı.

“Ben...” Birdenbire, Lucas korsesinin önünü açmaya başladığı sırada, utanma hissi üzerine çöktü. Kotonu sıkı sıkı tuttu. “Seni uyarmam gerekiyor. Ben senin alıştığın gibi değilim. Ben zayıfım.” Eski hakaretler kulaklarında çınladı. “Sıksa.”

Lucas başım kaldırdı, ağzının kavisini titrek bir ışık aydınlatıyordu. “Sana çekici olmadığın mı

söylendi, Ciara?”

Dudaklarından bir nefes kaçtı.

“Son defa söylüyorum, Sheffield'ı unut. O basit bir hödüktü.” Fısdaması boğazını gıdıkladı.
“Vücudunun her kıvrımı, her girintisi, her noktası son derece mükemmel. Fakat bir biliminsanı olarak bunun ispatını istersin, o vaizden sana göstereyim..”

Dili kulağının dışını yaladığı sırada, içi titredi.

“Ahh, evet. Enfes. Ve boynunun kıvrımıysa mükemmel.”

Ciara, tenini hafifçe ısırduğında soluksuz kaldı.

“Hımm, ayak parmaklarına gelinceye kadar bekle, sevgilim. Fakat bu biraz zaman alabilir.”

“Ah, Lucas...” Dudakları bir gülücükle titreşti.

“Evet, işte böyle. Düşünmeyi bırak.” Boğazındaki oyuğa hafifçe öpücükler kondurdu. Sataşan, kızıştıran, kışkırtan hisler onun biraz başını döndürüyordu. “Harikulade vücuduna uyan, muhteşem bir beynin var. Fakat bazen beynin diğer kısımlarının önüne geçiyor.” Usta espri anlayışı, son kalan engellerini de çözdü. Ah, kendini ona nasd da tamamen teslim etmek istiyordu. Kalçalarını yukarı çekerek adamın uyluklarına yay gibi yaslandı. “Aklımı bu işe karıştırmamak için elimden geleni yapacağım.”

Cevaben vahşi bir hırıltı gümbürdedi. *Karanlık, kaba, erkeksi*. Bu ses kadının derinliklerinde yankılandı.

‘Çok iyi iş çıkarıyorsun,’ dedi genç adam.

Kadın ellerini açarak adamın göğsüne koydu, şeklindeki her kontü-riin ince detayının tadını çıkardı. Erkekler genel olarak bir bilmeceydi.

Hayretle koyu renkli tüylerin izini pantolonunun başladığı yere kadar parmağıyla takip etti.

Lucas bir an nefesini tuttu sonra boğuk bir gülüşle bıraktı. “Birazdan oraya geleceğiz, sevgilim. Ama önce seni tüm görkeminle bir görmeme izin ver.” Korsesini araladı, önce bir göğsü sonra da diğeri ortaya çıktı.

Kadın donakaldı.

“Ah, Ciara. Bir azizi bile baştan çıkarabilirsin. Ve Tanrı biliyor ki benim azizlikle alakam yok.” Başını eğdi ve ağzının ıslaklığı bir göğüs ucunu kapladı.

Ciara'nın nefesi kesildi.

Ve sonra yavaşça göğüs ucunu dudaklarına doğru çekti. Dişleri ucunu hafifçe ısırıldı, baskı kadının

bedeninde keskin fakat tatlı bir ısı etkisi yarattı. O becerikli dili, kabarmış ucu bastırılmaz bir alev haline gelinceye kadar ıslatıp yalayınca genç kadının boğazına bir inleme takıldı.

Kadın sarsıldı, dizlerinin eridiğini hissetti. Zamparaların bu denli şeytani şekilde tehlikeli sayılmaları şaşırtıcı değildi. Bir için için yanan bakış, cehennem ateşini anımsatan bir öpücük ve tüm medenî kurallar uçup gitti.

“Kollarını kaldır, sevgilim,” diyerek onu ikna etti. “Geceliğini çıkartmak istiyorum.”

“Evet,” dedi genç kadın. “Evet.”

Kumaş, başının üzerinden sıyrılıp yere süzüldü. Orada öyle dut duğu sırada kendini günahkârca iffetsiz hissediyordu. Bütün vücudu ilk defa bir adamın gözlerinin önüne serilmişti.

“Yüce İsa."Adam geriye doğru bir adını attı, bakışları yavaş yavaş yüzünden, bacaklarının arasındaki kızıl altın rengi kıvırcık tınlara doğru kaydı. Kirpiklerinin arasından, masmavi bir kıvılcım gordu

Lucas çizmelerini çekiştirip çıkardığı sırada hayvani bı hınlı çıkardı, bu kadının bedeninde bir sıcaklığın yayılmasına sebep oldu.

b reksiyonu pantolonunun önüne bastırıyordu. Büyülenmiş bir şekilde adamın parmaklarının bağcıkları açmasını izledi.

Bira/ dönerek önce güdenden daha sonrada içliğinden kurtuldu. Ay ışığının aydınlattığı erkekliği, kapkara kıvırcık tüylerin ve ağırlaşmış haydarının arasından fırlıyordu.

Kadının boğazından ilkel bir ses çıkmaya başladı, içgüdüsel olarak uzanıp ona dokundu.

Cevabı hemen geldi. Genç adamın erkekliğinin avucunun içinde şiştiğini ve nabız gibi attığını hissetti. Cesaredenerek parmaklarını daire şeklinde döndürdü ve boyunca hafifçe okşadı. Lucas kadının başparmağı erkekliğinin en üst noktasına değdiği sırada inledi. Ne kadar etkileyici bir keşif. Bir erkeğin çeliğinin kılıfı, üzerinden ateş geçmiş kadife kadar yumuşaktı.

“Aman Tanrım,” diy'e inledi adam, sıktığı dişlerinin arasından.

Kendinden geçmiş halinden sıyrılan Ciara durdu. “Yanlış mı yapıyorum?”

“Hayır, çok doğru.”

Erkeliğini daha iyi incelemeye niyetli bir şekilde bakışlarını indirdi. Evliliğindeki birleşmelerin hepsi çabuk olmuştu; yorgan altında, düzensin, beceriksizce yapılmış çabalar. *İtip kakmalar*. O deneyimler zevkten çok acı getirmişti. Sheffield’ın uzantısını hiç gördüğünü hatırlamıyordu. Onu çıplak görmeyi arzuladığından değil.

Ancak Lucas... Lucas seyredilecek bir manzaraydı.

Ciara tutuşunu gevşetti ve Lucas'ın erkekliğini serbest bıraktı. Başını dimdik, gururlu bir biçimde seğirdi ve kalktı. Kıvrıksan mum ışığında, kırmızı teni alev almış gibi görünüyordu. Onu tekrar eliyle kavradı, vumuşacık bir şekilde parmaklarının, göbeğinin alt kısmındaki karışmış, kapkara kıvrımlara doğru kayarak inmelerine izin verdi. Tereddütlü donuşuyla yay gibi geri fırladılar. Daha derinlere dolanarak, erkeksi dokuların arasındaki tezatlığa hayran kaldı. Pürüzsüz bir ten, gergin kaslar, kaba tüyler.

Saatlerce onu keşfedebilirdi fakat Lucas pozisyon değiştirip çenesini yukarıya kaldırdı.

“Bana bak, Ciara. Gözlerini görmek istiyorum, sevgilim.”

Kadının kirpikleri yukarı çevrildi.

“Alı, sen tutkulu bir yaratıksın.”

“Değilim,” diye itiraz etti Ciara. Tam aksine her zaman mantığı onu yönetmişti. *O zaman bunu nasıl açıklamalıydı?*

“Ah, evet. Öylesin.” Gözleri erotik hisler uyandıran bir ışıldamayla taşıyordu. “Bunu işinde görüyorum, bağlılığında, bir keşif vaptığında aldığın hazda. Bu konudaki engin bilgime güvenmelisin.” Lucas omurilik kemiğinden aşağıya doğru okşadı. “Öyle yapıyor musun, Ciara? Bana güveniyor musun?” diye mırıldandı.

Mantıksız olmasına rağmen, ona güveniyordu. Tüm kalbiyle.

“Evet,” diye fısıldadı Ciara. *Evet.*

Aniden ayakları yerden kesildi, saçları parıldayan dalgalar halinde adamın sırtından aşağı dökülüyordu. Onu bükülerek döndürdü, kadın yatağa düştü; çıplak poposu karışmış ipeksi çarşafların içine gömüldü.

Lucas sessizce gülüyordu ve kadın da övle. En çılgın rüyalarında bile seksin böyle... eğlenceyi olabileceğini hayal etmemişti.

Yaramaz ve eğlenceli.

Adam dizlerinin üzerinde duruyordu, kadının ayaklarının arasında pozisyonunu alıyordu. Eliyle ayak bileklerini tutup onları ayırmaya çalıştı. “Senin tadına varmak için sabırsızlanıyorum, Ciara. Bunu yapmama izin verir misin?”

Cevaben bacaklarını daha da açtı. Ah, nasıl da onunla bunun gibi samimi zevklerin tadına varmak istiyordu.

Lucas başını eğdi ve birdenbire dudakları genç kadının uylukla ■ rından yukarı kaymaya başladı. Bu his inanılmaz güzeldi: Dudakları teninin üzerinde sıcak, gecenin havası ıslak kalan izin üzerinde serin. Tüylerinin olduğu yarığa ulaştınca utangaç bir şekilde geri kaçtı, bakar tereddütlü hali adamın dilinin hafif irdemesine y ol açtı.

Venüs'ün Mağarası. O meşhur akşamüzeri, bundan bahsedilince kadınların koro halinde iç çekmesine sebep olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Kıvrımlarını ayırarak Lucas ıslak öpücükleri daha iyi verebilmek için onu daha da açtı. Ciara hafif iniltiler çıkardı, vücudunun kenetlenerek ona cevap verdiğini hissetti. Bir daha yaladı ve sonra bir daha. İçinde bir güç, bir ateş, yanıyordu. Mutlaka yakında bir şekilde serbest kalmalıydı yoksa cayır cayır yanacaktı. Büyüyen ihtiyacını hisseden Lucas, incisini dişlerinin arasına aldı.

Küçük bir ısırma, ateşli bir çılgılığa sebep oldu ve bir an sonra sanki bembeyaz kıvılcıklar eşliğinde sarsıldı.

Gevşek bir şekilde orada yatıp zevk dalgalarının azalmasını beklerken, hafifçe fısıldamayı başardı: “Ben... ben... diyecek bir şey bulamıyorum.”

Kamının üzerine minik öpücükler kondurdu. “Vücudun senin adına gayet güzel konuşuyor, sevgilim.” Sonra bir panterin esnek kıvraklığıyla hareket edip üstüne çıktı, bacaklarıyla uyluklarını iki yandan destekliyordu.

Ah, biliyordu. *Biliyordu.* Lucas'ın daha önce bunu sayısız defa, sayısız kadınla yaptığını biliyordu fakat nasıl oluyorsa, kendini özel hissediyordu. Sanki bu anda önemli olan tek şey ikisinin bir araya gelip bir bütün olmalarıydı.

Sadece kan hücum etmiş bir et parçası, dedi kadın kendine. Daha fazla ya da daha az değil. Sürtünme, ısı. Bu deneyin sonuçları gizemli değildi.

Lucas, genç kadına bakabilmek için dizlerini ayırdı. Ciara gözlerini kapadı, kendini pek kötü, pek ahlaksız hissediyordu.

“Çok güzel.” Lucas alçalıp ellerini karnına yaydığı sırada biraz nefes nefese gibiydi. Yavaş yavaş yukarıya kaydılar, kaburgalarını okşadılar ve daha sonra göğüslerini avuçladılar. “Her yönüyle çok güzel.” Erkekliği kamım gıdıkladı.

Güzel. Adam ona bunun gerçek olduğunu hissettiriyordu.

“Bacaklarımı daha da aç,” dedi boğuk bir sesle. Ağzı ellerinden birinin yerini aldı ve ucunun etrafında yuvarlak, şehvet uyandıran bir daire çizdi.

Ciara ağırlığına karşın kıvrılıp titreyerek adamın kucağına doğru yay gibi yükseldi.

Ve sonra parmakları kadını yarığını buldu ve ıslanmış kıvrımlarının ardını okşadı. “Burası yine olgun,” dedi kaba bir doygunculukla. “Ve benim için hazır.”

Şimdi. Şimdi. Nefes alışışı o kadar hararetli olmuştu ki gerçekten o sözlerin ağzından çıkıp çıkmadığını anlamıyordu.

Yumuşak ve gür bir kahkaha cildine hafifçe dokundu. “Acele etmemeliyiz, sevgilim.” Daha derinlere daldı, gizlenmiş incisini buldu. “Bir biliminsanı bir deneyin adımları konusunda hiçbir zaman acele

etmemeli, öyle değil mi?”

Cevaben ıglık attı, artık mantıklı bir şekilde konuşmaktan âcizdi. Nasırh başparmağının yarattığı sürtünme onu istekten biraz delirtiyordu. Kolları adamın etrafına sarıldı, onu kendine yakın ve sert bir şekilde hissetmek istiyordu, *içinde*. Aciliyet artıyordu. *Daha yakın, daha yakın*. Ciara adamı aşağıya çekti, tırnaklarının omuzlarının üzerinde iz bıraktığının hayal meyal farkındaydı.

Lucas inleyerek geriye kaçtı. Yüzü gayretle parlamıştı ve koyu renkli karmaşık saçları gözlerini gölgeliyordu. Uzun, kıvrılan saç telleri kırpışan ışıktaki parlatılmış abanoz gibi ışıldıyordu. Ciara, genç adam tenini ayırdığı sırada bir esinti hissetti. Anlık serinliğin yerini, adam kendini onun kadınlığına dayadığı şuada nabız gibi atan ısıya bıraktı.

Neredeyse akıl sağlığını teslim ediyordu.

Erkekliği kadını biraz dürttü. Sonra geri çekildi.

Ciara taş gibi uyluklarının arasında kıpırdandı, sözsüz bir mırıldanmayla isyan etti. *Çok yanlış. Çok doğru*. Mantığına tersti, biliyordu ama ah, onu çok istiyordu. Çılgınca.

Lucas tekrar içine girdi, bu seter bira/ dalva derine inmişti. Erkekliğinin başı kadının kayganlığına değerek durdu, hapsedilmiş ısıyla atıyordu.

Bu his dayanılmayacak kadar güzeldi.

Geri kaçamaması için kalçasından onu yakalayan kadın, kendi kalçalarını r ay gibi kaldırarak onu daha derinlere girmesi için zorladı.

Bir an Ciara, kendi hayretine benzer bir şeyi onun bakışlarının yansımasında gördü. Elbette yanılıyor olmalıydı. Yıldızların ve gölgelerin bir orunuydu. Sevişmek onun için sıradan bir deneyimdi. Ama belki de o anda ruhunu göstermesi onun neden bu kadar peşinde koşulan bir âşık olduğunu açıklıyordu. Bir kadını sanki hayatının ışığıymış gibi hissettiriyordu.

Bu denli kabiliyetli bir sevişme epey tecrübe gerektirirdi... Hayır, bunu *düşünmeyecekti*. Bu anın dışında, başka hiçbir şeyi düşünmeyecekti.

Ah, Tamam. Lucas kendini kontrol edebilmesi için dua ederek dişlerini sıktı. Kendini kontrol altında tutup yavaş yavaş ilerlemesi gerekiyordu. Bu Ciara için ilk deneyimdi ve bunun özel olmasını istiyordu. Ah, muhakkak daha önce içine bir erkek girmişti. Bir et parçasının çabucak dürtüklemesi. Tohum ekmekten ibaret bir angarya. Fakat hiç bu işten zevk almak için tahrik edilmediğini zannediyordu.

Fazlasıyla uzun bir zaman Ciara gerçek kimliğini, kadınsı arzusunu, entelektüel dehasını kapalı kapılar ardında tutmak zorunda kalmıştı. Olağanüstü vücudundan, aklından utanması gerektiği söylenmişti.

Pont Sokağı'ntn Kötü Cadısı.

Birçok erkek akıllı bir kadından korkardı. Oysa Lucas, onun zekâsından ve başarılarından ilham alıyordu. Heyecan verici. Büyüleyici. İnanılmaz. Onun sayesinde, daha iyi bir adam olmak istiyordu.

Ama şimdi hemen değil. Zayıf, bencil, eğlence düşkününü olduğu için kendini geri çekemiyordu. Vücudu kaba, cinsel bir ihtirasla yanıp

tutuşuyordu. İçine girdi, likit ıslısının onu çevrelediğini hissetti. “Aklımı başımdan alıyorsun. Cezbediyorsun.” *Bini buyuluyorsun.*

Kadın onunla buluşmak için yay gibi kalktı, gözlerinden, yıldızların parıldayan ışığı yansıtıyordu. Bedenleri günahkar bir ritim halinde düşüp kalkıyordu. Daha hızlı, daha hızlı, ta ki kadının kalp atışı onun kulaklarında çılginca bir davul gümbürdemesi gibi oluncaya kadar. *Ya da bu kendininki miydi?*

Bunu söylemek imkânsızdı.

Nabız gibi atan vuruşlar onun devam etmesini sağladı. Son bir itme ve kadının kalçalarının havaya kalktığını ve dalgalı bir titremenin su gibi bir ılgıya dönüştüğünü hissetti.

Adamın kendi vahşi tatmin oluşu onun orgazmının yankılan-masıydı. Artın kadın *onundu*. Tamamen onun.

Adamın etrafında sarsıldığı sırada, Lucas tam anında geri çekildi, özü kadının krem rengi göbeğinin üzerine akı.

“Sevgilim.” Kendini ellerinin ve dizlerinin üzerinde dengeleyerek nefes alış verişi sakinleşinceye kadar, boğazına öpücükler kondurdu.

Kahretsin. Kıl payı kurtulmuşlardı. İki de korunma konusunu önemsememişti ve onu hamile bırakmak Ciara'nın derdine dert katmaktan başka bir şeye yaramazdı. Fakat adam tohumunu çarşafın ucuyla cildinden sildiği sırada, içinde tuhaf bir özlem hissetti.

Kadın şimdi hiç kıpırdamadan yatıyordu kirpikleri inik, saçları yastıkların üzerine parıldayan, altın rengi bir ışık halkası şeklinde yayılmıştı. Garip bir şekilde bu sessizliği bozmak istemiyordu. Sanki kelimeler, söylemek istediklerini ifade edebilmek için yetersiz kalırdı. Onun yerine, sadece yanma vattı, onun tüm detaylarının tadını çıkarmanın keyfine varmak yeterliydi. Kadımsılığın kokusu, yorulmuş vücudunun yumuşaklığı, nefes alış verişinin tatlı ritmi.

Bir an sonra, Lucas onu daha sıkı kucakladı ve elini sahipleniri bir hareketle kalçasına koydu. Bacaklarında alışılmamış bir hissin yayıldığını farkındaydı. Bu sadece fiziksel doyumun sesi değildi. Bu daha... beyinseldi. *Tatmin?* 1 lavır, yok daha derin bir şey. Belki *huzur* daha iyi bir tanımlı olurdu. Onu gittikçe artan çaresizlikte heyecanlar araması için zorlayan içindeki amaçsız dürtü sanki durulmuştu.

Ciara kıpırdandı ve gözlerini varım açtı. “Hımm.” Sesi biraz kaymıştı, uykulu, boğuk, seksi bir ses. Gözlerini kırparak bakışlarını keskinleştirmeye çalıştı. “Luuucas.” Adını söyleyiş tarzına bayılıyordu, sanki ağzında uzayan bir şeker parçasını çekiyor gibi. “Bu özeldi...” Gülümseyerek parmağını dudaklarına koyup onu susturdu. “Evet, öyleydi.”

Ciara tatlı bir biçimde kızışmış görünüyordu, normal haline hiç benzemiyordu. “B-bu tam olarak demek istediğim değildi.” Tembel bir kıpırdanmayla pozisyon değiştirdi, kendini bir dirseğinin üzerine yaslanarak kaldırdı.

Lucas çarşafın göğsünün kıvrımının üzerinde kayışını izlediği sırada, erkekliğinin kıpırdandığını hissetti. *Kahretsin*. Onu cinsel arzusuyla boğmak istemiyordu fakat azıcık daha kayarsa, onu yatırıp tekrar sahip olmaya mecbur kalacaktı.

“Ben şartların özel olduğunu söylemek istedim.” Dudağını ısırıldı. “Biz... yani demek istediğim yapmamalı...”

“Şişşt.” Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve çarşafı etrafına doladı. “Şimdi uyu, sevgilim. Buna daha sonra anlam vermeye çalışırız.”

Ertesi gün.

Ciara yüzünü ekşitti. Hay aksi, bu kulağa çok gotik geliyordu. Bir romanın salak kadın kahramanı değildi ki. O mantıklı bir biliminsanıydı, disiplinli ve objektif olmak konusunda eğitimliydi.

Peki, o zaman neden düşünceleri rüzgârda uçuşan polenler gibiydi?

Sis kalkmıştı, kayalara tırmanan yola yaklaştığı sırada, sabah serin ve bulutsuzdu. Eteklerini kaldırarak dolanmış dikenli bitkilerin yanından geçti ve granit çıkıntısının üzerinden güçlkle ilerledi. Erken kalkıp kahvaltı odasında belirmektense, uzun bir yürüyüş yapmaya karar vermişti. Bir noktada, Lucas'la gün ışığında karşı karşıya gelmek zorundaydı fakat bunu tütsülenmiş balık ve kızarmış ekmek eşliğinde ya da Ariel ve Sör Henry'nin bilimsel konular hakkında bıcır bıcır konuştukları sırada yapmamayı yeğledi.

Üremeyle ilgili detaylı bir tartışmanın fikri, sadece çiçek hakkında olsa bile, midesinin biraz bulanmasına sebep oluyordu.

Son bir dik kaya uzantısını geçtiği sırada, patika onu sonunda falezin ucuna getirdi. Eğik gelen güneş ışığıyla, mavi denizin parlaklığı neredeyse kor ediciydi; akuanürin tonun üzerinde nokta nokta kabarmış beyaz köpükler, göz alabildiğince uzanıyordu. Yukarılarda, martılar kuvvetli esen rüzgâra rağmen ilerliyorlardı, kaba çığlıkları dalgaların kayalara vururken çıkardığı ses yüzünden neredeyse duyulmuyordu.

Bir an, onlara kanatlım ve hevesleri onları nereye yönlendirirse uçup gidebilme özgürlüğüne sahip oldukları için imrendi. Göklerde, hiç derdin olmadan süzülme ne kadar eğlenceli olurdu.

Kuş beyinli bir ahmak olma, diye kendini azarladı. Hayat kolay değildi, bir *Larus Arentatud'* için bile. Dünyadaki her canlının ardında, en küçük dikkatsizlik anında üzerlerine adamayı bekleyen, tetikte dinlenen avcılar vardı.

Onun en azından tehditlere karşı atak yapabilecek bir beyni vardı.

Fakat onunkinin şu an tam olarak çalışıp çalışmadığı tartışılabilirdi.

Başka türlü Çılgın, Yaman Hadleyyle çılgınca sevişmesi nasıl açıklanabilirdi?

Güneşten ısınmış taşlara oturan Ciara, gözlerine gölge yapıp denize baktı. Tıım sağduyusunu bir kenara bırakıp kendini denizde başıboş mı bırakmıştı? Kont'a çapa olarak güvenilemezdi. Hayatta nasıl akıp gittiğine bakmak yeterliydi, hangi akıntı hoşuna giderse ona takılıp devam ediyordu.

Dudağım ısırıp irkildi, öpücüklerinin ateşli kuvvetinden hâlâ hassaslardı. Fakat o anki hareketlerinin hesabını vermesi gereken Lucas değildi. Hayır diyebilirdi. Demeliydi.

“Hayır!” diye bağırdı, kayalara tünemiş bir yağmur kuşunu korkuttu.

Hayır. Suçluluk duygusunun ona kendinden nefret etme hissi yaşatmasına izin vermeyecekti. Eski bir İngiliz atasözü vardı ... *Yatağını yaparsan, içinde uyumaya hazır olmalısın.*

Ve dün gece de çılgınca çekici olan Hadley Kont'unun yanında yatıyor olması da, durumu daha da garip bir hale getiriyordu. Kesin olan bir şey varsa, bunu alışkanlık haline getirmemesi gerektiği, ikna edici birçok sebepten dolayı.

13 Avrupa'nın v°ğu yerinde görülen bir martı türü, gümüş martı, (ed.n.)

Fakat ilişkiyi mantıksız kılan ne kadar çok sebep olursa olsun, diin gece hakkında pişmanlık duyamıyordu. Lucas mükemmel değildi, hangi erkek ya da kadın öyleydi ki? Fakat adam ne iddia ettiği kadar iffetsiz ne de kötüydü. O kadar uzun zaman umursamaz hovarda rolünü oynamıştı ki alışkanlık haline gelmişti. Umursamaz alemlerin ve şaşkırtıcı gösterilerin ardında şefkatli, ilgili bir adam vardı. Nazikti, komikti, sadıktı, tüm kusurlarına rağmen... sevilesi bir adamdı.

Sevgi?

Ah, herhalde olamazdı. Beyni her ne kadar çalışması gerektiği gibi çalışmıyor olsa da, Çılgın, Yaman Hadley ye âşık olmamayı bilirdi.

Tek sorun, vücudunun geri kalanının bu uyarıyı dinlemiyor olmasıydı.

Ciara içini çekip ayağa kalktığı sırada, tuz ağzını taktı. Kalbin gizemi, mantığa tamamen karşı çıkabiliyordu. Antika elyazmasına mesai harcamak daha iyi olacaktı, onun esrarlı şifresi mantığa dayalıydı. Belki de arkadaşlarının yardımıyla, şifrenin son bölümünün sırrını ortaya çıkarabilirdi. Daha şimdiden, sonucu hakkında bir fikri oluşmuştu...

Bilimsel düşüncelere dalmış bir şekilde köşkün yolunu tutmaya koyuldu. Şu ana kadar anladığı kadarıyla, *Penicillium notatum* ve küf arasında önemli bir ilişki vardı...

"Ciao, bellaf"

Ciara meyve bahçesinden geçtiği sırada, Alessandra'nın sesi onu daldığı bilimsel düşüncelerden uyandırdı.

"Boumemouthdaki işimi bir gün erken bitirdim ve planladığımdan önce gelmeye karar verdim," diye devam etti arkadaşı. "Ariel tepelerde bir yürüyüşe çıktığını söyledi, gelip seni bulmaya kırar verdim."

"Ah, Tanrım. Burada olmana *o katlar* memnunum ki."

Alessandru koluna girip araştıran bir bakışla gözlerini ona dikti "Başka bir şey mi oldu?"

"H-hayır. Evet." Sertçe nefes aldı. "Hayır."

Alessandra katasım sallamadan önce biraz daha ona baktı. "*Sanla* . 1.70, umanm ne yaptığını biliyorsundur."

Ciara'nın arkadaşının dikkatli bakışlarından dolayı yüzü kızardı. "Bu kadar çok mu belli oluyor?"

"Sadece ben küçük değişiklikleri fark ettiğim için," diye gizemli bir biçimde cevap verdi. "Bir kadının saklayamayacağı bazı şeyler vardır." Arkadaşı parmağını uzattı. "Ve bazılarını da saklayabilirsin. Vakam daha sıkı kapat, *hella*. Boynun morarmış."

Yüzü kızaran Ciara beceriksizce kıyafetini çekiştirirdi.

"Seni azıcık bile suçladığımdan değil," diye ekledi Alessandra. "O *çok* çekici bir adam."

"Yine de, benim açımdan pek akıllıca bir hareket olmadı," dedi Ciara sessizce.

"*Tesoro*, kalp kendi aldı olan inatçı bir organ. Beyin gibi mantık veya akıl yolundan hareket etmeyi kabul etmiyor."

"Evet, bunu fark ettim." Ciara buruk bir surat ifadesine büründü. "Ah, sanki hayatımda yeterince sorun yokmuş gibi bir de *bu* eklendi." "Ya da *şu*," diye dalga geçti arkadaşı. "Söyle bana..." "Söylemeyeceğim," diye homurdandı Ciara.

"Söyle bana, Ariel'in haberi var mı?"

"Hayır! Ve lütfen ona söyleme."

"Merak etme, *belta*." Alessandra uzun uzun yüzüklerine baktı. "Ben sır tutabilirim."

Ciara derin bir iç çekti. "Teşekkür ederim."

Bahçenin arasından geçen bir patıkaya ilerlediler ve birkaç dakika aralarındaki tek ses micirinin çıkardığı sestti.

"Bu konu hakkında başka hiçbir söz etmeyeceğim." Diye mırıldandı Alessandra, bir çardağa tırmanmış güllerin önünden geçtikleri sırada. "Fakat eğer tavsiyeye ihtiyacın olursa, sorman yeterli."

"Aslında, sormam gereken önemli şeyler var," dudakları yukarı kıvrıldı. "Ama Sör Henry'nin elyazmasıyla ilgili. Senin cevaba yakla-

şıyorun fakat senin ve Ariel'm görüşünü almak isterim, düşüncelerim hakkında. Bu kulağa çılginca gelebilir ama..."

Lucas iki kadının çimenlik alanı, başları birbirine yakın, derin sohbet halinde geçmelerini izledi. Onları bu kadar derin konuşmaya çekenin ne olduğunu merak etmeden duramadı. Gizli bir arkeolojik buluş muydu? Ne de olsa .Markiz bu konuda tanınmış uzmandı.

Alessandra'nın ani gülüşü, kuşların ayıltısının üzerine çıktı, hemen peşinden de kesildi.

Kahretsin. Başka bir konu değil de, çok eski bir tarih eseri hakkında konuşuyor olduklarını umuyordu. *Kahretsin, başka bir konu değil de, çok eski bir tarih eseri hakkında konuşuyor olduklarını umuyordu. Acaba kadınlarda, nazik meseleleri tartışmak konusunda erkekler gibi ahlak kural/art var mıydı?*

“HADLEY!” İki çocuksu ses aynı anda haykırdı.

Çekildi fakat azıcık geç kalmıştı. Kriket topu göğsünün tam ortasına isabet etti, nefesi kesildi. Yankılanan bir sesle, kığı yere oturdu.

Peregrine ve Isabella yamna koştı.

“İyi misiniz, efendim?” diye sordu oğlan, kayarak yanında durduğu sırada. “Size seslendik,” dedi Isabella. “Birkaç defa.”

“Tamamen benim suçum,” dedi Hadley hırıldayarak. “Dalmış olmalıyım.”

“En azından kafam kırmadı,” diye işaret etti Peregrine kıkırdayarak

Isabella öfkeyle yüzünü buruşturdu. “Bilesin, tam da oraya nişan almıştım!” Hadley ye baktı, yüzü aydınlandı. “İşe yaradı, efendim. Topuma çok fena kavis vermeyi başarıyorum, aynı bana öğrettiğiniz gibi. Ve şimdi atışlarım hedefe tam isabet ediyor.”

“Harika bir atış, Isa,” diyerek onu temin etti. “Hiçbir kalenin senin marifetlerinle başa çıkamayacağına bahse girerim.”

Küçük kızın gözlerinin içi güldü.

Peregrine sopasını salladı. “Önce topun benden geçmesi gerekiyor.”

“Öyle mi!” Abanoz renkli buklelerini salladı. “Senin sopa sallaman da hâlâ komik”

“Görelini bakalım,” dedi Lucas daha fazla laf dalaşı olmadan. Epey temkinli bir şekilde kalkıp topu aldı. *Samimi yetişkin düşünceleri buraya kadarmış.* Buruk bir surat ifadesi yaptı. Zaten büyük ihtimalle kendini başka şeyler yaparak oyalaması daha iyi bir fikir olacaktı. Ciara’vı yatakta, karışmış çarşafın arasında çırılçıplak düşünmek, bariz bir şekilde tehlikeliydi...

“Hadley?” Peregrine ona şüpheli bir şekilde gözünü dikmiş bakıyordu.

“Şey, evet,” Lucas numaradan topun dikişlerini inceliyormuş gibi yaptı. “Isa’nın atışıyla topun dikişlerini yakıp yakmadığını kontrol ediyorum.”

Küçük kız kıkırdadı.

“Şimdi Perry, yerini al bakalım ve duruşunu görelim. Dirsekler içeri, bilekler yukarı.”

Çılgılık ve kahkahaları az sonra çılğınca mudu bir havlamayla bölündü, Mephisto oyuna katılmak için kafesinden koşarak geliyordu. Köpek kaçan topları geri getirmekten çok mutlu oluyordu, çiğnenmiş deriyi geri almak için biraz boğuşmak gerekse de, soytarılıkları Peregrine ve Isabellayı çok eğlendiriyordu. Artık hepsi mutfağa, limonata ve reçelli tart yemeğe ayaklarını sürüyerek girdikleri sırada, iki çocuğun canı çıkmıştı. Bu kadar oyunun yeterli olduğuna karar vermişlerdi.

Lucas omuzlarını gerdi. Ah, yaşılanıyor olmalıydı. İki tane sekiz yaşındaki çocuğa yetişmek için ne kadar çaba harcamak gerektiğini unutmuştu.

“Efendi Lucas.” Yaşlı aşçı ona tahta kaşığı salladı, aynı çocukken yaptığı gibi. “Size kaç kere mutfağıma kirli ayakkabılarınızla girmemenizi söyledim?”

“Korkarım kaç defa olduğunu unuttum,” diye cevapladı Lucas, sıcak tereyağlı bir kurabiyeyi ağzına tıkarken. “Matematikte hiçbir zaman başarılı olamadım.”

Çocuklar gülmekten katıldı. Mephisto havladı.

“Her zamanki gibi, yola gelmez,” diye onu azarladı fakat kadının dudakları kenarlardan yukarı doğru kalkıyordu. “Sor Henry sizi çalama odasında görmek istiyor.” Kaşık tekrar sallandı. “Ve çizmelerinizi silip gömleğinizi pantolonunuza sokmayı unutmayın.”

“Evet, hanımefendi.” Ellerini pantolonuna silip koridora doğru geçmeden önce çocuklara göz kırptı.

“Alt, evladım, işte buradasın.” Henry bir deste notundan kafisini kaldırıp ona baktı.

Deniz havasının öze! bir iyileştirici gücü olmalı, diye düşündü Eucas çünkü amcası sanki çok daha genç görünüyordu.

“İyi uyudun mu?”

Lanet olsun. Lucas ayaklarını kıpırdattı, yüzünün kızarmadığını umuyordu. “Oldukça. Ya sen?”

“Olağanüstü iyi. Buraya gelmek ne kadar iti hır fikirdi. Savfivenin muhtemelen sana biraz sıkıcı geldiğini biliyorum fakat zevkenden ödün vermen çok makbule geçiyor. Diğerlerine de harika bir dinlenme olacağım düşünüyorum.” Kâğıtlarını fırlattı. “Bak! Eevdi Ciara şimdiden son bilmeceyi çözdü!”

Lucas onun adına, kendi içinde bir heyecan hissetti; haşarılarından dolayı bir parça gururlanmıştı.

Ne var ki duygularım, ellerini sırtının arkasında kavuşturup umursamaz bir biçimde omuzlarını silkerek gizledi. “Hepinizin düşündüğü kadar önemli miymiş?”

“Gerçekten öyle.” Henry gözlüğünü düzeltilti. “Açıklayayım. Bo-ğazını temizledi. “Antik Yunanlar, Hindistan’a düzenli şekilde ticaret için giderlerdi, Batı’ya egzotik baharatları geri getirirlerdi. Incear gemiler aynı zamanda uzun eve dönüş yolculuğu sırasında uğradıkları limanlardan taze yiyecekler getirirlerdi. Şanslı bir tesadüt sayesinde, tıpla ilgilenen bir yolcu, iltihaplı bir yarası olan bir denizcinin, kutlu bir Malabar kavununu yedikten sonra mucizevi bir şekilde iyileştirdim fırtak etti.”

“Kıl. “ I -ucas \i/ünü buruşturdu.

“Bilim tamamen umulmasınlar hıkkmdadır,"dedi Henry gülümseyerek. “Büyük Yunan tıp adamı Hipokrat, deneysel birkaç çalışma yapıp bu sonucu doğruladı. Şimdi Leydi Ciara orijinal metnin şifresini kırdığı için, kendisi de denetler yapman düşünüyor. Hizmetçilerden birini kanın alması için

şehre yolladık. Görünen o ki *Penicillium no-utum* olarak bilinen bir küf yetiştirmesi gerekiyormuş. Elbette özünü nasıl damıtacağı konusunda deneyler yapması gerekecek. Fakat başarılı olacak bir formül bulacağından hiç şüphem yok. Düşünsene, mucizevi bir ilaç!”

“Olağanüstü.”

“Oldukça,” diye cevap verdi Henry. “Böylesine mühim bir keşfin bir parçası olmak, çok heyecan verici. Şimdi küflü mantarların üzerinde birtakım testler yapıyor, bu organizmaları işlemeye elini alıştırmak için.” Lucas başım Şark halısının karmaşık desenlerinden kaldırıp baktı. “O ve arkadaşları bunu kendi başlarına mı keşfetti?” Dertli bir şekilde gülümsedi. “Açıkça, Günahkârlar Grubu zekâ konusunda erkeklerden çok daha üstün. Sen istisnasın, elbette.”

“Ah, hayır. Benim beynim o kadar hızlı işlemiyor.” Henry kahkaha attı. “Belki de şimdiki devlet bakanlar görevlerini kadınlara bırakmalı. Büyük ihtimalle savaş iki haftaya son bulur.”

“Bence akıllarına koydukları her sorunla başa çıkabilirler.” “Karmaşık bilmecelerden bahsetmişken, evladım..” Kâğıdarın fısıltısı, çalışma masasındaki not defterine temas etti. “Leydi Ciara yla olan durumunu ciddi ciddi düşünüp düşünmediğini sorabilir miyim?”

Lucas özverili bir şekilde gözlerini amcasının kilerden kaçırdı. “Yalan nişanımızdan bahsettiğini düşünüyorum?”

“Evet.”

Kelimelerini dikkatlice seçti. “Yakın zamanlarda bunu konuşmadık.” “Alı.” Ardından uzun bir sessizlik geldi ve Lucas, Henry’nin genelde takındığı ince nezaketle bu konuyu kapadığını düşündü.

Fakat müsaade isteyemeden çalışma masasının bir çekmecesini açıldı ve yumuşak bir *titi* sesiyle kapandı. “Sana hiç bunu göstermiş miydim?”

Henry küçük, deri bir kılıfı açtığı sırada, Lucas çalışma masasına yaklaştı. “Bunu uzun, çok uzun bir zaman önce aldım.” Yüzük, altın bir montürün üzerine çarpıcı bir biçimde sade bir tasarımla, kusursuz pırlantalar ve safirlerle bezenmişti. Sanki kendi canı varmışçasına parbyordu. “Ve daha sonra onu kaldırıp tamamen unuttum, bunca yıldır toz topluyor.”

Lucas gözlerini kaçırdı.

“Ariel’a evlenme teklif etmeyi düşündüğüm için bunamış bir ihtiyar mıyım?” Henry kederli bir şekilde kendini gülmeye zorladı. “Romantizm için hayatta biraz geç kalmadım mı?”

Bölmeli pencereden dışarı bakınca Lucas yeni biçilmiş çimenin üzerinde güneş ışığının oynaşmasını izledi. “Bana gönül meseleleri hakkında fikrimi mi soruyorsun?”

“Evet, evladım. Senin hükmüne güveniyorum.”

“Bence aşk için hiçbir zaman geç kalınmamıştır”

Henry'nin gülümsemesi biraz tereddütlüydü. "Gücüne gitmez mi? Kendini terk edilmiş hissetmez misin?"

Lucas kahkaha attı. "Ulu Tanrım, hayatının büyük bir kısmını zaten benim için endişelenerek geçirdin, Henry. Ben yetişkin bir adamım, çoğu zaman öyle davranmasam bile." Amcasının sandalyesinin üzerinden uzanarak alına küçük bir öpücük kondurdu. "Sana mutluluklar diliyorum," dedi sessizce.

Henry kızardı. "Henüz evet demedi."

"Ama hayır da demedi," diye cevapladı. "Kesin olarak bilmenin tek yolu ona sormak. Ve bunu hemen yapmanı tavsiye ederim. Cuyv *diem*, unuttun mu?"

"Haklısın. Gençleşmiyorum ya," diye espri yaptı amcası "Kendimi cesaretlendirmeye çalışacağım. Belki yarın."

"Harika. Ben akşamüzeri yalnız kalabilmeniz için dikkatlerini d. <ğıtma v.1 çalışacağını." Bir an düşündü. "Leydi Ciara'yı kuşlan izlemeye götüreceğim ve Markize de Pevensey Kalesini ziyaret etmesini teklif edeceğim. Orada Roma döneminden kalma harabeler var. Hizmetçilerden biri çocukları alıp yavru köpeklerle oynamaya götürebilir." "Ah, arkadaşların gibi sen de orduya katılmalıydın." Henry gülümsedi. "Vellesley senin taktiksel becerilerini İspanya'da Napolyon'a karşı kullanabilirdi."

"Başka türlü bir fetih yapmaya konsantre olalım mı?" dedi Lucas kuru kuru.

"Hayhay." Henry eski model tekerlekli sandalyesinin tekerleklerini elleriyle tutarak kapıya doğru döndü. "Bundan bahsetmişken, hanımefendiler hâlâ deneylerinin üzerinde çalışıyorlar. Nasıl ilerleme kaydettiklerini gidip görelim mi?"

Lucas laboratuvara girdiği sırada, Ciara başını kaldırıp biraz utangaç bir şekilde ona baktı, ya da Lucas'a öyle geldi. Tandan hemen önce ayrıldıklarından beri konuşmamışlardı.

Gözleri bir an buluştu, daha sonra çabucak altın renginin kırpışmasıyla beraber, kadın kirpiklerini indirdi.

Tuhaf, o da içinde bir kırpışma hissetmişti. Başka kaçamaklar onu böyle etkilememişti.

Bunun nedenini daha fazla düşünmeye cesaret edemedi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Henry, çalışma tezgâhına kendini iterek biraz yaklaştırdı.

"Yapmamız gereken sadece bir test kaldı." Alessandra ölçü kabına damlalığından biraz sıvı ekledi. "Uygun prosedürü oluşturduğumuz zaman, sonuçlar Ciara'yı haklı çıkaracaktır. Bundan eminim."

"Tekrar tebriklerimi sunuyorum, Ciara," dedi Henry sessizce. "Senin dehana gerçekten hayranım."

"Yüce Tanrını, kesinlikle tüm övgüyü hak etmiyorum. Hepiniz bu bulmacayı çözmeme yardımcı oldunuz."

“Fazlasıyla inütevazısımız,” diye cevap verdi Henry.

“Si, hak ettiğın yerde övgüleri kabul et, *belladiye* ekledi Ales-sandra. Saati kontrol etti. “Bir sonraki malzemeyi ekleme zamanı geldi.”

Ciara başıyla onayladı, bakışları kürsünün üzerinde duran cam deney şişesindeydi. “Sonra, tam kırk beş saniye içinde, mikroskopla bir örnek inceleyeceğiz.”

Lucas özellikle kapının ağzında duruyordu, Ciara’nın dikkatini dağıtmak istemiyordu. Hiç kıpırdamadan, Ciara mikroskobu ayarladığı sırada, gözlerinde beliren hayrankk kıvılcımını beğenerek izliyordu. Disiplini, bağlılığı tek kelimeyle nefes kesiciydi. *Akıllı ve güzel*. Aniden Henry’nin hüznü tanımlaması geldi aklına ve amcasının gözünde, uzun zaman önce kaybettiği aşkı için duyduğu pişmanlık.

Sevgi.

Sanki beyninin içine eksik olan bir malzeme eklenmişti; huzursuzluğunun ilacı, amaçsız hayatıyla ilgi olan düş kırıklığı, göz kamaştırıcı bir şekilde belirginleşti.

Sevgi.

Ah, ne kadar aptaldı. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Bundan arkasına bile bakmadan kaçmış olmalıydı.

Lanet olsun. Bu çok yardıştı. Ciara için doğru insan değildi. Genç kadın onun gibi çapkın bir hergeleyle nasıl mutlu olabilirdi?

“Lucas?” Henry ona yaklaşınca sandalyesi gıcırdadı. “Kendini iyi hissetmiyor musun?”

“Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var.” Aceleyle odadan çıkın Lucas koridoru geçti ve terasın kapılarını açtı. Boynunun arkası buz gibi terlemişti ve başı dönüyordu. Çılgın, Yaman Iladley gecenin içinde kaybolmuş ve onu kendi içinde biraz kayıp bırakmıştı.

Sağlam adımlar atarak ahır lara yöneldi, tepelerde canlı bir dörtnala koşunun onu kendine getireceğini ümit etti.

“Lucas! Her tarafta seni arıyordum.”

“Jack.” Şaşırılmış bir şekilde döndü. “Sen burada ne yapıyorsun: ¹”

“Senin mc hanımefendinin başının belaya ginnemesi için yardımcı oluyorum.” Jack geniş şapkasının üzerindeki tozlan temizledi. “Şehirden buraya atla gelmek epey uzun sürüyor. Umarım amcanın mahzeründe doğru düzgün bir kırmızı şarap koleksiyonu vardır.”

“Bu kıtadaki kaçakçılar yalnızca en iyilerini pazarlıyorlar,” diye cevap verdi Lucas. Kendi huzursuz duygulan yerini daha keskin bir acilivete bıraktı. Açıkçası kafasını dağıtmak çok iyi gelecekti. “Gel, sen baııa olanları anlatırken bir şişe şarap alalım.”

“Dev ve Nicholas şu kiralanmış kabadayların başında kimin olduğunu buldu. Eski bir süvari alayı mensubu. Arkadaşlarımız, onu Leydi Ciara’nın oğlunu çiğnemesi için kimin emir verdiğini söylemeye ikna etti.

“Nasıl?” diye sordu Lucas. Aslında bu bilginin nasıl elde edildiğini pek de merak etmiyordu.

“Adamın askerlik bağlarına hitap ederek. Ve açgözlülüğüne,” diye cevapladı Jack. “Nicholas ona Sheffield’in ailesinden çok daha fazla para teklif etti.”

“Ya suçlu olduklarına dair kanıt?”

“Nicholas ve Dev’in elinde adamın yeminli ifadesi var. Mahkeme salonunda geçerli olmasa bile, arkadaşlarımız rahmetli Marki’nin ailesiyle özel bir şekilde konuşmayı düşünüyorlar.”

“Aslında, bu görevi bana bırakabilirler. Seninle beraber yarın sabah ilk iş Londra’ya dönmeyi düşünüyorum.” Mahzenin kapısının mandalını kapadıktan sonra, Lucas amcasının çalışma odasından şişe açacağı ve şarap kadehi almak için bir an durdu. “Aklıma gelmişken, bu iğrenç puroları içmeyi düşünüyorsan, Henry terasta yapılması konusunda ısrar ediyor.”

Jack tütününü mumlardan biriyle yaktı. “Acele etmene gerek yok. Kendi kendimize başa çıkabileceğimiz bir iş için buraya gelmeye zahmet etmezdim.” İçine dumanı çektiğinde, izmaritin ucu parlak bir turuncu renk aldı. “Mesele şu, Battersham ortadan kayboldu, annesivle beraber. Nereye gittiklerini kimse bilmiyor.”

“Pis solucan. Herhalde kaçıp bir deliğe saklandı.” Lucas içkisini bir yudumda içti. “Bu haber karşısında endişelenmek miyim?”

“Sadece bilmen gerekir diye düşündük.” Arkadaşı, solan ışığa doğru bardağını kaldırdı. “Emekli bir asker olarak sana bir tavsiyede bulunmama izin ver. Düşmanını hiçbir zaman hafife alma. Battersham namert bir korkak olabilir ama bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Hımm.” Bardağım bırakan Lucas, kararan ormana baktı. “Önlem aldım, Jack. Gece boyunca araziyi gözleyen adamlarım var. Senin ordu deneyimin bende olmayabilir ama seni temin ediyorum, Battersham kendini burada göstermeye cesaret ederse, onu dayaktan gebertirim.”

“Göstere göstere bir saldırı yapacak kadar aptal olduğunu san-mıyorum.” Jack daire şeklinde duman üfledi. “Şimdiden bir grup haydudu, kirlili işlerini yaptırmak için tuttu. Yine deneyip denemeyeceğini bilemeyiz.”

“Ben tetikte olacağım.”

“O zaman bu konu hakkında bu kadar konuşmak yeter. Bana bir kadeh daha şarap koy. Boğazım yollardaki toz yüzünden kurudu.”

“Keyfine bak.” Lucas arkadaşına şişeyi verdi. “Aşçıya ve hizmetçiye bu gece burada kalacağını söylesem iyi olacak.”

“Geri gelirken yanında biraz şarap getir. Kasalara bakılırsa, amcan iyi bir yılın ürünü mahzende gizlemiş.”

Lucas biraz dalga geçer gibi bir selam verdi.

“Gizli bir köşede Londra’dan gelme fahişeler de saklamıyordun değil mi?” diye ekledi Jack purosunun izmaritini döktüğü sırada.

“İçki içip zamparalık yapmaktan başka şey düşünmez misin⁵” diye homurdandı Lucas.

“Diyene bak,” diye sert bir yanıt verdi. “Ne yapmamızı teklif ediyorsun?”

Bir an dükündü. "Batan güneşin renklerinin ve bülbüllerin şakırdamasının keyfini çıkarmaya çalış.”

“Şimdi düşündüm de, sen bana en iyisi biraz konyak da getir,” dedi lack “Senin akıl sağlığın lıakımdaki korkularımı gidermek için daha kuvvetli bir şeyler içmem gerekecek.”

Lucas, arkadaşını kanı kara düşünür halde bahçeye bakarken bıraktı.

Jack iç çekerek taş tırabzanın uzak ucuna tünedi. Şişenin geri kalanını bardağına boşalttı ve duvara yaslandı. Açık renkli kireçtaşının üzerinde morumsu bir renk alan gölgeler dans ediyordu, alacakaranlık gökyüzünün koyulaşan renklerini yansıtıyordu.

Tam da bir tane daha puro yakmak üzereydi ki granit basamaklarda kesik ve kuvvetli adımlar duydu.

"Ne cüretle beni rakip edip buraya gelirsin!" Leylak ve pembe ışık oyununda, Alessandra’nın yüzü, omzunun üzerinden geriye baktığı sırada, öfkeden kaskatı kesilmişti. “Burada, İngilteredeki hayatıma burnunu sokmaya hakkın yok.”

Yavaş, aylak aylak, uzun adımlarla yürüyen bir figür terasta kadının yanına geldi.

Marco. Milanolu makarna.

“Tam aksine, *bella.*” Ghiradelli ona eğilip yaklaştı ve sesini sarmaşıkların bağlarının hışırtısından duyulmayacak şekilde alçalttı.

Her ne dediyse Alessandra hızlıca geri çekildi. Saçları dağılmıştı ve abanoz rengi bir tutam yüzünü gizliyordu.

“Bana kızma, Alessa.”

Ghiradelli kadının omzuna uzandığı sırada, Jack yine konuşmanın bir parçasına şahit oldu.

“Ben sadece sen ve çocuk için en iyisini yapmaya çalışıyorum,” dedi Kont.

“Biliyorum, biliyorum...” Normalde sakin ve kendi halinde olan Markiz neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. “Ah, Marco, sana yalvarıyorum lütfen şu anda cevap vermem için beni zorlama.”

“*Iletie*. Pekâlâ. Fakat bunu uzun süre erteleyemezsin.”

“İlayır. Ben... zannediyorum ki geçmişteki günahlarımın gelip beni bulacaklarını her zaman biliyordum.”

“*Ciao*. Yakında sizinle iletişime geçeceğim.” Ghiradelli duruşunu değiştirdi ve her ne kadar Jack bakışlarını kaçırmaya çalışsa da, adamın dudaklarının kadının vukarıva bakan yüzüne doğru eğildiğini görmezden gelemedi.

Nedense sinirlerinin daha da bozulduğunu fark etti. “Ne yazık ki veda etmek, tadı bir acı,” dedi alay ederek, aniden kalktı ve gölgelerden çıktı. “Fakat eğer sizin için de uygun olursa, belki Romeo ve Jülvet trajik aşk oyununu başka bir yerde perdeleyebilirler. İngilterede biz samimi kucaklaşmalarımızı başkalarının önünde yapmamaya gayret gösteririz.”

Alessandra döndü. “Bunun yerine insanları gözetlemekten nü keyif alıyorsunuz? Gölgelede gizlenmiş ne yapıyordunuz?”

“Bir kadeh şarabın ve güzel günbatımının kesfini çıkarıyordum. En azından siz âşıklar gelip pastoral manzarayı bozuncava kadar öyle yapıyordum.”

“Varlığınızdan bizi haberdar edebilirdiniz,"dedi Ghiradelli. “Ve böylece hanımefendiyi utandırmamış olurdunuz.”

“Sesimin farkına varacağından şüphe ediyordum. Başka bir çift dudak karşısında pek büyülenmiş görünüyordu.”

Alessandra kızgınlıkla ofladı. “Bu sizi *hiç* ilgilendirmez, efendim. Fakat Marco beni *yanagımdan* öpüyordu. Âşıkları oynamamız meselesine gelince bizim ilişkimizde aşkla ilgili hiçbir şev yok ”

Jack küçümseyici bir biçimde gülümsedi. Ne tuhaf, bana övle görünmedi,"dedi purosunu yakmak için bir çakmak taşını yaktığı şuada.

Kadının çözüleri parladı. “Bilesiniz diye söylüyorum, o benim *kuzenim*.”

Tack .17 kalsın içiııç çektiği duman boğazına takıldığı için boğuluyordu. “Kuzen.”

“*Si*, kuzen,” diye onu tersledi. “Ve İngilizlerin aksine, İtalyanlar kuzenleriyle samimi ilişkiler kurmazlar.

“O zaman öyle görünüyor ki size bir özür borcum var, Leydi Giannatti," diye homurdandı.

“Evet, öyle görünüyor.”

“Tiyatro oyunu gibi değil mi, Lord James?” Ghiradelli bu dramatik anın keyfini çıkarıyor gibiydi. “Fakat her ne kadar bu sahnenin sonuna kadar kalmak istesem de, gecikmeden Southampton’a dönmeliyim. Lord Lvnslev, Levdi Sheffield’ m durumu hakkında bilgilendirilmek istiyor.”

Alessandra kafasını çevirdi. “Ona yakında keşfi hakkında detaylı bir rapor göreceğini söyleyebilirsin. Son testler henüz yapılmadı fakat her şey umulduğu gibi giderse...” Jacke bir bakış fırlattı. “Markiz sonuçlarıyla çok ilgilenecek.”

“Bunu duyduğuna sevinecek,” diye cevap verdi Ghiradelli. “Fakat ben hanımefendinin güvenliğinden bahsediyordum. Lysley onun iyiliği hakkında çok endişeli. Eğer muhafızlara ihtiyacımız varsa...” “Teşekkür ederiz fakat Fladley her şeyi halletmiş gibi görünüyor.” “Çılgın, Yaman Fladley mi?” Ghiradelli bir kaşını kaldırdı. “Ona güvenmek konusunda emin misin?”

Tereddüt etti fakat sadece bir anlığına. “Evet, aslında eminim. Ciara’ya hiçbir zarar gelmemesini sağlayacaktır.”

“Pekâlâ.” Ghiradelli kadının elini sıktı ve Jacke eğilerek reverans yaptı. “*Perfavore*¹⁴, Giacomo. Markize benim için göz kulak ol, olur mu? Başını belaya sokabiliyor.”

Alessandra terbiyesiz bir kelime sarf etti.

Jack adama nefret dolu bir bakış fırlattı. “Eğer Marki sizi dinlemiyorsa, beni hiç dinlemeyecektir.”

“Daha tuhaf şeylerin olduğu olmuştur, *amiiO.*” 11(1 gizemii demeçle, gösterişli bir biçimde el salladı. “Yola çıkmalıyım fakat gitmeden önce sanırım durup Leydi Sheffield’la birkaç dakika geçireceğim.” Bakışları tekrar Alessandraya döndü. “Ona, sana da kendini korumak için gösterdiğim birkaç küçük numarayı göstersem işi olur, *Ma.* Tedbir olsun diye.”

“Lanet herif, sahneden nasıl çıkacağını iyi biliyor,” dedi Jack sessizce, Marco yanlarından uzaklaştığı sırada.

Kadın cevap vermedi.

Neyse ki Lucas tekrar ortaya çıktı, elinde de birkaç şişe kaliteli içki vardı. “Leydi Alessandra. Şey, görüyorum ki siz de akşam havasının keyfini çıkarıyorsunuz.” Boğazını temizleyerek ekledi: “Bize, sayfiyenin... verdiği huzur ve sessizlik adına kadeh kaldırırken eşlik eder misiniz?”

Kadın başını hayır dercesine salladı. “Aslında burası bana göre biraz serin kaçıyor. Sanırım odama geri döneceğim.”

“Kahretsin, Jack,” diye homurdandı Lucas kapı kapandığı şuada. “Onu nasıl her seferinde gücendirmeyi başarıyorsun⁵”

“Nasıl oluyor da güneş her gün doğmayı başarıyor?”

Lucas bu soru karşısında omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok. Jack konyağa uzandı. Dişleriyle mantarını çekip çıkardığı sırada, şişeden büyük bir yudum aldı. “Ben buna içerim işte.

Yirmi İkinci Bölüm

“Kuş izlemek mi?” Alessandra’nın kapkara kaşları kuşkuyla kalktı. “Ah. Büyük ihtimalle Hadley’nin

ağaçların arasında gizlediği bir aşk yuvası var.”

“Hayır, gerçekten. Bu konuyla ilgileniyor,” dedi Ciara. Hâlâ neden olduğunu açıklamamıştı. Bazı sırlar paylaşılmak için değildi, en yakın arkadaşlarla bile.

“Sen öyle diyorsan, *bella*.” Alessandra çantasındaki kitaplara ve defterlere baktı ve sonra da at arabasının ahırdan getirilmesini işaret etti. “Çok yaramaz bir şeyler yapma.”

Ciara son dediğini duymazdan geldi. “Kalıntılarda geçireceğin akşamüstünde iyi eğlenceler. Ortaçağ taş işçiliğine özel bir ilgin olduğunu bilmiyordum.”

“Yok aslında. Ama arsada eski bir Roma kalesinin kalıntıları var ve Hadley hepimizi köşkten çıkartmak için epey istekli görünüyor.” Arkadaşı gülümsedi. “Sanırım Ariel ve amcasının biraz baş başa vakit geçirmesini istiyor.”

“Evet, ben de avı izlenime kapıldım,” dedi Ciara. “Çocukların bile beklenmedik bir şekilde araya girmemesi için önlem aldı. Yavnu köpeklerle oynamaya gidecekler.”

“Onlara eve döndüklerinde banyo yaptırmayı da teklif etti mi?” Alessandra burnunu buruşturdu. “Tatlı minik ellerine ve yüzlerine yapışacak olan maddeleri düşündükçe ürperiyordum.”

“Şimdi bunu düşünmeyelim.” Ciara arabacıya bir piknik sepeti uzattı, o da tünekteki yerine tırmandı. “Günü yalnız geçireceğin için kendimi biraz suçlu hissediyorum.” Bir an tereddüt etti. “Bizimle gelmek istemediğine emin misin?”

Arkadaşı ellini sallayarak bu öneriyi kabul etmediğini belirtti. “Eminim ki ikinizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.”

Ciara içini çekti. “Sanırım Hadley ve ben konuşsak iyi olacak. Anlaşmaya varmamız gereken bir konu var...”

“Birlikte yatmak konusunda mı?”

“O,” dedi usulca. “Ve başka şeyler.” Lucas’la olan duygusal ve diğer türlü ilişkisi hakkında daha fazla tartışmaktan kaçınmak için hemen konuyu değiştirdi. “Hadley’nin arkadaşının sabahın ilk ışığında gitmiş olması ne yazık. Sana yolculuğun boyunca eşlik edebilirdi.” Alessandra yüzünü ekşitti. “Karanlıklar Prensi mi? Tanrı’ya şükür, o yargılayan, ateş gibi yanan gözlerle uğraşmak zorunda değilim.” “Hadley onun sanat ve antika konusunda çok bilgili olduğunu söylüyor.”

“Bu doğru olabilir,” diye cevap verdi arkadaşısı. “Fakat Lord Black Jack Piersonun benimle bunlar hakkında konuşmaya tenezzül edeceğini sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki fikrini beyan eden, hele akıllı, bir konu hakkında uzmanlığı olan kadınlardan hoşlanmıyor.”

“Belki de hükmünde biraz sertsin,” dedi Ciara.

“Belki de sen kendini fazlasıyla romantik hissediyorsun,” diye karşılık verdi arkadaşısı. İğneleyici sözlerini çabucak gülümseyerek hafifletti. “Beni merak etme, *bella*. Kendi başıma çok mutluyum.

Dediğin gibi güzel bir akşamüstü olacağına benziyor, çocuklar meşgul, o yüzden imkanımız varken birkaç kaygısız saatin tadını çıkarmalıyız çıkarabileceksen.”

Arabacısına seslenince atlar harekete geçti. “*Ciao, bella.*”

“*Ciao,*” diye homurdandı Ciara, Alessandra’nın Lord James’ten neden ilk görüşte bu kadar nefret ettiğini merak etti. Evet, adamın göz korkutucu bir havası vardı, bu doğrudu ama bir kere kayıtsızlığını bir kenara koyduğu zaman, aslında epey... ilgi çekiciydi.

Fakat Lucas mıcırlı araba yolundan geçerek geldiği sırada, başkaları hakkındaki endişelerinin düşüncelerine girmelerine izin vermeyeceğine karar verdi. Kontla aralarında konuşulmamış çok konu vardı. *Ve (özümlememiş,* diye itiraf etti, ilişkilerindeki değişiklikleri tartışmaya fırsatları olmamıştı. Doğrusu istenirse, sanki özellikle uzak durmaya özen gösteriyordu. *Mesafeli.*

Samimiyetlerinden pişmanlık mı duyuyordu? Lucas hayatında karmaşıklık olmasından hoşlanmadığını saklayan bir adam değildi. Kadının kendi berbat durumuna müdahil olmayı kesinlikle istememişti.

“Tatlım, bugün yüzünü karartman için fazlasıyla güzel.” Bir oğlan çocuğu kadar tasasız görüldüğü sırada, sırt çantasını omzuna aldı. “Haydi, bu gezintimizin keyfini çıkaralım. Ne de olsa derslerim konusunda ne kadar ilerleme kaydettiğimi görmek için iyi bir fırsat.” Gözleri parıldadı, etraftaki karaçalılar kadar yeşillerdi. “Çabalarımın nasd not aldığımı bile henüz duymadım.”

“Hadley,” diye başladı Ciara.

“Lucas,” diye onu düzeltti genç adam.

Ona yetişmek için daha büyük adımlar arıyava başlanıyordu. “Lucas, lafi uzatmayalım. Konuşmalıyız...”

“Evet, evet, öyle. Fakat bunu yapmak için yeterince zamanımız olacak. Daha derin konulara dalmadan önce birkaç endişesiz saat geçirelim.”

Kadın da bu konuşmayı ertelemek için aynı ölçüde hevesliydi. “Pekâlâ.”

Az sonra sis kalktı. Ciara ve Lucas kayalıklara çıkan dik patikada ilerlemeye başladıklarında, esinti yumuşamıştı. Ciara yüzünü kaldı rarak denizin tuzunun, dağ kekiğinin ve güneşten kavrulmuş sedir ağaçlarının kokusunu içine çekti. Pürüzsüz taşlar, ışığın ve denizin titreyen mavi ışıklarını yansıtıyordu.

“Bak, bir kerkenez.”Biraz ileride Lucas durdu ve küçük dürbününü açtı. “Henüz olgunlaşmamış bir erkek,” diye ilan etti. “Kanatlarının altındaki beyaz rüvleri görüyor musun?”

“Evet.” Kadın gözlerini eliyle siper etti. “Şu hızla sahile inen bir yağmur kuşu mu?”

“Bir deniz saksaganı,” diyerek onu düzeltti. “Uçarken kanatlarının aldığı şekilden anlayabilirsin.”

izlenimleri hakkında yorumda bulunmaya devam etti, bu konudaki bilgi yoğunluğu kadını şaşırttı. Birkaç bilgiyi ezberlemek kolaydı takat habitadar, göç ve tüy desenlerinden bahsederken genç adamın

hevesi sahiciydi.

Ciara bakışlarını gökyüzünden indirdi. “Aslında, derste yaptığımız sınavı okuma şansım oldu.”

“Gerçekten mi?” Bir an gülümsemesi biraz tereddütlü görünüyordu. “Ve?”

“Aslım söylemek gerekirse, tam not aldın.” Rüzgârın dağıttığı bukleyi kulağının arkasına soktu. “İtiraf ediyorum ki disiplinli bir öğrenci olacağın konusunda pek ümidim yoktu. Fakat derslerinde çok başarı gösterdin, sana bunu zor hale getirmeme rağmen. Kendinle gurur duymalısın.”

“Kuşlar hakkında bir iki şey öğrenmek çok da üzerinde durulacak bir şey değil,” diye cevap verdi Lucas doğaçlama bir şekilde omuzlarını silkerek. Fakat havalanan bir martı sürüsünü izlemek için döndüğünde, övgüsünün elmacık kemiklerini biraz kızarttığını fark etti.

Onun bu kadar mutlu olduğunu görünce genç kadının yüreği aniden hop etti. “Şimdilik başarılarının keyfini çıkar,” dedi. “Zaman geçtikçe zorlaşacak.”

“Pekâlâ, öğretmenimin tavsiyesine uyup yalnızca bu anın tadını çıkaracağım.” Gözleri gülmekten parıldıyordu, sırıttı. “Şimdi beni takip et.”

Falezin en üst noktasına ulaştıkları sırada, Lucas kavalık çıkıntıların arasından, kıyı şeridi boyunca sıralanmış koylara tepeden bakan, ıssız bir köşeye doğru önden gitti. Düz bir çıkıntı vardı ve rüzgârın oyduğu granit parçaları da rüzgârdan konmak sağlıyordu.

“Bu kayalıkların arasından yolları iyi bilivorsun,” diye gözlemledi Ciara, adam sırt çantasını yere koyup saplarına bağlı olan piknik örtüsünü çözdüğü sırada.

“Küçükken burada epey zaman geçirdim. Henry genelde laboratu-varında meşgul oluyordu, ben de ders çalışmaktansa, keşif vapmak için tüyerdim.” Lucas’ın yüzünde acık bir ifade belirdi. “Büyük ihtimalle, dik yamaçlar ve gelgit akıntılarında dolaştığımı görse saçları daha önce beyazlardı. “Kendi kıvrılan saçlarının arasında elini gezdirdi. “Ah, berbat, küçük bir şeytandım. Beni fakir bir ailece taşıması için bir leylek tutmaması şaşırtıcı.”

Ciara gülümsedi. “Kusurlarına rağmen hayatında olmandan pişman değilmiş gibi görünüyor.”

“Bu takastan daha kârlı çıkanın ben olduğumu düşünüyorum,” dedi Lucas. İki fildişi rengi martının tepelerinde daire çizmelerini izledi. “Sen ve arkadaşın, Leydi Ariel ile Henry arasındaki ilişki hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Böylesine bir mutluluğu buldukları için neşe haricinde hiçbir şey hissetmiyorum,” dedi usulca. “Bence mükemmel bir eşleşme. Sence?”

Lucas güldü. “Daha mutlu olamazdım. Seçimli bir çift kumru oldular.”

“Hakikaten.” Güneşten ısınmış taşın üzerine oturdu ve dizlerim kendine çekti. “Evlilik hakkında insanı öldürmekten farksız hıı şev olmadığını düşündüğünü biliyorum. Fakat yine de, beraber ikinci bahar yaşayacaklarım düşünüyorum.”

Tek cevabı bir homurtu oldu. Lucas çantasını açıp içindekileri çıkarmaya başladı. Stilton peyniri, taze ekmek, olgun armutlar ve bir şişe Alman Mosel şarabı.

Ciara en dipte küçük bir çizim defteri gördü. Yiyecekleri örtünün üzerine sermek için döndüğü sırada, biraz yaklaşıp onu eline aldı.

“Bekle...”

Çok geç. Genç kadın sayfaları karıştırmaya başlamıştı bile. İlk çizimler, bir narbülbülünü yuvasında, gagası samanla dolu bir kırlangıcı ve havada zarifçe süzülüp uçan bir şahini gösteriyorlardı.

“Neden yeteneğini göstermek konusunda bu kadar isteksizsin?” diye başladı. Fakat sayfayı çevirince sesi kesildi.

Kendi profili ona bakıyordu, çabuk çizimler halinde yapılmış üç varyasyon halinde. Çizgiler az ve basitti, buna rağmen çok canlılardı. Ciara nefesini tutup sayfayı çevirdi.

“Lanet olsun,” diye küfür etti Lucas.

Ciara kendinin karışmış çarşafar arasındaki çıplak halinin çizi-mine baktı. Adam kitabı elinden almaya çalıştı ama kadın geri çekti. “Lütfen, bakmama izin ver.”

“Kahretsin, bunlar sadece benim görmem içindi,” diye homurdandı.

Onu gerçekten böyle mi görüyordu?

Grafitin çizgilerinde neredeyse parmaklarını yakan güzellikte bir tutku vardı. Dokulu kâğıda dokundu, kapağı yavaşça kapatmadan elinin bir an orada kalmasına izin verdi. “Lucas, fevkalade bir kabiliyetin var.”

“Ne için? Boş saatlerimi geçirmek için mi?” alaycı bir şekilde gülümsedi. “Taslak karalamak, pek de ciddi bir kabiliyet değil. Ama zaten bildiğin gibi, ciddi uğraşlarla pek aram yok.”

“Tam aksine, aklına koyduğun zaman, kuşbilimi gibi karmaşık bir konuya hâkim olabileceğini kanıtladın.”

“Bu yalnızca sen çok akıllı ve mükemmel bir öğretmen olduğun için.”

“Lucas, bu adil bir takas oldu. Sen de bana çok şey öğrettin.”

Bakışları kırıştı ve bir anlığına bıkkın bir şehir adamından ziyade, hassas bir çocuğa benzedi. “Ne öğrettim ki?”

“Gülmeyi ve espri anlayışının hayatı çekilmeyecek kadar acı olmaktan nasıl kurtardığını öğrettin. İçten gelen coşkuyu ve her anın tadını çıkarmayı. Sadakati ve aile sevgisinden daha önemli hiçbir şey olmadığım. İhtirası. Ve bana bir konuda daha çok şey öğrettin...” Duraksaması neredeyse hissedilmeyecekti. “Zooloji.”

Adam gözlerini kırpmıştı. “Zooloji.”

“Hayvan hayatı halindeki çalışmalar.”

“Bu terimin ne demek olduğunu farkındayım,” dedi Lucas kum kuru. “Fakat bu epey geniş bir konu.”

“Ve benim pek işlediğim bir konu değil.” Ciara içinden gelen bir dürtüyle adamın omzuna dokundu. “Aslını istersen, sana sormak istediğim çok basit bir som var.”

“Nedir?” Sesi kulağa biraz tuhaf geliyordu.

“Erkekler de kadınlar gibi anlık fiziksel uyarılar yaşıyor mu?” Kaşlarının kalktığını fark etti. “Belki daha bile çok,” diye cevap verdi. “Biz çok daha ilkel varlıklarız.”

“Ah.” Adamın boğazında bağlı olan fularıyla oynadı, “ilginç.” Adam kalçalarını geriye, kayaya yasladı.

“İnceleme yapıyorum, kıpırdama.” Kadın, elini adamın gömleğinin içine kaydırıp, parmak uçlarının gıcıklayan tüylerin tadını çıkardı. Ona dokunmaya bayılıyordu. Erkeksi kas yığınlarını, düz, püruiklü göğüs uçlarını, kaburgalarının setliğini, vücudunun şeklinin her küçük detayını acele etmeden keşfetti.

Adam gözlerini kapadı ve kadın adamın nefesinin hızlandığını duydu.

Vücudunun bu şekilde tepki vermesini sağlayacak gücün onda olması, canlandırıcıydı. Heyecanlıydı. Pantolonuna doğru baktığında, erkekliğinin kaskatı kesildiğini ve yumuşak deriyi genliğini gönlü Elini gömleğinden dışarı çıkararak avucunu genç adamın erkekliğine bastınlı.

Adam inledi.

Ciara avucunun içini aşağı yukarı sürtrii.

'Aııce İsa,’ diye fısıldadı adam. Dirseklerini rüzgârın oyduğu granit yaslardı ve haşını gökyüzüne kıldırıldı.

Ciara başparmağını kullanarak erkekliğinin başının etrafında daire çizdi. “Bana kılırsa, mükemmel bir örnek.” Bir düğme açtı. “Fakat emin olmak için daha yakından baksana iyi olacak.”

Adam alt dudaklarını ısırıldı.

Bir tane daha düğme açıldı. “Devam edeyim mi?” diye sordu cilveli bir şekilde.

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Kendimi bu kıyadan aşağıya atmamı görmek istemiyorsan.”

Pantolon açılınca erkekliği içinden fırladı.^, *olağanüstü, erkeksi bir yaratıktı.*

Adam homurdandı ve kadının elini erkekliğinin etrafına yerleştirdi. Lucas kalçalarını öne arkaya kıpırdatarak kendini onun avucunun içinde hareket ettirdi.

Kadın, buraya gelecekte aralarında olabilecek samimi bir ilişkiyi önlemeye niyet ederek geldiğini hayal meyal hatırladı. Mantık ve azim buraya kadardı. Her nasılsa Lucas onun beynini titreyen bir pelte yığını haline getiriyordu.

Dokunuşu cesaretlenen Ciara, kadifemsi erkekliği boyunca parmaklarını aşağı, yukarı hareket ettirdi.

“Dur.”

Kadın donakaldı. “Yanlış mı yapıyorum?”

“Tanım, hayır.” Adam titriyordu. “Sadece az sonra, azmış bir genç gibi boşalacağın.” Kendini pantolonunun içine sokmaya başladı. “Bence bu dersi bitirmemizin vakti geldi.” Fakat erkekliği onunla hemfikir değildi. Gururlu bir şekilde meydan okurcasına, delikten çıkıverdi.

“Hay aksi,” diye homurdandı.

“Canın yanıyor mu?”

Güler gibi cevap verdi. “Felaket.”

“Bu nasıl geçer?”

Gö7.1eri yarı kapandı. “Londra’da olsam üç seçeneğim olurdu. Başladığın işi bitirmek için eve gidebilirdim. Bir batakhaneye gidip bozuk asabımla herkesi gücendirebilirdim. Ya da bir geneleve gidip güzel bir kadına beni boşaltması için korkunç paralar ödeyebilirdim.”

Başka bir kadınla beraber olması fikri, genç kadının içinde safi temel bir ihtiras dalgasının yayılmasına sebep oldu. Sahiplenme duygusu hissetmeye hakkı yoktu. Onun üzerinde hiç hakkı yoktu.

Bırak gitsin, diye kendini uyardı. Buna rağmen elleri bu emre uymamaya kararlıydı. Kayanın üzerinde kaydılar.

Kadın peşinden gitti, adamın yanına yaklaştı. “Fakat Londra’da değilsin,” dedi sessizce.

Etraflarında doğanın temel güçleri toplanmıştı. Dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyordu. Martılar denize doğru alçalıp çılgın bir coşkuyla bağıriyorlardı. Havanın kendisi sanki canlıydı, güneş ışığı ve denizin keskin kokusuyla parıldıyordu.

“Hayır, değilim.”

“O zaman ne yapmamızı önerirsin?”

Kayalıklara yaslanmışken pozisyonunu değiştirdi, böylelikle kalçası onunkine değişiyordu. “Bir biliminsanı tüm olanakları araştırmalı. Bu bana öğrettiğin ilk derslerden biri, değil mi?”

“Doğru.”

“Hımm.” Adamın eli kadının eteklerinden yukarı kaydı. “Bakalım sonra ne geldiğini hatırlayabilecek miyim?”

“Gözlemsel veri,” diye fısıldadı kadın, adamın kulak memesini hafifçe ısırırken. “Bilimsel sonuçları her zaman gerçek deneyimler ve gözlemlere dayandırmak gerekir.”

“Alı. Doğru.”

“Devam edin, bayım.”

Lucas boğuk bir kahkaha attı. “Bana bir şeyler mi teklif ediyorsunuz, Leydi Sheffield?”

Kadın başparmağını adamın alt dudağı boyunca kaydırды. “Tam tersinin olacağını ümit ediyordum, Lord Hadley.”

“Temel prosedürü kendi kendime keşfedebilirim herhalde.” Bir çekişle elbisesini ve içliğini dizlerinin üzerine kaldırdı. Rüzgâr dantel ve keten kumaşlarını dalgalandırıp kumaş katlarını beline kadar havalandırdı. Taşların üzerinde güneş ışığı parlıyordu, bacaklarına nefis bir sıcaklık vuruyordu. Kedi gibi gerinip zevkten mırladı.

“Kıpırdama, sevgilim.” Lucas’ın kahkahası kısık sesli ve gürdü, avnı denizin dalgaları gibi. “Bu deneyin önemli bir bölümü.” Elleriyle kadının yarım bodarmı çözdü, jartiyerini açıp çoraplarını çıkardı. Bununla da yetinmedi, becerikli parmakları iç çamaşırını mükemmel bir kolaylıkla çıkardı. Narin ipek kumaş rüzgâra takıldı ve denize doğru uçuşa geçti.

Ciara kendini biraz kötü, biraz iffetsiz ama müthiş bir şekilde canlı hissediyordu. Tokalarından bazıları düşmüştü, kıvrıkcık bukleleri serbestçe dalgalanıyor, yanaklarını gıdıklıyordu.

Adam onu kucağına alıp bacaklarını ayırdı, ta ki kaslı uyluklarının üzerinde ata biner gibi oturuncaya kadar. Kaskatı uzunluğu, tenine karşı güneşten ısınmış bir sütun gibiydi. Tatlı bir ısı, gövdesinde yayılmaya başladı.

“L-Lucas.”

“Evet?” dedi genç adam usulca.

“Ben...” Adamın erkekliğinin en üst noktası, kadının girişini yokladığı anda, ne diyeceğini unuttu. Kocaman, kıvrak eliyle bacaklarının arasına uzanıp kendini kadının içine soktuğunda, denizin sesi kulaklarında çınladı. Kadın ıslanmış ve onu içine almaya hazırды.

Parmağı, kıvrımlarının arasındaki o mükemmel noktayı buldu, ileri geri okşayarak kendini daha da derinliklerine itti.

Ah, günah işlemenin de güzellikleri varmış.

Şimdi adamın dili ağandaydı; ıslak tenin, tene samimi bir şekilde sürünmesi son derece erotikti. Şimdi hovarda alemlerin tadına vardığı için daha fazlasını istiyordu. *Daha fazla.* Usulca inleyerek

kendini alçalttı ve kasığına kendini sürttü.

Genç adam homurdanarak kalçasından tutup onu havaya kaldırdı. Sonra aşağıya indirdi. Erkekliğinin içinde hareket ettiğini hissetmek içinde yine bir ısı dalgası yayılmasına sebep oldu.

“Malzemeleri karıştırmayı sen devralabilirsin,” dedi, sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu.

Ciara kendi ritmini belirleyebileceğini fark etti. *Ne kadar ilginç bir keşif.* Dizleriyle uyluklarını sıkıştırarak ellerini omuzlarına koydu. Tempo ya da açısında yaptığı her küçük değişiklik, kuvvetli yeni bir hisse yol açıyordu.

Lucas göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde ona baktı. “Bence başarılı bir deney.”

“Hiçbir zaman sonuca vanna için acele etmemek gerekir.” içindeki aciliyet artmasına rağmen, Ciara bu anm... sonsuza dek sürebilmesini isterdi.

Lucas’ın dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Ah, elbette sevgilim. Keyfini çıkar.”

Seksin yalnızca kaba saba bir tohum ekiminden ibaret olmadığını keşfetmek ne kadar güzeldi. Kadın elleriyle güneşten ısınan kaslarını ovalarken, Ciara sevişmelerinde yavaş, şehvetli bir ritim yakaladı; denizin gelgitini kendi iniş çıkışlarıyla takip ediyordu. Su. Rüzgar. Toprak. Ateş. *Temel güçler hareket halindeydi.* Kendini doğayla bir hissetti. Lucas’la.

Özüyle.

İçini bir neşe dalgası kapladı. Çiftleşmelerinde utanılacak ya da kötü hiçbir şey yoktu. Şehvetli bir uzanandan çok daha fazlasıyla bağlılık hissediyordu.

Aşk.

İçinde donen, yükselen ısı gibi, özünden bu kelime yükseldi. Kendini hiçbir /anımı, yeniden duygulara karşı savunmasız bırakmaya niyetlenmemişti. Aşk, yalan ve fesadın asil bir beyefendinin süslü kıyafetlerini giyebildiklerini bilmeyecek kadar saf olan, toy bakışlı genç kadınlar içindi.

Denize hakan, güneşli Ur fitlez üzerinde sevişmek kadar umutsuz bir şekilde romantik bir şey var mıydı?

İçinde bir kahkaha köpürdü. Lucas’ın böyle bir deneyimi son derece unutulmayacak bir hale getireceğine güvenebilirdi.

Kirpiklerinin kıvrımının altında, gözleri denizle aynı renkti. Yoğun bir deniz köpüğü tonuydu ve içindeki karmaşıklık sonsuzdu. Dışarıdan kadının tam tersiydi fakat aslında çok daha derin bir karakteri vardı. Kibardı, şefkatliydi, merhametliydi.

Çılgınca harikaydı. Ve bu kısa an için *onundu.*

İçinde sevinç zirveye tırmandı ve parıldayan binlerce güneş ışığı parçası gibi patlayıp bölündü.

Haykırışı kuvvetli bir rüzgârla yükseklere çıktı, bir an sonra adamın boğuk bağırmaları kayalara çarpıp patlayan dalgalarla beraber yankılandı. Onu tohumunun taşla dökülmesine yetecek kadar kaldırdı sonra göğsüne geri düşmesine izin verdi.

Her şey umutsuzca romantikti. *İmkânsızca romantik.*

Ciara nefesinin normale dönmesine izin vererek ona sıkı sıkı tutundu. Gözyaşları gözünü yakıyor, şimdiden bir kayıp duygusuyla karışıyordu. Ama duygularından bahsederek bu anı bozmayacaktı.

"Aman Tanrım." Lucas kafasını kaldırdı, yakışıldı yüzünde gölge ve ışık ovun oynuyordu. "O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı. Yüzünü onu öpmek için kendine doğru çekti. Deniz tuzu ve şarap tadındaydı. ihtiras ve şefkat. İhtiyaç ve adını koyamadığı başka bir şey.

"Lucas." Ciara diliyle dudağının erotik hisler uyandıran kıvrımını takip etti. Bunu o kadar çok, o kadar değişik kadınla yaptı ki diye hatırlattı kendine. Onun için özel değildi.

"Yeni bir gün, yeni bir cilveleşme," diye fısıldadı, kulağa eğlenceli bir şekilde tarafsız gelmeye çalışıyordu.

"Evet, tenimi paylaşan çok oldu," dedi sessizce. "Fakat kimse bana böyle dokunmadı..." Sözlerinin, boynundaki oluğu öperek havada kalmasına izin verdi.

Ciara nabzının hızlanıp onun göğsünde gümbürdediğini hissetti. Her ne kadar ne diyeceğini bilmek istese de, onu zorlamadı. Şu anlık tamamlanmış şeylerin hiç zararı yoktu.

Dudakları bir an orada oyalandı, sonra Lucas ustaca, yukarı topladığı keteni ve danteli düzelterip yerine yerleştirdi. Onu örtüye taşıdı ve uzandı, kadının yanağın göğsüne yerleştirdi.

Düşünme, diye kadın kendine hatırlattı. *Sadece rüzgarı, kollarının oluşturduğu, onu sarmalayan koruman dairenin sıcaklığını hisset.* Fazlasıyla çabuk geçecek olması önemli değildi.

Lucas boynunu esnetip gerindi. Omzu sert kavava ve bacağı çok daha yumuşak bir şeye sürtündü.

insanın Ciara'nın biçimli kalçasına değerek uyanmaya alışabileceğim düşündü tembel bir gülümsemeye. Parfümünün kokusuna. Saçlarına yaklaşarak mine çiçeği ve portakal çiçeğinin hafif kokusunu içine çekti. Tuhaftı fakat limon ve portakal kokusunun erotik olacağı hiç aklına gelmezdi. Birlikte vakit geçirdiği kadınlar, bir erkeği uyarmak için toprak aromalı, egzotik miskler kullanırdı. Fakat şimdi, turuncgillerin burnuna çalınan büyüleyici kokusu ona kadının may hoş, tatlı ağzının tadım hatırlattı.

Ah, bu iyi değildi. *İyi değil.* Meyvenin düşüncesi bile onun sertleşmesine sebep oluyordu.

Bir parça geriye kaçarak elini kalçasının oyuğundan çekti. İle ne kadar onu uyandırıp uzun uzun, yavaş yavaş tekrar sevişmek istese de bu isteğini beyefendilik terbiyesi bastırdı.

Kahretsin, kimseyi umursamayan bir hovarda olmak yok daha eğlenceliydi.

Problem şıvdu, o *umursuyordu*. Onu ve hareketlerinin sonuçlarını. Bu kaçamakların sonu gelmeliydi. Bir dulla, düzenli bir randevu ayarlanabilirdi. Fakat Ciara'nın ufak bir oğlu vardı. Şevkinin kırıldığı hissetti. Çocuğun, annesinin hatif meşrep bir kadın olduğu yönünde kötü imalar duymasını istemezdi.

Namı zaten biraz lekeliydi. Onu toplumun duyacağı, dikkat çekici bir şekilde terk etme planları göz önüne alınırsa, dedikoduların fark etmeyeceğini umarak onunla gizli bir ilişki yaşayamazdı. *Lanet olsun*. Kaim harflerle yazılmış başlıkları hayal edebiliyordu...

Lucas yine kıpırdandı. İki seçeneği var gibi görünüyordu: Onu bırakmak ya da bu yalan nişana devam etmek.

Evlilik.

Tuhaftı ama bu kelime artık içinin korkuyla titremesine sebep olmuyordu.

Fakat Ciara'ya gelince onun bu teklife nasıl tepki vereceğinden pek emin değildi. Evet, doğru. Fiziksel ilişkilerinden keyif alıyor gibi görünüyordu. Fakat daha kalıcı bir ilişki yaşama teklifi, kesinlikle şüphelilikle karşılanacaktı. Bir erkeğin ona sahip çıkması konusundaki deneyimleri pek korkunçtu ve Çılgın, Yaman Hadley'nin geçmişisi pek de güven vermiyordu.

Hafifçe içini çekerek güneş ışığının yüzünün üzerinde, yanaklarında, kirpiklerinde oynaşmasını izledi.

“Hımm.” Ciara kıpırdandı ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. “Bem kötü vonde etkiliyorsunuz, Lord Hadley.”

Suçluymuş gibi ürktü.

Azarlamasını tatlı bir gülümseme yumuşattı. “Akşamüstünü hiç uyuyarak geçirmem, bu pek... nefesine düşkün bir hareket oluyor.”

“Rezalet,” diye homurdandı, kararsızlığını gizlemek için espri yeteneğini kullandı. “Ahlak dışı.”

“Haysiyetten yoksun.”

“Seni cehenneme giden yola soktuğum için üzgünüm,” dedi Lucas.

Kadının dudakları kıvrıldı. “Ben değilim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Ciara denize baktı. “Dünyamın boğucu bir şekilde küçük olmasına izin vermiştim.” Pirinçten yapılmış küçük dürbünüyle oynadı, sonra da açtı. “Ufkumu açtın, bana yeni olasılıklar gösterdin, Lucas.”

Onu iaşka bir jehilde görebileceğini ümit edebilir miydi?

Lens yavaşça denizden kıyı şeridine döndü. “Bunun için sana her zaman müteşekkir olacağım...”Sözleri ani bir solumayla son buldu. “Ulu Tanrım, çocuklar!”

“Ne!” Bütün şehvet dolu düşünceler bir anda kaybolmuş, yerlerini paniğe bırakmıştı.

Lucas dürbünü elinden alarak onun baktığı yere baktı. Nasıl olmuştu da çocukların arsadan bu kadar uzaklaşmasına izin verilmişti? Bataklıklar aldaticıydı, kayalıklar ise yalnız başlarına gezinen iki çocuğa sayısız tehlike sunuyordu.

Fakat patikaya odaklandığı sırada, Peregrine ve Isabella’nm yalnız olmadığım gördü. Pelerinli bir figür, kıvrılan dönüşlerde önlerinden gidiyordu, bu sırada bir İkincisi ise çocukları yakalamış tutuyordu.

Aciz bir öfke homurdanmasını bastıran Lucas, dürbünü daha geniş bir yay şeklinde çevirdi. Bu arama hemen koylardan birine demirli küçük bir yelkenliyi ortaya çıkardı.

Aptalca davrandım, lanet olsun. O istekleriyle ilgilendiği sırada, Battersham hamlesini yapmıştı.

“Lucas?” Ciara’nın sesi titriyordu.

“Kaçırılmışlar,” diye cevap verdi acımasızca. “Merak etme, sevgilim. Onların kaçmasına izin vermeyeceğim.” Çizmelerini giymişti bile. “Eve koş, bir hizmetçi yolla ve polise haber ver. Henry kimU konuşulacağını biliyor.”

“11 ayır!”Cura sivri kava çıkıntılarına bakıp çenesini kasti.“Yardım gelene kadar çok geç olabilir. Seninle geliyorum.”

“Yol fazlasıyla zorlu. Kestirmeden gideceğim.”

“Bununla başa çıkabilirim,” diye üsteledi.

“Mantıklı ol...”

“Lucas, o benim *oğlum.*”

Tartışacak vakit yoktu. Dudakları, elini eline aldığı sırada sert bir çizgi halinde büzüldü. “Sıkı tutun. Ve sert bir inişe hazır ol.”

Yirmi 'Üçüncü 'BöCüm

Kırık bir kaya parçası, ayaklarının altından kopup dalgalı denize sesli bir şekilde düştü. Ciara'nın ayağı kaydı, başı döndü fakat Lucas onu tutmak için hemen yanı başındaydı.

Eline sıkı sıkı tutundu, onu tutmak güvenini verine getirdi. *Güçlü. Emin.* Bu o kadar hatta önce gazetelerde hakkında yazılar okuduğu bencil haylaz değildi. Her gergin kasından kararlılık okunuyordu. Yüz ifadesi granit kadar sertti, ona Lord VWoodbridge'in balo salonundaki sözlerini hatırlattı. Yaramaz arkadaşı, olabileceği en iyi adam olması için bir meydan okumaya ihtiyaç duymuştu.

O gece o kadar uzak, o kadar uzak geliyordu ki. Çılgın, Yaman Hadley tanınmayacak kadar değişmişti.

"Bana elini ver." Lucas onu kayalıklardaki derin bir yarığın üzerinden atlattı. Bir an durup eteğini yırtarak kısalttı. "İç etekliğini de Çıkar," diye emretti. "Buradan aşağıya iniş yeterince tehlikeli. Seni kaybetme riskine girmek istemiyorum, o yüzden kaymanı önlemeye çalışıyorum."

Hemen emrine uydu. "Beni merak etme. Önemli olan tek şey Perry ve Isa."

Elini daha da sıktı. "Hepiniz benim için çok değerlisiniz. Hiçbirinize bir zarar gelmesine izin vermeyi düşünmüyorum."

Y tıkarı baktığı sırada gözünde bir ışık belirdi, buz tonlarında bir satır rengi parıldadı. Ciara ürperdi, onun düşmanı olmadığına sevindi.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Gel sevgilim. Daha hızlı ilerlemeliyiz."

Bakışlarını takip ederek batıdan hızla gelen gri fırtına bulutlarını gördü. Rüzgâr zaten çok sert esiyordu, denizi dalgalandırmıştı.

"F.vet," diye cevap verdi, aynı anda kanadanıp aşağıda kaçan figürlerin üzerine konabilmeyi diledi. "Uçalım."

Kayarak, sürünerek kayaların dik tarafından aşağıya indiler. Biraz sonra elleri çizilmiş ve kanamaya başlamıştı. Dikenler bacaklarını çiziyor, rüzgâr yırtık pırtık eteklerim karıştırıyordu.

Acele et, acele et. İlerleyişleri çıldırtıcı bir şekilde yavaş geliyordu ve kın hâlâ kilometrelerce uzakta görünüyordu.

"Asla zamanında orada olamayacağız," dedi nefes nefese, yarım botları neredeyse yamaçtaki döküntülere takılıyordu.

"Sakin ol, canım," dedi Lucas sert bir şekilde. "Göründüğü kadar uzak değil." Yönüne açı vererek taştaki bir yarığı geçti ve dar bir çıkıntıya doğru onları yönlendirdi. "Neredeyse geldik."

Kaya çıkıntılarında sert bir dönemece geldiler, birden Lucas kayboldu.

Ciara bağırarak üzülmeye başladı ki sesinin aşağıdan geldiğini duydu. "Atlaman gerekiyor. Ben seni vakalarım."

Hiç tereddüt etmeden, kayaların ucundan havaya adım attı. Çok uzun bir düşüş değildi ve Lucas oradaydı; kuvvetli ve sağlam, onu kollarının arasına almak için bekliyordu.

Ciara bir an için kollarının arasında, sağladıkları sığınakta kalmayı diledi.

"Cesur kız," diye mırıldandı, dudaklarını rüzgârdan karışmış saçlarına değdirerek. "Bizden kaçamayacaklar şimdi."

Karışımı,; dikenli çalılıkların arasından geçen bir patikayı gözüne kestiren Lucas, genç kadının elini tutup koşmaya başladı.

Yol kıyılarda yetişen dikenliklerin arasından dönerek geçiyordu ve kopmuş taşlar ve filizler az sonra ilerleyişlerini yavaşlattı.

"Daha hızlı gidemez miyiz?" diye sordu, Lucas durup etrafını incelediği sırada.

"hızla hızlı gitmeye cüret edemiyorum," diye cevapladı. "Biraz ileride yol tehlikeli bir hal alıyor çünkü orada bir bataklık var çamur tehlikeli olabiliyor. Kaçırılanlar takip edildiklerini hissedersen, korkup düşüncesizce bir şeyler yapabilirler."

Bu tabii ki tedbirli bir cevaptı fakat Ciara bu sümüklü böcek hızından rahatsız olmadan edemedi. Yanm çizmeleri yere her sürttüğünde kendini tensel zevklere teslim ederek nasıl ihmalkâr davrandığını hatırlıyordu.

"Peregrine'in tehlikede olduğunu bile bile onu yalnız bırakmamalıydım," dedi sesli bir şekilde. "Belki Sheffieldlar haklıdır. Ben uygunsuz bir anneyim, bencil bir fahişe..."

Lucas dönüp onu omuzlarından sarstı. "Sakın yapma bunu," diye emir verdi. "Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Onların kötü yalanlarını hayatını zehirlemesine izin verme, Ciara."

Hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tuttu. "Eğer Pem-'vi kaybedersem..."

"Etmeyeceksin," diye ekledi sertçe. "Bu konuda bana güvenmelisin. Şimdi elimi tutmaya devam et ve sessiz ol, canım. Patika biraz ileride denize dönüyor ve onları yavaşlatacak bir bataklık var."

Gerçekten bir karaçalı ağaçlığım geçince Ciara çocukları ve onları kaçıranları gördü. Geniş bir derenin kenarında durmuşlardı ve iki yetişkin tartışıyor gibi görünüyordu. Lucas'm uyarılarına rağmen nefesi duyulacak bir şekilde ağzından kaçtı.

"Şişşt. Varlığımızı fark etmelerinden önce onlara yaklaşmalıyız." Çalılıkların arasındaki küçük bir arayı işaret eden Lucas ilerledi. "Denizin sesi yaklaşmamızı gizleyecektir."

Denizin karalara çarparken çıkardığı tokat sesi göğsündeki çırpıntın \ ankılıyordu fakat onun doğru söylediğini bilerek kafasını salladı.

Eğilerek bayırdan aşağıya inen bir patikayı seçti, çimen öbeklerini adımlarının sesini saklamaları için kullandı. Dikenli yaprakların oluşturduğu perde sayesinde, gruba bir taş atacak kadar yaklaştılar ve akan suların çıkardığı sesin üzerinden Ciara kızgın seslerin konuşmalarını duyabiliyordu.

“Geri zekâlı! Kızı neden getirdin?”

"Onu bırakıp herkese haber vermesine izin veremezdim ya!" Ciara dalların arasından bakarak figürü, onu Arthur Battersham olduğunu anlayacak kadar görebildi. İki çocuğu birden tutmuştu ve konuşurken, Isabellayı sertçe tartakladı. “Küçük orospu elimi ısırıldı. Kanıyor galiba..

Söylenmesi, acı bir küfür edişle son buldu; Perry onun kaval kemiğine tekme atmıştı. “Dilini ısırma, Kuzen Arthur. Beyefendiler hanımların yanında öyle kötü keUmcler kullanmamalılar.”

Arthur sert bir tokatla cevap verdi.

“Velctc vurma. Eğer Richard’ m dolu yüz yüze görüşmek isterse, ona zarar gelmemiş olması gerekiyor.”

Leydi Griselda Battersham mı? Ölmüş kocasının kardeşi her zaman kindar, bencil bir yaratık olmuştu fakat o, bir anne olarak nasıl başka bir kadının oğluna zarar verecek kadar gaddar olabiliyordu?

Fakat kadın tepki vermeden önce Lucas eliyle onun ağzını kapadı. “Sakin ol, canım,” diye fısıldadı genç adam. “Araya girmeden önce ne düşünüyorlar duymaya çaksakm.”

“Cadı şart koşacak bir pozisyonda olmayacak,” diye cevap verdi Arthur asık bir şurada. Bu sefer Peregrine’in çizmesinden kaçınarak çocuğun yakasına daha sert yapıştı. “Sen kendin söyledin, yavrusunu geri almak için söylediğimiz her şeyi yapacaktır.”

Ondan ne istiyorlardı'? Bu sorunun cevabım bilmiyor olması onu daha da korkutuyordu.

“Ah, Artlıur, hep beni m mi düşünmem gerekiyor?” diye onu tersledi Leydi Battersham. “Bir kez olsun beynini kullanmaya çalış. Tabii ki bizi endişelendiren Leydi Ciara değil. Kendi başına sosyete de desteği ya da etkisi yok. Böyle olması için çok uğraştık. Fakat bu Hadlev yle olan birliktelik potansiyel bir sorun yaratıyor”

“Bu bir oyun,” dedi Arthur kötü bir gülüşle. “Onunla yattıktan sonra kadını bir kenara fırlatacağıdır.”

Onu yakasından tutuyor olmasına rağmen Peregrine cesur bir cevap vermeyi başardı. “Hayır, öyle yapmaz. Hadley senin gibi leş, çürük bir sahtekâr değil.”

“Her zaman annenin kötü kanının senin damarlarını zehirlediğini biliyordum, kuzen,” diye onu küçümsedi Arthur. “Babanın ailesine karşı geldiğin için kendinden utanmalısın.”

“Babam ayyaş ve zorbaydı,” diye karşılık verdi Peregrine. “Ve sen de öylesin.”

“Kapa çeneni!” Arthur ona tokat atmak için Isabeli’yı bıraktığı sırada küçük kız kıpırdanarak elinden kaçtı ve derenin tukarısına doğru giden kayalıklara koştu.

Leydi Battersham bir adım atıp durdu. “Ah, bırak gitsin. Köşke giden yolu buluncaya kadar saatler geçer. Kuzen Fındlev tekneyle bizi bekliyor ve acele etmezsek akıntı değişecek.”

Tanrıya şükür Isabella ellerinden kurtulmuştu. Ciara dudağını ısırıldı. Şimdi bir de oğlu kurtulursa...

Kadının umuduyla dalga geçercesine, Arthur iki eliyle birden Peregrine’i tuttu ve onu sertçe salladı. “Sakin o numarayı deneyini deme,” diye onu uyardı. “Ve annenin mantıklı olacağım ümit etmelisin, kuzen.” Kısık sesli gülüşü, paslanmış metalin sürtünmesi gibiydi. ‘A elken yapmak, özellikle bu sularda tehlikelidir. Her an kazalar olabiliyor.’ Ciara’nın üzerine soğuk bir öfke bulutu çöktü. Bir an o dedikodu sayfalarına istediklerini verip çıplak elleriyle seve seve cinayet işleyebilirdi.

Bir tek Lucas’ın kuvvetli, sağlam tutuşu onu kontrol altında tu-tuvordu. “Bundan sonrasını bana bırak.”

“O kadar acele etme.” Çalıkların arkasından çıkan Lucas onları uyardı. “Bence bu iş yeterince uzadı, Battersham. Çocuğu bırak.”

Arthur hızla arkasını döndü, al yanaldı yüzünden korku ve şaşkınlık okunuyordu. “Kahretsin...”

“Güven bana, Perry’yi şu an bırakmazsan benim yerime şeytanla karşılaşmış olmayı dilersin.”

“Bu işe karışma, Hadley,” dedi Leydi Battersham. “Bu sizi ilgilendirmeyen bir aile meselesi.”

Arthur’un cesaret gösterisi yavaşça geri geldi, annesinin sert konuşmasından cesaret alarak paltosunun cebinden silahını çıkardı. “Bu doğru,” dedi. “Emir verecek bir pozisyonda değilsin.”

Kendisi ve Arthur arasındaki mesafeyi aklından ölçen Lucas, sağa varım adım attı. “O zaman bırak da bunu... bir istek olarak tekrarlayayım.” Leydi Battersham’a döndü. “Zeki biri olduğunuz belli, Leydi Battersham. Şu anda uzlaşmaktan başka bir seçeneğinizin olmadığını görecektik kadar zekisiniz.” Ciara’nın yanına yaklaştığını duydu fakat ona bakmadı. Neyse ki onun sessiz kalmasını istediğini hissetmişti sanki. “Ne de olsa yakında evlilikten dolayı aile olacağız. O yüzden bunu mantıklı bir şekilde tartışalım.”

Lucas kadının irkildiğini hissetti. Belli ki sakın kalma çabası ona eziyet gibi geliyordu. *Sakin, sakın.* Bu sefer uyarı kendisi içindi. Peregrine o kadar savunmasız görünüyordu ki. Ve inançlı. Yüzü solgun olmasına rağmen, ona cesur bir biçimde gülümseyerek bakıyordu. “Onların bizi almasına izin vermeyeceğini biliyordum, Hadley. Bizi kurtarmay’a geleceğini biliyordum.”

Peregrine’e göre o umursamaz hovarda, serseri hayta, Çılgın, Yaman Hadley değildi. O farklı bir adamdı. Hayranlığı hak eden biri. Boğazı düğümlendi. Kimse onun kahraman olmasını beklememişti.

En az da kendisi beklemişti. Fakat çocuğun yüzündeki ifade bunun aksini söylüyordu.

“Isabella...” diye devam etti Peregrine.

“Evet, Isabella’yı bulacağım,” dedi usulca. “Sana söz veriyorum, yakında hepinizin evde olmasını sağlayacağım.”

Tabancanın namlusundan ışık yansıdı. “Kendinden bu kadar emin olma, Hadley.”

“Şu silahı sallamayı bırak,” dedi Lucas. “Yanlışlıkla patlayıp gerçekten birine isabet edebilir.”

Arthur’un suratı öfkeden daha da kızardı. “Seni kıcımdan vurduğum zaman, kulağa bu kadar kendinden eminmiş gibi gelmeyeceksin, Hadley.”

“Silahım bırak, Arthur,” diye emretti Leydi Battersham. “Lord Hadley’nin dediği gibi, bunu kesin olarak bir sonuca bağlayamamız için hiçbir sebep yok.”

“Ne istiyorsunuz?” Ciara sonunda gözlerini oğlundan ayırıp görümcesine baktı. “Para mı? Arsayı istiyor olamazsınız, devredilemediğini biliyor olmaksınız.”

“Bana ait olmak,” diye homurdandı Arthur. “Benim vârisim daha geçerk.”

“Doğru,” diye cevapladı Ciara, Arthur’un hiç fark etmediği bir alaycıklkla. “Fakat hayat çoğu zaman adaletsizdir ve düş kırıklıklarıyla yaşamayı öğrenmemiz gerekiyor.”

“Böyle olmak zorunda değil,” diye cevapladı Leydi Battersham gözlerini kurnaz bir şekilde kısarak. “Bazen her şey olacağına varır... hastalıklar araya girebilir ya da kazalar meydana gelebilir.”

Ciara sertçe nefes aldı.

“Ve bazen de birlikte planlanmış, zekice yapılmış çalışmalar, olasılıkları eşitler.”

“Akkınızda neler olduğunu söyleyeceğinizi zannediyorum,” dedi Lucas.

Basit bir takas,” diye açıkladı Leydi Battersham. “Levdi Ciara, gizli bilimsel keşfine karşılık, oğlunu alabilir.”

“Gizli bilimsel keşif mi? Anlamıyorum.” Ciara adamın şaşkınlığını dillendirdi. “Benim işim sizi neden ilgilendiriyor?”

Gelen kahkaha sert ve haşındı. “Devlet için değerli olduğundan. Oğlunun mirasından bile daha değerli.”

“Siz ciddi bir biçimde yanılıyorsunuz...” diye başladı Ciara. “Beni aptal yerine koymaya çalışma.” Leydi Battersham bastonunu salladı. “Whitehallum savaş meydanında yaralanan askerleri iyileştirmekte kullanılan bir ilacın patentini almak için nasıl astronomik rakamlar ödemeye niyetli olduğunuz hakkındaki konuşmaları duyduk.” *Lanet olsun.* Lucas kulüpte arkadaşlarına kadının başarılan hakkında nasıl böbürlendiğini hatırlayınca biraz midesi bulandı. “Bu söylentinin biraz abartıldığına inanıyorum,” diye açıklama yapmaya başladı. “Bir yanlış anlama...”

“Peki, bunun nasıl olacağım düşünüyorsunuz?” diye konuşmalarını böldü Ciara. Pragmatik olma sırası ondaydı. “Siz ya da ailenizden herhangi biri bu keşfi yaptığım iddia ederse bililerinin inanacağından şüpheliyim.”

“Doğru söylüyorsun. İşte bu yüzden bu keşfin haklarını hediye olarak bize devredeceksiniz, rahmetli kocamın, ailesine sahip çıkılması yönündeki isteklerim yerine getirdiğini onaylayacaksın. Avukatlarım hukuki işlemleri tamamladı. Sadece belgeleri imzalamanız gerekiyor, böylelikle bizde onu VWhitehall’a satabiliriz.”

“Bunu yaparsam? Beni ve oğlumunu rahat bırakacak mısınız?” diye sordu Ciara.

Leydi Battersham paltosunun kapüşonunu düzelitti. “Sana karşı artık kötü niyet beslememize gerek olamayacak”

Bu pek rahatlatıcı bir cevap olmadı, diye düşündü Lucas.

Fakat Ciara hiç tereddüt etmedi. “Bu belge yanınızda mı?” “Yakında, bunu sabah ilk iş yapabiliriz.”

Dul kadının dişlerini gösteren gülümsemesi pek ikna edici değildi. “Haliyle oğlanı bu değiş tokuş yapıłana kadar elimizde tutmalıyız.” “Kesinlikle olmaz.”

Arthur homurdanırımış gibi güldü, silahı Peregrine’in kafasına tehlikeli bir şekilde yakın sallıyordu. “Unutma sevgili yengem, burada ipler sizin elinizde değil.”

“Arthur, kes sesini,” diye ona emretti annesi. “Bunu ben hallederim.” “Hayır, aslında ben hallederim,” diye açıkladı Lucas. “İşte Levdi Ciara’ın size teklifi. O, yani ben size bir defaya mahsus on bin sterlinlik bir ödeme yapacağım. Sizin payınıza aslında hiçbir şey düşmüyor fakat bu konuyu kapatmak için son derece cömert olmaya razıyım. Oğlana gelince... onun salıverilmesi tartışmaya açık değil. O şu an bizimle gelecek.”

“Cehenneme kadar yolunuz var,” diye sövdü Arthur. “Elimize bir servet geçecekken, üç kuruşu kabul etmemizi mi bekliyorsun?” Dul kadın sessiz kaldı.

“Bu, son teklifimiz,” dedi Lucas. “Ve karar vermek için otuz saniyeniz var.”

“Ya ondan sonra ne olacak?” diy'e küçümseyerek güldü Arthur. Kabadayılık gösterisine rağmen, aşırı derecede terliyordu.

“Ondan sonra, seni zavallı solucan, vücudundaki her kemiği kıracağım,” dedi Lucas sakin bir biçimde. Adama bir yarım adım kadar daha yaklaştı. Bir adım daha attıktan sonra Arthur tepki veremeden, elindeki silahı almak için hamle yapacak kadar yakın olacaktı.

“Size güvenebileceğimiz konusunda ne garantimiz var?” diye sordu Leydi Battersham.

Lucas dudağını büktü. “Bir beyefendi olarak şeref sözümü kabul etmeniz gerekir.”

Dul kadın bu ültimatomu değerlendiriyor gibi görünüyordu. Fakat Arthur’un hareketleri gittikçe dengesizleşiyordu. “Aııne. tüm kozlar elimizde. Onun isteklerine boyun eğme!”

“Sus,” diye unu tersledi Leydi Battersham. “Düşünmem gerekiyor..”

“Susmayacağım!” diye haykırdı Arthur. “Bana çocukmuşum gibi sürekli emir vermenden sıkıldım. Hepimiz planımızın iyi bir plan olduğuna karar verdik, ben de dizginleri elime alıp bu planı yürüttüğümüze emin olmak istiyorum.”

Silahı Lucas’ın kalbine doğrulttu.

Ciara kendini siper etmeye çalıştı ama Lucas onu bileklerinden yakalayıp yerine geri itti. “Merak etme, canım. Yeğenin gibi aptal bir budala bile tetiği çekmenin ne gibi sonuçlar doğuracağını farkındadır.” Gözlerini Arthur’dan ayırmadı. “Ve değilse de belki annesi ona açıklar. Kendisi, cinayet suçunun idamla cezalandırıldığını herkesten iyi biliyor.”

“Arthur!” Leydi Battersham’ın sesi aniden cırtlak bir şekilde çıktı. “Aptal olma.”

“Aptalım, öyle mi?” Silahın horozu kaygı verici bir *tık* sesliyle kalktı. “Hepinize bana saygı duymanız gerektiğini göstereceğim!”

Lucas eğilerek döndü ve Ciara’yı ateş hattından itti. Bu hareket ona bir salise kaybettirdi fakat biraz şanslıysa, Arthur’un refleksleri kafası kadar yavaş çalışırdı. Göğsünün tam ortasında namlu bir yara açmaya hazırlandığı sırada, çelik parçasının sarsıldığını gördü.

Lanet olsun. Silahı almak için bir hamle yapması gerekecekti... *PAT!*

Nereden geldiği belli olmayan yuvarlak bir cisim silaha isabet edip Arthur'un elinden düşürdü.

“Harika bir atış, Isa!” diye sevinçle bağırdı Peregrine. “Şimdi onu iki gözünün arasından vur!”

Lucas etrafına baktı. Gerçekten de Isabella ikinci bir taş parçasını atmak üzere hazırlanıyordu. “Bu kavisli atıştı, bayım!” diye bağırdı küçük kız. “Onu aynı bana gösterdiğiniz gibi yaptım.”

“Bu harikaydı, canım. Ama...”

Arthur sendeleyerek geri adım attı, Peregrine hâlâ elindeydi. Yosun tutmuş taşların üzerinde ayağı kaydı, atış bu yüzden kıl payıyla onu ıskaladı.

“Durmasını söyleyin, durmasını söyleyin!” diye bağırdı.

“Bu kadar yeter, tatlı şey,” dedi Lucas, küçük kız kollarına alıp sıkı sıkı sarılarak. “Perry’ye isabet etme riskini göze alamayız.”

Isabella sesli bir şekilde burnunu çekerek cevap verdi. “Perry’ye nişan *almıyordum.*”

“Baş belası büyücü! Şüphesiz bu kötü, inatçı huylarını gelinimizden öğrendin.” Leydi Battersham onlara değneğini salladı. “Siz baş belası kadınlar anormalsiniz. Anormal! Hayatımda böyle bir şey görmedim!” “Ben de öyle.” Lucas küçük bir gülümsemeye izin verdi. “Benim hanımefendilerimin ikisi de Boudicca¹ kadar cesur ama şimdi, izninizle...” Kazı Ciaraya verdi. “Zırhımı giyip asil şövalye rolünü oynamak için fırsat istiyorum.”

Ciara'nın gözlerinde tuhaf bir parıldama vardı, sanki kirpiklerine takılan, dökemediği gözyaşlarından daha derin bir yerden geliyordu. "Perry," diye fısıldadı.

Lucas kadının titreyen dudaklarına, Arthur'a dönmeden önce parmaklarının ucuyla dokunarak susturdu.

"Hadi ama, Battersham. Pes et. Durum bataktan farksız. Kartlarını iyi oynadın fakat şans senden yana değildi. Yenildiğini kabul edip hesabımızı görme vakti geldi."! 1er ne kadar hücum edip adamı dayaktan gebertmek için sabırsızlanıyor olsa da, adamı çaresiz bir şey yapmaya zorlamak istemiyordu. "Sana hâlâ bir şeyler odemete razıyım. Sadece çocuğu bırak."

Arthur çılginca etrafına baktı. Gökyüzü barut gibi gri bir renk almıştı ve yaklaşan fırtınadan gelen gök gürültüsü, denizin kayaktır vuruşunun çıkardığı sesi yankılıyordu.

"Kaçacak hiçbir yer yok," diye ekledi Lucas sessizce.

Belki de kaçmak kelimesinden esinlenen Perry birdenbire döndü ve serbest kalmaya çalıştı.

Arthur onu tutmaya devam etti ye edi yumruğundan gelen bir darbe, çocuğu sersemletti. "Pes etmek mi? Elimde hâlâ as varken asla." Sersemlemiş Peregrine'i kollarına alıp ellerini boğazına doladı. "Eğer bunun ölümle sonuçlanmasını istemiyorsanız, geri çekilin."

Lucas, Leydi Battersham'a baktı. "Oğluna biraz akıl ver," diye homurdandı. "Denizin sesini dinle. Tekneniz demir atmak zorunda kalmış olacaktır ve yükselen gelgit yüzünden bu koydan başka çıkış yolunuz yok."

"Arthur..."

Fakat Battersham arkasını dönmüştü bile; Peregrine hâlâ kollarındaydı, nehrin karşı tarafına geçen kaygan taşların oluşturduğu yolun üzerinden fırlamıştı. Karşı kıyıda yalnızca, son bir küfür sallamak için durdu, sonra kayaların arasındaki ufak bir boşluktan süzülüp gözden kayboldu.

Ciara'nın acı bağıırışı, Arthur'un, "Cehennem dibine kadar volunuz var!" çağrısının yankısı gibiydi.

"Cesur ol, canım," dedi Lucas. "Başka seçeneğimiz yok. Isa'yla kalıp Perry konusunda bana güvenmelisin."

Yirmi 'Dördüncü 'Böfüm

Mantık ve sadakat, hepsi Lucas'm haklı olduğunu söylüyorlardı. Fakat o anda kalbi mantığını dinlemekte zorlanıyordu.

Ciara, Isabella'ya sarıldı, bin parçaya bölünmemek için kendini zorladı. Şu anda Alessandra'nın kızı onun sorumluluğundaydı ve küçük kızın annesi rolünü üsdenmeliydi. Bu sırada Lucas, Peregrine'in babası rolünü oynamalıydı.

"Perry tehlikede değil." Küçük kızın çamura bürünmüş suratında hiç şüphe yoktu. "Lord Hadley

keskin nişancıdır. Ona bir zarar gelmesine izin vermez.”

“Evet, öyle.”

“Umarım o berbat adamı dayaktan gebertir,” diye devam eni Isabella. Küçük parmaklarını yumruk yaptı. “Bundan sonra bana boks dersi vermesini isteyeceğim, bana nasılsa kriketin temellerini öğretti.”

“Şu haline bak.” Levdi Battersham ona yılan gibi bir bakış tirlattı. “Sosyetenin yüz karasım ve bir çocuğu daha zehirlediğini görüyorum.”

Ciara yavaşça yırtılmış eteklerine, çizilmiş ellerine, karmakarışık saçlarına ve şimdi yüzünü buruşturmuş olan arkadaşının kızma baktı. Ve sonra çenesini kaldırdı. “Zehir sen ve oğlun gibi nefret, açgözlülük ve kıskançlıkla dolup taşan insanlardan akıyor.” İsabetliyi vıcır bıraktı. “Ben kendimle ve yaptığımı işle gurur duyuyorum. Oğluma ve Arkadaşımın kızma kendilerini geliştirmeyi, doğruluğu maddiyatın üzerinde tutmayı öğretebilirseni, daha da gurur duyacağım.”

Levdi Battersham onu hor görerek burnundan soludu. “Sen aptalsın. Ye her zaman öyleydin.”

Isabella dul kadına cevaben öyle bir sıfat kullandı İd Ciara’nın gözlerini kırpmasına sebep oldu.

“Hav aksi, bu kelimeyi nereden öğrendin?” diye sordu. “Perrvden,” diye itiraf etti küçük kız. “O da Hadley’nin onu Lord James’le konuşurken kullandığını duymuş.” Parmağıyla yaşlı dul kadına işaret etti: “O *kadın* hakkında konuşurken.” “Tekrarlamaman gereken bir kelime,” dedi Ciara.

“Biliyorum.” Isabella hiç pişman görünmüyordu.

“Yeterince dinledim sizi. Yolumdan çekilin.” Leydi Battersham iriyarı bir kadındı ve uzun bastonu, üzerinde ağır, pirinçten bir top olan, akdiken ağacından yapılmıştı. Onu Ciara’ya doğru tehditkâr bir vav şeklinde salladı. “Kara büyüünü adaletten kurtulmak için kullanmış olabilirsin. Fakat sakın bizi son defa gördüğünü sanma.”

Ciara yerinde sıkı sıkı durdu.”Siz hiçbir yere gitmiyorsunuz. Bu sefer kalleşliğinizin bedelini ödeyeceksiniz.”

“Peki, bunu yapmaya beni kim zorlayacak?” Yaşb dul güldü. “Elinde hiç kanıt yok. Bizim sözüme karşı senin sözün. Biz yalnızca yeğenimi ziyaret etmeye geldiğimizi söyleriz ve çocukların ara sıra yaptığı gibi, oğlanın çılgın bir hikâye uydurduğunu. Bütün bunlar bir yanlış anlaşılma olarak görülecek.”

“Bu sefer sadece benim sözüm değil, Leydi Battersham. Lord Hadley de şahit.”

“Hadley mi?” Bastonu salladı. “Hah! Sanki kimse onu ciddiye akr da! Sosyete yalnızca, onun yine çılgın numaralarından birini yaptığını zannedecek.”

“Sizi büyük bir sürpriz bekliyor olabilir,” diye cevapladı Ciara.

Bir anı yaşlı dulun ifadesinde tereddüt belirdi. “Palavra! Blöf yapıyorsun.” Kötü niyet aniden geri dönmüştü. “Çekilin yolumdan,” diye tekrarladı. “Arthur’u kurtarmaya gidiyorum. Göreceksiniz ki Hadley’nin onu bırakmaktan başka bir seçeneği olmayacak. Senin adm bir skandal daha kaldıramaz.”

“Buna yalanlarınız neden oldu.”

Leydi Battersham omuzlarını silkti. “Seni uzun zaman önce benimle karşı karşıya gelmenin büyük bir hata olacağı konusunda uyarılmıştım.” Üzerine basıkp geçilen taşlara doğru yöneldi fakat Ciara yolunu kesti.

“Ve gördüğünüz gibi, tehdiderinizden hâlâ korkmuyorum.”

“İnatçı, kötü kadın! Planlanma mâni olmana izin verrneveceğim. Ben ve ailem kardeşimin mirasından yararlanmayı hak ediyoruz, sen değil.” Bastonunu sopa olarak kullanıp Ciara’nın kafasına vurmaya kalkıştı.

Dön. Bükül. Vur.

Lord Ghiradelli’nin ona öğrettiği taktikleri harekete geçirdi.

Şap. Bir cırlama ve haykırmayla yaşlı dul geri geri gitti ve nehrin sığ sularına kıç üstü düştü.

Kont doğra söylemişti. Tam olarak yapıldığında, kendini koruma sanatı, basit fizik kurallarından oluşuyordu.

Isabella’nın kahkahası bir dizi küfür yüzünden duyulmadı. Görgü kurallarından bu kadar bahsetmesine karşın, yaşlı kadın bir hanımefendinin ağzına kesinlikle yakışmayacak birkaç kelime biliyordu.

Ciara şarılı sesinden ve rüzgârdan başka bir ses duyunca sessizce küfiir etti. Düşen bastonu eline idip Isabella’nın eline uzandı.

Dört nala koşan atların toynak sesleri yavaşladı. Dallar çatırdadı, çaklar hışırdadı. Karaçalının arasından, at ve binicisinin, batakkk çalılarında ilerleyen, gölge gibi şeklini gördü.

“*Lucas?*” diye seslendi binici.

Rahatlamış bir şekilde içini çeken Ciara, bastonu salladı. “Buraya, bayım!” diye seslendi cevaben. “Buraya!”

Bir an sonra, Black Jack Picrson atını kayalık yokuştan aşağıya sürüyordu. Yüz ifadesi endişeden kararmıştı, geniş şapkası ve yağmur sıçramış, çılgınca dolanmış, kapkara, omuzlarına kadar uzanan saçları yüzünden daha da gölgeli görünüyordu. Muşamba pelerini sallanırken dizginleri çekerek durdu. “Ne...”

“Sonra açıklarım,” Isabella’yı kollarına uzattı. Jack beceriksizce süvari tabancasını kaldırmakla uğraştı. “Ulu Tanm, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bu çok basit, kız titriyor. Onu pelerinine sar.” Ciara atın terleyen yan tarafından uzaklaştı. “Lucas ve oğlumun peşinden gitmeliyim.” “Hayır, bekle! Bırak ben gideyim..” dedi Jack.

Ciara çoktan kayaların üzerinde aceleyle ilerliyordu. “İhtiyara gelince,” diye seslendi omzunun üzerinden, “Kıkmı bile kıpırdatırsa, onu vur.”

Atıştıran yağmur kayaları daha kaygan bir hale getiriyordu. Lucas çizmelerini ve çoraplarını çıkartmak için durduğu sırada, Arthur’un kendini koruma içgüdüğü gösterip sıçrayarak inişini yavaşlatacağını umdu. O korkağın boynunu kırması umurunda değildi fakat Peregrine de tehlikedeydi.

Eğer çocuğa bir şey olursa...

Parmaklarını kesen kayrak taşı parçalarını dikkate almadan dar çıkıntıdan atlayarak başka bir kaya çıkıntısının üzerine indi. Bu hareket kendisi ve avı arasındaki mesafenin azalmasına sebep oldu.

“Battersham!” diye seslendi, sis bulutlarının arasından gözlerini kısarak görmeye çalıştı. “Lanet olsun, adam, yavaşla! Sana bir zarar vermeyeceğim.”

Arthur cırtlak bir sesle alay ederek cevap verdi: “Yalan söylüyorsun!” Adamın sesi kulağa korkmuş ve nefes nefese geliyordu.

Lanet olsun. Aşırı yorgunluk ve korku bir insanın iyi kararlar vermesine yardımcı olmazdı.

Lucas başka bir yol denedi. “Bak, seni o dalgaların arasında bir teknenin beklemediğini görmüyor musun? Çocuğu bırak ve fırtına geçinceye kadar bir çıkıntının rüzgâr almayan yerine sığın. Gelgit alçalınca koyu yürüyerek geçebilirsin. Oradan kıyı yoluna, at arabası yolundan kolay bir tırmanış kalıyor.”

“Sen de orada yerel polisle beni tutuklamak için bekliyor olacaksın!”

“Peregrine’i bırakırsan söz veriyorum, yetkililere haber vermeyeceğim.”

“Eminim!” Arthur’un sesinde panik vardı. “Sen ne zamandan beri böyle namuslu bir adam oldun?”

İyi bir soru. Lucas dar ve uzun bir taş parçası boyunca ilerlemeye başladı. Bu değişimin tam olarak ne zaman gerçekleştiğini söylemek zordu. Ona sinsice yaklaşmıştı, sefa peşinde koşmanın artık hayatında en önemli yere sahip olmadığını yavaş yavaş fark etmişti. Zevk gelip geçiciydi. Oysa ki sevgi ve aile uzun soluklu şeylerdi.

Fakat bunu karşısındaki adama anlatmaya çalışmak anlamsızdı.

“Doğru söylüyorsun,” diye seslendi. “Senin gibi, ben de aziz değilim. O yüzden sana bunu pragmatik bir anlaşma olarak sunacağım. Leydi Sheffield’in bir skandalla anılması ikimizin de işine gelmez. Ne de olsa, bu onun orduya ve Whitehall’a keşfini satmasını etkileyebilir. O yüzden müstakbel kocası olarak bugünlük barış imzalamak benim de işime gelir.”

Açgözlülük. İşte bu Arthur’un anlayacağı türden bir açıklamaydı.

“B-ben...”

Tutuk çıkan kelimeler aniden ayağının altındaki bir kayanın kaymasının ardından gelen çığlıkla kesildi. Arthur sendeledi, deli gibi dengede durmaya çalışıyordu. Yine kaydı ve bükülerek hâlâ sersem gibi olan Peregrine’i elinden bıraktı. Oğlan kollarının imasından kayarak uçurumun kenarına vurdu. Orada kahredici bir an sallandıktan sonra bir patates çuvalı gibi, köpüren denize düştü.

Lucas harekete gelmişti bile; kayıyor, sürünüyor, kayalardan aşağıya, çalkalanan sukırı inceleyerek iniyordu.

“Yardım et.” Arthur granitlerin arasındaki bir çatlağa tutunuyordu, iri vücudu kayaların içindeki bir çukurtunun üzerinde sallanıyordu. Onun altında su yoktu; yalnızca yukarıya doğru, dev gibi dişler halinde uzanan sivri kavalalar vardı. Yüzünden kan çekilmişti ve nefes dış verişini hırpanıyordu.

Lucas onu bileğinden tutarak güvenli bir yere çekti.

“Galiba bacağını kırddı,” diye inledi Arthur dişlerinin arasından.

“Eğer Perry’yi bulamazsam, yemin ediyorum ki geri gelip vücudundaki diğer bütün kemikleri kıracağım.” Bunu diyerek Lucas paltosunu çıkardı ve denize balıklama daldı.

Su o kadar soğuktu ki neredeyse nefesi kesilecekti. Suyun içinde dik durarak etrafına bakındı, dalgaları ve rüzgârı ölçmeye çalışıyordu. Eğer çocuk ters akıntılardan birine kapıldıysa, hiç ümit yoktu... kayalara çarparak ölürdü.

Tuz gözlerini yaktı. “Perry!” diye bağırdı sesinin çarpan dalgaların çıkardığı sestenden duyulma ihtimalinin az olduğunu bilmesine rağmen.

“Hadley!”

Hayal mi görüyordu, yoksa bu bir cevap mıydı?

Tuhaftı ama bu ses sanki hem gökten hem de denizden geliyordu.

“Lucas!”

Kafasını kaldırıncı Ciara’nın dik kayalardan, onun kullandığı tehlikeli patika yoldan aşağıya aceleyle indiğini gördü.

“Lucas!” diye bağırdı yine, telaşla uçurumdaki bir kesiği işaret ederek

Bakışlarını çevirerek küçük, sarışın bir kafanın beyaz köpüklerin içinde hızla inip çıktığını gördü.

“Geliyorum, evlat,” diye bağırdı Lucas, yükselen dalgaların arasından güçlü kulaçlarla yüzdü. Tanrıya şükür, küçük bir çocukken, bu تنها koylarda saatlerce yüzmüştü. Gelgitler karmaşıktı fakat tehlikenin farkındaydı. Doğru açıdaydı. Şimdi, Peregrine de kafasını suyun üzerinde tutabilirse...

Suyu daha güçlü tekmeleyerek denizle boğuştu. Şimdi çocuğun yüzünü görebilecek kadar yaklaşmıştı. Korkmuş gibi değil de suyun üzerinde yiğitçe kalabilmek için, epeyce çabalıyormuş gibi görünüyordu.

Son bir güçlü çekiş Lucas'ı çocukla göğüs göğse getirdi. "Kollarım boynuma dola," diye seslendi tuzlu su girdaplarının arasından. Kendi elleriyle Peregrine'in belini tuttu.

Buz gibi tenine değince neredeyse muduluktan ağladı.

Hay aksi, son zamanlarda ne kadar duygusal bir ahmak olmuştu. Arkadaşları eski alaycı, bencil Çılgın, Yaman Hadley'yi tanıyamazdı. Muhtemelen o adam artık yoldu.

"Panik yapma, Perry. Ben ikimizi de sapasağlam kıyıya götüreceğim."

Çocuğun nefesi, rüzgâr yemiş yanağına karşın sıcaktı. "Korkmuyorum, bayım. Siz buradayken korkmam."

"Dikkat et, Lucas!" Ciara'nın uyarı çağrısı onu yeni bir tehlikeye karşı uyardı. Dar kıyı şeridini koruyan sığ kayalara doğru sürükleniyordu.

"Orada kal, sevgilim," diye seslendi. Kadın dar bir çıkınnva inmişti ve kabaran denize tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. "Onu aldım."

Fakat göz ucuyla baktığında durumun ciddi olduğunu fark etti. Soğuktan hissizleşiyordu ve Lucas bacaklarının ve kollarının gücünün kesildiğinin farkına varıyordu. Kıyıya olan uzaklık ve dalgaların çekimine bakılırsa, çocuğu ve kendini kıyıya ucu ucuna atabilecekti...

Derin bir nefes aldı ve tam ileriye doğru atılmak üzereyken yukarıdaki kayalıklardan bir bağırtı daha duyuldu.

"Ucunu beline bağla ve Peregrine'i tutFJack suya bir halat attı. "Ben ikinizi birden çekerim."

Lucas ipi yakaladı ama parmakları soğuktan kaskatı kesilmişti ve zamanla yarışıyorlardı. "Hayır, böyle çok ağır olur. Sadece çocuğu sok" İpi Peregrine'in kollarının altından dolayarak basit bir düğüm atınay ı başardı. "Çck, Jack. Boni mer.ık etme. Kıyıya yüzeceğim." Fazlı» ağırlık olmadan, bunu başarmak için bir şansı vardı.

jack bir selam vererek yckıneve başladı.

Yavaş ama emin bir şekilde Perry sudan yıktı. Ciara oğlunun t akasına yapıştı ve onu yıkıntıya çekti.

Lucas kadının sevinyten ağlayarak oğlanı göğsüne bastırıp sarıldığını görünce tüm vücudunda rahatlama hissi yayıldı.

Jack hemen onlan karşılamak için hızla inmeye başlamıştı. Ciara'nın emriyle, paltosunu çıkardı ve oğlunu hemen sıcaklığının içine sardı. O ve Peregrine artık emin ellerdeydi.

Çalkantılı denizdeki bir girdap onu aniden suyun altına çekti. Çalkalanan sular cehennem kadar karanlıktı, adam dibe çekildiğini hissetti, tuzlu karanlıkların içinde batıyordu.

Ciara, Lucas kabaran dalgaların içinde kaybolunca korkudan nefesi kesildi. Peregrine artık güvendeydi, yünlerin içinde rahatça sarılmıştı. Fakat oğlunu kurtarmak için hayatını tehlikeye atan kahraman boğuluyordu!

“Anne!” Peregrine de görmüştü. “Hadley’nin başı belada. Ona vardım etmeliyiz.”

Lucas’ı kaybetmeyecekti, kaybedemezdi.

“Oğluma sahip çıkın, Lord James.” Peregrine’in yanağına son bir öpücük kondurdu ve onu Jack’in kollarına itti. Yarım çizmelerini ayağından savurarak çabucak döndü ve suya balıklama daldı.

Rüzgârın savurduğu dalgaların altına dalınca kalbi tekledi. İçinden bir dua okurken, bulanık suların arasından ilerledi geç kalmadığını ümit ediyordu.

Buz gibi soğuk gelgitler tenini âdeta kesiyordu. *Çok geç, çok geç.* Dalgaların kükremesi kulaklarını doldurdu. Ve sonra parmak uçları,

karışmış saçlara değdi. Elini yumruk yaparak tüm gücüyle su yüzüne çıkmak için tekmeledi.

Nefes nefese kaldığı sırada gözlerini açtı ve Lucas’ın su damlayan yüzünü kendininkinin yanında gördü.

“Kahretsin, canım,” dedi püskürterek. “Kendi canını böyle aptal bir numara için tehlikeye atmasaydın.”

“Ben...” Bir dalga sözlerinin devamını boğdu.

Adam elini yakaladı. “Beni takip et.”

Gelgit değişiyordu ve akıntılardaki değişiklik, koyun girişindeki sulamın durulmasına yetecek kadardı. Lucas dalgaların arasından açtı aldı, sığılıkların arasından önden gitti. Fırtına neredeyse dinmişti; kayalık çıkıntıyı geçtikleri sırada, güneş bulutların arasından çıktı ve deniz çarşaf gibi pürüzsüz oldu.

Birkaç kulaç daha attıktan sonra sığ sulara geldiler. Ciara ayaklarının pürüzsüz taşlara değdiğini hissetti...

Sonra, son bir yalpalanan nefesle, Lucas onu omzuna attı ve toprağa bastılar.

Islanmış ve dolanmış ketenlerin arasından kurtulmaya çakışırken kayarak kaba bir şekilde, iri taneli kumlara oturdu. Ayakları çıplaktı, elbisesinin kolları paramparçaydı ve kısaltılmış etekleri şu anda bacaklarını edepsizce meydana çıkarmıştı.

Lucas da, sıırıslıklam gömleği ve ıslak pantolonuyla aynı şekilde darmadağın görünüyordu.

“Hay aksi, ne kadar rezil bir resim çiziyoruz,” diye homurdandı kadın, saçından bir tutam yosunu ayıkladığı sırada.

“Rezil.” Dizlerinin üzerine yuvarlanarak kollarını kadının etrafına sardı. Vücudu soğuktan hissizleşmiş olsa bile, kalbinin çarptığını hissetti ve içi ısındı. Bir an aralarındaki tek ses, düzenli kalp attıştıydı, denizin gelgiti de bu sesi yankılıyordu.

Sonra bir nefesin fisıltısı boğazım gıdıkladı, Lucas gülmeye başladı. “Bunun gazetelere çıkacağını düşünüyor musun? Dedikodu sayfalarındaki başlığı şimdiden görebiliyorum. ‘Lord H yine sıcak sularda!’” “Bu uygun olmaz, titriyorsun,” dedi Ciara. “Belki de yazar başka bir giriş düşünmeli...” “Lord H yine işleri kaynattı, bu sefer Hain Dul’la.’ Haı-ır, şimdi bir daha düşündüm de, daha da iyi bir tane geldi aklıma: ‘Lord H, yine suya balıklama daldı!’”

“Gazetecilik konusunda da bilim konusunda olduğu gibi olağanüstü bir yeteneğin var,” diye söylendi genç kadını alnından öperken. “Yapamadığın bir şey var mı?”

Ciara kirpiklerinin arasından çizilmiş gibi olan yüzünün kömürlerine baktı, artık o kadar tanıdık geliyordu ki. *Seni ne kadar sevdiğimi söyleyecek cesareti bulamıyorum.*

Boğazım, sulanmış burnunu çekerek temizledi. “Gördüğün gibi pek iyi yüzemiyorum.”

Adam gülümsedi. “Şanslısın ki ben bu konuda deneyimliyim.” “Evet, şanslıyım.” Ciara ona daha sıkı tutundu, bu anın tadım sonuna kadar çıkarmak istiyordu. Çok geçmeden tüm bunlar sonra erecek, Lucas Londra’daki çılgın yaşantısına, Ciara’ysa laboratuvarına dönecekti. Umursamazlığıyla tanınan bir adamın hayatlarına girip birden fazla rolü üstlenmesi ne kadar garipti. Kaygısız gülüşü ve yardımsever merhameti acı bir boşluğu doldurmuştu...

“Ciara?” Lucas parmak uçlarıyla yanaklarına dokundu. “Ağlıyor musun, sevgilim?”

“Hayır.” Kederi denizin tuzuyla karışıyordu. “Evet.”

“Tehlike geçti. Güven bana, Sheffield’in ailesi artık ne seni ne de Perry’yi tehdit edecek,”

“Biliyorum.”

“O zaman neden yanaklarından yaşlar süzülüyor? Söyle bana, aşkım,” diye fisıldadı genç adam.

Aşk. Hıçkırıkları daha yüksek sesle gelmeye başladı.

Lucas ona sıkı sıkı sarıldı, saçlarını burnunu çekmesi duruncaya kadar okşadı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı gözlerini silerek. “Ben yalnızca... seni özleyeceğim.”

“Benim gibi kafasız, bir hergeleyi mi?” Kafasını sallayarak havaya damlaların saçılmasına sebep oldu. “Benden kurtulduğuna sevineceğini sanıyordum.”

“Lütfen, şaka yapma,” dedi Ciara, nasıl devam edeceğinden emin değildi. “Ben ciddi olmaya

“çalışıyorum...”

“İzin ver ben de ciddi olayım, sevgilim.” Lucas arkasına yaslanarak çenesini kaldırdı. “Ne seni ne de Perry’yi bırakmaya niyetim var.” Tereddütlü bir şekilde gülümsemeye başladı. “Yeni bir hayata balıklama atlamaya hazırım. Evli bir hayata. Eğer kabul edersen.” “Ben...”

“Kabul etmelisin, çok iyi anlaşıyoruz.”

“Ah, Lucas.” Gözüne bakmaya cesaret edemiyordu. “Aramızdaki kimyayı inkâr etmenin bir anlamı yok. Fakat ben bir çıkar evliliği yapmak istemiyorum. Seni her akşam benimle evde isterim, arkadaşlarıyla gezip tozarken değil.”

“Konyak, genelev ve fahişeler yok mu yani?”

Kadın başını onaylamasına salladı.

Bir gülümseme yavaş yavaş dudaklarında yayıldı. “Sanırım bununla yaşayabilirim.”

“Şaka yapma,” diye tekrar etti.

“Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım, canım. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmekten başka hiçbir şey istemiyorum. Bir de Perry ve çocuklarımızla beraber.” Ağzı büküldü. “Bir kriket takım› oluşturacak kadar çok yapsak senin için bir mahzuru olur mu?” Genç kadının boğazının düğümlenmesi konuşmasına engel oklu “Eğer evimin bahçesindeki şimşir çalısını ve mıcır patikaları ortadan kaldırırsak, antrenman sahasına yetecek alanım›? olur.”

Her nasılsa, kadın sesini buldu. “Sen tamamen, tek kelimeyle.

“İmkânsız, fola gelmez,” diye lafını bitirdi. “Evet, biliyorum,” Gözleri birdenbire etraflarını saran maviyle aynı tona büründü. Kadın içlerinde denize doğru süzülen bir kerkenez ve kendi gözyaşlı lüziinün yansımasını gördü. “Seni hak etmiyorum ama yine de bunu soracak kadar bencilim. Seni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyorum. Ciara, gerçekten. Benimle evlenir misin?”

“Evet...”

Adam onu öptü. Pek layıkıyla, o yüzden cümlesini bitirmesi bir anını aldı.

“AMA...”

Lucas homurdandı. “Yine şu kahrolası ‘ama’.”

Laf dalaşını kayalardan gelen bir seslenme böldü. Lucas, Jacke el salladı. “İyiyiz,” diye bağırdı. “Çocukları ve Battershamları köşke geri götür. Sizinle orada buluşuruz.”

Jack, Peregrine kucağında, aceleyle bir selam verip kayalara tırmanmaya başladı.

“Şimdi, şu amaya gelelim,” dedi Lucas.

“*Ama,* ’ diye tekrarladı Ciara. “Yeni bir anlaşmaya varmadan önce bence eski hesapları görelim. Ne de olsa bizim bir iddia meselemiz vardı ve kimin kazandığını konuşmalıyız.”

“Ah, benim yenilgiyi kabul etmemi mi istiyorsun?” diye sordu. “Pekâlâ. Zaten kalbimi kaybettim, orası kesin. Fakat kuşbilimine gelince...” Bakışları birden gökyüzüne doğru çevrildi. “Bak, bir çift balıkkartalı. Biri dişi, biri erkek. Her sene aynı yuvaya döndüklerini biliyor muydun?”

Ciara kuşların üstünde uçmasını izledi.

“Mesele şu,” diye devam etti adam. “Bana kazandığın takdirde benden istediğin hiçbir şey olmadığını söylemiştin.”

Kadın dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi. “Bana varsayımda bulunmak konusunda bir ders verdin. *Seni* istediğimi öğrendim. Gülü-

şünü, iyiliğini, şefkatini ve birkaç soytarılığını bile.” Duraksadı. “Ölçülü şekilde.”

Lueas güldü.

“*Seni* tüm kalbimle seviyorum,” diye devam etti. “Fakat doğruya doğru. *Ben* yenildiğimi kabul edip sana ödülünü seçme hakkı vermeliyim.”

“Pekâlâ. Kazandığımı kabul edeceğim çünkü seni tam olarak nereden öpeceğimi biliyorum.”

Kadın yüzünün kızardığını hissetti.

“Bundan sonra bana... bir biyoloji dersi vermeyi düşünür müsün? Sonuçta, bilimin sıkıcı olmadığına kadar verdim.” Adamın gözlerinde güneş ışığı parladı. “Ve sonra belki de kimyaya geçeriz.”

“Bence ömür boyu öğrenmek için gerek duyacağımız tüm malzemeler elimizde var,” diye mırıldandı.

“Derslerime başlamak için sabırsızlanıyorum.”

Ciara’nın konuşabilmek için dudaklarını geri alması birkaç anım aldı. “Kimin öğrenci, kimin öğretmen olduğundan emin değilim. Ne olursa olsun, bence gelecekteki dersleri biraz sonraya ertelemeliyiz.” Korsesinin ipleriyle beceriksizce uğraştı. “Çocuklar ve Battershamlarla, zavallı Lord James’in elleri dolu olacak.”

Lucas ona kötü kötü baktı. “Sheffield’ın ailesinin cam cehenneme. Biraz şansımız varsa Jack, Arthur’u kayalardan yukarı çekiştirirken, diğer bacağını da kırar.” Eğlencesi bir anda paniğe dönüştü. “Fakat diğerlerinden bahsetmişken, bize yardım ettiği sırada, Isabella ve yaşlı dulu ne yaptın? Eminim küçük kızı o tehlikeli kadınla yalnız bırakmamıştır?”

“Aslında, Leydi Battershamı bir ağaca bağladı. İsa’ya gelince...” Ciara kahkahasını bastıramadı. “Ona da aynı şeyi yaptı, kızın onu kayalıklara kadar takip etmemesi için aklına gelen tek şeyin o olduğunu iddia etti.”

Adamın kaşları havaya kalktı.

Anlaşılan o ki atlama İtalyanca çok kötü kelimeler sarf etmiş.” Lucas gülmeyi kesince kalktı ve ona elini sundu. “İyiliğinin karşılığım verip, gidip Jack’i kıtarmamız gerekir. Bu arada, nasıl oldu da bizi aramaya geldi?”

“Londra’ya giderken durduğu bir handa, postacı çocukların konuştuğunu duymuş,” diye anlattı Ciara. “Battersham bir çocuğu kaçırmak için birini tutmaya çalışmış fakat teklif ettiği paralara kimseyi bulamamış. Arkadaşın hemen dönüp bizi uyarmaya geliyormuş, bu sırada Battersham’ın at arabasının kenara çektiğini görmüş.”

Lucas dudaklarını büzüştürdü. “Markize Jack’in gerçekten iyi yönleri olduğunu söylemen gerekecek.”

Ciara suratım buruşturdu. “Kızını bir ağaca bağlamak bunlardan biri değil.”

“Adama biraz acı. Kötü adamlarla başa çıkabilir fakat Jack’in çocuklarla pek deneyimi yok.”

“Geç kalmamız için bir sebep daha,” dedi Ciara. “İpler, kayalar ve çok büyük bir at. Isabella’nın öcünü almak için neler yapabileceğini düşününce içim titriyor.”

Sıntması artık o kadar kendini beğenmiş değildi. “Doğru söylüyorsun. Acele etmeliyiz.” Karaçalıların arasındaki bir boşluğu işaret ederek sahilin diğer tarafına baktı. “Bu taraftan gel, kayaların tepesine çıkan rahat bir patika var.”

1

MS 61 yılında Ronu kuvvetlerine lürşt rmc.'uielr vernıt> kulis*. ifd u '

Sonsöz

“Biz yokken Peregrinee bakmak istediğine emin misin?” diye sordu Ciara. “Kendimi biraz suçlu hissetmeden edemiyorum. Ne de olsa sizin de halayınız.”

Kendisinin ve Ariel’in evli olduğunu düşünmek hâlâ biraz tuhaf geliyordu. Son üç hafta rüzgâr gibi geçmişti. Fakat nasıl olduysa, Lucas tüm detaylarla gözünü kırpmadan başa çıkmıştı. Rahmetli kocasının ailesiyle, özel hukuki görüşmeleri nasıl hallettiği hakkında pek konuşmuyordu; ona yalnızca son halini bildirmişti. Peregrine’in hayatım tehlikeye sokan detayları açıklamamaya ve Hindistan’daki küçük bir çay tarlasının tapusuna karşın, Leydi Battersham ve Arthur şu anda bir Doğu Hindistan ticari gemisine binmiş, Londra’dan çok uzaklara doğru yola çıkmışlardı.

Toplumun onları kınaması ve uzun bir mahkûmiyet tehdidi karşılarında dururken, Sheffield’ın akrabaları ona ve Peregrinee artık bir tehdit unsuru oluşturmayacaklardı. Artık sabah gazetelerini, çayının tadını bozacağından korkmadan açabileceğine inanamıyordu.

Dudakları kıvrıldı. Lucas, mükemmel bir kutlamayla beraber kendisi ve Henry için gereken özel izinleri ayarlamak konusunda da hünerini göstermişti.

k iaru dindeki altın tüzüğe neredeyse gerçek olduğuna inanamadan dokundu. Çitte tören sayfiyede yapılmış, sadece en yakın arkadaşları davet edilmişti. Charlotte ve Kate, şaliit olmak için İskoçyadan aceleyle geri dönmüşlerdi. Bütün heyecanı kaçırdıkları için gücenmeleri, iki gelinin, damatlarıyla ne kadar mutlu olduğunu görünce geçmişti.

Bir yandan, evliliğinin Günahkârların geleceğini etkileyeceğini gizlice düşünse de, diğerleri bu özel arkadaşlık bağlarının hiçbir zaman kopmayacağı konusunda onu temin etmişti.

Arkadaşlar. Aile. Çılgın, harika bir büyü, Pont Sokağı’nın Hain Dulu nu dünyanın en şansb kadınına çevirmişti.

"ÖffIT

Ariel’in neşeli tepkisi, Ciara’yı ana geri döndürdü.

“Gidin ve keyfini çıkarın, ikiniz baş başa, sakın sessiz bir aravı hak ediyorsunuz. Bu iki hafta istediğinizden daha çabuk geçecek.” “Unutma, sizin kadar yorucu fiziksel aktiviteler yapmayacağız büyük ihtimalle,” diye ekledi Henry kuru kuru. “Kuş izlemek çok yorucu olabiliyor.”

“Sekiz yaşındaki bir çocuğun başını belaya sokmasını engellemek de öyle,” diye cevap verdi Ciara, Lucas kahkahasını bastırmaya çalışırken.

“Bunun pekâlâ farkındayım, canım. Fakat senin kocan olan haylazı yetiştirmiş biri olarak, onun dışında her şey bana çocuk oyuncağı gibi gelir.”

“Sen bir madalya hak ediyorsun,” dedi kadın. “Belki de iki tane.” “Ah, hadi, o kadar da kötü değildim,” diye homurdandı Lucas, çocuksu bir somurtmayla. “Londra yanıp tutuşmadı. Parlamento patlamadı. Londra Kalesi hâlâ ayakta.”

Ciara kaşını yay gibi kaldırdı. “Yine de, zavallı amcanın çektiklerini düşününce içim titriyor.”

Henry parmaklarını Ariel’in elinin etrafında kapadı. “Sanırım oğlanın gençlik çılgınlıklarını affettirdiğini rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Bunu duydun mu, Perry?” Lucas çocuğun buklelerini karıktırdı. “Bana terbiyeni takınacağına söz ver, Henry söylediklerinden pişman olmasın.”

“Evet, bayım!” diye cevapladı Peregrine.

“Artık Lucas de bana,” diye onu düzeltti. “Biz artık aileyiz, sıradan tanıdıklar değil.”

Aile. Ciara içinde mutluluk duygusunun kabardığını hissetti. Gözyaşlarını gözkapaklarını kırarak geçirirken, oğlunun yeni üvey babasına gizlemediği, büyük bir hayranlıkla baktığını gördü.

“Evet, Lucas.”

“Bu daha iyi.” Lucas’ın yüzü amcasına baktığı sırada, haylaz bir ifadeye büründü. “Yine de işin zor olabilir, Henry. Hanımefendilerin tuttuğu küçük kırmızı bir günlük meselesi var. Bir tür inceleme... fakat bunun detayım sana anlatma işini gelinine bırakacağım.”

Ariel’in yüzü kıpkırmızı oldu.

“Hadi bakalım, Perry. Annen vedalaşırken, belki sen de bana at arabası örtüleri ve yolculuğumuz için hazırlanan piknik sepeti konusunda yardımcı olursun...” Lucas cümlesinin ortasında durdu, bu sırada büyük bir yük arabası, dört cüsseli ameleyle beraber, terasın yanından geçip bahçe kapısının önünde durdu. “*Bu da nedir?*”

Henry kafası karışmış şekilde başını salladı.

“Düğün hediyen,” diye cevapladı Ciara.

Ameleler ipleri çözdü ve büyük yükün üstünü örten brandayı açtılar.

“Bu... bu...” Nadiren diyecek bir şey bulamayan Lucas’u tutulmuştu.

“Bir çeşme.” Profiline yandan bir bakış fırlattı. “Beğendin mi?”

Yüzü bir dizi tuhaf şekiller aldı ve sonra dudaklarından bir kahkaha kaçtı. “Bayıldım.”

Güllü yolun ucu bir-iki boş görünüyordu. O yüzden sana sormadan, hepimizin keyif alacağı bir hatıra sipariş ettim. Bence orada, her akşam batan güneşin pembe, altın ışığında pek güzel duracak.” Peregrine gözlerini kısarak taş havuzdan çıkan süs heykelini inceledi. “Bu bir kadın ve... kuşa benziyor.”

“Evet. Leda ve Zeus,” diye mırıldandı Ciara.

“Zeus bir kuğu şeklini alırdı,” dedi Lucas.

“Onlar Antik Yunan mitolojisinden karakterler,” diye açıkladı Ariel bir an duraksadıktan sonra. “Şey, Sör Henry’nin antik dünyanın tanrıları ve tanrıçaları hakkında çok eğitici kitapları var. Belki de annen ve Lucas balaymdayken onların serüvenlerini okumaya başlarız.” Lucas öksürdü. “Ona ne öğrettiğin konusunda dikkatli ol.” Oğlu sırttı. “Ah, öğretmenim bana mitlerden biraz bahsetti. Müthiş iyi hikâyeler var, özellikle de çok hareketli olanlar. Uçan şimşekler, sihirli oklar ve Titanların savaşı ve Truvalılar.” Yüzünü buruşturarak ekledi. “Öpüşme içerenler biraz sıkıcı.”

“Benim yaşıma gelince fikrini değiştirebilirsin,” dedi Henry gözünü belirgin bir şekilde kırparak.

Peregrine pek inanmış gibi görünmüyordu.

“Suratım buruşturma, evlat,” diye onu azarladı Lucas. “Genel olarak hikâyeleri çok eğlenceli bulacaksın.”

“Eğer sen öyle diyorsan.” Oğlu bir an düşündü. “Leda ve kuğu hakkında olanı öğrenebilir miyim?”

“Belki biraz büyüyünce,” dedi Ciara.

“Neden? Mutlu bir sonu yok mu?”

“Sanırım bu onu nasıl yorumladığına bağb. Tanrıların hükümdarı olan Zeus, kendini beğenmiş, pişmanlık duymayan bir düzenbaz olabiliyordu.” Lucas çok eğlenerek sırttı ve gelinini kollarının arasına alarak dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Kesinlikle bir aziz değildi. Fakat günahlarını affettirecek, iyi özellikleri vardı.”

“Birkaç tane,” diye kabul etti kadın.

“0 zaman, hikâyenin modern halinin çok mutlu bir sonu var diyelim.”

Ciara, genç adamın yanağına dokundu, yakınlığının sıcaklığından, gülüşünün okşayışından zevk alıyordu.

“Kesinlikle katılıyorum.”

AŞKIN KİMYASINI KEŞFEDİN..

İ ilime olan merakıyla lamı.m dııl Lcvdi (.iara Sheffield /.örgünler

* • I

geçirmektedir. kocasını zehirlediğine dair dedikodular tüm şehre yayılmıştır. Ünlfl çapkın Hadley kontu l.ucas hakkında da bambaşka söylentiler dolanmaktadır, Leydi (’iara ve Hadley kontu nın tek ortak yanı, ikisinin de gazetelerin dedikodu sayfalarına malzeme olmalarıdır fakat antik bir elyazması onları bir araya getirir.

1 iara. 01111 darağacına yollayarak söylentilerden korunmak için uman •ulııbi bir nişanlıya ihtiyaç duyarken Lucas da antik elyazmasının rlanını çözmeye çalışan amcasına yardım etmek zorundadır. Bu iı/don, Lucas'ın ikisine de yarayacak teklifine hayır diyemeyen ('iara, anlığın insanı her zaman doğru yola sokmadığını öğrenecektir.

" I ulku \c ınlım dolu, uMaea yazılını« bir **romans**, karakterlerin gelişimi harikulade; diyaloglar, zekice espriler \e yaramaz imalarla be/eli; **lukiye**se çok heyeranlı. **bu** kitap bir harika!"

Knmancr Rey iew s Today